

Csillám balra, balra, aztán megint balra csapott, aztán jobbra, s mindegyik lendítés háritott egy-egy suhintó pengét. Drizzt másik szablyája éhségtől lüktetve csapott le fentről, a marilit két másik támadását háritva egyszerre. Csillám felfelé emelkedett, aztán szintén lecsapott. A drow ösztönösen olyan magasra szökkent, ahogy csak tudott, amikor a marilit félfordulatot tett, és zöld, pikkelyes farka előre csapott, hogy elkaszálja a drow lábait.

Drizzt magához ragadta az előnyt: a földre érkezve vad ellentámadásba kezdett. Hiába került azonban a marilit hat kardjának támadószögén belülre, támadása kudarcot vallott, mert a szörnyeteg egyszerűen eltűnt – pukk! – és a háta mögött bukkant fel újra.

A drow eleget tudott az effajta szörnyetegekről ahhoz, hogy megfelelően reagáljon. Amint célpontja eltűnt, előrevetődött és felállva megpördült. Mohó szablyája oldalra vágott, miközben felállt, s levágott egy szörnyeteget, amely túl közel merészkedett, de már fordult is vissza a marilithoz.

Ismét egymásba csendült háritás és ellentámadás, szinte egyetlen hosszú jajdulássá összefolyva, ahogy a nyolc penge vadul járta vakító haláltáncát.

Már-már csoda volt, hogy Drizzt mégis bevitt egy találatot. Csillám eltalálta a marilit egyik vállát, használhatatlanná téve a hozzá tartozó kart.

Már csak öt kard támadt a drow-ra.

R. A. Salvatore

A hajnal ösvénye

Prológus

Gyönyörű, formás teremtés volt, dús haja sűrű zuhatagként borult meztelen hátára. Bájai kendőzetlenül tárultak fel, s egy finom érintéssel kaptak még nagyobb hangsúlyt. Ujjai bizsergetően futottak végig társa nyakán.

A másíknak, akit megérintett, minden izma megfeszült. Elszántan küzdött a buja teremtés csábítása ellen, minden morzsányi akaratajával, ami még megmaradt ennyi év után.

Már nem is tudta, miért áll ellen, nem is emlékezett tudatosan arra, hogy annak a másik, valós világnak miféle ígéretei táplálják makacsságát. Mi lehet "jó" és mi lehet "rossz" ezen a helyen? Mi a gyönyör ára?

Mit kell még adnia?

A finom érintés folytatódott, lecsillapította izmai remegését, megborzongatta bőrét. Az érintés hívta őt. Kérte, hogy adja meg magát.

Hogy adja meg magát...

Érezte, hogy elgyengül, elszántsága elszáll. Nem volt oka az ellenállásra. Lágy takaró és kényelmes fekvőhely várta. A szag pedig – a borzalmas bűz, amit oly hosszú évek alatt sem volt képes megszokni – majd eltűnik. A csábító mágiája eltünteti. Így szólt az ígélet.

Úgy érezte, mintha zuhanna. Félig lehunyta a szemét, és a simogatás folytatódott, egyre erőteljesebben.

Hallotta a csábító vicsorgását, a pokoli, állatias mordulást.

A bestia mögé pillantott. Egy kőpárkány peremén voltak, a számtalan gerincvonulat egyikén, amely az élőlényként vonagló, hullámzó földből emelkedett ki. Tudta, hogy magasan vannak. A peremen túl széles szakadék tátongott, mégsem látott bele egy-két lábnál messzebb. A táj távolabbi része beleveszett az állandóan kavargó szürke füstködbe.

Ez volt az Abyss.

Most rajta volt a mordulás sora, de ez a hang nem zsigeri, állatias eredetű volt, hanem a józan ész hangja, az utolsó szikrája annak, ami valaha volt. Elkapta a csábító, simogató kezet, és ellökte magától. A bestia ereje megerősítette halvány emlékeit, mert természetfeletti erő volt ez, ami szöges ellentétben állt a törékeny testtel.

Mégis ő volt az erősebb. Kicsavarta a bestia kezét, és szembefordította magával a csábítót.

A szépség sűrű hajkoronája megmozdult egy kisé, s fehér szarvacska csúcsa bukkant elő a szálak közül.

– Ne csináld ezt, szerelmem – dorombolta a bestia, s könyörgésének ereje kis híján megtörte a másikat. Testi erejéhez hasonlóan a hangjában is volt valami természetfeletti: maga volt a csábítás, a hazugság, a csapda.

A megkísértett szájából vad ordítás tört elő, s teljes erejéből meglökte a szörnyet, le a peremről.

A csábító hátán hatalmas denevérszárnyak bontakoztak ki, s a szukkubusz a levegőbe emelkedett. Nevető szájából borzalmas agyarak meredtek elő, amelyeket áldozata nyakába vájt volna. Nevetett, és bár a másik ellenállt, ő tudta, hogy kiszemelt prédája nem győzött, sosem győzhet. Ezúttal már majdnem sikerült megtörni. Közelebb került a célhoz, mint előző alkalommal, s a következő próbálkozásnál még ennél is közelebb jut majd. Ezért nevetett gúnyosan, incselkedve.

A másik megértette, hogy az egész csak próba volt. Tudta, hogy ki áll a dolog mögött, s már meg sem lepődött, amikor a korbács lecsapott a hátára és leterítette. Próbált fedezéket keresni, érezte, ahogy egyre forróbb lesz minden körülötte, de tudta, hogy nincs menekvés.

Újabb csapás sújtott le rá, s ő a perem felé küszött. A harmadik korbácsütés után elérte a szakadék szélét, és odahúzta magát. Szeretett volna lezuhanni, hogy teste szétzúzódjon a sziklákon. Mindennél jobban szeretett volna meghalni.

Errtu, a hatalmas balor, a roppant izom- és pikkelytömeg közönyösen odasétált a szakadék széléhez, és lepillantott. Tekintete áthatolt Abyss ködén: látta a zuhanó alakot, és utánanyúlt.

A másik egyre lassabban hullott lefelé, a végén pedig már egyáltalán nem is zuhant. Láthatatlan háló kezdte emelni őt

gazdája felé. A korbács lendült, s az újabb csapás megváltó öntudatlanságba küldte a megmenekült zuhanót.

Errtu nem húzta vissza a korbácsot, hanem telekinetikus energiája segítségével szoros gúzsba kötötte vele áldozatát. A hisztérikusan kacagó szukkubuszra pillantott, és bólintott. A bestia ma jól dolgozott.

A szukkubusz szája szélén nyál csordult ki az eszméletlen, megkötözött alak láttán. Enni akart, s várta a terített asztal. Egyetlen szárnyecsapással a párkány pereménél termett, s óvatosan oldalazni kezdett a test felé, igyekezvén megkerülni a balort.

Errtu hagyta, hogy közel jöjjön, minél közelebb, aztán egy kissé megrántotta a korbácsot. Áldozata hirtelen megrándult, s arrébb repült. Errtu tett egy lépést oldalra, hogy a szukkubusz és a lakoma közé kerüljön.

– Muszáj – vinnyogta a bestia, és félig járva, félig repülve még közelebb merészkedett. Megtévesztően finom ujjjaival mohón a levegőbe markolt. Zihált és egész testében remegett.

Errtu arrébb lépett. A szukkubusz közelebb araszolt.

Tudta, hogy a balor csak incselkedik vele, mégsem volt képes visszafordulni, hisz ott volt előtte a lakoma. Vinnyogott, mivel tudta, hogy büntetést fog kapni, mégsem tágitott.

Enyhe kerülővel elsiklott a balor mellett. Ismét felhőrdült, s erősen megvetette lábát a földön, hogy egy gyors ugrással az áldozatra vethesse magát, és megköstölhassa, mielőtt még Errtu közbeléphetne.

Errtu karja lendült: kezében egy villámból kovácsolt kard csillant. A balor magasra emelte a pengét, kimondott egy parancsszót, s a föld egy fergeteg erejével morajlott fel.

A szukkubusz elugrott, rohanni kezdett a perem felé, aztán rikoitozva szárnyra kelt. Errtu villáma a háta közepén találta. A szukkubusz pörögni kezdett, s már jóval a perem alá zuhant, mire visszanyerte uralmát a repülés felett.

Errtu a továbbiakban már nem törődött vele. A fogollyal foglalkozott inkább, csakis a fogollyal. Kedvére való volt a nyomorult kínzása, de állandóan el kellett nyomnia magában az állati késztetéseket. Nem pusztíthatta el, nem törhette meg túlságosan, különben nem vette volna több hasznát. Csak egy lényről volt szó, s ez a szabadság ígérete mellett igazán eltörpült.

Márpedig csak Drizzt Do'Urden, a renegát sötételf, aki százéves abyssi száműzetésére kárhoztatta Errtut, csakis ő adhatta vissza ezt a szabadságot, hogy a balor újra akadálytalanul mozoghasson az Elsődleges Anyagi Síkon. És Errtu hitt benne, hogy a drow mindent megad neki ezért a nyomorultért.

A balor elfordította túlkös, majomforma fejét, s hátranézett a válla fölött. A testét körülvevő lángok most halványan égtek csupán, parázslón, akár a haragja. Türelem, intette magát. A nyomorult értékes, kímélni kell.

Errtu tudta, hogy közeleg az idő. Beszélni fog Drizzt Do'Urdennel, mielőtt egy újabb év telne el az Anyagi Síkon. Már kapcsolatba lépett a boszorkával, aki célba juttatja az üzenetét.

És akkor ő, Errtu, a balor, az igazi tanar'rik egyike, az alsó síkok egyik leghatalmasabb lényé végre szabad lesz. Elpusztíthatja a nyomoroncot, elpusztíthatja Drizzt Do'Urdent, és mindent, ami pártját fogja a renegát drow-nak.

Türelem...

1. RÉSZ

SZÉL ÉS VÍZPERMET

Hat év. Nem oly hosszú idő egy drow életében. A napokat, heteket, hónapokat számolva mégis úgy éreztem, mintha százszor ennyi ideig lettem volna távol Mithril Csarnoktól. Mintha Mithril Csarnok egy másik idő, egy másik élet lett volna, pusztán mérföldkő...

De mihez? Merre?

A legelevenebb emlékem Mithril Csarnokról az, amikor elindultam lóháton, Catti-brie-vel az oldalamon, és visszaneéztem Settlestone szállongó füstje felett Négycsúcsra. Mithril Csarnok Bruenor birodalma, az ő otthona, s Bruenor egyike a legdrágább barátainak. Nekem azonban nem otthonom, soha nem is volt az.

Akkor sem tudtam ezt megmagyarázni, s most sem tudom. Mindennek a legnagyobb rendben kellett volna lennie a hódító drow sereg visszaverése után. Mithril Csarnok közös jólétben és barátságban élt minden szomszédos közösséggel, s része volt egy olyan királyság-szövetségnek, amely képes volt arra, hogy megvédje határait és táplálja szegényeit.

Mithril Csarnok mindezek ellenére sem lett otthonommá. Sem nekem, sem Catti-brie-nek. Ezért indultunk útnak, nyugatra, a tenger, Vízmélye felé.

Sosem vitakoztam Catti-brie-vel – annak ellenére, hogy ő nyilvánvalóan az ellenkezőjét várta – arról a döntéséről, hogy elhagyja Mithril Csarnokot. A szívünk valójában sosem állapodott meg a barlangokban. Túlságosan lefoglalt minket az ellenfelek legyőzése, a bányák újbóli megnyitása, az utazás Menzoberranzanba, a harc a sötételfekkel, akik Mithril Csarnok ellen fordultak. Miután mindez véget ért, úgy tűnt, hogy ideje lecsillapodni, megállapodni, pihenni. Ha Mithril Csarnok az otthonunk lett volna a harcok előtt, biztosan maradunk. De a csata, a veszteségek... nekünk már túl késő volt. Mithril Csarnok Bruenor hazája, nem a miénk. Számomra háború dúlt.

hely, ahol újra szembe kellett néznem sötét örökségemmel. Annak az útnak a kezdete, ami visszavitt Menzoberranzanba.

Az a hely, ahol Wulfgar meghalt.

Catti-brie-vel együtt megfogadtuk, hogy egyszer majd visszatérünk, és ez így is lesz, hisz ott van Bruenor meg Regis. Catti-brie azonban rátapintott az igazságra: a kövekből sosem párolog el teljesen a vér szaga. Ha ott voltál, amikor az a vér kiömlött, az állandó szag olyan emlékeket ébreszt, amelyekkel túlságosan fájdalmas az együttélés.

Hat év telt el, és nagyon hiányzik Regis, Bruenor, Stumpet, de még a Merész Berktgar is, aki Settlestone ura. Hiányoztak útjaim a csodás Ezüsthaldba, a napkelték, amelyeket Négycsúcs szikláiról néztem végig. Most a Kardpart menti vizeket járom, szél és vízpermet veri arcomat. Felhők és csillagok borulnak fölem, talpam alatt egy gyorsjáratú, sokat megélt hajó deszkái recsegnek, a tenger azúrkék takarója pedig hol sima és csendes, hol sístereg az eső cseppjei alatt, hol pedig magasra fröccsen a felvetődő cet hasáról.

Ez lenne az otthonom? Nem tudom. Azt hiszem, hogy csak újabb mérőldkő, de ki tudja, hogy valóban létezik-e az út, ami az otthonhoz vezet.

Nem is gondolkozom ezen sokat, mivel rájöttem, hogy valójában nem törődöm vele. Ha ez az út, ez a sok mérőldkő nem visz sehová, akkor úgy legyen. Ha barátokkal járok az úton, mindig otthon vagyok.

Drizzt Do'Urden

1. fejezet

A Tengeri Szellem

Drizzt Do'Urden a fedélzeti gerendán állt, annyira elől, amennyire csak lehetett, s egyik kezével erősen kapaszkodott a csapkodó vitorla tartókötelébe. A hajó gyorsjáratú, kecses jószág volt, tökéletesen kiegyensúlyozott, a legénység pedig a lehető legjobb. A tenger azonban háborgott, s a Tengeri Szellem teljes vitorlázatba öltözve szelte a hullámokat, sűrű vízpermetet hánnya.

Drizzt azonban mit sem törődött ezzel. Imádta bőrén a vízcseppek érintését, orrában a sós illatot. Maga a szabadság volt ez: siklani a tengeren, szelni a habokat. Drizzt sűrű fehér sörénye és zöld köpenye szabadon csapongott a szélben, s csaknem olyan gyorsan meg is száradt, mint ahogy benedvesedett. Drizzt csillogó ébenfekete bőrét fehér, száraz sófoltok tarkították. A biborszín szemek elragadtatva hunyorogtak a láthatár felé, s néha meg-megpillantották az üldözött hajó fehér vitorláit.

A renegát tudta, hogy utol is fogják érni ezeket a hajókat, hisz Baldur Kapujától északra nem akadt vízi jármű, amely felvehette volna a versenyt Deudermont kapitány Tengeri Szellemével. A háromábocos szkúner karcsú, újszerű kialakítású hajó volt, tele vitorlával. A gálya, amelyet követtek, egészen jól boldogult, ha egyenes vonalban kellett haladni, de valahányszor a legkisebb mértékben is módosította útirányát, a Tengeri Szellem le tudta vágni a kanyart, s egyre közelebb került. Egyre közelebb és közelebb.

Ez volt a Tengeri Szellem feladata. Vízmélye legkiválóbb mérnökei és varázslói azért készítették a város urainak megbízásából, hogy kalózkodra vadásszon. Drizzt örömmel látta, hogy régi barátjának, Deudermontnak – akivel annak idején együtt utazott Vízmélyétől egészen Calimshanig, Artemis Entreri nyomában – jól megy a sora. Az a hajdani út, és főleg az a küzdelem Ashavir Csatornájában, ahol Deudermont – Drizztéknem kis közreműködésével – győzedelmeskedett.

három kalózhajó ellen – köztük a megátalkodott Pinochet zászlóshajójával szemben – felkeltette minden tengerész és kereskedő érdeklődését az egész Kardpart vidékén. Amikor Vízmélye urai elkészítették ezt a hajót,

azonnal Deudermontnak ajánlották. A kapitány ugyan nagyon szerette kicsiny kétárbocosát, a régi Tengeri Szellemet, de semmiféle tengerjáró nem állhatott volna ellen ennek az új csodának. Deudermont elfogadta a megbízást, a város vezetése pedig megengedte, hogy saját maga nevezhesse el a hajót és toborozhassa a legénységet.

Drizzt és Catti-brie nem sokkal ezek után érkezett Vízmélyére. Amikor a Tengeri Szellem ismét elfoglalta helyét a kikötőben, s Deudermont rábukkant régi barátaira, azonnal helyet szorított nekik negyvenfős legénysége közt. Azóta hat év és huszonhét utazás telt el. Azok közt, akik a Kardpart hajóútjait figyelték, s nem utolsósorban maguk a kalózok közt, a szkúner valóságos legendává vált. A hajó harminchét győzelmet aratott, s még mindig egyben volt.

A harmincnyolcadik győzelem pedig már ott fehérlett a láthatáron.

A gálya észrevette őket, de túl messze volt ahhoz, hogy meglássa Vízmélye zászlaját. Ez persze aligha számított, hisz a környéken nem sok olyan hajó akadt, mint a Tengeri Szellem a maga három árbocával és lobogó, háromszögletű vitorláival. A gálya négyszögletes vitorlái is a magasba kúsztak, és teljes lendületet vett a hajsza.

Drizzt az orrban állt, egyik lábát az oroszlanfejet formázó orrdíszben nyugtatta, és élvezte az út minden egyes pillanatát. Érezte izmaiban az alatta ringatózó hajó nyers erejét, érezte arcán a szelet és a vizet. Hangos, erőteljes muzsika zengett a fülében, hisz a Tengeri Szellem tengerészei közt nem egy dalnok akadt, akik az üldözés hevében előkapták zeneszerszámaikat, és lelkesítő nótákra gyűjtöttek.

– Kétezer! – rikkantotta Catti-brie az árbocokosárból. Ennyi volt a behozandó távolságkülönbség. Az volt a rend, hogy amikor a lány lemegy ötszázra, mindenki a harcállásába húzódik, hárman odamennek a Tengeri Szellem hátsó részén, az emelvényen álló hajítógépekhez, ketten pedig a kisebb, forgatható íj puskákhoz, amelyek a híd elülső csücskeibe voltak szerelve. Drizzt helye Deudermont mellett volt a kormánynál, a közelharc irányításában. A gondolatra máris a szablya felé indult a keze. A Tengeri Szellem veszedelmes ellenfél volt távolról is. Kitűnő nyílpuskásokkal, képzett hajítógép-kezelőkkel s egy különösen kártékony varázslóval rendelkezett, aki a tűzgolyók és villámok mestere, na és persze ott volt Catti-brie, gyilkos íjával, Taulmarillal, a Szívkeresővel. Mégis közelről érvényesült leginkább a hajó főlényé, amikor Drizzt és párduca, Guenhwyvar meg a többi harcos is akcióba léphetett.

– Ezernyolcszáz – hallatszott Catti-brie újabb kiáltása. Drizzt csak közönyösen rábólintott sebességük eme újabb bizonyítékára, pedig megdöbbenően sokat dolgoztak le hátrányukból. A Tengeri Szellem gyorsabban suhant, mint valaha. Drizzt már-már úgy érezte, hogy nem is érintik a vizet.

A drow a zsebébe nyúlt, s megragotta a bűvös szobrocskát, amivel meg tudta idézni a párdutot az Asztrális Sikról. Arra gondolt, hogy talán most nem is kéne előhívnia Guenhwyvart. A párdut az előző hetet szinte végig a fedélzeten töltötte, az élelmiszerkészleteket fenyegető patkányseregbe vadászva. Nyilván ki van merülve.

– Csak akkor hívlak, ha valóban szükségem van rád, barátom – suttozta Drizzt. – A Tengeri Szellem élesen jobb felé fordult, s a drow kénytelen volt két kézre markolni a kötelet. Megvetette lábát, és némán fürkészte a láthatárt, ahol a másik hajó alakja minden pillanattal egyre nagyobb lett. Drizzt mélyen gondolataiba mélyedt, készült a küszöbönálló harcra. Eggyé vált az alatta sístergő vízzel, a lelkesítő dallal, Catti-brie kiáltásaival.

Ezeröttszáz. Ezer.

– Fekete rövidkard, piros körvonallal – kiabált le a lány, amikor messzelátója segítségével ki tudta venni a csapkodó lobogó mintázatát.

Drizzt nem ismerte ezt a jelet, de nem is foglalkozott vele. A gálya kalózhajó, egyike azoknak, amelyek túlmentek a határon Vízmélye környékén. Mint a legtöbb kereskedelmi útvonalon, a Kardpartnál is mindig voltak kalózok. Az utóbbi időkhöz azonban ezek a kalózok némiképp civilizáltan viselkedtek, valamiféle íratlan szabály szerint. Amikor Deudermont legyőzte Pinochetet Ashavir Csatornájában, végül szabadon engedte a kalózvezért. Ez így volt szokás, így diktálta a hallgatóságos egyezség.

Ez a helyzet azonban megszűnt. Az északi kalózok egyre merészebbek és kegyetlenebbek lettek. Nem egyszerűen ki-

fosztották a hajókat, hanem a legénységet is megkínózták és kiirtották, főleg ha női utas is volt a fedélzeten. Számátalan üres szellemhajót találtak Vízmélye környékén. A kalózok túllépték a határokat.

Drizzt, Deudermont és a Tengeri Szellem legénysége tisztas fizetséget kapott a munkájáért, mégsem a pénz miatt hajkurászták a kalózokat – talán az egy Robillard, a mágus kivételével.

Az áldozatokért harcoltak.

– Ötszáz! – kiáltott le Catti-brie.

Drizzt megrázta magát, és a gályára pillantott. Most már az embereket is látta a fedélzeten, amint hangyamód nyüzsgöve készülődnek a harcra. Túlerőben voltak a Tengeri Szellem legénységéhez képest, majd kétszer annyian, s a gálya alaposan fel volt fegyverezve. Jókora katapult sötétlett a taton, mögötte pedig valószínűleg egy hajítógép rejtőzött.

A drow komoran bólintott, és visszafordult a fedélzet felé. A nyílpuskák készen álltak, s a hajítógépek kezelői is elfoglalták helyüket. A korlátnál további emberek álltak, hosszú íjaikat ellenőrizve. A dalnokok játszottak, csak az átszállást várták, hogy ők is belevegyek magukat a harcba. A magasban Catti-brie is kézbe vette Taulmarilt, másik

kezében a messzelátót fogta. Drizzt felfütyentett neki, mire a lány jól látható izgalommal visszaintett.

Hogy is ne lett volna izgatott? Ott volt a hajsza, a szél, a zene és a tudat, hogy jót tesznek. A drow széles mosollyal visszament a gerendán, és csatlakozott Deudermont kapitányhoz a kormánykeréknél. Robillard, a varázsló szokásos unottságával ücsörgött a tat szélén, és időnként a főárboc felé intett. A kezén hatalmas gyűrű ékeskedett: ezüstbe foglalt gyémánt, melynek ragyogása több volt pusztá fényvisszaverődésnél. A varázsló minden intésére mágia fakadt a gyűrűből, erős széllelkést küldve az amúgy is dagadozó vitorlákba. Drizzt hallotta az árboc tiltakozó nyikorgását, és hirtelen rájött, mitől mennek olyan hihetetlenül gyorsan.

– Carrackus az -jegyezte meg Deudermont kapitány, amikor a drow odaért mellé. – Fekete kard vörös körvonallal.

Drizzt kérdően meredt rá: még sosem hallotta ezt a nevet.

– Valamikor Pinochettel hajózott – magyarázta Deudermont. – Ott volt Ashavir Csatornájában is.

– Elfogtuk? – kérdezte Drizzt.

Deudermont a fejét *rázta*. – Ez a Carrackus szkreg, afféle tengeri troli.

– Nem emlékszem rá.

– Ért hozzá, hogy észrevétlen maradjon – felelte Deudermont. – Nyilván a tengerbe ugrott és lemerült, amikor Wulfgar megfordította a hajót, hogy nekik menjen.

Drizztnek eszébe jutott az eset, Wulfgar hihetetlen ereje, amellyel ráfordult a Tengeri Szellemmel a döbönt kalózokra.

– Mindenesetre ott volt – folytatta Deudermont. – A jelentések szerint ő mentette meg Pinochet sérült hajóját, amikor én sorsára hagytam Memnonnál.

– Még mindig szövetségben áll Pinochettel? – érdeklődött Drizzt.

Deudermont komoran bólogatott. Nyilvánvaló volt, hogy mi áll a dolog mögött. Pinochet nem fordulhatott személyesen a Tengeri Szellem ellen, mert cserébe a szabadságáért annak idején megesküdött, hogy lemond a bosszúról. De talált más módot arra, hogy megfizessen ellenfelének. Sok olyan szövetségese volt, mint Carrackus, akiket nem kötött a fogadalom.

Drizzt ekkor már tudta, hogy szükség lesz Guenhwyvarra, és elővette a szobrot a zsebéből. Szemügyre vette Deudermontot. A kapitány szálfaegyenesen állt. Karcos, de izmos férfi, rendezett összes hajjal és szakállal. Kapitányi egyenruhája makulátlan, mintha csak bálon venne részt a nyílt tengeren. A szeme azonban, mely oly világos árnyalatú volt, mintha nem is lenne saját színe, csak a környező tájat verné vissza, feszültségről árulkodott. Néhány hónapja az a szóbeszéd járta, hogy a kalózok szervezkednek a Tengeri Szellem ellen. Deudermont most már látta, hogy a gálya Pinochet szövetségese, s tudta, hogy talán többről van itt szó, mint véletlen találkozásról.

Drizzt hátrapillantott Robillardra, aki most fél térden állt, s kitárt karokkal, lehunytt szemmel medítált. A drow most már értette, miért akarta Deudermont ezt a nagy gyorsaságot.

Egy pillanat múltán ködfal szállt fel a Tengeri Szellem körül, elhomályosítva az alig néhány száz lábnyira sikló gálya látványát. Zajos csobbanás hallatszott: a katapult működésbe lépett. Hamarosan tüzes lövedék bukkant fel előttük a levegőben, de sietve oszlott ködfelhővé a védő páraburokban.

– Varázslójuk van – szólt Drizzt.

– Ez nem meglepő – felelte gyorsan Deudermont. Hátranézett Robillardra. – Maradj védekezésben – rendelkezett. – Elintézzük őket a hajítógéppel meg az íjakkal.

– És a tiétek lesz az egész móka – fanyalgott szárazon Robillard.

Deudermont minden feszültsége ellenére elmosolyodott.

– Lövedék!! – hallatszott egy kiáltás előről. Deudermont ösztönösen fordított egyet a kormánykeréken. A Tengeri Szellem olyan mélyen dőlt be a fordulóba, hogy Drizzt azt hitte, menten felborulnak.

A drow jobb oldala mellett valami elsüvített: hatalmas hajítógép-lövedék érkezett, lepattant a tat széléről, épp a döbönt Robillard mellett, s visszaröppenve kis lyukat ütött a vitorlába.

– Kösd le – adta ki a parancsot hidegvérrel Deudermont. Drizzt már indult is, hihetetlen gyorsasággal. Elkapta a csapkodó vitorlafoszlányt, gyorsan lekötözte, aztán a korláthoz szökkent. A gályára pillantott, amely alig ötven lábnyira volt előttük, jobbra. A víz vadul fortyogott a két hajó között. Fehér tarajos hullámok szórták cseppjeiket a levegőbe.

A gálya legénysége nem értette a helyzetet: íjat ragadtak és lödözni kezdtek, de még a legnehezebb lövedékük is eltért, amikor nekiütközött a láthatatlan szélfalnak, amit Robillard idézett a hajók közé.

A Tengeri Szellem íjásza, akik ismerték a dörgést, vártak a lövéssel. Catti-brie a szélfal felett volt, csakúgy, mint a másik hajó árbockosarában álló íjász – egy csúf, hét láb magas gnoll, aki inkább kutyaszerű pofával, mintsem emberi arccal rendelkezett.

A szörnyeteg indította útjára elsőként nyilát. A lövés az árbocba fúródott, alig néhány ujjnyira Catti-brie alatt. A gnoll ezután lebukott saját kosarának fala mögé, hogy újabb nyilat készítsen elő.

Nyilvánvalóan azt hitte, hogy biztonságban van. Nem ismerte Taulmarilt.

Catti-brie nem kapkodott: biztosra ment. A Tengeri Szellem egyre közelebb ért.

Harminc yard.

Nyila mennykőcsapásként, ezüstös szikrákat szórva röppent tova, s könnyedén áthatolt a gálya árbockosarának silány védelmén, mintha csak papírt szakítana át. Deszkaszilánkok repültek a levegőbe a szerencsétlen kémlelővel együtt. A gnoll felordított, és fejjel lefelé a tengerbe zuhant. A két hajó hamar maga mögött hagyta.

Catti-brie újra tüzelt, ezúttal a katapult kezelői felé. Egy embert el is talált, aki ránézésre félig orknak tűnt. A katapult mégis kilötte újabb lángoló lövedékét.

A gálya lövészei azonban nem tudtak teljességgel alkalmazkodni a Tengeri Szellem sebességéhez, így a szkúner sértetlenül elsuhant, a lövedék pedig sziszegve csobbant a vízbe.

Deudermont a gálya oldala mellé kormányozta a hajót. Már csak alig húsz yard volt köztük. A víz egyszerre abbahagyta eszelős fortyogását, s a Tengeri Szellem íjászaik égő nyilakat zúdítottak a kalózokra.

Catti-brie is lőtt, ezúttal magára a katapultra, s varázssos nyílvevője jókora repedést hasított a gépezet dobókarjába. A Tengeri Szellem hajítógépe ezalatt jókora találatot vitt be a gálya testébe a tenger szintjén.

Deudermont bal felé tekerte a kormánykereket. Fölöttébb elégedett volt az utolsó körrel. Újabb égő lövedékek szeltek át a két hajó közti teret, aztán Robillard másik védő ködfalat bűvölt a Tengeri Szellem köré.

A gálya varázslója villámot bocsátott a ködbe. Habár az energia nagyjából eloszlott, mégis végigsistergett a hajó szélein, és több embert levert a lábáról.

Drizzt messze kihajolt a korláton, s miközben a kóbor energia szerteszét vetette fehér sörényét, ő a szemét meresztgette, s észre is vette az ellenséges varázslót, a hajó közepénél, a főárboc mellett. Mielőtt a Tengeri Szellem, amely most már merőleges irányban távolodott a kalózhajótól, túl messzire jutott volna, a drow felidézte veszélyes varázsképeit, s áthatolhatatlan, sötét gömböt bocsátott a mágusra.

Ökölbe szorított kézzel figyelte, ahogy a gömb áthalad a gálya fedélzetén, és végül célba ér. Tudta, hogy a sötétség követni fogja a varázslót, és vakká teszi, amíg a mágus valamiképp szembe nem tud szállni vele. Ezenfelül a tizlábnyi átmérőjű fekete folt világosan jelezte a veszedelmes fickó mindenkorai helyét.

– Catti-brie! – kiáltotta Drizzt.

– Megvan! – felelte a lány, és Taulmaril megpendült, egyszer, aztán még egyszer újra, s két ezüstös csikot küldött a fekete gömb felé.

A gömb továbbfutott. Catti-brie nem terítette le a varázslót, de az biztos, hogy okozott neki némi fejtörést.

Újabb hajító lövedék indult el a Tengeri Szellemről, belefűrődve a gálya elejébe, aztán Robillard tűzgömbje robbant magasan a levegőben a hajó fölött. A gálya, amely eredetileg sem volt túl mozgékony, és most varázslóját is elvesztette, pont belerohant a robbanásokba. Amikor a tűzgömb eltűnt, mindkét árboc lángokban állt, mint két hatalmas gyertya a nyílt tenger közepén.

A gálya próbált visszavágni a katapultjával, de Catti-brie nyilai megtették a magukét, s a dobókar szétesett abban a pillanatban, amikor a hajók túlságosan megfeszítették.

Drizzt visszasietett a kormánykerékhez. – Még egy forduló? – kérdezte Deudermontot.

A kapitány a fejét rázta. – Csak egyre van idő – magyarázta. – Arra nincs, hogy megálljunk és átszálljunk.

– Kétezer yard! Két hajó! – kiáltott fel Catti-brie.

Drizzt őszinte elismeréssel pillantott Deudermontra. – Pinochet újabb szövetségesei? – kérdezte, de előre sejtette a választ.

– A gálya egyedül nem tudott volna elbánni velünk – mondta a sokat megélt kapitány higgadtan. – Carrackus tisztában van ezzel, és Pinochet is. Csak arra kellett, hogy lefoglaljon minket.

– De túl gyorsak voltunk ehhez a taktikához – felelte Drizzt.

– Készen állsz a harcra? – kérdezte Deudermont ravaszul. Mielőtt azonban a drow válaszolhatott volna, Deudermont

jókorát rántott a kormányon, s a Tengeri Szellem élesen elfordult jobbra, amíg majdnem szembe nem találta magát a gályával. Az ellenséges hajó árbocainak égett a teteje, a legénységnek pedig legalább a fele azon munkálkodott, hogy megjavítsa a kötélzetet, hogy legalább félárbocon hajózni tudjanak. Deudermont elfogópályára állt hajójával, hogy elébe vágjon.

A sérült kalózhajó nem tudott kitérni a veszedelem elől. A varázsló azonban, aki vaksága ellenére megőrizte hidegvérét, ködfalat emelt, a szokásos tengeri védekező taktikának megfelelően.

Deudermont gondosan kiszámította a támadás szögét, és egyenesen a köd széle felé akart fordulni a Tengeri Szellemmel, hogy minél közelebb kerüljön a gályához. Ez volt az utolsó fordulójuk, és ennek pusztítónak kellett lennie, különben a gálya még sérülten is csatlakozni tud a harcban testvérhajóihoz, amelyek gyorsan közeledtek.

Villanás támadt a kalózhajó fedélzetén: a varázsló ellenszegült Drizzt sötétség-varázsának.

Catti-brie mindent látott a magasból, a védőmágián túlról. Már célba vette a gömböt, amikor a varázsló

kibukkant. A köpönyeges mágus azonnal kántálni kezdett, hogy pusztító varázst helyezzen a Tengeri Szellem útjába, mielőtt az a gályába rohanhatna, de alig hagyta el néhány szó az ajkát, amikor hatalmas ütést érzett a mellkasában, s hallotta maga mögött a fedélzeti deszkák roppanását. Lepillantva a saját vérét látta kifolyni, és rádöbbsent, hogy már ül, aztán fekszik, s végül elsötétült előtte a világ.

A ködfal azon nyomban szertefoszlott.

Robillard látta és értette, mi történt. Összeverte a két tenyerét, s két villámló nyalábot küldött a gálya fedélzetére, romba döntve az árbocokat, kioltva számtalan kalóz életét. A Tengeri Szellem elhúzott a gálya előtt, és az íjászok munkához láttak, akárcsak a hajítógép legénysége, de ezúttal nem hosszú lándzsát lőttek ki. Rövid, kiegyensúlyozatlan lövedéket használtak, melynek végén lánc lógott, tüskés horgonyokkal. A tüskék repülés közben beleakadtak a vitorlázatba, és teljesen tönkretették a gálya kötélzetét.

Aztán egy eleven, háromszáz kilós lövedék roppent fel a Tengeri Szellemről: egy izmos párdúc.

– Készen állsz, drow? – rikkantotta Robillard, aki először mutatott némi izgalmat a harc során.

Drizzt bólintott, s intett társainak: egy csapat veteránnak, akik a Tengeri Szellem átszállócsapatát alkották. A hajó minden részéből a varázsló felé kezdtek rohanni, elszórva ijaikat, s kardot rántva a közelharchoz. Mire Drizzt, aki az élen rohant, Robillard közelébe jutott, a varázsló mellett már ott volt a csillámló térdarab – a mágikus kapu. Drizzt habozás nélkül belevetette magát, kezében szablyaival: az egyik, Csillám, vad kékben izzott.

Robillard varázsalagútjának másik végén kibukkanva Drizzt meglepett kalózok közt találta magát a gálya fedélzetén. Vagdalkozni kezdett, hogy egy kis helyet csináljon maga körül, aztán futásnak eredt. Hirtelen megfordult, oldalra vetődött, egy íjász nyila húzott el fölötte. Felpattant, az íjász felé szökkent, és azonnal levágta.

A Tengeri Szellem többi harcosa is kibukkant az alagútból, s a gálya fedélzete véres csatamezővé változott.

A zürzavart az sem enyhítette, hogy Guenhwyvar foggal körömmel vágott át az emberek tömegén, akiknek leghőbb vágyuk volt, hogy ne kerüljenek az útjába. Sokan örökre ottmaradtak az éles karmok alatt, mások viszont inkább a vízbe vetették magukat, hogy a cápákkal próbáljanak szerencsét.

A Tengeri Szellem megint ráfeküdt a vízre, ahogy Deudermont keményen balra rántotta, elkanyarodva a gályától, a közeledő két másik hajó irányába. A kapitány elmosolyodott, amikor megütötték fülét a gályán dúló küzdelem zajai. Teljesen megbízott a csapatában, hiába a kétszeres túlerő.

A sötételf és párdúca kiegyenlítették az esélyeket.

A magasból Catti-brie további lövéseket eresztett meg, s egyenként szedte le a stratégiai helyeken álló kalóz-íjászokat.

Ezután a lány nem szentelt több figyelmet a gályának, inkább előretekintett, hogy vezérelje a Tengeri Szellem mozgását.

Drizzt futott, szökkent, perdült, s a végén mindig leterített egy-egy ellenfelet. A csizmája alatt, a lábán, csillámló mithril-karikák rejtőztek, gyorsaság-varázssal ellátva. Drizzt Dantrag Baenrétől, a hírhedt drow fegyvermestertől zsákmányolta őket. Dantrag a kezén hordta a bűvös ékszereket, hogy a karja mozgását gyorsítsa velük, Drizzt azonban másképp határozott. A lábán viselve a karikák olyan gyorsá tették, mint a szökellő vadnyúl.

Most is hordta őket, s veleszületett fürgeségével együtt ez lehetővé tette számára, hogy bizonytalanságban tartsa, újra és újra meglepje a kalózokat. Valahányszor egy-egy haramia rosszul számította ki a mozgását és védtelen maradt, Drizzt keményen odacsapott. Általánosságban előrefelé törekedett, hogy csatlakozzék Guenhwyvarhoz.

Nem ment könnyen a dolog. A gálya már szinte teljesen elveszett, egy csomó kalóz meghalt, mások eldobálták a fegyvereiket, vagy éppen a vízbe vetették magukat kétségbeesésükben. A legénység egyik tagja, a legtapasztaltabb és legfélelmetesebb, Pinochet személyes jó barátja azonban nem sietett ennyire behódolni.

Az első híd alatt bukkant elő kabinjából, kissé meggörnyedve, hisz tíz láb magas termetével nem tudott felegyenesedni az alacsony helyen. Csak egy ujjatlan vörös inget és rövid bricseszt viselt, melynek széle alatt kilátszott pikkelyes, zöld bőre. Hínárszín, csimbókos haja széles vállára hullt. Nem volt nála semmilyen mesterséges fegyver, de épp elégnek látszott mocskos karma és rengeteg foga.

– Hát igaz a szóbeszéd – jegyezte meg vizenyős, bugyborékoló hangon. – Visszatértél a tengerre.

– Nem ismerlek – torpant meg Drizzt biztonságos távolban a szkregtől. Sejtette, hogy ez itt Carrackus, a tengeri troli, akit Deudermont említett, de nem lehetett biztos a dolgában.

– Én viszont ismerlek téged! – mordult fel a szkreg, s karmait előremeresztve Drizltre rontott.

A drow három gyors lépéssel eltisztult a rém útjából, fél térdre vetődött, megpördült, s megsuhintotta szablyaít.

Az ellenfél, aki fürgébbnek bizonyult a vártnál, ellenkező irányba fordult, s behúzta hátsó lábát.

Rárohant Drizltre, hogy testével maga alá temesse a térdeplő drow-t, de Drizzt túl gyors volt ehhez a nyílt taktikához. Felpattant és kitört balra, aztán, amikor a szkreg bekapta a csalit és balra indult, visszaszökkent jobbra, a szörnyeteg lendülő karja alatt.

Csillám megvágta a csípőjét, másik pengéje pedig mély sebet ejtett a szörnyeteg oldalán.

Drizzt hárította ellenfele riposztját, s tudta, hogy a megzavart szkreg nem lesz képes teljes erejét és súlyát a

csapásba adni. A hosszú, pikkelyes kar lecsúszott a drow válláról, s Drizzt szembefordult a szkreggel.

Most a drow-n volt a rohamozás sora: villámgyorsan előrevetette magát. Csillámot a szkreg kiterjesztett karja alá csúsztatva, mély vágást ejtett, aztán a görbe pengét beakasztotta a lógó bőrdarabba. Másik szablya a tengeri troli mellkasa felé bökött, s a rém hadonászó karja nem tudta kivédeni a támadást.

A meglepett szörnyeteg csak egy dolgot tehetett ebben a helyzetben, s ezzel Drizzt is tisztában volt. Számított a szkreg visszavonulására. A drow szorosan megmarkolta Csillámot, de még a vállával is megtámasztotta a markolatot. Ellenfele

feljajdult és félreugrott, megrántva a beakasztott fegyvert. A zöldes hús leszakadt a szkreg karjáról, a bicepszról egészen a csuklóig. Az undorító húsdarab émelyítő puffanással hullott a fedélzetre.

A szkreg fekete szemében dühödő gyűlölet villant. Sérült karjára pillantott, aztán Drizztre, aki szablyáit alacsonyán maga előtt tartva vár.

– Légy átkozott, Drizzt – morogta a szörnyeteg.

– Vond le a lobogót – szölt Drizzt.

– Azt hiszed, győztél?

Drizzt erre csak a földön heverő húsdarabra pillantott.

– Meg fogok gyógyulni, ostoba sötét! – makacskodott a kalóz.

Drizzt tudta, hogy igazat beszél. A szkregok közeli rokonságban álltak a trollokkal, akik viszont híresek voltak kiváló regenerációs képességeikről. Egy megcsonkított troli is képes volt rendbe jönni.

Hacsak...

Drizzt ismét véleszületett képességeihez folyamodott. Egy pillanat múlva biborszín lángok kezdték nyaldosni a szkreg hatalmas alakját, zöld pikkelyeit. A tűz csak ártalmatlan tündéfény volt, amellyel a sötételtek megjelölték ellenfeleiket. A tűz nem égetett, s nem tudta megakadályozni a troli regenerálódását sem.

Drizzt tisztában volt ezzel, de fogadni mert volna, hogy ezt a troli nem tudja.

A szkreg arcára rettegés ült ki. Ép karjával csapkodni kezdte lábát, oldalát. A lángok nem aludtak el.

– Vond le a zászlód, és megszabadítalak a lángoktól, hogy sebeid begyógyulhassanak – győzködte Drizzt.

A szkreg pillantása szinte csöpögött a gyűlölettől. Tett egy lépést előre, de Drizzt szablyái is felmeredtek. A szkreg úgy döntött, hogy nem akar újra találkozni velük, főleg amikor a lángok miatt még csak meg sem tud gyógyulni!

– Találkozunk még! – fenyegetőzött a szörnyeteg. Megfordulva tucatnyi szempárt látott – Deudermont embereit és saját fogságba esett kalózeit –, melyek hitetlenkedve meredtek rá. A szkreg felordított, futásnak eredt, s félrelökött mindenkit maga előtt. Átvette magát a korláton, be a tengerbe, vissza igazi otthonába, ahol végre meggyógyulhat.

Drizzt azonban olyan gyors volt, hogy még egy csapást sikerült ráérnie, mielőtt az átért a korlát fölé. A drownak azonban itt meg kellett állnia, hisz nem tudta folytatni az üldözést, és tisztában volt vele, hogy a troli hamarosan visszanyeri erejét és egészségét.

Még csak egy családott átok sem hagyta el a száját, amikor gyors mozdulatot látott a szeme sarkából, valami száguldó feketeséget. Guenhwyvar szökött el Drizzt mellett, átrepült a korlát fölé, s a tengerbe csobbant a troli után.

A párdúc eltűnt az azúrkék vízfelszín alatt, aztán elültek a hullámok, mintha soha ott sem lett volna.

A Tengeri Szellem legénysége meredt szemmel figyelte a vizet. Aggódtak a párdúcért, akit úgy megkedveltek az idők során.

– Guenhwyvar nincs veszélyben – emlékeztette őket Drizzt, s magasba emelte a szobrocskát. A szkreg legfeljebb annyit tehetett, hogy visszaküldi a párducot az Asztrális Síkra, ahol a macska sebei begyógyulnak, és újult erővel térhet vissza Drizzt következő hívására. A drow mégsem szemlélte túl nagy derűvel a helyet, ahol Guenhwyvar lemerült, és úgy érezte, hogy a párdúc talán kellemetlen helyzetbe került.

A gálya fedélzete elcsendesedett, csak az avított deszkák nyikorogtak tovább.

Egyszerre robbanás hallatszott dél felől, s minden fej arra fordult. A láthatáron apró fehér vitorlák imbolyogtak, még jókora távolságban. Az egyik kalózhajó elfordult, a másik gálya pedig lángokban állt, miközben a Tengeri Szellem körülötte körözött. A szkúner árbocokosarából egyik ezüstös villanás a másik után lövellt elő, tovább ostromolva a sérült, látszólag tehetetlen hajó testét és árbocait.

Az emberek még ebből a távolságból is látták, ahogy a kalózlobogó lassan lekúszott a főárbocról, a megadás jeleként.

A Tengeri Szellem legénysége felujjongott, de a kiáltás hirtelen elhalt, amikor a víz felbuzogott a gálya mellett. Zöld pikkelyek és fekete prém kavargott a fortyogásban. Egy troli-kéz nyúlt ki a zűrzavarból, és Drizzt nagyjából ki tudta venni, hogy Guenhwyvar a szkreg hátára mászott. Elülső lábait erősen a szörnyeteg vállaira kulcsolta, a hátsókkal pedig vadul karmolt és rugdosott, miközben pofájával a szkreg tarkóját harapta.

Sötét színű vér terjengett a vízben, a kalózból kitépett hús és csont foszlányaival keveredve. Guenhwyvar

hamarosan lenyugodott, karmaival még mindig szorítva halott ellenfelét.

– Jobb lenne kihalászni a nyavalyást – jegyezte meg valaki a Tengeri Szellem emberei közül. – Különben egy egész csapat nő ki belőle!

Az emberek hosszú kampókkal felszerelve a korláthoz szaladtak, és nekifogtak a fáradságos feladatnak. Guenhwyvar könnyedén visszamászott a gályára, átkúszott a korláton, aztán lendületesen megrázta magát, *vízzel* terítve be a körülötte állókat.

– A szkregok nem gyógyulnak, ha nincsenek a tengerben – jegyezte meg valaki. – Vigyük fel a fedélzetre száradni, aztán égessük el.

Drizzt bólintott. A csapat tudta a dolgát. Majd ők összerendezik és felügyelik az elfogott kalózkodat, rendbe teszik a vitorlát, és a lehető leghasználhatóbb állapotba hozzák a gályát a visszaútra Vízmélye felé.

Drizzt a déli láthatár felé pillantott, és látta, hogy a Tengeri Szellem közeledik. A sérült kalózhajó ott sántikált mellette.

– Harmincnyolc, harminckilenc – mormogta magában a drow.

Guenhwyvar mélyen felmordult válaszképpen, és újra megrázta magát, bőrig áztatva barátját.

2. fejezet

Az első hírhezó

Deudermont kapitány nagyon oda nem valónak tűnt, miközben végigment a Dokk Utcán, a vízmélyi kikötő mentén végigfutó hírhedett úton. Ruhái takarosán és tökéletesen simultak szálak termetére, haja és kecskeszakállja ápolatlan lengedezett a szélben. Körülötte szárazföldi kimenőjüket töltő tengerészek botorkáltak ki a koszos kis kocsmákból, hogy hányjanak egyet, vagy egyszerűen összerogyjanak a porban. Csak az a tény védelmezte meg őket a környéken garázdálkodó rablóktól és tolvajoktól, hogy semmiféle pénzük vagy értékük nem maradt.

Deudermont ügyet sem vetett rájuk, és nem tett úgy, mintha külön lenne náluk. Valójában volt az életüknek egy olyan része, amely lenyűgözte a gentleman kapitányt, egyfajta becsület, amely megcsúfolta a legfinomabb urakat is.

Deudermont szorosabbra húzta nyaka körül a bélelt köpenyt, hogy megvédje magát a kikötőben süvítő éjszakai szélről. Általában nem járt egyedül a Dokk utcán, még fényes nappal sem, mégis biztonságban érezte magát. Ott volt az oldalán díszes tengerészkardja, és értett is hozzá, hogyan használja. De ennél többet jelentett az, hogy Vízmélye minden kocsmájában és mólóján tudták: a Tengeri Szellem kapitánya Vízmélye urainak személyes védelmét élvezte, többek közt hatalmas mágusokét is, akik felkutatnak és elpusztítanak bárkit, aki a kikötőben háborgatja a kapitányt és embereit. Vízmélye ilyenformán a Tengeri Szellem biztos révé lett, és Deudermont nyugodtan végigsétálhatott a Dokk utcán. Inkább kíváncsi volt, mintsem megijedt, amikor egy ráncos, madárcsontú, tőpörödött vénember odakiáltott neki az egyik sikátorból.

Deudermont megtorpant és körülnézett. A Dokk utca csendes volt, eltekintve a kocsmákból kiszivárgó zajoktól és a hajók nyikorgásától.

– Te Duderfont vónál, ugye? – zihálta a vénség sípoló hangon. Szélesen elvigyorodott, kivillantva aszott ínyének néhány megmaradt fogát.

Deudermont türelmesen, némán szemügyre vette az öreg. Nem érzett indíttatást, hogy válaszoljon a kérdésre.

– Ha te vónál – sípolta az öreg – akkó' újságom van neked. Figyelmeztetés valakitő", akitő" jobb, ha félsz.

A kapitány mozdulatlan maradt. Arcán semmi sem tükröződött a benne kavargó kételyekből. Ugyan kitől kellene félnie? Pinochetről beszél a vén csont? Ez valószínűnek tűnt, főleg a két elfoglalt gálya után, amit most hoztak be Vízmélyére. Vízmélyén azonban nem sokan álltak kapcsolatban a kalózzal, akinek területe ennél délebbre húzódott, még Baldur Kapujától is délebbre, a Moonshae Szigetek környékén.

De vajon ki másról lehetne szó?

A vigyorgó öreg intett Deudermontnak, hogy menjen közelebb. A kapitány nem mozdult, az öreg viszont megfordult, és elindult befelé a sikátorba.

– Mi a, tán félsz a vén Scaramunditő"? – sipította a vénség. Deudermontnak eszébe villant, hogy az aszott külső álca

is lehet. A Birodalmak legnagyobb orgyilkosai is sokszor ilyen tehetetlen külsőt öltöttek, hogy aztán mérgezett tört döfjenek a mit sem sejtő áldozat mellébe.

Az öreg visszacsoszogott a sikátor elejéhez, aztán elindult Deudermont felé.

Ez nem álca, gondolta magában a kapitány, mert ahhoz túl jó lenne, túl tökéletes. Különben is úgy rémlett neki, mintha már látta volna ezt az öregot, itt, ugyanennél a sikátornál üldögeálni, amely nyilván az otthona.

Mit tegyen? Vajon csapda várja a sikátorban?

– Akkor hát legyen, ahogy te akarod – sipította az öreg, és égne emelte karját. Botjára támaszkodva nehézkesen elindult visszafelé, és zsémbelni kezdett: – Én csak hírhozó vónék, mit érdekel engem, hogy hallok-e a hirt vagy se.

Deudermont ismét körbepillantott. Senkit sem látott a közelben, és nem voltak esetleges búvóhelyek sem egy orvtámadó csapat számára. Elindult a sikátor felé. Az öreg már tíz lépésnyire bent járt, a házak rézsútos árnyasávjának szélén, beleolvadva a homályba, és köhécselve nevetgélt minden lépésnél.

Deudermont egyik kezét a kardján nyugtatva indult tovább, figyelve minden egyes lépést. A sikátor üresnek tűnt.

– Most már elég messze vagyunk! – szólt hirtelen Deudermont, és az öreg megtorpant. – Ha üzeneted van számomra, akkor mondd meg, most azonnal.

– Vannak olyan dolgok, amiket nem lehet hangosan elmondani – felelte az öreg.

– Márpedig most mondd – erősködött Deudermont.

A vénember szélesen elvigyorodott, felköhögött, talán nevetett. Előrejött pár lépést, s alig három lábnyira állt meg Deudermonttól.

Az öreg büze mellbe vágta a kapitányt, aki pedig már szokva volt az erőteljes testszagokhoz. A tengeren nem sok fürdési lehetőség akadt, s a Tengeri Szellem gyakran hetekig, hónapokig vízen volt. Az olcsó löre és pállott veríték szagának ez az elegye mégis olyan büzt alkotott, hogy Deudermont elfintorodott, de még a kezét is az orra elé kapta.

A vénembert ez persze hisztérikus kacajra fakasztotta.

– Mondd már! – türelmetlenkedett a kapitány.

Alig hagyták el a szavak Deudermont ajkát, az öreg megragadta a kezét a csuklójánál fogva. Deudermont nem ijedt meg, de azért megpróbálta elhúzni a kezét, az öreg azonban erősen fogta.

– A sötét lényről akarok beszélni neked – mondta az öreg, és a kapitány néhány pillanat elteltével rádöbbsent, hogy megszűnt a vénség jellegzetes kikötői akcentusa.

– Ki vagy? – kérdezte Deudermont, és rángatni kezdte a karját, de hiába. Csak ekkor jutott el a tudatáig az emberfeletti szorítás ereje: mintha egy ködóriással küszködött volna, a déli Delmarin-szigeteket övező zátonyokról.

– A sötét lény – ismételte az öreg, és könnyedén beljebb vonszolta Deudermontot a sikátorba.

A kapitány a kardja után kapott, és bár az öreg erősen fogta a jobb kezét, a baljával is tudott harcolni. Kissé esetlenül bírta csak előhúzni a görbe pengét bal kézzel, és mielőtt a kard teljesen kijött volna, az öreg nyitott tenyérrel arcul csapta. A kapitány hátratántorodott, neki a falnak. Mindazonáltal megőrizte hidegvérét, fegyvert rántott, immár szabad jobb kezével, és a vénember felé suhintott.

A penge mélyen belehasított az öreg oldalába, de amaz még csak meg sem rezgett. Deudermont próbálta útját állni

a következő ütésnek, majd az utána következőnek, de egyszerűen nem volt elég erős hozzá. Próbált a pengéjével védekezni, de az öreg félreütötte azt. A kard pörögve repült el, és a harc folytatódott. A nyitott tenyér egy támadó kígyó gyorsaságával közeledett, s Deudermont fejére csak úgy záporoztak az ütések. El is esett volna, ha az öreg nem tartja vaskézével a vállánál.

Deudermont feldagadt szemmel bámult ellenfelére. Zavart kifejezés futott át az arcán, amikor az öreg ábrázata egyszerre elmosódott, majd új formát vett fel.

– A sötét lény? – kérdezte újra a valami, s Deudermont már alig hallotta a hangot, annyira megdöbbsentette saját arca, ami visszanézett rá.

– Már itt kéne lennie – támaszkodott a pultra Catti-brie.

Kezdett türelmetlenkedni, és nem azért, mert Deudermont késett – a kapitányt mindig feltartották bokros teendői Vízmélyén –, hanem azért, mert a mellette álló tengerész, egy fekete szakállú, göndör hajú fickó állandóan bökdöste. Persze mindig bocsánatot kért, és vigyorogva, kacsingatva méregette a csinos lányt.

Drizzt úgy fordult, hogy háttal legyen a derékig érő pultnak. A Sellőkar szinte üresen tátongott aznap este. Jó volt az idő, így a halász- és kereskedőhajók kint jártak. Mégis hangos és durva volt a helyiség, tele tengerészekkel, akik itallal, barátkozással, hencegéssel és hébe-hóba verekedéssel próbálták elfelejteni a több hónapos utak unalmát.

– Robillard – suttozta Drizzt, mire Catti-brie megfordult, és követte a drow tekintetét. A varázsló feléjük közeledett a vendégek között.

– Jó estét – szólt az újonnan érkezett, nem túl lelkesen. Nem nézett Drizztékre, s nem várta meg, hogy a csapos odajöjjön: csettintett egyet, mire egy palack és egy pohár odaröppent hozzá. A csapos már tiltakozni akart volna, de hirtelen egy halom rézpénz termett a kezében. A jóember utálkozva megcsóválta a fejét. Sosem tartotta valami nagyra a Tengeri Szellem varázslóját, meg az efféle trükköket.

– Hol van Deudermont? – kérdezte Robillard. – Nyilván éppen a fizetségemet szórja el.

Drizzt és Catti-brie hitetlenkedve mosolyogtak. Robillard a legzárkózottabb és mogorvább alak volt, akivel valaha is

találkoztak. Még Dagnánál is zsémbesebbnek tűnt, a törpénél, aki Bruenor parancsnoka volt Mithril Csarnokban.

– Semmi kétség – felelte Drizzt. Robillard vádlón, dühösen meredt rá.

– Deudermont állandóan meglop minket – tette hozzá Catti-brie. – A legszebb nőkkel, a legjobb borokkal él, és szabadon bánik azzal is, amivel nem lehetne.

Robillard felmordult, ellökte magát a pultról és elment.

– Szívesen meghallgatnám ennek a fickónak a történetét – jegyezte meg Catti-brie.

Drizzt egyetértően bólogatott, de szemét a távozó varázsló hátán tartotta. Robillard valóban különös figura volt, s a drow úgy sejtette, hogy valami szörnyűség történhetett vele valamikor. Talán akaratán kívül a pusztulását okozta valakinek, vagy kikoszorúzta élete legnagyobb szerelme. Esetleg már túl sokat látott a varázslómesterségből, s olyan helyekre nézett be, amelyeket nem emberi szemnek szántak.

Catti-brie egyszerűen kifejezett gondolata hirtelen érdeklődést szított Drizzt Do'Urdenben. Ki ez a Robillard valójában, és mi az oka állandó unottságának, ingerültségének?

– Hol van Deudermont? – kérdezte valaki hirtelen, kizökkentve Drizztet gondolataiból. A drow megfordult, és Waillan Micantyt pillantotta meg. A legényke alig húszesztendősen lehetett, homokszőke hajzattal, barna tekintettel, orcáján pedig állandó gödröcskékkel, hiszen mindig nevetett. Ő volt a legfiatalabb a Tengeri Szellemen, még Catti-brie-nél is fiatalabb, de tévedhetetlen szeme volt a hajtógéphez. Waillan lövései hamarosan legendává váltak, és a fiúnak jó kilátásai voltak arra, hogy jelentős hírnévre tegyen szert a Kardpart mentén – ha megéri. Micanty egyszer négyszáz yardról betalált egy kalózkapitány ablakán, és felnyársalta a kalózt, aki éppen a kardját akarta felkötni. A nehéz lándzsa lendülete kirepítette a kapitányt a kabinajtón, a fedélzetre. A kalózhajó azonnal megadta magát, s a harc véget ért, mielőtt igazán elkezdődhetett volna.

– Várod? – kérdezett vissza Drizzt, és kedve már a legény pusztá látásától felderült. Nem lehetett nem észrevenni a különbséget Waillan és Robillard között, aki talán a legidősebb volt a legénységben, Drizztet kivéve.

Waillan bólintott. – Már itt kéne lennie – mormogta, de Drizzt jól értette minden szavát. – Beszélmem kell vele – folytatta Waillan. – Béremelésről. – A fiú mélyen elpirult, és közelebb húzódott Driztthez, hogy Catti-brie ne hallja. – Van egy lány... – magyarázta.

Drizzt azon kapta magát, hogy még szélesebben mosolyog. – A kapitány már így is késésben van. Biztos nem várat már minket sokáig.

– Alig tizenkét kapunyira volt innen, amikor utoljára láttam – mondta Waillan. – A Ködös Révnél volt, és erre tartott. Azt hittem, már rég itt van.

Drizzt most először kezdett el kissé aggódni. – Mikor láttad?

Waillan vállat vont. – Az előző verekezés előtt – felelte.

Drizzt hátrafordult, és a pultra támaszkodott. Aggodalmasan néztek össze Catti-brie-vel, mert jó pár perc eltelt már a legutóbbi két csetepaté óta, és a kocsma meg a fiú által említett hely közt nem volt semmi olyan, ami érdekelhette vagy feltarthatta volna a kapitányt.

Drizzt sóhajtott, és nagyot húzott a vízből, amit iszogatót. Robillard-ra pillantott, aki egymagában üldögélt egy asztalnál, közel a Tengeri Szellem legénységének asztalaihoz. Drizzt nem aggódott túlságosan. Talán Deudermontnak csak most jutott eszébe valami tennivaló, vagy egyszerűen nem volt kedve idejönni ma este. A Dokk utca azonban mindig is veszedelmes volt, s a drow-nak a hatodik érzéke megsúgta, hogy jobb az óvatosság.

Deudermont úgyszólván eszméletlenül viselte az ütéseket. A hideg földön hevert: csak ennyit tudott biztosan. A lény, bármi is volt, tökéletesen felvette az ő alakját, de még a ruháját, a fegyvereit is leutánozta, és most az ő hátán ült. A testi szenvedés már nem számított, de a kapitány az elméjében is érezte a lényt, amint gondolataiban matat, és olyan tudást keres, amit nyilván a barátai ellen akar felhasználni.

“Jóízű leszel”, hallotta a fejében Deudermont. “Jobb, mint az öreg Scaramundi.”

A dolog minden valószínűtlensége ellenére a kapitány érezte, hogy összeszorul a gyomra. Úgy érezte, hogy eszmélete utolsó morzsáival is tudja, milyen szörnyeteg kapta el. Az alakváltók nem voltak túl gyakoriak a Birodalmakban, az a kevés azonban, aki ismertségre tett szert, épp elég *zűrzavart* okozott ahhoz, hogy megalapozza faja rossz hírét.

Deudermont érezte, hogy felemelik a földről. Olyan erős volt a lény, hogy a kapitány szinte súlytalannak érezte magát, mintha lebegne. Az alakváltó a talpára állította, s Deudermont szembefordult vele, önmagával, készen arra, hogy felfalják.

– Még nem – felelte a lény kimondatlan félelmeire. – Szükségem van a gondolataidra, jó Deudermont kapitány.

Eleget kell megtudnom ahhoz rólad és a hajódról, hogy kifuthassak vele Vízmélyéről, messze nyugatra és délre, egy szigetre, amit kevesen ismernek, de amiről sokan beszélnek.

A lény mosolya borzalmas volt, s Deudermontnak ez a mosoly csak akkor jutott el a tudatáig, amikor az alakváltó feje előreleandult és az arcába vágott. Deudermont elvesztette az eszméletét. Egy idő múlva – fogalma sem volt, hány másodperc telhetett el – a kapitány újra érezni kezdte arcán a föld hidegét. Kezei szorosan össze voltak kötve a háta mögött, bokáit szintúgy összehurkolták, száját pedig erősen kipeckelték. Egy kissé el tudta fordítani a fejét, és látta, ahogy az ő alakját viselő lény nekifeszül egy súlyos vasrácsnak.

Deudermont szinte fel sem tudta fogni a lény erejét, aki felemelte a legalább kétszázötven kilós csatornafedőt, majd könnyedén a falhoz támasztotta a vasat, *aztán* megragadta Deudermontot, odavonszolta a nyíláshoz és beledobta.

Odalent rettenetes bűz uralkodott, rosszabb, mint amit a kapitány valaha is el tudott volna képzelni akár egy csatornában is, s amikor egy kicsit sikerült kiemelnie arcát a mocsokból, megértette az okot.

Scaramundi – vagyis aki valaha Scaramundi volt – ott hevert mellette vérbe fagyva. Fél testét letépte és felfalta a lény. Deudermont összerezett, amikor a csatornarács visszacsattant a helyére. Tehetetlenül hevert tovább, és tudta, hogy ő sem kerülheti el szörnyű sorsát.

3. fejezet

A leplezett üzenet

Egy idő után Drizzt aggódni kezdett. Robillard már távozott, mert feldühítette, hogy “a kapitányra nem lehet számítani”. Waillan Micanty még mindig ott volt a pultnál a drow mellett, de egy másik tengerésszel beszélgetett.

Drizzt háttal a pultnak tovább fürkészte a sokadalmat. Teljesen fesztelenül érezte magát a tengerészek között, pedig ez nem volt mindig így. Korábban már kétszer járt Vízmélyén, mielőtt most eljöttek Mithril Csarnokból. Először akkor, amikor Calimportba tartott Entrerit üldözve, másodszor pedig visszafelé, amikor a barátjaival Mithril Csarnok visszahódítására indult. Első alkalommal álcát viselt: a mágikus maszk révén felszíni elfként jelent meg. A második, álcázatlan út azonban rázósabb volt. A Tengeri Szellem kora reggel futott be Vízmélye kikötőjébe, de Deudermont kérésére Drizzt és barátai megvárták a sötétedést, hogy elhagyják a várost és továbbinduljanak kelet felé.

Amikor hat évvel ezelőtt visszajött Catti-brie-vel Vízmélyére, Drizzt már nyíltan mert járni sötételfként. Kezdetben kellemetlen volt ez a helyzet, gyanakvó tekintetek kísérték minden lépését, s nem egy gazember belé is kötött. Drizzt elkerülte ezeket a kihívásokat, de tudta, hogy előbb vagy utóbb harcolnia kell, vagy ami még rosszabb, lesből pusztítják el, pusztán a bőre színe miatt.

Ekkor azonban befutott a Tengeri Szellem, s Drizzt rátalált Deudermontra, régi barátjára, aki megbecsült alakja volt a dokkoknak. Drizztet hamarosan befogadták Vízmélyén, de főleg a Dokk utca vidékén, nemes tettei miatt, melyek hírét nem utolsósorban Deudermont maga terjesztette. Akárhol is vetett horgonyt a Tengeri Szellem, mindenhol egyértelmű volt, hogy Drizzt Do'Urden, ez a különös sötételf a hősies legénység teljes jogú tagja. Drizzt útja könnyebb, sőt, már-már kényelmes lett.

Ezenfelül mindvégig mellette volt Catti-brie és Guenhwyvar. A lány most is ott ült egy asztalnál a Tengeri Szellem két tengerészével, a párduc pedig összegömbölyödve hevert a lábánál. Guenhwyvar valóságos talizmánállata lett a Sellőkar törzsközönségének, s Drizzt örült, hogy időként elő tudja hívni a párducot, ha nem is a harcért, akkor a társaság kedvéért. Drizzt eltűnődött, hogy ma vajon melyik ok lesz az igazabb. Catti-brie kérte most a párducot, mondván, hogy fájik a lába, de Drizzt fejében azért az is ott motoszkált, hogy Deudermont talán bajban lehet. Előfordulhat, hogy valóban szükség lesz Guenhwyvar segítségére.

A drow erősen megkönnyebbült, s fel is sóhajtott, amikor Deudermont kapitány belépett a kocsmába, körülnézett, aztán elindult Drizzt felé.

– Calimshani bort – mondta az alakváltó – hisz ő volt az – a csaposnak. A rövid együtt töltött idő alatt az alakváltó sokat megtudott Deudermontról és a Tengeri Szellemről.

Drizzt megfordult és a pultra könyökölt. – Későn jöttél – jegyezte meg, hogy beszélgetést kezdeményezzen, és kiderítse, hogy volt-e valami kellemetlensége a kapitánynak.

– Csak egy apró kis gondom volt – nyugtatta meg az alakváltó.

– Mi az, Guen? – kérdezte halkán Catti-brie. A párdúc felemelte a fejét, és hátracsapott fülekkel meredt Drizzték felé, majd mély hangon felmordult. – Mit látsz?

Guenhwyvar továbbra is Drizztékét fürkészte, de Catti-brie nem törődött vele tovább. Azt hitte, hogy a párdúc patkányt lát.

– Caerwich – mondta az alakváltó.

A drow furcsálkodva meredt rá. – Caerwich? – visszhangozta. Drizzt ismerte ezt a nevet, ahogy a Kardpart minden tengerésze: egy sziget neve volt, amely túl kicsinek és félreesőnek minősült ahhoz, hogy szerepeljen az átlagos tengeri térképeken.

– Egyszer el kéne mennünk Caerwich-ra – nézett Drizzt szemébe az alakváltó. Olyan tökéletes volt az álcája, hogy Drizztben semmiféle gyanú sem támadt.

Az indítvány maga mégis furcsának tűnt. Caerwich története afféle legenda volt, a szellemjárta sziget meséje, ahol a vak boszorkány lakik. Sokan a pusztá léteben is kételkedtek, habár egyesek azt állították, hogy jártak ott. Drizzt és

Deudermont közt még sosem került szóba a sziget, ezért a javaslat, hogy oda menjenek, teljesen meglepetésszerűen érte Drizztet.

A drow szemügyre vette Deudermontot: ezúttal feltűnt neki, milyen merev a másik, mennyire nem érzi magát feszíté-lenül, pedig mindig is ez volt a törzshelye a Dokk utcán. Drizzt azt hitte, hogy valami nyugtalanítja a kapitányt. Bármi is tartotta fel eddig – a renegát gyanította, hogy Vízmélye valamelyik titokzatos urával találkozott, vagy talán magával a rejtelmes Khelbennel –, alaposan felkavarta. Talán a javaslata nem is annyira szokatlan. Az elmúlt hat évben a Tengeri Szellem, Vízmélye urainak eszköze sokszor kapott magántermészetű, szokatlan megbízásokat, így a drow most sem kérdezősködött.

Amivel azonban sem Drizzt, sem az alakváltó nem számolt, az Guenhwyvar volt, aki annyira a földhöz lapult, hogy hasa a földet súrolta. Hátracsapott füllel kezdett araszolni Deudermont felé.

– Guenhwyvar! – szólt rá Drizzt.

Az alakváltó megpördült és hátát a pultnak vetette, amikor Guenhwyvar ráugrott és leszorította. Ha az alakváltó tartotta volna magát szerepéhez és eljártssa az ártatlan áldozatot, talán ki tudja magát magyarázni, de felismerte Guenhwyvart, vagy legalábbis azt, hogy a párdúc nem az Anyagi Síkról való. És mivel ő rájött erre, feltételezte, hogy a párdúc is sejti a valóságot övele kapcsolatban.

Ösztönösen az alkarját használta Guenhwyvar ellen, s a csapás ereje a terem közepéig repítette a párdúcot.

Erre semmiféle ember nem lett volna képes, és amikor az alakváltó Drizztre pillantott, a drownak már szablya volt a kezében.

– Ki vagy te? – kérdezte vészjóslóan Drizzt.

A lény sziszegve a pengék után kapott, és meg is markolta az egyiket. Drizzt a szabad szablyája lapjával csapott felé, mert tartott tőle, hogy ez maga Deudermont, csak éppen el van bájolva. Nyakon csapta az alakváltót.

A lény elkapta a pengét, előreszökkent és félrelökte Drizztet.

Ekkor már mindenki talpon volt az ivóban, de azt hitték, hogy csak valami hétköznapi csetepatéről van szó. A Tengeri Szellem legénysége azonban, és főleg Catti-brie, felismerték a helyzet szokatlanságát, valószínűtlenségét.

Az alakváltó az ajtó felé ugrott, félrelökve egy tengerészt a Tengeri Szellemről, aki útjában állt.

Catti-brie-nek már a kezében volt az íj, s röppent az ezüst nyíl a falba, a lény feje mellett. Az alakváltó a lány felé pördült, hangosan felszisszent, de menten maga alá temette egy hatalmas, fekete test. Ezúttal Guenhwyvar már számított ellenfele erejére, és mire lecsillapodott a tusa, a hatalmas macska már az alakváltó hátán ült, leszorítva a lény nyakát. Drizzt azonnal ott termett, nyomában Catti-brie-vel, Waillan-nal és a legénység többi tagjával, valamint jó néhány kíváncsiskodóval, köztük az ivó tulajdonosával, aki szemügyre akarta venni a bűvös nyilvessző okozta kárt.

– Mi vagy te? – kérdezte Drizzt, megragadta az alakváltó haját, és maga felé fordította a lény arcát. Drizzt megdörzsölte az alakváltó bőrét, de nem talált sminket, álarcot. Alig tudta elrántani a kezét, amikor ellenfele meg akarta harapni.

Guenhwyvar felmordult, és visszanyomta a földre az alakváltó fejét.

– Menjetek ki és fészüljétek át a Dokk utcát! – adta ki az utasítást Drizzt Waillannak. – Azon a környéken, ahol utoljára láttad a kapitányt!

– De hát... – ellenkezett a fiú, a fekvő alakra mutatva.

– Ez nem Deudermont kapitány – magyarázta Drizzt. – Még csak nem is ember!

Waillan intett a többieknek és elindultak kifelé, több más tengerész kíséretében, akik a barátjuknak vallották Deudermont kapitányt.

– És hívjátok az Őrséget! – kiáltott utánuk Drizzt. – Te pedig tartsd készenlétben az íjadat – mondta Catti-brie-nek, aki bólintott, és újabb vesszőt helyezett a húrba.

Guenhwyvar segítségével a drow a falhoz állította az alakváltót. A tulajdonos erős kötelet kerített, amivel szorosan összekötözték a lény kezét a háta mögött.

– Még egyszer kérdezlek – kezdte Drizzt fenyegetően, de a lény egyszerűen az arcába köpött, és ördögi kacajra fakadt.

A drow nem torolta meg a sértést, csak az alakváltóra meredt, pedig az, ahogy a lény ránézett és ránevetett, egyedül csak őrá, megborzongatta. Sosem féltette a saját életét, de mindig tartott attól, hogy a múltja egyszer újra utoléri, és Menzoberranzan sötét erői itt, Vízmélyén is rátalálnak, s esetleg a jó Deudermont kapitány miatt halt meg.

Drizzt tudta, hogy ha ez igaz, akkor több annál, mint amit el tud viselni.

– Az életedet ajánlom cserébe Deudermont kapitányért -folytatta a drow.

– Nem a te dolgod, hogy alkudozz ezzel a... valamivel -jegyezte meg valamelyik tengerész, akit Drizzt nem ismert. Szembefordult a férfivel, aki azonnal elhallgatott és visszahátrált: nem volt kedve magára vonni egy sötételf haragját, főleg nem a híresen kiváló harcos Drizztet.

– Az életed Deudermontért – ismételte Drizzt az alakváltónak. Újra felhangzott a démoni kacaj, s a lény arcul köpte Drizztet.

Jobbra-balra, jobbra-balra lendült Drizzt tenyere gyors egymásutánban, a lény ábrázatán csattanva. Az utolsó ütés elhajlította az alakváltó orrát, de az orr Drizzt szeme láttára azonnal visszanyerte alakját.

Ez az epizód és az ismétlődő kacaj feldühítette a drow-t, aki teljes erőből megütötte az alakváltót.

Catti-brie lefogta Drizztet, és elhúzta, habár a drow már a lány pusztja jelenlététől is elszégyellte magát azért, amit tett.

– Hol van Deudermont? – kérdezte Drizzt, és amikor a lény tovább ingerelte, Guenhwyvar felegyenesedett, elelső mancsait az alakváltó vállára helyezte, és vicsorgó pofáját a lény arca elé tolta. Ez lecsillapította az alakváltót, aki tudta, hogy Guenhwyvar rájött az igazságra, és azt is tudta, hogy a párduc könnyedén elpusztíthatja őt.

– Kerítetek egy varázslót! – javasolta az egyik tengerész.

– Robillard! – kiáltotta egy másik, az egyetlen a Tengeri Szellem legénységéből, aki itt maradt. – Ő majd tudni fogja, hogyan szedje ki az igazságot ebből a micsodából.

– Menj – mondta Catti-brie, és a tengerész elsietett.

– Pap kéne – szólt egy másik ember. – A papok jobban boldogulnak az ilyen... – elhallgatott, hisz valójában nem tudta, mivel állnak szemben.

Az alakváltó ezalatt mindvégig tétlen maradt, s figyelte Guenhwyvar tekintetét, de nem tett semmi fenyegetőt.

Alig küldtek el Robillardért, amikor megérkezett a hír, hogy Deudermontot megtalálták.

Elindultak. Drizzt vezette az alakváltót, Guenhwyvar a lény mellett haladt, Catti-brie pedig mögötte, készenlétben tartott íjjal. Épp akkor értek a sikátorba, amikor a csatornafedőt felfeszítették, és az egyik tengerész lemászott, hogy segítse kapitányát.

Deudermont nyílt megvetéssel méregette az alakváltót, önmaga tökéletes mását. – Nyugodtan visszaveheted eredeti alakodat – mondta a lénynak. Kihúzta magát, letörölgette magáról a mocskot, s egy pillanat alatt összeszedte méltóságát. – Mindenki tudja már, hogy ki vagyok én és mi vagy te.

Az alakváltó nem reagált. Drizzt a nyakához tartotta Csillámot, Guenhwyvar örködött a másik oldalon, Catti-brie pedig odament a viharvert kapitányhoz.

– Rátámaszkodhatok az íjadra? – kérdezte a kapitány, és Catti-brie gondolkodás nélkül kölcsönadta a fegyvert.

– Biztosan varázsló – jelentette ki Deudermont Drizztnek, habár más volt a sejtése. Fogta az íjat és nehézkesen rátámaszkodott. – Ha akár egy szót is kiejt kérdés nélkül, vágjátok át a torkát.

Drizzt bólintott, és közelebb nyomta Csillámot. Catti-brie meg akarta fogni Deudermont karját, de a kapitány elhessegette. Elindultak.

Messze távol, az Abyss egyik füstködös vidékén Errtu élvezettel figyelte a kibontakozó jelenetet. A csapda állt. Nem éppen úgy, mint amikor a tanár'ri eltervezte az alakváltó kiküldését Vízmélyére, de állt, s talán még szebben, még ki-számíthatatlanabban, még kaotikusabban.

Errtu elég jól ismerte Drizzt Do'Urdent ahhoz, hogy tudja: Caerwich pusztja említése is épp elég csalétek lesz számára. Valami szörnyű dolog történt velük a mostani éjszakán, amit nem fognak annyiban hagyni, hanem önként elmennek az említett szigetre, hogy feltárják az okokat.

A hatalmas balor évek óta nem szórakozott ilyen **jól**. Könnyebben is eljuttathatta volna az üzenetet Drizztnek, de épp ez az intrika – az alakváltó, a Caerwichen várakozó vak boszorka – volt a dolog sava-borsa.

Errtu számára csak az lehetett volna még szórakoztatóbb, ha saját kezűleg szaggathatta volna ketté Drizztet, hogy elevenen falja fel.

Felmordult erre a gondolatra. Talán nem is olyan sokára valóra válik az álom.

Deudermont a lehető legjobban kihúzta magát, és továbbra is elutasított mindenféle segítséget. Igyekezett jó képet vágni, és szorosan Catti-brie mögött maradt, aki lassan a sikátor kijárata felé tartott, Drizzt és Guenhwyvar, meg a fogoly alakváltó felé.

Deudermont talán mindenki közül a legfigyelmesebben fürkészte a lényt. Ő jól értette a belőle áradó gonoszságot, hisz a saját bőrén érezte. Deudermont gyűlölte az alakváltót már az elszenvedett verésért is, azzal azonban, hogy felvette az alakját, a lény olyan módon gázolt belé, amin képtelen volt túltenni magát. Most is alig tudta magában tartani haragját, ahogy a saját arcvonásaira nézett. Mindig Catti-brie közelében maradt, és figyelt, várt.

A Dokk utca közelében Drizzt megállt az összekötözött alakváltó mellett. A drow is, az emberek is inkább a sebesült kapitánnyal foglalkoztak, így egyikük sem vette észre, amikor a lény változtatni kezdte képlékeny alakját, és úgy módosította kezeit, hogy kicsússzon kötélkeiből.

Drizzt csak azután tudta előkapni egyik szablyáját, hogy a lény félrelökte. Az alakváltó a sikátor vége felé rontott, sarkában Guenhwyvarral. Szárnyak bontakoztak ki a hátából, s a lény felszökkent a levegőbe, hogy elröppenjen az éjszakában.

Guenhwyvar hatalmas ugrással utánavetődött, Deudermont pedig kikapott egy vesszőt Catti-brie tegezéséből. A lány megérezte a mozdulatot, megfordult és felkiáltott, amikor meglátta a felemelt íjat. Félreugrott, Deudermont pedig lőtt.

Az alakváltó ekkorra már vagy húsz lábnyira a föld felett szállt, de Guenhwyvarnak sikerült beleakaszkodnia a bokájába. A láb azonban azonnal elkezdett átalakulni, s a párdúc fogása meglazult. Ekkor indult útjára az ezüst nyílvesző, s éppen a háta közepén, a két szárny között találta el az alakváltót.

Guenhwyvar a földre huppant, s az alakváltó is lezuhant: mire földet ért, halott volt.

Drizzt már ott is termett mellette, s a többiek is rohanvást siettek oda.

A lény újra alakot kezdett váltani. Vonásai elmosódtak, s emberforma, de sosem látott ábrázatot öltött fel. Bőre tökéletesen sima lett, hosszú ujjain nem látszott ránc. Teljesen szőrtelen, jellegtelen teste volt: mint egy halom emberré formázott agyag.

– Alakváltó – szólta Deudermont. – Úgy tűnik, hogy Pinochet nem örül az új fejleményeknek.

Drizzt bölintott: hinni akarta, hogy a kapitánynak igaza van. Hinni akarta, hogy neki, és annak, aki volt vagy ahonnan jött, semmi köze az egészhez.

Hinnie kellett.

Errtu alaposan kiélvezte a látványosságot, és örült, hogy nem kell fizetséget adnia felbérelt álcamesterének. Egy kicsit zavarta, hogy nem lesz, aki majd mutassa az utat a Tengeri Szellemnek a gyakorlatilag feltérképezetlen vizeken a rejtelmes sziget felé, de azért bízott magában. A magot elvetette. Az alakváltó megadta a tippet, Drizzt pedig be fog számolni a beszélgetésükről. A balor jól tudta, hogy Drizzt is, Deudermont is bátor, kíváncsi és találékony.

Errtu biztos volt benne, hogy el fognak menni Caerwich-re, és megtalálják a vak boszorkát Errtu üzenetével. Hamarosan.

4. fejezet

Kéretlen segítség

A Tengeri Szellem két héttel később futott ki újra a tengerre, dél felé. Deudermont kapitány azt mondta, hogy dolga van Baldur Kapujánál, a Kardpart egyik nagy kikötőjében, amely körülbelül félúton feküdt Vízmélye és Calimshan között. Nyíltan senki sem kérdezgette Deudermontot, de mindenki látta, hogy feszült, már-már bizonytalan, ami soha nem volt jellemző rá.

Ez a viselkedése azonban négy nap múlva megváltozott, amikor a Tengeri Szellem megpillantott egy négyzetes vitorlájú hajót, tele fedélzettel. A gályákon általában negyven-ötven ember szolgált, a kalózhajók azonban – mivel biztos számbeli fölényrel akartak támadni – háromszor ennyi legénységgel jártak. A kalózhajók nem rakományt vittek, hanem harcosokat.

Ha Deudermont korábban határozatlannak látszott volna, ez most egy csapásra elmúlt. A Tengeri Szellem teljes vitorlázattal suhant. Catti-brie a vállára akasztotta Taulmarilt, és felmászott az árbockosárba. Robillard elfoglalta helyét a taton, és tovább dagasztotta a vitorlákat. A természetes szél is kezdett elég erős lenni északnyugat felől: a hajsza hosszúnak ígérkezett.

A központi fedélzeten a dalnokok lelkesítő énekbe fogtak, és Drizzt a szokásosnál korábban visszajött a hajóorrból, hogy Deudermont mellé álljon a kormánynál.

– Hová vontatjuk, ha megvan? – kérdezte a drow gyakorlatiasan. Még mindig közelebb voltak Vízmélyéhez, mint Baldur Kapujához, a szél azonban nagyjából észak felől fújt, déli haladást segítve.

– Orlumborba – vágta rá habozás nélkül Deudermont.

Drizzt kissé meglepődött. Orlumbor sziklás, szélfútt sziget volt félúton Vízmélye és Baldur kapuja között. Független, gyéren lakott városállam, mely aligha volt alkalmas egy kalózzal teli, elfogott gálya befogadására.

– Egyáltalán hajlandóak lennének befogadni? – kételkedett a drow.

Deudermont bólintott. – Orlumbor sokkal tartozik Vízmélyének – magyarázta. – Befogadják, amíg nem jön egy hajó Vízmélyéről, hogy elvontassa. Majd szólok Robillardnak, hogy lépjen kapcsolatba Vízmélye uraival.

Drizzt bólintott. A dolog tökéletesen logikusnak tűnt, ugyanakkor furcsának is. A drow most értette meg, hogy ez nem szokásos vadászat. Deudermont soha azelőtt nem hagyott sorsára foglyul ejtett hajót, hogy aztán más vontassa be. Az idő eddig sosem volt kérdés. A Tengeri Szellem máskor addig kalandozott, amíg össze nem futott egy kalózhajóval, hogy aztán elsüllyessze vagy megszerezze, elvigye egy baráti kikötőbe és annak rendje-módja szerint átadja.

– Sürgős lehet az a dolog Baldur Kapujában – jegyezte meg a drow, s gyanakvó oldalpillantást vetett a kapitányra.

Deudermont szembefordult vele, s hosszú, kemény pillantást vetett Drizztre. – Nem Baldur Kapujába megyünk – vallotta be.

– Hanem hová? – Drizzt hangjából kihallatszott, hogy nincs igazán meglepve.

A kapitány megcsóválta a fejét és előreszegezte tekintetét, igazítva egyet a kormányon, hogy egy vonalban maradjanak a gályaival.

Drizzt meglegegedett ennyivel. Tudta, hogy Deudermont már ezzel a vallomással is kegyet gyakorolt. Tudta azt is, hogy ha eljön az ideje, a kapitány meg fog bízni benne. Most azonban a kalózhajóval kellett foglalkozniuk, ott messze a láthatáron.

– Több szelet, varázsló! – kiáltott hátra Deudermont Robillardnak, aki visszaintett a kapitánynak. – Ha nincs több szelünk, alkonyatig se kapjuk el.

Drizzt rávigyorgott Deudermontra, aztán visszament az orrba a vízpermetbe, a Tengeri Szellem futásának habjait, sisterségét figyelni. Magányra volt szüksége, hogy gondolkozzon, hogy készüljön.

Három órán át haladtak, mire a gálya elég közel ért ahhoz, hogy Catti-brie az árbockosárból egyáltalán tisztán láthassa, hogy valóban kalózhajóról van szó. A nap már félúton járt a delelő és a nyugati láthatár között, s az üldözők tudták, hogy szoros lesz a játszma, ha nem kapják el a kalózhajót napnyugta előtt, akkor az éj leple alatt a kalózos elmenekülnek. Robillardnak persze volt néhány nyomkövető varázslata, de a kalózosok is rendelkeztek varázslóval, vagy legalább pappal. Habár sem a varázsló, sem a pap nem lehetett túl nagy erejű, és semmiképpen sem oly felkészült, mint Robillard, a követővarázslatokat könnyen kivédhették. Ezen felül a kalózosok sosem merészkedtek túl messzire titkos kikötőjüktől, s a Tengeri Szellem nem akarta egészen hazáig üldözni őket, hogy *aztán* belefusson a többiekbe.

Deudermont nem látszott túlságosan aggódni. Nem ez volt az első esetük, és mindig lesz újabb. *Drizzt* azonban, aki titokban szemmel tartotta a kapitányt, sosem látta még ilyen nemtörődömnek. A dolognak köze lehetett a vízmélyi incidenshez és a rejtelmes úti célhoz, amelyet Deudermont nem volt hajlandó közölni.

A drow erősebben markolta meg a vitorlakötelet, és felsóhajtott. Deudermont mindent elmond majd a maga idejében.

A szél alábbhagyott, s a Tengeri Szellem ledolgozott némi hátrányt. Végre kezdett úgy tenni, hogy a kalózhajó nem menekülhet. Az énekmondók együttese, amely ideiglenesen felbomlott a hajsza hosszú és fáradtságos órái alatt, most újra összeállt, és új dalba fogott. Drizzt tudta, hogy hamarosan a kalózosok is meghallják a muzsikát – végzetük nyitányát.

Úgy tűnt, hogy a szokásos mederben haladnak a dolgok. Drizzt próbálta meggyőzni magát, hogy Deudermont azért nyugodt, mert biztos a dolgában. Minden rendben.

– Permetoszlop mögöttünk! – hallatszott egy kiáltás.

– Mi az? – kérdezgette mindenki. Drizzt Catti-brie-re pillantott, aki kémlelőüvegébe pillantva csóválta a fejét.

A drow visszament a hajó közepére, és mélyen kihajolt a korláton, hogy megpillantsa az üldözőt. Magas permetfelverődést látott, amelyet a hatalmas gyilkos bálnák hátuszója szokott kelteni, de nem létezhetett olyan bálna,

amelyik ilyen sebességre képes. Drizzt ösztönösen tudta, hogy ez nem normális állapot.

– Nekünk akar jönni! – mondta Waillan Micanty a hajító-gép mellől. Alighogy kimondta ezeket a szavakat, a különös üldöző feléjük fordult, és úgy kanyarodott a Tengeri Szellem mellé, mintha a hajó egy helyben állna.

Ez nem cethal, gondolta Drizzt, amikor a lény, vagy ki tudja mi, húsz yardnyira elhúzott a Tengeri Szellem mellett,

vízbe borítva a hajó oldalát. A drow mintha egy alakot, egy emberi alakot vélt volna felfedezni a permetben.

– Ez egy ember! – kiáltotta Catti-brie fentről, megerősítve Drizzt gyanúját.

Az egész legénység hitetlenkedve figyelte, ahogy a suhanó teremtmény elsiet a Tengeri Szellem mellett, a gálya irányába.

– Varázló? – kérdezte a kapitány Robillardot. Robillard vállat vont. Senkinek sem tudott magyarázattal

szolgálni. – Nem az a kérdés, hogy mi ez – szolt végül a mágus, – hanem az, hogy barát vagy ellenség?

Szemlátomást a gálya legénysége sem volt tisztában ezzel, mert egyesek meredten bámulták a jelenést a korlát mögül, mások pedig ijaik után kaptak. A kalózhajó katapultja még ki is lött egy lángoló lövedéket a jövevényre, de a valami túl gyorsan mozgott ahhoz, hogy pontosan célba vegyék. Ekkor a jelenés elhúzott a gálya mellett. A permet leszállt, és egy köpönyeges, nehéz csomagot cipelő alak vált láthatóvá a hullámok tetején, integetve és kiáltozva. Túl messze volt a Tengeri Szellemtől ahhoz, hogy hallani lehetett volna, mit mond.

– Biztosan varázsol! – kiabálta Catti-brie az árbocokosárból. – Mintha... – hirtelen elhallgatott, s Drizzt látta, hogy a lány a fejét csóválja, mintha nem akarna elhinni valamit.

A Tengeri Szellem fedélzetén állók küszködve próbálták kivenni, mi is történik. *Láz*as tevékenység folyt a másik hajó korlátja mögött. Kiáltások hallatszottak, majd nyílpuska-kattanások, de ha el is találta valami a köpenyes alakot, nem adta jelét.

Hirtelen vakító fényvillanás támadt, amely azonnal hatalmas, sűrű ködfelhővé oszlott ott, ahol a gálya volt az előbb. És egyre növekedett! Hamarosan betérítette magát a köpönyeges varázstudót is, s terjedt tovább. Deudermont nem változtatott irányt, de amikor végül a hely közelébe értek, le kellett lassítania, mert nem mert belemenni a különös ködbe. Deudermont csalódottan, a bajsza alatt átkozódva fordult el a Tengeri Szellemmel, hogy kikerülje a ködfátylat.

Mindenki készenlétben állt, a nyílpuskáknál csakúgy, mint a hajítógépeknél.

A pára végül emelkedni kezdett, s szállt a szélben. Szellemforma alak bontakozott ki belőle a víz tetején, állat a tenyerébe támasztva. Az alak azt a helyet bámulta, ahol annak idején a gálya volt.

– Ez hihetetlen – kiáltott le Catti-brie Drizztnek, és felnyögött.

A férfinak is elállt a lélegzete, mert kezdte felismerni a jövevényt, aki kárminvörös, rúnákkal és ábrákkal díszített köpenyt viselt. Az ábrák valójában pálcikaemberkéek voltak, amelyek varázslókat jelképeztek a varázslás mozdulatai közben – efféle ábrákat ötévesen rajzolgatnak játék-varázskönyvükbe a törekvő mágusjelöltek. Drizzt felismerte a szörtemen, gyermeki ábrázatot is – csupa gödröcske, hatalmas kék szem –, meg a hosszú barna farkocsot és az elálló füleket.

– Mi az? – kérdezte Deudermont.

– Nem mi, hanem ki – felelte Drizzt. Felcacagott, és hitetlenkedve csóválni kezdte a fejét.

– Akkor ki? – kérdezte Deudermont, és próbálta megőrizni komolyságát, mert Drizzt derütsége ragadósan bizonyult.

– Jó barát – felelte Drizzt, és felpillantott Catti-brie-re. – Harkle Harpell Hosszúnyeregéből.

– Ó, ne – jajdult fel Robillard a hátuk mögött. Mint a Birodalmak minden varázslója, Robillard is halott már Hosszúnyeregéről és a külön Harpell-famíliáról, erről az igencsak veszedelmes társaságról.

Miközben múltak a percek és a köd tovább oszlott, Deudermont és a tengerészek kezdtek megnyugodni. Fogalmuk sem volt arról, hogy mi történt a gályával, amíg a köd teljesen el nem szállt, de akkor meglátták a távolban menekülő hajót. Deudermont már majdnem felvonatta az összes vitorlát, hogy folytassák a hajszát, de aztán a nyugvó napra pillantott, felmérte a távolságot a két hajó között, s úgy döntött, hogy felhagy az üldözéssel.

A varázsló, Harkle Harpell most már jól látható volt, alig tucat yardnyira a Tengeri Szellem oldalától. Deudermont átadta a kormánykereket egy tengerésznek, aztán Drizztal és Robillarddal a hajó oldalához ment. Catti-brie is lemászott az árbocról, és csatlakozott hozzájuk.

Harkle mozdulatlanul állt, és állat a tenyerébe támasztva bámulta a gálya hült helyét. Álltában lágyan ringatózott föl-le a hullámok hátán. Különös volt a látvány, mert a víz nem érintette a lábát a vízjáró varázs miatt.

Végül Harkle a Tengeri Szellemre pillantott, Drizztre meg a többiekre. – Nem ezt akartam – rázta a fejét. – Talán túl alacsonyan céloztam a tűzgolyóval.

– Hát ez nagyszerű – morogta Robillard.

– Nem jössz fel? – kérdezte Deudermont, s a kérdés kizökkentette elmélkedéséből Harkle-t.

– De, hogyne! – felelte. – Jó ötlet! Örülök, hogy rátok találtam. – A lábára mutatott. – Nem tudom, meddig tart

még ki a...

Alighogy belekezdett a mondatba, a varázslat szemlátomást megszűnt, és a mágus diszkrét csobbanással eltűnt a hullámokban.

– Micsoda meglepetés -jegyezte meg Catti-brie a korlátnál.

Deudermont rudakat hozatott, hogy kihalásszák a varázslót, aztán a barátaira nézett. – Kimerészkedett a nyílt tengerre egy ilyen gyenge kis varázslattal? – hitetlenkedett. – Könnyen megtörténhetett volna, hogy nem talál meg se minket, se mást, és akkor...

– Harpell – mondta erre Robillard, mintha ezzel mindent megmagyarázott volna.

– Még hozzá Harkle Harpell – tette hozzá Catti-brie gunyorosan.

Deudermont csak a fejét csóválta. Mindössze az vigasztalta, hogy a mellette álló Drizzt szemlátomást remekül szórakozik.

5. fejezet

Egy futó gondolat

Az ázott varázsló folyamatosan tüsszögött. Takaróba burkolózva ácsorgott, ruhái a kötélzetre akasztva lobogtak a szélben. Amikor a kapitány odajött, hogy megismerkedjenek, őt is alaposan arcon fröccsentette.

– Hadd mutassam be neked Harkle Harpell, Hosszúnyeregből – mondta Drizzt Deudermontnak. Harkle kezét nyújtott, mire a takaró lecsusszant róla. A varázsló az értékes lepel után kapott, de már későn.

– Hozass neki ételt – kuncogott Catti-brie. – Ráférne egy kis hús arra az ösztövére csontvázára.

Harkle mélyen elvörösödött. Robillard, aki már összeismerkedett a Harpellel, csak a fejét csóválta. Úgy sejtette, hogy izgalmas időknek néznek elébe.

– Mi szél hozott erre? – érdeklődött Deudermont. – Ilyen messzire a parttól, a nyílt tengerre?

Harkle Drizztre pillantott. – Hívásra jöttem – mondta végül, s kissé zavartnak tűnt, amikor a drow nem szólt, nem is mozdult.

Drizzt furcsálkodva méregette.

– Pedig így van! – mondta a varázsló. – A te hívásodra -Catti-brie felé fordult. – És a tiédre!

Catti-brie Drizztre pillantott, aki vállat vont és széttárta kezét. Fogalma sem volt, miről beszélhet Harkle.

– Szép kis fogadtatás – morogta a varázsló. – Számítottam rá, bár azt hittem, hogy egy drow-nak hosszabb az emlékezőtehetsége. Mit kell mondani akkor, ha valakivel egy évszázad elteltével találkozol újra? Már a nevére sem emlékszel?

– Miről beszélsz? – kérdezte Drizzt. – Hisz én emlékszem a nevedre.

– Hát ez remek! – mordult fel Harkle. – Még a végén megbolondultam volna. – Csettintett egyet a levegőben, s a hang mintha kijózanította volna. Egy darabig csak állt, szemlátomást összezavarodva, mintha hirtelen elfelejtette volna, hogy miről is beszélt eddig.

– Ja, igen – mondta végül, és egyenesen Drizztre meredt. Kemény arckifejezése kissé megenyhült.

– Miről beszélsz? – kérdezte újra Drizzt.

– Nem tudom – vallotta be a varázsló.

– Azt kezdted el mondani, hogy miért jöttél ide – vetette közbe Deudermont.

Harkle ismét csettintett. – Hát persze, a varázslat! – derült fel az arca.

A kapitány felsóhajtott. – Még jó, hogy varázslat – dünnyögte, és próbálta kigondolni, hogyan lehetne valami használhatót kiszedni a kelekótya mágusból.

– Nem egyszerűen varázslat, hanem "a" varázslat. Az új varázslatom, a sors köde.

– A sors köde? – visszhangozta Deudermont.

– Nagyon jó kis varázslat -jött izgalomba Harkle. – Visz. Megmutatja, hová kell menni, talán még oda is visz. De azt nem mondja meg, miért. – A varázsló megdörgölte az állát, mire a takaró ismét lehullott, de Harkle ezúttal már nem is törődött vele. – Ezen a részen még kell egy kicsit dolgoznom. Igen, és akkor majd tudni fogom, hogy miért kerültem ide.

– Hát most nem tudod? – kérdezte Catti-brie, s inkább a korlát felé fordult, hogy ne kelljen Harkle csupasz bájjaiban gyönyörködni.

– Azt hiszem, valakinek a hívására jöttem – felelte Harkle. Catti-brie arcán kétkedés látszott, akárcsak Drizzt.

– Így van! – heveskedett Harkle. – Bármennyire kényelmes is nektek, ha elfeledkeztek róla. Nem kéne olyasmiket mondanotok, amit nem gondoltok komolyan. Amikor te, meg te – mutatott előbb Drizztre, aztán a lányra – átmentetek Hosszúnyergen, említettétek, hogy jó lenne, ha útjaink ismét kereszteznék egymást. “Ha egyszer felénk jársz”, egész pontosan ezt mondtátok.

– De hát én nem... – kezdte Drizzt, de Harkle leintette, aztán a fedélzeten száradó, túlméretezett batyujaéhoz ugrott. A takaró még jobban lecsúszott róla, de a varázsló észre sem vette. Catti-brie most már nem nézett félre, csak nevetett és a fejét csóválta.

Harkle kis palackot szedett elő, helyrerántotta magán a pokrócot és visszaszökdécselt Drizztchez, aztán látványos mozdulattal kipattintotta az üvegce dugóját.

A palackból hang tört elő, Catti-brie hangja. – Ha egyszer felénk jársz, ugorj be.

– Na tessék – mondta Harkle fensőbbiségesen, és visszanyomta a helyére a dugót. Csípőre tett kézzel állt, amíg Drizzt el nem mosolyodott. – Hol is vagyunk most? – kérdezte a varázsló, Deudermonthoz fordulva.

A kapitány a drow-ra pillantott, de Drizzt csak a vállát vonogatta. – Gyere, megmutatom – indult el Deudermont végül a kabinja felé. – Szerzek neked valami rendes ruhát is, amíg a köpenyed meg nem szárad.

Amikor azok ketten elmentek, Catti-brie odalépett Drizztchez. Robillard nem messze állt, és őket bámulta.

– Remélhetőleg nem botlunk újabb kalózokba, amíg meg nem szabadulunk tőle -jegyezte meg a varázsló.

– Biztosan megpróbálna segíteni – felelte Catti-brie.

– Akkor jobb, ha imádkozunk – morogta Robillard, és távozott.

– Jobban vigyázhatnál arra, hogy mit mondasz – súgta Drizzt a lánynak.

– Ugyanúgy lehetett volna a te hangod is, mint az enyém -vágott vissza Catti-brie. – Különben is, Harkle tényleg próbált segíteni a harcban.

– Minket is beteríthetett volna, akár gőzzel, akár tűzzel -emlékeztette őt Drizzt.

A lány sóhajtott, és nem válaszolt. Deudermont kabinja felé fordultak.

– Mi is volt ez a sors köde, amit a kalózokra varázsoltál? – kérdezte éppen Deudermont, hódolatteljes érdeklődést tettetve.

– Mi? – kapta fel a fejét Harkle. – Ja, az? Nem, nem, az tűzgömb volt. Ahhoz nagyon értek! – Amíg bementek a kabinba, hallgatott. – Csak éppen egy kicsit túl alacsonyra céloztam – vallotta be csendesén.

Catti-brie és Drizzt összenéztek, aztán Robillardra pillantottak. – Imádkozunk – suttogták mindhárman egyszerre.

Drizzt és Catti-brie aznap este hármásban vacsoráztak Deudermont kapitánnyal. A tengerész sokkal elevenebbnek

tűnt, mint bármikor azóta, hogy Vízmélyéről elindultak. A két barát több ízben is próbált bocsánatot kérni Harkle felbukkanásáért, de Deudermont leintette őket. Még arra is célzott, hogy egyáltalán nem bánja a varázsló váratlan érkezését. Vendéglátójuk végül hátradőlt a székében, szatén szalvétájával megtörölgette kecskeszakállát, és fürkészőn meredt a két barátra, akik sejtették, hogy a kapitány valami fontosat akar mondani.

– Nem véletlenül vagyunk ezen a környéken – szólt hirtelen Deudermont.

– És nem Baldur Kapujába megyünk – vélekedett Drizzt, hisz egész végig sejtette, hogy ez a helyzet. A Tengeri Szellem elvileg Baldur Kapujába tartott, de Deudermont nem maradt partközeiben, a közvetlenebb úton, ahol nagyobb valószínűséggel találkozhattak volna kalózokkal.

Hosszú hallgatás következett, mintha a kapitánynak magának is rendeznie kellett volna a gondolatait, mielőtt kimondja őket. – Nyugatra, Mintarn felé fordulunk – bökte ki végül.

Catti-brie-nek leesett az álla.

– De hát az szabad kikötő – szólt Drizzt figyelmeztetően. Mintarn szigete mindig is kalózok és más menekültek kikötőjének hírében állott: kemény és zűrzavaros hely volt. Vajon milyen fogadtatásban lesz része itt a Tengeri Szellemnek, az igazság bajnokának?

– Valóban szabad kikötő – helyeselt Deudermont. – Szabad a kalózok számára, de szabad a Tengeri Szellemnek is.

Drizzt nyíltan nem akart szembeszegülni a kapitánnyal, de kétkedő arckifejezése mindennél ékeesebben szólt.

– Vízmélye urai teljesen nekem adták a Tengeri Szellemet -jelentette ki Deudermont, kissé keményen. – Az én hajóm, csak én parancsolok rajta. Elmehtek vele Mintarnba, de akár Ruathymba is, ha úgy tetszik, és senki sem vonhat érte felelősségre!

Drizzt hátradőlt. Visszahőkölésre készítették a kemény szavak, és meg volt lepve, hogy Deudermont, aki eddig a barátjaként viselkedett, most ilyen fensőbbiségesen bánik vele.

A kapitány megrezzent. – Elnézést – mondta csendesén.

Drizzt előrehajolt, és az asztalra könyökölt. – Caerwich? – kérdezte.

Deudermont rámeredt. – Az alakváltó Caerwichről beszélt, ezért kell odamennem.

– Nem gondolod, hogy egyenesen csapdába sétálsz? – szólt közbe Catti-brie. – Hogy épp oda mész, ahová ők akarják?

– Kik azok az ők? – kérdezte a kapitány.

– Azok, akik az alakváltót küldték – vélte Catti-brie.

– De kik? – kérdezte ismét Deudermont.

Catti-brie vállat vont. – Pinochet? Vagy valami más kalóz, akinek elszámolnivalója van a Tengeri Szellemmel?

Deudermont megint hátradőlt, és Drizzt is így tett. Egy darabig némán üldögéltek mindhárman. – Nem vagyok képes arra, és szerintem te sem, hogy azok után, ami történt, úgy hajókézzunk tovább a Kardpart mentén, mintha semmi sem változott volna – szögezte le a kapitány. Drizzt lehunyta a szemét: számított erre a válaszra, és kénytelen volt egyetérteni a logikájával. – Nagyhatalmú ellenfél akarhatja a vesztet, mert az alakváltó-bérencek se nem hétköznapiak, se nem olcsók. Meg akarom tudni, hogy kicsoda. Sosem futottam meg a harc elől, és bárki, aki nem akar Caerwich-re menni, kiszállhat Mintarnban, és a költségemre visszahajózhat Vízmélyére.

– Senki sem fog elmenni – szólt Catti-brie.

– De hisz azt sem tudjuk, hogy létezik-e valójában Caerwich – vitatkozott Drizzt. – Sokan állítják, hogy jártak már ott, de ezek csak afféle tengerészmesék.

– Ezért kell utánajárnunk az igazságnak – jelentette ki Deudermont véglegesnek tűnő hangon. Sem Drizzt, sem Catti-brie nem ellenkezett. – Talán nem is olyan nagy baj, hogy a varázsló barátotok befutott – folytatta a kapitány. – Talán jó, hogy van velünk még valaki, aki jártas a misztikus tudományokban.

Catti-brie és Drizzt kétkedve néztek össze: Deudermont kapitány szemlátomást nem ismerte Harkle Harpellit. Mégsem szóltak semmit, és a vacsora további részét a hajó és a legénység mindennapi ügyeinek tárgyalásával töltötték. Deudermont Mintarnra akart menni, így hát Drizzték mellé álltak.

Evés után a két barát kiment az elhagyatott fedélzetre, a fénylő csillagos ég alá.

– Megkönnyebbültél, ugye? – kérdezte Catti-brie. Drizzt egy kis hallgatás után bólintott.

– Azt hitted, hogy miattad volt a vízmélyei támadás, nem pedig Deudermont vagy a Tengeri Szellem miatt – folytatta a lány.

A drow csak állt és hallgatott, mert, mint oly sokszor, az érzékeny lelkű ember-lány pontosan olvasott az érzelmeiből, mint valami nyitott könyvből.

– Mindig is azt fogod majd hinni, hogy a veszedelmek csakis a régi hazából jöhetnek – lépett Catti-brie a korláthoz, és a csillagok táncoló pontjait figyelte a víz tükrén.

– Sok ellenséget szereztem ott – felelte Drizzt, és a lány mellé állt.

– Azok már holtan hevernek a nyomodban – nevetett Catti-brie.

Drizzt is felkacagott, s el kellett ismernie, hogy a lánynak igaza van. Most már kezdte hinni, hogy valóban nem miatta történt a baj. Immáron évek óta részese volt a világ egy nagyobb szabású drámájának. A veszélynek az a személyes része, amely Menzoberranzanból történt távozása után minden lépését kísérte, most már múltnak rémlett. Most, a csillagok alatt, Catti-brie-vel az oldalán, ezernyi mérföldekkkel és évekkel Menzoberranzantól, Drizzt Do'Urden valóban szabadnak és gondtalannak érezte magát. Nem tartott a mintarni úttól, vagy bármiféle rejtelmes szigettől, bármilyen kísértetekről szóljon is a fáma. Drizzt Do'Urden sosem félt a veszélytől. Szabad akaratából élt borotvaélen, és ha Deudermont bajban volt, Drizzt örömmel fogott érte szablyát.

Ugyanígy érzett Catti-brie is, hisz ott volt vele Taulmaril, az íj és Khazid'hea, a varázskard. És persze ott volt Guenhwyvar, a mindig hű társ. Drizzt nem félt a veszélytől: csakis a büntudat tudta meggörbíteni erős vállát. Ezúttal azonban nem volt büntudata, hisz nem volt felelős a támadásért és a Tengeri Szellem úti céljáért. Egyszerű szereplő volt csupán Deudermont drámájában, méghozzá saját akaratából.

Még órákig sütkéreztek a csillagfényben és a sós permetben Catti-brie-vel, és gyönyörködtek az éjszakában.

6. fejezet

A nomádok

Kierstaad, Revjak fia a puha gyepen térdepelt, térde a földbe süppedt. A Jeges Szelek Völgyében élő nomádok mércéjével mérve nem számított magasnak. Alig volt több hat lábánál, s korántsem oly izmos, mint a többiek zöme. Hosszú, szőke haj keretezte arcát, szeme kék volt, mint a legderűsebb nyári ég, és ha nagy ritkán elmosolyodott, igazi melegség költözött a tekintetébe.

A sík tundra fölött Kierstaad jól látta Kelvin Halmának hófödte csúcsát. Ez volt az egyetlen magányos hegy a Jeges Szelek völgyének nevezett táj tízezer négyzetmérföldnyi területén, amely az Úszó Jég Tengere és a Világ Háta közt terült el. Kierstaad tudta, hogy ha néhány mérföldet menne a hegy felé, látná a Dinnershere-tavon járó halászhajók árbocának csúcsát – ez a tó volt a második legnagyobb a környéken.

Az a néhány mérföld egy más világba vinne, gondolta Kierstaad. Szinte kisfiú volt még, alig tizenhét telet látott. Ezalatt az idő alatt azonban többet tudott meg a Birodalmakról és az életről, mint a világ legtöbb lakója. Annak idején ő is elindult a harcosokkal Wulfgar hívására a Jeges Szelek völgyéből egy Settlestone nevű helyre, messze-messze. Kilencedik születésnapja az úton érte, távol a családjától. Tizenegy évesen már goblinokkal, koboldokkal és drow elfekkel csatázott a Merész Berkthgar oldalán, aki Settlestone vezére volt. Berkthgar határozott úgy annak idején, hogy a barbár törzsnek ideje visszatérnie a Jeges Szelek völgyébe – ősi hazájába –, hogy folytassák elődeik életmódját.

Kierstaad sok mindent látott, és most úgy tűnt, mintha két különböző életet élt volna, két különböző világban. Most nomád volt, a nyílt tundra lakója, aki közeledik tizennyolcadik születésnapjához, az első önálló vadászatához. Most azonban, ahogy Kelvin Halmát figyelte, és eszébe jutottak a halászhajók a Dinnershere-tavon, ahogy Maer Dualdonra gondolt, meg a Vörösvízre, Kierstaad rádöbbsent, milyen beszűkült is lett az élete, és mennyivel szélesebb ennél a világ – alig néhány mérföldnyire attól, ahol éppen térdel. Maga elé tudta képzelni Bryn Shander – a tavak körüli legnagyobb város – piacait. Szinte látta a tarkabarka ruhák forgatagát, az ékszereket, az izgatott nyüzsgést, a tavaszdíóvel befutó karavánokat, a csontfejú pisztrángból faragott dísz tárgyakra alkudozó délieket.

Kierstaad saját ruhája barna volt, mint a tundra, mint a rénszarvas szőre, amire vadásztak, s mint a sátor, amiben lakott.

A fiú sóhaja mégsem annak szólt, ami elveszett a számára, hanem annak a belenyugvásnak, hogy most már ez az ő élete: az ősei élete. Kierstaadnak el kellett ismernie, hogy van ebben valami egyszerű szépség, valami keménység, ami erősíti a testet és a lelket. Kierstaad fiatal volt, de ugyanakkor évei csekély számát meghazudtolóan bölcs. Ez állítólag családi vonásnak számított náluk, mert Kierstaad apja, Revjak vezette az egyesült törzseket Wulfgar távozása után. A higgadt és a helyzetet mindig kézben tartó Revjak nem hagyta ott a Jeges Szelek völgyét, hogy Mithril Csarnokba vonuljon. Azt mondta, hogy ő már túl öreg és begyepesedett. Hátramaradt a barbárság zömével, megerősítette a nomád törzsek szövetségét, és szorosabbra fonta a kapcsolatokat Settlestone népével is.

Revjak nem volt meglepve, de örült, amikor Berkthgar, Kierstaad – a legkisebb gyermeke – és a többiek visszatértek. Ugyanakkor ezzel a visszatéréssel sok kérdés merült fel a törzsek jövőjével és irányításával kapcsolatban.

– Újabb vérnyom? – hangzott fel a kérdés, s a fiú felriadt gondolataiból. A vadászok felé fordult, akik Berkthgarral éppen megérkeztek.

Kierstaad bólintott, és a barna földön pirosuló foltra mutatott. Berkthgar lándzsával eltalált egy rénszarvast. Jó volt a dobása, de a nagy távolság miatt csak megsebezte az állatot, ami elmenekült. A vadászok nem hagyhatták futni az értékes zsákmányt: a nyomába eredtek. Sosem sebeztek meg úgy állatot, hogy az csak úgy, egyedül pusztuljon el. Náluk nem ez volt szokásban. Berkthgar szerint ez “a settlestone-iakra jellemző pazarlás” lett volna.

Berkthgar odalépett a térdeplő fiú mellé, s tekintetét Kelvin Halmára szegezte. – Nemsokára utolérjük – jelentette ki. – Ha túl közel jut a völgyhöz, elrabolják a törpék.

A vadászok bólogattak, s a hajszra folytatódott. Kierstaad ezúttal hátramaradt: lépteit elnehezítették a vezér szavai. Amióta elhagyták Settlestone-t, Berkthgar sokszor mondott rosszat a törpékről, akik valaha a barátaik és szövetségeseik voltak. Bruenor népe együtt harcolt a jó ügyért a barbárokkal. Mi lett a győzelem mámorából? A Settlestone-ban töltött néhány év legelevenebb emléke a fiú számára nem a drow háború volt, hanem az utána következő ünneplés, a nagyszerű egység a törpék, a különös svirfneblík és a környező falvakból érkezett harcosok között.

Hogyan változhattak meg ennyire a dolgok? Alig telt el egy hét azután, hogy elindultak Settlestone-ból, ottani életük története máris kezdett megváltozni. A jó időkről többé nem esett szó, csak a tragédiákról és nehézségekről, meg arról, hogy a barbárok olyan alantas feladatokhoz alacsonyodtak le, amelyek nem méltóak a Jávorszarvas vagy a Medve ősi törzséhez. Ilyen beszéd járta egész úton a Világ Háta mellett, egészen a Jeges Szelek völgyéig, de aztán lassan elhalt a dolog.

Most azonban, hogy állítólag több tucat törpe tért vissza a Jeges Szelek völgyébe, ismét lábra kaptak a bíráló megjegyzések. Kierstaad tudta, miért. A szóbeszéd szerint maga Harcpöröly Bruenor, Mithril Csarnok nyolcadik királya tért vissza. Nem sokkal a háború végezte után Bruenor visszaadta a trónt ősenek, Gandalugnak, a Harcpöröly Klán ősatyjának, aki több évszázados mágikus drow-fogságból tért vissza. A kapcsolat Bruenor és Berkthgar közt még a szövetség csúcspontján sem volt feszültségektől mentes, hisz Bruernornak Wulfgar, a barbár legendák legnagyszerűbb hőse, fogadott fia volt. Bruenor készítette a hatalmas Égisz-agyart, amely Wulfgar kezében minden törzsek legmegbecsültebb fegyverévé vált.

A barbár halála után azonban Bruenor nem volt hajlandó odaadni Égisz-agyart Berkthgarnak.

Berkthgar ugyan vitézül küzdött az Őrző Völgyében a drow-k ellen, mégsem tudott kinőni Wulfgar árnyékából. Az éles szemű Kierstaad úgy látta, hogy a vezér le akarja járatni a hőst, hogy meggyőzze népét: Wulfgar tévedett, Wulfgar nem volt erős parancsnok, hanem épp ellenkezőleg: elárulta népét és isteneit. Berkthgar azt mondogatta, hogy régi életük, a tundra, a szabad kóborlás a jobb.

Kierstaad szerette a tundrai életet, és nem volt biztos abban, hogy cáfolni tudja Berkthgar nézeteit a méltóbb életformával kapcsolatban. Viszont Wulfgar tiszteletében nőtt fel, és nem tetszett neki mindaz, amit Berkthgar összehordott a halott vezérről.

Kierstaad Kelvin Halmára pillantott, miközben szaporán szedte a lábát a lágy, süppedős talajon, és azon tűnődött, hogy vajon igaz-e a szóbeszéd. Vajon valóban visszatértek a törpék, és ha igen, tényleg velük van Bruenor?

Ha pedig velük van, lehetséges lenne, hogy magával hozta Égisz-agyart, a csodálatos harci kalapácsot?

Kierstaadba belenyilallt valami erre a gondolatra, de aztán el is feledkezett róla, amikor egy pillanat múlva Berkthgar meglátta a sebesült rénszarvast, és a hajsza teljes erővel megindult.

– Kötelet! – rikkantotta Bruenor, s a földhöz vágta a fonatot, amit a boltos ajánlott. – Olyan vastagot, mint a karom, te tyúkuszú! Azt hiszed, hogy ezzel megyek valamire?

A boltos vérvörösén kapta fel a kötelét, és morogva elment.

Regis, aki Bruenor mellett állt, feddően a törpére pillantott.

– Mi az? – kérdezte a vörös szakállú törpe, és szembefordult a testes félszerzettel. Nem sok lény akadt, akire a négy és fél láb magas törpe lenézhetett, de Regis ezek közé tartozott.

Regis, beletúrt göndör hajzatába és felsóhajtott. – Még szerencse, hogy mély a kincsesládád – jegyezte meg. Csöppet sem félt a dühögő Bruenortól. – Különbözik Maboyo kihajított volna az utcára.

– Bah! – szortyintott a törpe, megigazgatva félrebillent sisakját. – Kell neki az üzlet. Nekem pedig a bányákat kell újra megnyitnom, és ez pénzt jelent Maboyónak.

– De jó neki – morogta Regis.

– Fogd be a szád – figyelmeztette Regis. A törpe elképedve pillantott fel.

– Mi az? – kérdezte Bruenor.

– Te láttál engem – lehelte Regis. – Megint láttál! Bruenor már válaszolt volna, de torkán akadt a szó. Regis

Bruenor balján állt, s a király elvesztette bal szemét Mithril Csarnok csatájában. A csata után Ezüsthold legnagyobb mágusai bocsátottak gyógyítóvarázst Bruenor arcára, amelyet egy forradás éktelenített, rézsút végig az arcán, a bal állkapcsáig. A seb már akkor is régi volt, s a pap előre megmondta, hogy legfeljebb javítani tud rajta egy kicsit. Valóban, hónapok kellettek hozzá, hogy az új szem előjőjön a forradás mélyéről, és azután is hosszú idő telt el, amíg rendes nagyságúra nőtt.

Regis közelebb húzta magához Bruenort. Eltakarta kezével a törpe jobb szemét, aztán bal mutatóujjával Bruenor bal szeme felé bökött.

Bruenor megugrott, és elkapta a bökő kezét.

– Te látsz! – rikkantotta a félszerzet.

Bruenor szorosan magához ölelte a félszerzetet, de még meg is forgatta. Valóban, visszatért a látása a bal szemére!

Az üzletben mások is tartózkodtak, akik akaratlanul is tanúi lettek ennek az érzelmi kitörésnek. Amikor Bruenor észrevette a bámuló pillantásokat, a mosolyokat, visszajött a földre,

Maboyo ekkor ért vissza, kezében egy tekeres nehéz kötéllel. – Ez megfelel? – kérdezte.

– Kezdetnek megjárja – dörögte Bruenor elkomorodva. – Még ezer lábnyi kell.

Maboyo rámeredt.

– De most azonnal! – dörögte Bruenor. – Megszerzed azt a kötelet, vagy megyek Luskanba, és veszek ott annyit, hogy száz-évre elég lesz!

Maboyo még bámult egy kicsit, aztán elindult a raktárba. Ahogy Bruenor dagadozó erszénnyel belépett a boltjába, már tudta, hogy a törpe jókora készletektől szabadítja majd meg. Maboyo szerette lassan apasztani a raktárat, hogy minden egyes vásárlást különösen értékes színben tüntethessen fel, és minél jobban kiürítse a vevő erszényét. Bruenor azonban kemény alkudozó volt, és nem így játszott.

– Nem sokat javított a kedélyeden, hogy újra látsz – jegyezte meg Regis, amikor Maboyo eltűnt.

Bruenor rákacsintott. – Ne rontsd el a játékot, Bendőkorgi – mondta ravaszul. – Örülhet, hogy visszajöttünk. Dupla üzletet csinál.

Regis tudta, hogy ez valóban így van. Most, hogy Bruenor és a Harcpöröly klán kétszáz tagja visszatért a Jeges Szelek Völgyébe, Maboyo üzlete – a legnagyobb és legfelszereltebb

egész Bryn Shanderben, sőt, egész Settlestone-ban – szép jövő elé nézett.

Ez persze azt jelentette, hogy Maboyónak el kellett viselnie a leggorombább vevők rigolyáit. Regis magában jókat nevetett azon, milyen jelenetek játszódnak majd még le Bruenor és Maboyo között, mint ahogy lejátszódtak egy évtizede is, amikor még törpe kalapácsok csattogásától zengett Kelvin halmának déli oldala.

Regis hosszan elnézte Bruenort. Jó volt újra otthon lenni.

2. RÉSZ

A SORS KÖDE

Mi vagyunk a középpont. Egyesek önhittségnek vagy önzőségnek tartják ezt, de a lelkében mindenki középpont a maga számára, és az egész világ körülötte, neki, érte forog. Ez a közösség ellentmondása, a rész és egész ellentéte: az egyén vágyai sokszor közvetlen összeütközésbe kerülnek az egésszel. Ugyan ki nem tűnődött még el azon, hogy a világ talán csak egy egyszemélyes álom?

Szerintem az ilyen gondolatok nem önhittek, nem is önzők. Ez egyszerűen érzékelés dolga: együtt tudunk érezni valaki mással, de nem tudjuk igazán úgy látni a világot, ahogy valaki más látja, nem tudjuk úgy megítélni a dolgokat, ahogy azok valaki más lelkét, szívét érintik, még ha barát is az a másik.

Mégis meg kell próbálnunk. Meg kell próbálnunk, az egész világ kedvéért. Ez az önzetlenség próbája, a társadalom legalapvetőbb és legtagadhatatlanabb alkotóeleme. És ebben rejlik az ellentmondás, mert végső soron, logikus módon, jobban kell törődnünk önmagunkkal, mint másokkal, és mégis: ha racionális lényként követjük ezt a logikus gondolatmenetet, és saját szükségleteinket a társadalom szükségletei elé helyezzük, akkor nincs közösség.

Én Menzoberranzanból jöttem, a drow-k városából, az én városából. Láttam, mi az önzés. És láttam, hogyan vall kudarcot. Ha az önzés uralkodik, akkor a közösség veszít, és végül elveszti értékét az egyéni törekvés.

Mert minden érték, amit az életben találhatunk, azokból a kapcsolatokból fakad, amiket a körülöttünk lévővel alakítunk ki. Mert nincs semmi olyan anyagi dolog, ami felérhetne a szeretet és barátság megfoghatatlan kincsével.

Ezért kell túllépniünk az önzésen, és ezért kell próbálnunk törődni másokkal. Tisztán láthatóvá vált számomra ez az igazság a Deudermont kapitány elleni támadás után. Első reakcióm az volt, hogy nyilván az én múltam áll az eset hátterében, és megint én hoztam bajt egy barátomra. Képtelen voltam elviselni ezt a gondolatot. Öregnek és megfáradtnak éreztem magam. Amikor később megtudtam, hogy inkább Deudermont régi ellenségei állnak a háttérben, és nem az enyéme, lelkesebben készültem a harcra.

Miért van ez? Csöppet sem lett kisebb a veszély, ami engem, Deudermontot vagy Catti-brie-t fenyegette.

Mégis igazak voltak az érzéseim, megértettem és felismertem őket, ha a forrásukat nem is. Most, visszagondolva már felismerem a forrást, és büszke vagyok rá. Láttam az önhittség bukását: elhagytam azt a világot. Inkább haltam volna meg Deudermont múltjáért, minthogy ő haljon meg az enyém miatt.

Minden testi fájdalmat elszenvedtem volna, akár a halált is. Inkább, mint hogy valaki, akit szeretek, miattam szenvedjen vagy haljon meg. Inkább hagytam volna, hogy kitepjék a hús-vér szívemet, mint hogy a lelkem szívét, a szeretet és együttérzés forrását elpusztítsák.

Különös dolgok ezek az érzések, ahogy szembeszállnak a logikával, hogy elnyomják a legösztönösebb késztetést is. Az idő mércéjében, az emberség mércéjében ezeket az önző ösztönöket gyengeségként érzékeljük. Úgy érezzük, hogy a közösség igényeinek győzni kell az egyén vágyai felett. Csak akkor emelkedhetünk felül kudarcainkon, gyengeségeinken, ha felismerjük és bevalljuk őket.

Együtt.

Drizzt Do'Urden

7. fejezet

Mintarn

Drizztnak nem volt könnyű megtalálnia a párducot. Mintarn szigete, mely négyszáz mérföldre délnyugatra terült el Vízmélyétől, sűrű erdőtakaróba burkolózott, és Guenhwyvar teljesen beleolvadt ebbe a környezetbe. Oly tökéletes volt a hasonulás, hogy egy szarvas is mit sem sejtve sétált volna el a párduc hasa alatt.

Guenhwyvar azonban nem vadászott most szarvasra. A Tengeri Szellem alig két órája futott be a kikötőbe, mindenféle lobogó nélkül, nevét pedig eltakarták. Persze ezzel együtt felismerhető maradt, hiszen páratlan volt a Kardpart vidékén, s az itt horgonyzó haramiák nagy része találkozott már vele. Így esett, hogy Drizztüket hamarosan küldönc kereste fel, alighogy beléptek a Viharkabát kocsmába a dokk mellett.

Most az összekötőt várták, félig-meddig rajtaütésre számítva a sűrű erdőben, több száz yardnyira a város szélétől.

Deudermont itt aztán *igazán* értékelte a barátai jelenlétét. Drizzt, Catti-brie és az éles érzékű Guenhwyvar mellett nem kellett meglepetéstől tartania, még akkor sem, ha a Kardpart összes kalóza összefog ellene. A három barát nélkül azonban rendkívül védtelennek érezte volna magát. Még a kétségkívül nagy erejű, ám kiszámíthatatlan Robillard mellett sem lett volna ilyen nyugodt a kapitány. Deudermont ugyanis a képességeik mellett a hűségük miatt is bízott barátaiban. Tudta, hogy ők sosem hagyják cserben, bármekkora is a veszély.

Guenhwyvar füle hátralapult, s a párduc mélyen felmordult – a többiek inkább a gyomrukban, mint a fülükben hallották ezt a hangot.

Drizzt lekuporodott és fürkészőn körülnézett. Kelet és észak felé bökött, aztán halálos zajtalansággal eltűnt az árnyak közt. Catti-brie egy fa mögé húzódott, és nyílve szót feszített Taulmaril húrjára. Próbálta követni Drizzt mozgását, hogy észrevegye az összekötő közeledtét, de a drow eltűnt.

Mintha egyszerűen felszívódott volna a sűrűben. Hamarosan azonban kiderült, hogy nincs szükség Drizzt útmutatására, mert látogatóik nem értettek annyira a zajtalan és észrevétlen lopózáshoz.

Deudermont nyugodtan állt a nyílt színen, kezét összekulcsolva a háta mögött. Időnként megigazgatta szájában a pipát. Ő is érezte, hogy emberek foglalják el leshelyeiket körülötte a fák közt.

– Te nem idevaló vagy – hallatszott egy hang a homályból. A szőlőnak – egy bilifrizurás, apró szemű, kis termetű és nagy fülű fickónak – fogalma sem volt arról, hogy már húsz lépés óta figyelik. Nem tudta, hogy hét társának jelenléte szintúgy ismert Drizzt, Catti-brie és főleg Guenhwyvar előtt. A párduc árnyként suhant az ágak közt, és úgy helyezkedett el, hogy négy ember is egy ugrásnyi távolságra legyen tőle.

A beszélő bal oldalán álló egyik ember észrevette Catti-brie-t és felemelte iját, megcélozva a lányt. Zizzenő hangot hallott, de mielőtt reagálhatott volna, egy sötét alak surrant el mellette. A fickó felhördült, hátraesett, s egy erdőzöld köpenyt látott elsuhanni. Aztán a támadó már el is tűnt, és ő ott maradt döbbenetben, de sértetlenül.

– Brer'Cannon? – kérdezte a Deudermontot megszólító ember, mire több helyen mozgás támadt.

– Jól vagyok – felelte Brer'Cannon gyorsan. Kihúzta magát, és próbált rájönni, mi történt vele az előbb. Hamarosan ez sikerült is, amikor az ijára pillantott, és látta, hogy a húr el van vágva. – A pokolba... – morogta Brer'Cannon, s fürkészni kezdte a növényzetet.

– Nem vagyok hozzászokva ahhoz, hogy árnyakkal beszélgessek – kiáltotta rezzenéstelen hangon Deudermont.

– Nem vagy egyedül – felelte a szóló.

– De te sem – vágta rá Deudermont. – Úgyhogy gyere csak elő, és rendezzük el a dolgot, bármi legyen is az.

Neszezés kelt a homályban, s egy suttogó hang azt mondta a szószólónak – egy Dunkin nevű fickónak –, hogy

menjen ki.

Dunkin végre összeszedte a bátorságát, hogy felálljon és előlépjen. Tett egy lépést előre, körülnézett, aztán lépett még egyet, és megint körülpillantott. Épp Guenhwyvar alatt haladt el, de persze fogalma sem volt róla. Deudermont halványan elmosolyodott. Drizzttől is alig három lépésre ment el – ezt sem vette észre –, viszont meglátta Catti-briett, hisz a

lány nem is igyekezett igazán elrejtőzni a fa mögött, ahol a tisztás szélén állt.

Dunkin komoly erőfeszítéssel próbálta összeszedni magát és méltóságát. Megállt néhány lépésnyire a szálfatermetű kapitánytól, és kihúzta magát. – Te nem idevaló vagy – mondta, és csak egyszer csuklott meg a hangja.

– Én úgy tudtam, hogy Mintarn szabad kikötő – felelte Deudermont. – Vagy csak semmirekellőknek szabad?

Dunkin felemelte az ujját és már válaszolni akart, de szemlátomást nem talált megfelelő szavakat, így csak mordult egyet.

– Sosem hallottam semmiféle korlátozásról, ami miatt ne köthetne itt ki bárki – folytatta Deudermont. – Az én hajóm korántsem az egyetlen Mintarn kikötőjében, aminek nincs lobogója, s el van fedve a neve. – Ez igaz is volt. A szabad kikötőben horgonyzó hajók kétharmada titkolta igazi kilétét.

– Te Deudermont vagy, a hajód pedig a Tengeri Szellem, Vízmélyéről – ágált vádlón Dunkin. Miközben beszélt, megérintette a fülét: idegesítik, gondolta Deudermont.

A kapitány nevetve bólintott.

– A törvény hajója – folytatta bátorságra kapva Dunkin. – Kalózvadász, ami nyilván azért van itt, hogy...

– Ne tegyél úgy, mintha ismernéd a szándékaimat – torkolta le élesen Deudermont.

– A Tengeri Szellem szándékai közismertek – vágott vissza Dunkin határozottan. – Kalózvadász hajó, Mintarnban pedig akadnak kalózok, többek közt az a hajó is, amit egyszer már üldöztél a héten.

Deudermont arca megkeményedett. Megértette, hogy ez az ember hivatalos mintarni tisztségviselő, magának “zsarnokságának”, Tarnheel Embuirhannak a küldötte. Tarnheel meglehetősen világosan kifejezésre juttatta az egész Kardpart mentén mindenhol, hogy meg akarja őrizni Mintarn szabad kikötőnek, a hírével együtt. Mintarn nem vérbosszúk lebonyolításának és menekültek üldözésének a helye.

– Ha kalózt üldözni jöttünk volna – szolt Deudermont –, akkor a Tengeri Szellem Vízmélye zászlaja alatt, nyíltan és félelem nélkül jött volna.

– Akkor hát beismered, hogy ki vagy – vetette közbe Dunkin.

– Csak azért titkolóztunk, hogy megkíméljük a kikötőtöket – felelte könnyedén Deudermont. – Ha a kikötőben tartózkodó valamelyik kalóz ellenünk fordul, akkor el kellene sülyesztenünk, és biztos vagyok benne, hogy uratok nem örülne egy sor hajóroncsnak a kikötő vizében. Hisz épp ezért kerestetett meg minket a Viharkabátban, és ezért küldött most ide téged, nem?

Dunkin megint nem találta a szavakat.

– Ki vagy? – kérdezte Deudermont.

Dunkin kihúzta magát, mintha hirtelen eszébe jutott volna pozíciója. – Dunkin Tallmast vagyok – jelentette ki. – Őzsarnoksága, Lord Tarnheel Embuirhan, Mintarn szabad kikötője urának követe.

Deudermont megrágt a magában a nyilvánvalóan hamis nevet. Ez a fickó néhány éve mászhatott ki Mintarn partjaira, talán egy másik gazember, vagy a törvény elől menekülve, és az idők során beverekedte magát Tarnheel szigetországába. Nem volt valami okos dolog épp őt választani követül, gondolta. Nem ért a diplomáciához, és nem valami bátor. A kapitány azonban semmiképp sem akarta alábecsülni Tarnheel, aki kitűnő harcos hírben állt, és évek óta fenntartotta a viszonylagos békességet Mintarnon. Dunkin nem imponáló diplomata, de Tarnheelnek nyilván volt rá oka, hogy őt küldje Deudermont elé, talán annak éreztetésére, hogy őzsarnoksága nem tartja túl fontosnak a kapitányt és a Tengeri Szellemet.

A diplomácia különös játék.

– A Tengeri Szellem nem azért jött, hogy kalózzal marakodjon – nyugtatta meg Deudermont a fickót. – Nem is azért, hogy bárkit is felkutasson, aki esetleg Mintarnban rejtőzik. Ellátmányért és hírekért jöttünk.

– Nyilván egy kalózzal kapcsolatban – vélte fanyarul Dunkin.

– Egy szigettel kapcsolatban – felelte Deudermont.

– Kalózsziget? – kérdezett vissza Dunkin, de hanghordozása inkább vádat, mintsem valódi kérdést sejtetett.

Deudermont kivette a pipát a szájából, keményen Dunkinra meredt, és nem szolt egy szót sem.

– Az egész Birodalomban beszélnek, hogy sehol sem lehet egy helyen annyi vén tengeri rókát találni, mint Mintarnon – szolalt meg végül. – Én egy olyan szigetet keresek, ami legalább annyira legenda, mint valóság. Egy szigetet, amiről sok mese szól, de kevesen ismerik tapasztalatból.

Dunkin nem felelt, és szemlátomást fogalma sem volt, hogy miről beszél Deudermont.

– Kössünk alkut – mondta végül a kapitány.

– Ugyan mit tudnál te ajánlani? – kérdezte gúnyosan Dunkin.

– Azt, hogy én és az embereim a Tengeri Szellemen maradunk, nyugalomban, messze kint a kikötőtől. Így Mintarn békéje háborítatlan marad. Nem áll szándékunkban bárkit is üldözni a szigeteten, de sokan támadhatnának ellenünk, ostobán azt gondolva, hogy a Tengeri Szellem kikötte sebezhetőbb.

Dunkin erre csak bólintani tudott. A Viharkabátban máris hallott olyan hangokat, hogy sok hajó nem örül a Tengeri Szellem jelenlétének, és szövetkezni akarnak ellene.

– Kívül maradunk a közvetlen kikötőterületen – folytatta Deudermont. – Te viszont, Dunkin Tallmast, felkutatod nekem azt, amit tudni akarok. – Mielőtt Dunkin válaszolhatott volna, Deudermont egy arannyal teli erszényt dobott neki. –Caerwich – mondta. – Térképet akarok Caerwichről.

– Caerwichről? – visszhangozta szkeptikusan Dunkin.

– Délnyugat felé van, ha igazak a mesék – folytatta Deudermont.

Dunkin savanyú arcot vágott, és olyan mozdulatot tett, mintha vissza akarná adni az aranyakat, de Deudermont leintette. – Vízmélye urai neheztelnének, ha a fülükbe jutna, hogy Mintarn vendégszeretete nem terjedt ki az ő egyik hajójukra – szólt a kapitány. – Ha nem vagytok szabad kikötő Vízmélye hajói számára, akkor ezzel kinyilvánítjátok, hogy csak a törvényen kívülieket fogadjátok tárt karokkal. Tarnheel uratok nem örülne egy ilyen kijelentés következményeinek.

Ez volt a legerősebb fenyegetés, ameddig Deudermont el akart menni, s megkönnyebbülten látta, hogy Dunkin megint szorosabbra markolja az erszényt.

– Beszélni fogok őzsarnokságával – szólt Dunkin. – Ha ő is beleegyezik... – fejezte be egy intéssel a mondatot.

Deudermont visszatolta szájába a pipát, és biccentett Catti-brie-nek, aki előjött a fa mögül, és a küldöttre nézett, aki rezzenéstelenül állta a tekintetét.

Dunkin keménysége azonban hamarosan elpárolgott, amikor Drizzt is előbukkant a bozótból. És ha egy drow elf látványa nem lett volna elég, hogy megdermessze a fickó vérét, ott volt még egy háromszáz kilós fekete párdúc is, aki zajtalanul huppant a földre, alig öt lábnyira tőle.

Dunkin már másnap kievezett a Tengeri Szellemhez. Hiába fogadta szívélyesen Deudermont, félve lépett a fedélzetre, mintha tartana a hajótól, amely olyan gyorsan legendává vált a Kardparton.

A nyílt fedélzeten, a legénység előtt fogadták Dunkint. Guenhwyvar asztrális hazájában pihent, de Robillard és Harkle itt voltak. Egymás mellett álltak, és Drizzt ezt jó jelnek vette. Talán Robillard, a tapasztalt varázsló kordában tudja tartani Harkle erőit. És talán Harkle állandó vigyorgása felderíti egy kicsit az örökké morózus Robillard-t.

– Megszerezted, amit akartam? – kérdezte Deudermont, egyenesen a tárgyra térve. A Tengeri Szellem zavartalanul pihenhetett eddig, de Deudermontnak nem voltak illúziói a biztonságukkal kapcsolatban. Tudta, hogy legalább egy tucat hajó kívánja vesztüket a kikötőben, és minél előbb eltűnnek innen, annál jobb.

Dunkin a kapitány kabinja felé intett.

– Maradjunk csak itt kint – vágott közbe gyorsan Deudermont. – Add ide, és menj. Nincs vesztegetnivaló időm, és nincs titkom a legénység előtt.

Dunkin körülnézett, aztán bólintott. Nem volt kedve vitatkozni.

– Hol a térkép? – kérdezte Deudermont.

Dunkin megrezzent, mintha meglepődött volna. – Ja, igen – hebegte. – Van egy térképünk, de nem túl részletes. És persze nem is lehetünk biztosak a dolgunkban, mert a sziget, amit keresnek, talán nem több pusztá legendánál, és akkor persze nem lehet pontos a térkép.

Tréfája nem talált értő fülekre. Megköszörülte a torkát.

– Megkaptad az aranyam – figyelmeztette Deudermont némi szünet után.

– Őzsarnoksága másféle fizetséget vár – felelte Dunkin. –Többet, mint az arany.

Deudermont szeme veszedelmesen összeszűkült. Tüntetően a szájába tette a pipát, és mélyet szippantott belőle.

– Nincs szó bonyolult dologról – nyugtatta meg gyorsan Dunkin. – S uram is többet kínál egyszerű térképénél.

Varázs-

lóra vagy papra lesz szükséged, hogy elegendő helyet csináljanak a készleteknek.

– Itt vagyunk mi – kottyantott közbe Harkle, és Robillard vállára tette a kezét, de aztán gyorsan vissza is húzta, amikor a másik fenyegetően felmordult.

– Igen, igen, de erre sem lesz szükség – nyögte ki Dunkin. – Mert őzsarnokságának van egy csodás ládája, egy varázsraktára, amit kölcsönad neked. A térképpel együtt, az aranyért, amit adtál, meg egy kis szívességet.

– Mondd, *mi az* – szólt Deudermont, belefáradva a játékba.

– Ő – mutatott Dunkin Drizztre.

Csak Drizzt gyors reflexei akadályozták meg, hogy Catti-brie rá ne ugorjon a küldöncre.

– Ő? – kérdezte hitetlenkedve Deudermont.

– Urunk csak találkozni akar a drow-val – magyarázta gyorsan Dunkin, mert látta, hogy veszedelmes talajra lépett. Mintarn körül hidegek voltak a vizek, nem szeretett volna egész hazáig úszni.
– Valami furcsaságot akar látni őurasága? – fröcsögte Catti-brie. – Majd én adok neki, de azt megemlegeti!
– Nem, nem – magyarázkodott Dunkin. Már rég a vízbe dobták volna, ha Drizzt csillapító hangon közbe nem lép.

– Mondd el, mi urad kívánsága – szólt halkán a drow.,
– Nagy a híred, jó drow – hebegte Dunkin. – Sok kalóz mesél rólad, aki besántikál Mintarnba. Miattad van, hogy a Tengeri Szellemet nem... – itt elhallgatott, és idegesen Deudermontra pillantott.

– Nem támadták meg Mintarn kikötőjében – fejezte be helyette Deudermont.
– Nem mertek volna szembeszállni veled – kockáztatta meg Dunkin. – Az én uramnak is megvan a maga harcos híre.

– A pokolba – morogta Catti-brie, mert sejtette, mi következik. Drizzt is érezte, merre tart a beszélgetés.
– Csak egy kis erőpróbáról lenne szó – mondta Dunkin. – Egy magánpárbajról.
– Pusztán azért, hogy meglássuk, ki a jobb – felelte undorral Drizzt.
– A térképért cserébe – emlékeztette Dunkin. – És a ládáért. Ez nem kis tét. – Rövid gondolkodás után hozzátette: – Ezeket mind megkapod, akár győzől, akár veszítesz.

Drizzt Catti-brie-re, aztán Deudermontra pillantott, végül végigtekintett a legénységen. Az emberek nem is igyekeztek úgy tenni, mintha nem követnék a társalgás minden szavát.

– Essünk túl rajta – mondta végül a drow.
Catti-brie megragadta a renegát karját, és amikor Drizzt odafordult, látta, hogy a lány nem helyesli a döntést.
– Nem kérhetlek ilyesmire – szólt Deudermont.

Drizzt mosolyogva pillantott rá. – Talán én magam is éppoly kíváncsi vagyok arra, hogy melyikünk a jobb harcos, mint Tarnheel – nézett vissza Catti-brie-re, a lány azonban jobban ismerte őt annál, hogy ezt elhiggye.

– Miért más ez, mint amikor te harcoltál Berkthgarral Égisz-agyarért, mielőtt a sötételfek Mithril Csarnok ellen vonultak? – tette fel a kérdést Drizzt.

Catti-brie-nek el kellett ismernie, hogy ez igaz. A drow háború előtt Berkthgar azzal fenyegetőzött, hogy felmondja a szövetséget Bruenorral, ha a törpe nem adja át neki Égiszagyart, ezt azonban a törpekirály sosem tette volna meg. Catti-brie elment Settlestone-ba, s azzal vetett véget a vitának, hogy legyőzte Berkthgart párbajban. A lány elengedte Drizzt karját.

– Hamarosan visszatérek – ígérte Drizzt, s követte Dunkint a korláthoz, *aztán* le a csónakba.
Deudermonték nézték, ahogy egyre távolodnak, s Catti-brie úgy látta, mintha Deudermont kissé csalódott lenne.
– Igazából nem akar harcolni – jegyezte meg elmélázva a kapitánynak.
– A kíváncsiság hajtja? – kérdezte Deudermont.
– A hűség – felelte Catti-brie. – Semmi más. Drizztet köti a barátság hozzád, hozzám meg a legénységhez, és ha egy egyszerű párbajjal megkönnyítheti a dolgunkat, akkor készen áll rá. De kíváncsiság nincs benne. Sem ostoba büszkeség. Ő aztán nem törődik vele, ki a jobb vívó.

Deudermont bólintott, s kissé felderült az arca. A lány szavai megerősítették hitét drow barátjában.

A percekből óra lett, az egy órából kettő, s a fedélzeti beszélgetések témája Drizztről lassan a saját helyzetükre terelődött. Két gálya futott ki Mintarnból. Egyik sem hajózott ki a nyílt tengerre, hanem közvetlenül a kikötő után szélbe fordultak, és úgy helyezkedtek, hogy szinte álló helyzetben maradjanak.

– Miért nem vetnek inkább horgonyt? – kérdezte Waillan az egyik tengerésztől, aki mellette állt a taton, a hajítógép mögött.

Catti-brie és a kapitány összenéztek. Ők tudták, miért. Egy harmadik hajó is elindult, s alsó vitorlákkal manőverezve nagyjából a Tengeri Szellem irányába tartott.

– Nekem ez nem tetszik – jegyezte meg Catti-brie.
– Lehet, hogy az egész ki volt tervezve – felelte Deudermont. – Talán Dunkin értesítette tengerész barátainkat, hogy a Tengeri Szellem egy darabig nélkülöz egy bizonyos sötételfet.

– Megyek a kosárba – szólt Catti-brie. A vállára vetette Taulmarilt, és mászni kezdett fölfelé.

Robillard és Harkle is felbukkantak: szemlátomást tudatában voltak a feszült helyzetnek. Biccentettek a kapitány felé, és elindultak Waillanékhoz.

Aztán mindenki várakozó álláspontra helyezkedett. Deudermont figyelmesen nézte a három hajó mozgását. Egy negyedik is elindult Mintarn dokkjaitól. A kapitány tudta, hogy vélhetően be akarják keríteni őket, de azt is tudta, hogy a Tengeri Szellem percek alatt a nyílt tengeren lehet, főleg akkor, ha Robillard is rásegít egy kicsit. Közben pedig a hajítógép, az íjászok, na meg Catti-brie a maga pusztító nyilaival állni fogják a sarat.

Deudermont nem a hajójáért aggódott igazán, hanem Drizztért. Milyen sors vár a drow-ra, ha itt hagyják?

Félelme azonban hamar szertefoszlott, ám új aggódnivaló is akadt, amikor Catti-brie lekiáltott, hogy Drizzt

visszafelé tart. Deudermont és a többiek a jelzett irányba néztek, s éppen hogy ki tudták venni az apró evezős csónakot a harmadik hajó előtt jobbra.

– Robillard! – kiáltotta Deudermont.

A varázsló bólintott, és meredten nézni kezdte a hajót. Azonnal varázslatba fogott, de alig hagyta el száját az első szó, amikor a harmadik kalózhajó katapultja működésbe lépett, és a lövedék a csónak közvetlen közelébe hullt.

– Vitorlákat fel! – kiáltotta Deudermont. – Horgonyt bevonni!

Catti-brie íja megpendült, s ezüst csík röppent a távoli gálya felé.

Hirtelen mintha az egész kikötő életre kelt volna. A távolabbi két hajó teljes vitorlát bontott és szélre fordult, a harmadik újabb lövést adott le a csónakra, a negyedik pedig a felső vitorláit is felhúzta.

Mielőtt Robillard varázslata hatott volna, egy harmadik lövedék csobbant a csónak mögött, leszakítva az alkotmány hátulját. A varázslat azonban mégis elérte a lélekvesztőt. Az irányított vízhullám megragadta a csónakot, és a Tengeri Szellem felé sodorta. Drizzt behúzta az immár hasznavehetetlen evezőket, Dunkin pedig buzgón méregette a vizet, de hiába tettek meg jelentős távolságot a szkúner felé, a sérült csónak nem tudott a vízen maradni addig, hogy elérje a Tengeri Szellemet.

Robillard is rájött erre, és amikor a csónak süllyedni kezdett, a mágus megszüntette a varázst, különben Drizzték megfulladtak volna a varázshullám alatt.

Deudermontnak lázasan járt az agya. Próbálta felmérni a távolságot és az időt addig, amíg a kalózok beérik őket. Úgy tervezte, hogy amint a vitorlák fent vannak, a kikötő felé fordul, mert nem hagyhatja ott Drizztet, bármekkora is a kockázat.

Számításai azonban hamar megváltoztak, amikor látta, hogy Drizzt, a nyomában Dunkinnal, lázasan tempózik a hajó felé.

Dunkin még jobban meg volt lepve az események eme fordulatán, mint maga Deudermont. Amikor a csónak elmerült, Dunkinnak az volt az első reakciója, hogy minél messzebbre kerüljön Drizztől. A drow-nál két szablya volt, testén láncing. Dunkinnak nem volt felszerelése, és azt hitte, hogy útitársa majd belekapaszkodik, és mindketten megfulladnak. Legnagyobb meglepetésére azonban Drizzt nemcsak hogy a víz felszínén tudott maradni, de rendkívül gyorsan úszott is.

A láncing finom szemekből állt, és Buster Bracer műhelyében készült drow-módra. Drizzt ezenfelül hordta még bűvös karikáit is, melyek segítségével hihetetlenül gyorsan tudott taposni a lábával. Utolérte Dunkint, és vontatni kezdte a Tengeri Szellem irányába. Már majdnem megtették az út negyedét, amikor a fickó észbe kapott, és maga is úszni kezdett.

– Gyorsan jönnék! – kiáltotta örömmel Waillan.

– De elveszítették a ládát! – tette hozzá Robillard, a csónak roncsaira mutatva. A csónak mögött a harmadik kalóz-hajó közeledett teljes vitorlával.

– Majd én visszaszerzem! – rikkantotta Harkle, aki alig várta, hogy végre hasznossá tegye magát. A varázsló csettintett és varázslatba kezdett. Robillard követte példáját. Tudták, hogy valamiképp le kell lassítaniuk az üldöző gályát, ha azt akarják, hogy Drizztnek esélye legyen elérni a Tengeri Szellemet.

Robillard azonban csakhamar abbahagyta a varázslást, és kíváncsian Harkle-re meredt, aztán tágra nyílt szemekkel bámulta a halat, ami hirtelen megjelent a fedélzetén, Harkle lábánál. – Ne! – kiáltott fel, és Harpell keze után kapott, mert most már sejtette, miféle varázslatot hajtott végre a másik. –Nem bocsáthatsz dimenzió kívülséget egy olyan tárgyra, ami eleve dimenzió kívülséggel van ellátva!

Robillard sejtése helyes volt: Harkle úgy próbálta magához húzni a süllyedő varázsládát, hogy dimenzió kívüli kaput hozott létre abban a térségben, ahol a csónak és a láda elsüllyedt. Az ötlet jó volt, illetve jó lett volna, csak éppen a láda, amit Tarnheel beígért a Tengeri Szellemnek, eleve mágikus láda volt – egy behatárolt dimenziórész, amely sokkal nagyobb tároló térfogattal és teherbírással rendelkezett, mint a tényleges tárolóeszköz. A probléma ott kezdődött, hogy a dimenzió kívüli varázslatok és tárgyak általában nem szívelték egymást. Ha például valaki beledobott egy varázs-zsákot egy varázsládába, akkor ezzel szakadást idézhetett elő a multiverzumban, amely közvetlen környezetét átszippantotta az Asztrális Síkba, vagy éppen a létsíkok közti semmibe.

– Hoppá – mentegetőzött Harkle, és próbálta megszüntetni a varázslatot.

De már késő volt. Hatalmas hullám csapott fel ott, ahol a csónak elsüllyedt. Meghíntáztatta a közeledő gályát és előrelökte Drizztékét a Tengeri Szellem felé. A víz fortyogott és táncolt, aztán hatalmas örvény kezdett kialakulni belőle.

– Indulás! – kiáltotta Deudermont, amikor kidobták a köteleket Drizztéknek. – Indulás, az életünkért!

A vitorlák kibomlottak, s a tengerészek azonnal szélre álltak. A Tengeri Szellem megugrott és siklani kezdett kifelé a kikötőből.

Az üldöző gályának nem volt könnyű dolga. A kalózhajó próbált elfordulni, de túl közel volt már a forgó örvényhez. A víztölcsér széle elkapta, s a hajó vadul megbillent. Sokan ki is estek a fedélzetről. A kalózgálya

körözni kezdett. A Tengeri Szellemről jól lehetett látni, ahogy mind mélyebbre és mélyebbre süllyed a tölcsérben.

A tengerészek azonban inkább a másik két kalózhajót figyelték. Robillard ködöt csinált, mert sejtette, hogy Deudermont nem akar harcot, inkább sértetlenül ki akar jutni a nyílt vízre. Waillanék akcióba léptek a hajítógéppel, ahogy az íjászok is, miközben Deudermont és néhány embere a fedélzetre húzták Drizztet és a viharvert, döbönt Dunkin Tallmastot.

– Vízálló – mondta Drizzt fanyar mosollyal, és egy irattartó hengert szedett elő, amiben csak Caerwich térképe lehetett.

Deudermont vállon veregette és a kormányhoz lépett. Mindketten felmérték a helyzetet, és úgy látták, hogy a Tengeri Szellemnek nem fog túl nagy nehézséget okozni a menekülés.

A helyzet könnyűnek látszott, legalábbis azok számára, akik előrenéztek. A hátsó korlátnál Harkle Harpell azonban csak tátogott. Az eszével tudta, hogy öntudatlanul előidézett katasztrófája megmentette Drizztét, de szelíd lelke képtelen volt elviselni az örvénybe vesző hajó látványát, a fuldoklók sikolyait. “Jaj, ne”, motyogta, és próbált valami varázslatot keresni, amivel megmenthetné a szerencsétleneket.

De ekkor, majdnem olyan hirtelen, ahogy feltámadt, az örvény széteszlott, és a víz üvegszerűen, tökéletesen kisimult. A gálya oldalára dőlve ott maradt a vízen.

Harkle mélyen, megkönnyebbülten felsóhajtott, és hálát mondott az isteneknek. A víz tele volt úszó emberekkel, de mindegyik elég közel maradt a hajóhoz.

Harkle boldogan tapsikolt és leszaladt a tatról, hogy csatlakozzék Drizztékhez a kormánynál. Addigra javában állt már a harc: a másik két hajó sűrű lövéseket váltott a Tengeri Szellemmel, de túl messze voltak ahhoz, hogy igazi kárt okozhassanak.

Deudermont furcsálkodva meredt Harkle-ra.

– Mi az? – kérdezte a mágus.

– Van még egy pár tűzgömböd? – kérdezte Deudermont. Harkle elsápadt. Most, az örvény borzalma után nem volt

szíve szétégetni egy újabb hajót. De a ravasz Deudermont nem is erre gondolt.

– Tegyé! egyet a vízre közénk és az ellenségeink közé -mondta a kapitány, aztán Drizztre pillantott. – Belemegyünk a ködbe és bal felé kanyarodunk. Így csak egy kalózhajóval kell számolnunk.

Drizzt bölintott. Harkle felderült, s boldogan engedelmeskedett. A kapitány megadta a jelt, és a mágus a víz alá bocsátott egy tűzgömböt. Villanás támadt, aztán sűrű gőzfelhő keletkezett.

Deudermont egyenesen arra fordította a hajót, mire a kalózok előre kiszámítható módon szintén fordulni kezdtek, hogy elvágják az útját. Nem sokkal a ködfolt előtt Deudermont élesen elkanyarodott balra a pára mentén, kikerülve a kalózhajót.

Deudermont tudta, hogy veszedelmes közelségben fognak elhaladni, de nem törődött vele, mert a hajó gyors volt, és Robillard is védte.

– Füstporos ágyújuk van! – kiáltott fel Harkle.

– Micsodájuk? – kérdezte Drizzt és Deudermont egyszerre.

– Szakállas puskájuk – dünnyögte Harkle, és nagy köröket kezdett rajzolni a levegőbe. – Nagy, szakállas puskájuk.

– Micsodájuk? – kérdezte újra a másik kettő.

Harkle képtelen volt ennél jobban kifejezni magát, de rémült arckifejezése önmagáért beszélt. A füstpor ritka és veszedelmes dolognak számított: a gond papok veszedelmes készítménye, ami pusztító robbanási energiával lökte ki a lövedéket egy fémcsőből, s néha – véletlenül – magát a csövet is szétvetette. Egy a tízből, így mondták azok, akik ismerték a füstport, arra célozva, hogy tíz próbálkozásból egy a lövész képébe robban. Harkle láthatta, hogy a kalózok tényleg nagyon utálhatják a Tengeri Szellemet, ha megkockáztatnak egy ilyen veszedelmes támadást.

De hiába van ott az az egy, a többi kilenc próbálkozás bőven elegendő lehet a Tengeri Szellem elpusztításához!

Harkle tudta, hogy gyorsan kell cselekednie. A többiek, Robillardot is beleértve, tehetetlenül álldogáltak. Nem értették, mivel kerültek szembe. A füstpor sokkal gyakoribb volt a Birodalmak keleti szegleteiben, de állítólag még Cormyr-ban is használták. Természetesen a szóbeszéd szerint a Kardparton is felbukkant, főként hajók fedélzetén. Harkle számba vette a lehetőségeket, a füstpor tulajdonságait és megbízhatatlanságát, s a rendelkezésre álló fegyvereket.

– Egy fémhenger! – kiáltotta Catti-brie az árbockosárból, amikor észrevette az ágyút.

– Vannak mellette zsákok? – kiáltott vissza Harkle.

– Nem látom! – felelte Catti-brie, mert a ködfelhő egy része elhomályosította a kalózhajó fedélzetét.

Harkle tudta, hogy fogytán az idő. A füstporos-ágyú nem volt túl pontos fegyver, de nem is kellett annak lennie, hisz egyetlen lövéssel levitt egy árbocot, s még egy pontatlanabb hajótest-találat is végzetes lehetett.

– Célozz rá! – kiáltotta Harkle. – A hengerre meg a környezetére!

Catti-brie sosem bízott igazán Harkle Harpellben, ez az utasítás azonban szokatlanul értelmesnek tűnt. Felkapta Taulmarilt, és kilőtt egy nyilat, aztán még egyet, hogy legalább a kezelőket ártalmatlanná tegye, ha már a fegyvert nem tudja elpusztítani. A ködfátylon keresztül látta, ahogy az egyik vessző szikrázva lepattan a csőről, aztán fájdalmas kiáltás hallatszott.

A Tengeri Szellem suhant tovább, közeledve a kalózhajóhoz. Harkle a körmét rágta idegességében. Dunkin, aki szintén hallott már a füstporos ágyúkról, a fülét húzogatta.

– Fordítsd el a hajót – kérte Harkle Deudermontot. – Túl közel vagyunk. Megint elsütik az ágyút, közvetlen közlelől, és már el is sülyedünk.

Deudermont nem tudta, mit feleljen. Azt már észlelte, hogy Robillard mágiája nem használ a füstpor-fegyver ellen. Amikor a kapitány hátrapillantott, látta, hogy a varázsló lázasán szítja a szelet, hogy felgyorsítsa haladásukat. Deudermont tudta, hogy ha balra akar fordulni, egy darabig a fegyver hatókörében lesz, ha pedig jobbra kanyarodik, nem tud elmenni mellette, és egyenesen nekimegy. Még ha le is tudnák győzni a hajó legénységét, még mindig lenne két másik csapat, akik könnyen hatalmukba keríthetnék a Tengeri Szellemet.

– Fogd a varázslót és menjetek – adta ki a parancsot Deudermont Drizztnek. – És hívd a macskát is. Most aztán tényleg szükségünk van rád, barátom!

Drizzt már indult volna, de Harkle fáklyafényt vett észre annak a helynek a közelében, ahol Catti-brie jelezte az ágyú helyét. – Nincs idő! – kiáltott fel, és hasra vetette magát.

A magasból Catti-brie látta a fáklyát, és a fénynél meglátta a zsákokat is, amikről Harkle beszélt. Ösztönösen a fáklyavívőre célzott, hogy lelassítsa a folyamatot, de aztán inkább kockáztatott, és a zsákok halmába lőtt.

Nyila egy pillanattal azelőtt ért célba, hogy a fickó az ágyúhoz érinthette volna a fáklyát. A Tengeri Szellem gyakorlatilag párhuzamosan futott a kalózhajóval. A fáklyavívő messzire repült a robbanástól, amit a tüzes nyílveessző okozott a zsákok közt.

A kalózhajó felágaskodott. A keletkező tűzgömb hatalmasabb volt annál, mint amit akár Harkle, akár Robillard valaha is látott. A légnymás pusztá ereje is majdnem lesöpört mindenkit a Tengeri Szellem fedélzetéről, a repülő törmelék pedig lyukakat tépett a vitorlákba.

– Szentséges istenek – lehelte Catti-brie. Ahol az előbb még a kalózhajó volt, ott most csak deszkadarabok és holttestek úszkáltak.

Drizzt is meg volt döbbenve. Mintha a világ vége jött volna el. Sosem látott ekkora pusztítást, még varázsló kezétől sem. Elegendő füstporral egy egész hegyet vagy várost lehetett volna a földdel egyenlővé tenni. Elegendő füstporral magát a földet is egyenlővé lehetett volna tenni a földdel.

– Füstpor? – kérdezte Harkle-t.

– A gond papok alkotása – felelte a varázsló.

– Hogy kerülne nek mind a pokolra – morogta Drizzt. Később, miközben a legénység a vitorlát javította, Drizzt meg Catti-brie a korlátra támaszkodva figyelték a vizet, és az előttük álló hosszú úton gondolkodtak.

Végül Catti-brie nem bírta tovább a feszültséget: – Legyőzted? – kérdezte.

Drizzt csodálkozva meredt rá, mintha nem értené a kérdést.

– Őzsarnokságát – magyarázta Catti-brie.

– Elhoztam a térképet – felelte Drizzt. – Meg a ládát is, habár azóta elveszett.

– Jó, de Dunkin azt mondta, hogy úgyis a tiéd minden, akár vesztesz, akár nyersz – ravaszkodott a lány.

Drizzt rápillantott. – Számomra sosem volt fontos a vetélkedés.

– Győztél vagy veszítettél? – faggatózott tovább Catti-brie. Most nem akarta hagyni, hogy a drow kicsússzon a kezéből.

– Néha jobb hagyni, hogy egy fontos vezető és értékes szövetséges megőrizze büszkeségét és hírnevét – tért ki a válasz elől Drizzt.

– Hagytad, hogy megverjen? – kérdezte Catti-brie csalódottan.

– Ezt nem mondtam.

– Akkor a magad módján győzted le – vélte a lány. Drizzt vállat vont, és az orrvitorlához lépett, hogy segítsen az egyik tengerésznek. Elhaladt Harkle és Robillard mellett, akik épp hozzájuk igyekeztek.

Catti-brie továbbra is a drow-ra meredt, amikor a varázslók megjelentek. A lány nem tudta, mit kezdjen Drizzt rejtélyeskedő válaszaival. Úgy sejtette, hogy Drizzt hagyta Tarnheel győzni, vagy legalábbis holtverseny alakult ki. A lány nem értette, miért, de valahogy nem szerette volna azt gondolni, hogy Tarnheel csakugyan legyőzte Drizztet: nem akart arra gondolni, hogy valaki legyőzheti a renegátot.

Robillard is, Harkle is mosolyogva figyelték.

– Drizzt legyőzte – mondta végül Robillard. Catti-brie meglepetten fordult a varázslóhoz.

– Nyilván ezen gondolkodtál – szólt Robillard.

– Végignéztük az egészet – jegyezte meg Harkle. – Ez csak természetes. Jó harc volt. – Harkle vívó alapállásba

helyezkedett. Igyekezett minél jobban utánózni Drizztet, de így is csak silány utánzat lehetett. – Bal felé kezdett – mutatta Harkle –, aztán olyan gyorsan és simán kivágott jobbra, hogy Tarnheel észre sem vette.

– Amíg találat nem érte – szölt közbe Robillard. – Őzsarnoksága még mindig előreszúrt, nyilván valami szellemet látott.

Catti-brie észbekapott: tényleg volt egy olyan támadás, amit “szellemlépésnek” neveztek.

– Tanulhatott egyet-mást! – huhogta Harkle.

– Elég, ha csak annyit mondok, hogy Őzsarnoksága egy darabig nem fog leülni mostanában – fejezte be Robillard, és a két varázsló harsány hahotára fakadt. Catti-brie még sosem látta ilyen derűsnek Robillardot.

A lány visszament a korláthoz, a mágusok pedig kacarászva távoztak. Catti-brie is elmosolyodott. Most már értette, miért mondta Drizzt azt, hogy számára nem volt fontos ez a harc. Most már tudta, mivel fogja ugratni a drow-t. És azért is mosolygott, mert Drizzt győzött.

És ez valamiért nagyon fontos volt Catti-brie-nek.

8. fejezet

Tengeri beszéd

A javítások még vagy két napot vettek igénybe a Tengeri Szellemen, s nem lehetett teljes vitorlát bontani. De az élénk északi szélben a gyorsjáratú szkúner szépen haladt dél felé. Három nap alatt megtette a négyszáz mérföldnyi távolságot Mintarntól a nagy Moonshae Szigetek legdélebbi pontjáig, és itt Deudermont nyugat felé fordult, a nyílt tenger felé.

– Két napig úgy megyünk majd, hogy a Moonshae Szigetekre látunk – mondta Deudermont a legénységnek.

– Nem Corwell felé megyünk? – szölt közbe Dunkin Tallmast, aki mindig mindenre rákérdezett. – Jó lenne, ha Corwellben kitennék. Gyönyörű város, mindenféle szempontból – megint húzkodni kezdte a fülét idegességében, ami sokat levont megjelenéséből.

Deudermont ügyet sem vetett rá. – Ha a szél kitart, holnap kora délelőttre elhaladunk a Sárkányfej mellett – magyarázta. – Aztán átmegyünk egy széles öblön, és kikötünk egy faluban, Wyngate-ben, hogy még egyszer utoljára készleteket vegyünk fel. Aztán jön a nyílt tenger, körülbelül húsz napig, vagy kétszer addig, ha nincs szél.

A tapasztalt legénység tudta, hogy nehéz lesz az út, mégis beleegyezőleg bólogattak. Semmiféle ellenvetés nem hallatszott – egy kivétellel.

– Wyngate? – ellenkezett Dunkin. – Legalább egy hónapig eltart, mire kiszabadulok onnan!

– Ki mondta, hogy elmehetsz? – kérdezte Deudermont. – Ott teszünk ki, ahol kedvünk tartja... majd amikor visszajöttünk.

Ez elnémította Dunkint, de legalábbis adott neki némi gondolkodnivalót. Mire azonban Deudermont három lépésre eltávolodott tőle, Dunkin már ordított: – Inkább akkor, *ha* visszajöttök! Egész életedet a Kardparton töltötted. Jól ismered a szóbeszédeket, Deudermont.

A kapitány lassan, vészjóslóan fordult vissza Dunkin felé. Mindketten hallották a tisztviselő szavai nyomán keletkező sustorgást a fedélzeten.

Dunkin nem nézett egyenesen Deudermontra, hanem inkább körülnézett, s mosolyogva nyugtázta a legénység idegességét. – Ő – suttogta gyanakvón. – Szóval nekik nem mondtad el.

Deudermontnak a szeme se rebbent.

– Csak nem akarod úgy elvinni őket a szigetre, hogy nem meséled el nekik az egész legendát? – sziszegte Dunkin.

– Ez a fickó imád áskálódni – súgta Catti-brie Drizztnek.

– Szereti a bajt – súgta vissza az.

Deudermont hosszan fürkészte Dunkint, s az átható pillantás hamarosan lehervasztotta a nagy fülű emberke arcáról a mosolyt. Ekkor Deudermont Drizztre pillantott – mindig így tett, ha támogatásra volt szüksége –, aztán Catti-brie-re, és azt látta, hogy egyiküket sem aggasztják túlságosan Dunkin szavai. Erőt merítve az Ő magabiztosságukból, a kapitány Harkle felé fordult, akinek, mint rendszeren, valahol egész máshol jártak a gondolatai, mintha nem is hallaná a beszélgetést. A legénység többi része azonban hallotta, s Deudermont nem egy ideges mozdulatot vett észre a soraikban.

– Mit kellene elmondani? – kérdezte Robillard. – Mi Caerwich nagy rejtélye?

– Ó, Deudermont kapitány – sóhajtott a csalódottan Dunkin.

– Caerwich – kezdte Deudermont nyugodtan – talán nem több, mint pusztalegenda. Kevesen állítják, hogy jártak ott, hiszen messze van, távol minden civilizált vidéktől.

– Ezt eddig is tudtuk – szölt Robillard. – De ha csak legenda, és addig hajóházunk az üres vízen, amíg kénytelenek nem leszünk visszatérni, abban semmi rossz nincs a Tengeri Szellemre nézve. Mire célzott ez a nyavalyás féreg?

Deudermont keményen Dunkinra meredt, és legszívesebben megfojtotta volna a fickót. – Néhányan azok közül, akik állítólag ott jártak – kezdte a kapitány, óvatosan megválogatva szavait –, azt állították, hogy szokatlan látomásaik voltak.

– Kísértetek! – vágott közbe drámaian Dunkin. – Caerwich kísértetjárta sziget! -jelentette ki, s végignézett a legközelebb álló tengerészekre. – Tele van szellemhajókkal és boszorkányokkal!

– Elég! – torkolta le Drizzt.

– Fogd be a szád – kontrázott Catti-brie.

Dunkin befogta a száját, viszont fensőbbes pillantással állta a lány tekintetét, mint aki győztesnek hiszi magát.

– Ezek csak pletykák – mondta fennhangon Deudermont. – Olyan pletykák, amiket én is elmondtam volna nektek, amikor Wyngate-be érünk, de előbb nem. – A kapitány elhallgatott és körülnézett. Ezúttal szinte könyörögve kért a tekintete hűséget és kitartást azoktól az emberektől, akikkel oly rég együtt volt. – Elmondtam volna nektek – ismételte, és ezt Dunkin kivételével mindenki el is hitte neki.

– Ez az út nem Vízmélyét szolgálja, nem a kalózok ellen szól – folytatta Deudermont. – Értem van. Meg kell tennem ennyit a Dokk utcai merénylet után. Talán bajba kerülünk, talán megtaláljuk a válaszokat, nem tudom, de meg kell tennem ezt, bármi lesz is az eredmény. Senkit sem kényszeríték arra, hogy velem tartson. Ti arra szerződtek, hogy kalózokra vadásszatok, és ebben a tekintetben a legkiválóbb legénység vagytok, amit kapitány csak elképzelhet.

Ismét hallgatás következett, hosszú hallgatás, s a kapitány egyenként végignézett minden emberén, és Drizztéken.

– Az, aki nem akar Caerwich-be jönni, kiszállhat Wyngate-ben – folytatta Deudermont. Ez elképesztő ajánlat volt: a tengerészeknek szinte leest az álluk. – Mindenki rendes fizetséget kap a fedélzeten eltöltött időért, ezen felül jutalmat a saját kincstárából. Amikor visszatérünk...

– Ha visszatértek – vágott közbe Dunkin, de Deudermont ügyet sem vetett rá.

– Amikor visszatérünk – folytatta még határozottabban a kapitány –, mindenkit felszedünk Wyngate-ben. Senki becsületén nem esik emiatt csorba, és senki sem tartozik semmivel annak, aki mégis eljött Caerwich-re.

Robillard szortyintott. – Hát nem kísértetjárta minden sziget? – nevetett. – Ha a tengerészek elhinnének minden szóbeszédet, egyáltalán nem mernének hajóra szállni! Tengeri szörnyek Vízmélyénél... óriás vízikígyó Ruathymnál... Nelanther kalózái!

– Hát az utolsóban azért van némi igazság! – kurjantott közbe az egyik tengerész, mire általános nevetés támadt.

– Némelyik pletyka azért igaz – szölt Robillard.

– És ha Caerwich tényleg kísértetsziget? – kérdezte egy másik tengerész.

– Akkor reggel kötünk ki – szölt Waillan –, és este már megyünk is.

– Az éjszakát hagyjuk a szellemeknek! – rikkantotta valaki, mire ismét kitört a jókedv.

Deudermont nagyra értékelte a segítséget, főleg Robillard részéről, akitől sohasem számított volna ilyesféle támogatásra. Mire végre szétszéledtek, egyetlen ember sem akadt, aki ki akart volna szállni Wyngate-nél.

Dunkin döbbenet figyelt az eseményeket. Időnként próbálta vérfagyasztóbb adalékokkal fűszerezni Caerwich legendáját, de szavai mindannyiszor nevetésbe vagy kiabálásba fulladtak.

Sem Drizztet, sem Catti-brie-t nem lepte meg az, hogy az emberek ilyen egyöntetűen kiállnak Deudermont mellett. A Tengeri Szellem legénysége oly régen volt együtt, hogy igazi baráti kötelék alakult ki köztük. Drizzték pedig jól tudták, mi a barátság és a hűség.

– Én azért szeretnék kiszállni Wyngate-nél – bökte ki végül Dunkin. – Én ugyan nem teszem a lábam arra a kísértetjárta Caerwichre.

– Ki mondta, hogy választhatsz? – kérdezte tőle Drizzt.

– Deudermont kapitány épp az imént mondta, hogy... -kezdte Dunkin, s vádlón a kapitányra mutatott. A többi azonban a torkán akadt, mert Deudermont kemény pillantása eszébe juttatta, hogy az az ajánlat nem neki szölt.

– Nem tarthatsz itt! – ellenkezett Dunkin. – Én ózsarnoksága követe vagyok. Már Mintarnban el kellett volna engedj.

– Ott vesztél volna a kikötőben – emlékeztette Drizzt.

– Majd ki is fogunk tenni Mintarnban – ígérte Deudermont. Dunkin azonban jól tudta, hogy ez mit jelent.

– Ha a végére jártunk annak, hogy mi a szereped a Tengeri Szellem elleni orvtámadásban – folytatta a kapitány.

– Semmi közöm az egészhez! – húzkodta a fülét Dunkin.
– Különös, hogy miután közölted: Drizzt jelenléte miatt nem támadnak ránk a kalózok, tettél róla, hogy eltávolítsd a drow-t a fedélzetről – szólt Deudermont.
– Majdnem én is meghaltam abban a támadásban! – ellenkezett Dunkin. – Ha tudtam volna, hogy azok a haramiák terveznek valamit, sosem merészkedtem volna ki azzal a csónakkal.
Deudermont Drizztre pillantott.
– Ez igaz – szólt a drow.
Deudermont bólintott. – Ártatlannak nyilvánítalak az ügyben – mondta Dunkinnak. – És visszajuttatlak Mintarnba, amint végeztünk a caerwich-i úttal.
– Akkor felszedhettek visszafelé Wyngate-ben – bizakodott amaz, de Deudermont a fejét rázta.
– Túl messze van – vetette ellen a kapitány. – A legénységből senki sem száll ki Wyngate-ben. Visszafelé pedig egy rövidebb úton megyünk Mintarnba, a Moonshae Szigetektől északra.
– Tegyel csak ki Wyngate-ben, és én megtalálom a módját, hogy eljussak a Moonshae Szigetek egyik északi városába, ahol felvehettek – javasolta Dunkin.
– Melyik északi városába? – kérdezte a kapitány. Dunkin nem tudott felelni.
– Ha akarsz, kiszállhatsz Wyngate-ben – hagyta helyben Deudermont. – De akkor nem tudom garantálni az utadat vissza Mintarnba. – Ezzel megfordult és a kabinjába indult. Dunkin leforrázottan ott maradt a kormánykeréknél.
– Sokat fogsz érni nekünk, hisz annyit tudsz Caerwich-ről -veregette vállon Drizzt. – Szükség lesz a jelenlétre.
– Gyere már – hívta Catti-brie is. – Kaland és barátság vár rád. Mi mást kívánhatnál még?
Ezzel Drizzték otthagyták, s mosolyogva összenéztek.
– Én is új vagyok itt – közölte Harkle Harpell Dunkinnal. – De biztos vagyok benne, hogy remek lesz – vigasztalta a varázsló, és vigyorogva távozott.
Dunkin a fejét csóválta, és a korláthoz ment. El kellett ismernie, hogy tetszik neki a Tengeri Szellem. Dunkin fiatalon árvult el, s ifjú éveinek nagy részét inasként töltötte különféle kalózhajókon, a leghírhedtebb haramiák között. Még sosem látott ilyen bajtársiasságot, s megmenekülésük a mintarni rajtaütésből kellemes izgalmat jelentett.
Nyafogó ostobaként viselkedett az elmúlt napokban, Deudermont pedig biztosan ismeri a múltját, de legalábbis gyanítja, hogy Dunkin is kalóz lehetett a maga idejében. A kapitány mégsem fogolyként kezelte, s a sötételf szavai alapján valóban szeretnék, ha velük tartana Caerwich-re.
Dunkin a korlátra támaszkodott, figyelte a palackorrú delfinek táncát a vízben, s mélyen gondolataiba merült.

– Már megint rájuk gondolsz – szólt egy hang a komor törpe mögül. Regis hangja volt, jó barát hangja.
Bruenor nem felelt. Magasan fent állt a törpe-völgy peremén, négy mérföldre délre Kelvin Halmától, a Bruenor Hágójaként ismert helyen. Ez volt a törpekirály menedékhelye. Habár ez a kis kőhalom nem magasodott sokkal a sík tundra fölé – alig tizenöt lábnyira –, Bruenor mégis mindig úgy érezte, mintha a csillagokba menne.
Regis fújtatva tette meg az utolsó húsz lépést a barátjáiig.
– Szeretek itt lenni estefelé – jegyezte meg a félszerzet. – De még egy hónap, és nem lesz túl sok esténk! – csacsogott tovább, hogy mosolyt csaljon a törpe arcára. A megállapítás igaz volt: messze északon, a Jeges Szelek Völgyében valóban hosszúak voltak a nyári napok, télen viszont csak néhány órára szerencsételte az égboltot a nap.
– Tényleg nincs sok idő – helyeselt Bruenor. – Nem lehetek sokat egyedül – fordult Regishez, s a félszerzet még a homályban is ki tudta venni rosszálló arckifejezését, de ismerte Bruenort: amelyik kutya ugat, az nem harap.
– Nem hiszem, hogy boldog vagy itt egyedül – vetette ellene a félszerzet. – Eszedbe jut Drizzt és Catti-brie, és épp annyira hiányoznak neked, ahogy nekem, és akkor reggelre olyan vagy, mint egy morgó jeti. És ezt nem engedhetem meg
– folytatta a félszerzet. – Ami azt illeti, többen is megkértek, hogy jöjjenek utánad és vidítsalak fel.
Bruenor fújt egyet, de nem tudott válaszolni. Elfordult Registől, leginkább azért, hogy a félszerzet ne lássa a szája sarkában bujkáló mosolyt. A hat év alatt, amióta Drizzték elmentek, Regis lett Bruenor legbensőbb barátja, habár egy bizonyos Stumpet nevű papnő újabban szintén sokat volt Bruenor mellett. Azt suttozták, hogy a hivatalosnál mélyebb kapcsolat szövődött kettejük között.
Mégis Regis volt az, aki legjobban ismerte Bruenort, s ő jött ki hozzá, amikor – és ezt Bruenornak is el kellett ismernie – társaságra volt szüksége. A visszatérés óta itt a völgyben az öreg törpe szinte mindig Drizztékre gondolt. Csak azért nem adta át magát teljesen a szomorúságnak, mert rengeteg munkát követelt tőle a bányák újbóli megnyitása, s Regis, aki mindenütt ott volt, állandóan mosolygott, és állandóan ismételte Bruenornak, hogy Drizzt és Catti-brie vissza fognak térni.
– Mit gondolsz, hol lehetnek? – kérdezte Regis hosszú hallgatás után.

Bruenor mosolyogva vállat vont, de nem nézett a félszerzetre. – Valahol odakint – mondta.

– Odakint – visszhangozta Regis. – És épp úgy hiányoznak neked is, mint nekem. – A félszerzet közelebb húzódott, és a törpe izmos vállára tette a kezét. – És tudom, hogy a macska is hiányzik – folytatta, hogy kirángassa a törpét a sötét gondolatok közül.

Bruenor rápillantott, és akarata ellenére elvigyorodott. Guenhwyvar említése nemcsak a párduccal kapcsolatos súrlódásokat juttatta a törpe eszébe, hanem azt is, hogy Drizztnek nincsenek egyedül, s tudnak vigyázni magukra.

A törpe és a félszerzet sokáig álldogáltak ott aznap éjjel némán, és úgy hallgatták a szüntelen szélzúgást, amiről a völgy a nevére kapta, mintha a csillagok közt lennének.

Wyngate-ben hamar ment a készletek feltöltése, s a Tengeri Szellem megrakodva és kijavítva hagyta maga mögött a Moonshae Szigeteket.

A szél jelentősen alábbhagyott, alighogy elhagyták a szigetek legnyugatabbi partjait. Kint voltak a nyílt tengeren.

A szkúner azonban egy pillanatra sem állt meg, hisz ott volt Robillard. A varázsló képességei azonban nem voltak végtelenek: nem bírta sokáig teljes szélességben dagasztani a vitorlákat. Megelégedett egy kisebb, de állandó szellővel, amely egyenletesen mozgatta a hajót.

Így teltek a forró, eseménytelen napok. A Tengeri Szellem nyikorogva szelte a habokat. Deudermont szigorú fejadagrendszert vezetett be három nappal Wyngate után, a szaporodó tengeribetegség-esetek megfékezésére csakúgy, mint a készletek kímélésére. Legalább kalózkodás miatt nem kellett aggódni. Kevés más hajó merészkedett ki ilyen messzire, kereskedőhajók pedig biztosan nem.

Csak a tengeribetegség, az erős napsütés és az unalom jelentett ellenséget az út során.

Az ötödik napon azonban végre izgalmas dolog történt. Drizzt az orrábocon örködve háromszögletű hátúszót vett észre: egy hatalmas cápa uszonyát, amely párhuzamosan haladt a hajóval. A drow felkiabált Waillannak, aki az árboc-kosárban volt éppen.

– Húsz láb hosszú! – kiabált vissza a fiú a magasból, ahonnan ki tudta venni a cápa teljes alakját.

Egyszerre mindenki a fedélzeten termett, izgatottan kiáltozva, szigonyokkal hadonászva. De lelkesedésük hamarosan érthető félelemmé változott, amikor Waillan jelentései alapján kiderült, hogy a cápa nincs egyedül. A számok mindig változtak – nem volt könnyű megszámolni a hátúszókat a hirtelen felkavarodott vízben – de Waillan több százra becsülte a létszámot.

Több száz cápa! És nem egy köztük akkora volt, mint az, amelyiket Drizzt először pillantott meg. Az izgatott kiáltások suttozó imává csendesedtek.

A cápacsapat egész nap és egész éjjel a Tengeri Szellemmel tartott. Deudermont úgy látta, hogy a cápák nem tudnak mit kezdeni a hajóval, és bár egyikük sem mondta ki hangosan, mindenki remélte, hogy a ragadozók nem tévesztik össze a szkúnert egy menekülő bálnával.

Másnap reggelre azonban eltűntek a cápák, éppoly hirtelen és megmagyarázhatatlanul, mint ahogy jöttek. Drizzt a délelőtti java részét a korlátnál töltötte, de még az árboc-kosárba is felmászott néhányszor. A cápák azonban egyszerűen eltűntek.

– Nem bennünket követnek – mondta Catti-brie, amikor Drizzt éppen lejött. – Szó sincs róla. Nekik megvannak a saját útjaik, amiket mi nem ismerünk.

Drizztet szíven ütötte ez az egyszerű igazság. Megint rá kellett döbbsennie, mennyire ismeretlen a világ, ami körülveszi, még az olyanok számára is, mint Deudermont, aki élete javát a tengeren töltötte. A vízivilág és lényei olyan ritmusokra mozognak, amelyet ő sosem érthet meg igazán. Ez a felismerés és a mindenfelé sík, üres láthatár látványa eszébe juttatta Drizztnek azt, hogy milyen parányok is ők valójában, s milyen végtelen lehet a természet.

Minden kiképzése, fegyverzete ellenére a harcos aprócska folt csupán a kékeszöld tengeri kárpiton.

Drizztet zavarta, de egyben furcsamód meg is nyugtatta ez a gondolat. Apró, jelentéktelen dolog ő csupán, egyetlen nyelés a halaknak, amelyek könnyedén tartották a Tengeri Szellem iramát. Ugyanakkor része valami sokkal nagyobbaknak, egy kocka a mozaikban, amely sokkal hatalmasabb annál, mintsem fel tudná fogni.

Átölelte Catti-brie vállát, hogy közelebb érezze magához a mozaik egy másik kockáját, és a lány szelíden hozzábújt.

Másnap felerősödött a szél, és a szkúner suhanva szelte a habokat, a tengerészek nagy örömére. Robillard azonban hamarosan elkomorult. Neki voltak időjós varázslatai, és szólt is Deudermontnak, hogy az új szelek nagyobb fajta vihar közeledtét jelzik.

Mit tehettek volna? Nem volt a közelben kikötő, sem szárazföld, így Deudermont elrendelte, hogy mindent kötözzenek le, amennyire lehet.

Ami ezután következett, az Catti-brie életének egyik legrosszabb élménye volt. A többiek sem éltek még át ennél szörnyűbb vihart. Deudermont és negyven tengerésze a fedélközben kuporogva várta ki, amíg a Tengeri Szellem kiért a viharból. A karcsú hajó vadul hánykolódott, s többször közel járt a felboruláshoz.

Robillard és Harkle keményen küzdöttek az elemekkel. Robillard majdnem végig a fedélzeten volt, de néha fedezékbe kellett vonulnia, és ilyenkor egy másik, testetlen szemem keresztül figyelte a kinti eseményeket. Közben mindvégig varázslatokkal próbálta enyhíteni a nekivadult elemeket. Harkle Guenhwyvvarral és egy maroknyi tengerésszel négykézláb kúszott a fenékben ládák és patkányok között, hogy megvizsgálják a hajótestet. Harkle varázslattal világította meg a terepet, további faduzzasztó varázssokkal pedig beforrasztotta a réseket. A tengerészek kátrányos kötélrészleteket is hoztak, amiket betömtek a nyílásokba.

Catti-brie olyan rosszul lett, hogy mozdulni sem bírt – de ezzel nem állt egyedül. Egy idő után annyira erős lett a hánykolódás, hogy sokan lekötötték magukat, nehogy a falnak vagy egymásnak verődjenek. Szegény Dunkin járt a legrosszabbul. Az egyik különösen erős dőlésnél a kis ember olyan erősen repült neki egy gerendának, hogy eltört a csuklója.

Aznapi éjjel senki sem aludt a Tengeri Szellemen.

A hajó csúnyán megdőlt bal felé másnap reggelre, de még úszott, és a vihar egyetlen ember életét sem oltotta ki. A legénység – már aki talpra tudott állni – egész délelőtt dolgozott, hogy egyetlen vitorlát fel lehessen vonni.

Dél körül Catti-brie lekiáltott az árbókosárból, hogy északnyugat felé madarakat lát. Deudermont megkönnyebbülten felsóhajtott. Tartott tőle, hogy a vihar eltérítette őket a helyes iránytól, és nem találják meg a Sirálysziklákat, az utolsó elhagyatott szigetszoportot Caerwich előtt. Valóban dél felé sodródtak egy kissé, s komoly erőfeszítésbe került a korrekció, főleg Robillardéknak. Mindkét varázsló szeme alatt táskák, fekete árkok sötétlettek, a testi és szellemi erőfeszítés egyaránt kimerítette őket.

A Tengeri Szellemnek valahogy mégis sikerült a sziklához jutnia. Találó volt a hely neve. A Sirálysziklákat valóban pusztán köszirtek alkották, a legtöbb alig akkora, mint a Tengeri Szellem. Csak néhány nagyobb sziget akadt, az egyik majd egy mérföld széles, de ezek inkább fehérek voltak, mint szürkék: vastagon borította őket a guanó. Ahogy a Tengeri Szellem közelebb ért, ezernyi sirály röppent fel tömött felhőben, és dühösen rikácsolva védtek területüket az idegenektől.

Deudermont talált egy beugrót, ahol csendesebb volt a víz. Itt elvégezheték a javításokat, és az emberek egy kicsit kinyújtózhattak a szárazföldön, ha másért nem, háborgó gyomruk csillapítására.

Deudermont később felment Drizttékkal a sziklák legmagasabb pontjára, körülbelül ötven lábnyira a víz fölé. A kapitány dél felé kémlelt a nézőüveggel, de nyilvánvalóan nem számított rá, hogy bármit is látni fog.

Majdnem két hetükbe telt megtenni ötszáz mérföldet a Moonshae Szigetek legnyugatibb csücskétől a Sirályszikláig, ez majdnem kétszerese volt Deudermont előzetes becslésének. A kapitány azonban továbbra is bízott abban, hogy a készletek elegendőek lesznek, és megtalálják Caerwicht. Nem sok szó esett a szigetről *azóta*, hogy kifutottak Wyngate-ből, legalábbis nyíltan nem, mert Drizt azért hallott sugdolóást a legénység közt szellemekről, ilyesmikről.

– Ötszáz mérföldet hagytunk magunk mögött, és még ötszáz áll előttünk – fürkészte Deudermont a déli égboltot. – Van innen nem messze délre egy sziget, ahol talán még vételezhetünk készleteket.

– Szükség lesz erre? – kérdezte Drizt.

– Ha jó sebességgel tudunk haladni odafelé és visszafelé is, akkor nem – felelte a kapitány.

– Akkor mire gondoltál? – kérdezte Catti-brie.

– Már elegendő van a készleteimből, és elegendő van az egész útból – felelte Deudermont.

– Azért, mert félsz attól, mi lesz a vége – vélte Catti-brie. – Ki tudja, mit találunk Caerwich-en, ha létezik egyáltalán?

– Létezik – erősködött a kapitány.

– Visszafelé még mindig megállhatunk azon a másik szigeten – szólt Drizt. – Elegendő készletünk van Caerwich-ig.

Deudermont bólintott. Akkor hát egyenesen Caerwich-re indulnak, az út befejező szakaszára. A kapitány ismerte a csillagokat – márpedig csak rájuk számíthatott a Sirálysziklák és Caerwich között. Remélte, hogy Tarnheel térképe pontos.

Remélte, hogy Caerwich valóban létezik.

Valahol a lelke mélyén viszont épp az ellenkezőjében bízott.

Caerwich

– Mekkora ez a Caerwich sziget? – kérdezte Catti-brie Deudermontot. Újabb eseménytelen hét múlt el. Újabb hét az ürességben és a magányban, habár a szkúner teljes legénységgel futott, és aligha akadt olyan hely, ahová bárki is félrehúzódhatott volna. Ez volt a nyílt óceán: testileg senki sincs egyedül, mégis mintha kiszakadna a világból. Catti-brie és Drizzt sokat voltak együtt. Néha csak ácsorogtak és figyeltek. Hiába voltak egymás mellett, mégis egyedül érezték magukat.

– Néhány négyzetmérföld – felelte a kapitány Szórakozottan.
– Akkor hogy akarod megtalálni? – A lány hangjában némi él csendült, amire a másik kettő is felpillantott.
– Megtaláltuk a Sirálysziklákat – emlékeztette Drizzt Catti-brie-t. Próbálta felvidítani a lányt, de azért az ő hangjában is volt némi ingerültség. – Azok se sokkal nagyobbak.
– Ugyan már, azt a helyet mindenki ismeri – vágott vissza Catti-brie. – Csak menni kell egyenesen nyugat felé.
– Tudjuk, hol vagyunk és hová kell mennünk – kötötte az ebet a karóhoz Deudermont. – Ott a térkép: nem vakon botorkálunk.

Catti-brie hátrapillantott Dunkinra, a térkép hozójára, aki épp buzgón súrolta a tatfedélzetet. A lány tekintete egyértelműen elárulta, hogy mennyire tartja megbízhatónak a térképet.

– És a varázslóknak új szemük van, mely messzire lát -folytatta Deudermont. Ez igaz is volt, ám Catti-brie-nek az új szemekkel kapcsolatban is voltak kételyei. Harkle és Robillard elfogtak néhány madarat a Sirálysziklákon, és azt állították, hogy képesek velük mágikus úton kommunikálni. Azt mondták, hogy a madarak majd segíteni fognak, és mindennap eleresztették őket egy repülésre, hogy aztán visszajöjjenek és beszámoljanak. Catti-brie azonban nem sokra tartotta a varázslókat, és a befogott tíz madár közül végül is

csak kettő nem szökött el. Nyilván visszarepültek a Sirálysziklákra, és útközben végig a varázslókon ékelődtek.

– Csak a térképre támaszkodunk már Mintarn óta – vetette közbe Drizzt lágyan, hogy enyhítse a lány félelmeit és haragját. Együtt érzett Catti-brie-vel, mert benne is hasonló baljóslatú gondolatok kavargtak. Mindnyájan tisztában voltak az esélyekkel, és ez idáig az út nem is volt olyan rémes – legalábbis nem annyira, mint lehetett volna. Már hetek óta tengeren voltak, javarészt a nyílt tengeren, mégsem vesztek egyetlen embert sem, készleteik pedig, bár megcsappantak, mégis elegendőnek tűntek. Hála Guenhwyvarnak és Harkle-nek, gondolta Drizzt mosolyogva, hisz a mágus és a párdúc megszabadították a fedélzetet a patkányoktól, nem sokkal azután, hogy elhagyták Wyngate-et.

Mégis, hiába tudták az eszközzel, hogy a vállalkozás jól halad, Drizzt nem volt képes elnyomni magában a düh időnkénti kitöréseit. Arra gondolt, hogy talán az óceán teszi, az unalom és a magány. A drow imádott hajózni, szerette a hullámok játékát, de a túl sok semmittevést már az ő idegei is megsínylették.

Catti-brie magában morogva távozott. Drizzt Deudermontra pillantott, s a tapasztalt kapitány mosolya kissé enyhített a drow aggodalmain.

– Ezt ismerem – sóhajtott halkán Deudermont. – Megnyugszik, ahogy meglátja Mintarn, vagy ahogy úgy döntünk, hogy visszafordulunk keletnek.

– Ezt akarod tenni? – kérdezte Drizzt. – Veszni hagynád az alakváltó üzenetét?

Deudermont gondolkodóba esett. – Azért jöttem ide, mert azt hiszem hogy ez a sorsom – felelte. – Bármilyen is az a veszély, ami a nyomomban jár, szeretném szemtől szembe fogadni. De a legénységemet nem teszem kockára a szükségesnél jobban. Ha az élelmiszerkészleteink túlságosan lepadnak, visszafordulunk.

– És mi lesz az alakváltóval? – kérdezte Drizzt.

– Ellenségeim egyszer már megtaláltak – folytatta nyugodtan Deudermont. A kapitány most tényleg olyan volt, mint egy szikla, amire az egész legénység bátran támaszkodhat. –Majd megtalálják újra.

– Mi pedig várni fogjuk őket – helyeselt Drizzt.

Mint később kiderült, nem is kellett sokáig várni. Alig egy órával a beszélgetés után Harkle tapsikolva lépett ki a kapitány kabinjából.

Deudermont azonnal ott termett, nyomában tucatnyi aggodalmas tengerésszel. Drizzt, aki szokásos helyén volt az orrban, szintén hátrajött. Azonnal felmérte a helyzetet, és felfelé pillantott, Catti-brie-re, aki lefelé bámult a kosárból.

– Micsoda remek kis madár ez a Reggie! – sugárzott Harkle.

– Reggie? – hökkent meg Deudermont.

– Regweldről, a kiváló varázslóról neveztem el, aki keresztezte a békát a lóval... nem könnyű feladat, én mondom. Pocsolyaugrónak nevezte. Vagy Folyóugrónak? Vagy...

– Harkle – vágott közbe Deudermont szárazon, s hangja azonnal lecsillapította a varázslót.

– Igen, igen – motyogta Harkle. – Hol is tartottam? Ja, igen, Regweldről beszéltünk. Kiváló ember. Kiváló. Bátran harcolt az Őrző Völgyében. Egyszer például...

– Harkle! – Deudermont hangjában most már nyílt fenyegetés bujkált.

– Mi az? – kérdezte ártatlanul a varázsló.

– *Az az* átkozott sirály – morogta Deudermont. – Mit talált?

– Ja, igen! – tapsikolt Harkle. – A madár, a madár. Reggie. Remek madár. Ő repül a leggyorsabban.

– Harkle! – mordultak rá vagy tízen egyszerre.

– Találtunk egy szigetet – hallatszott egy hang Harpell mögül. Robillard lépett a fedélzetre, és kissé unottnak tűnt. – Ma amikor a madár visszatért, valami szigetről csacsogott. Előttünk, balra, nem túl messze.

– Mekkora? – kérdezte a kapitány.

Robillard vállat vont. – Egy sirálynak minden sziget nagy – felelte. – Ugyanúgy lehet egy sziklaszirt, mint egy egész kontinens.

– Vagy egy cethal – szólt közbe Harkle.

De ez már nem számított. Ha a madár valóban szigetet látott odakint, ahol a térkép Caerwich helyét jelezte, akkor az Caerwich kell hogy legyen. Csak az lehet!

– Te meg Dunkin fogtok minket odavinni – intette a kormányhoz Deudermont Robillardot.

– És Reggie – tette hozzá vidoran Harkle, és a sirályra mutatott, aki a főárboc tetején kuporgott, Catti-brie feje felett.

Drizzt balesettől tartott, mert a madár épp a lány fölött trónolt, de szerencsére a sirály felröppent, s nem tisztelte meg Catti-brie-t.

Ha nincs a madár, a Tengeri Szellem elment volna Caerwich mellett, s még fél mérföldről sem vette volna észre. A sziget kör alakú volt, s mindössze néhány száz yard átmérőjű. Állandó kékes köd vette körül, ami távolról teljesen összefolyt a tengerrel és az égbolttal.

Amikor megközelítették a ködöt, félárbocon hajózva, a szél egyszerre hidegebb lett, s mintha a nap is elhalványult volna. Deudermont teljesen körülhajózta a szigetet, de semmiféle jellegzetes helyet, sem kedvező kikötőt nem talált.

Visszatérve kiindulási helyükre, Deudermont átvette a kormányt Dunkintól, és egyenesen a sziget felé fordította a hajót. Lassan beleúsztak a ködbe.

– Szellemszél – jegyezte meg Dunkin idegesen, s megborzongott. – Kísértetjárta hely ez, ha mondom. – A kis ember idegesen tépkedte a fülét, s hirtelen jobb szerette volna, ha inkább Wyngate-ben van. Valaki a másik fülét is meghúzta, de nem ő maga. Mikor hátrafordult, Drizztal találta szembe magát. Körülbelül egyforma magasak voltak, hasonló termetűek, bár a renegát izmai kidolgozottabbnak tűntek. Ebben a pillanatban Drizzt mégis sokkal magasabbnak látszott a szerencsétlen tisztviselőnél, és jóval méltóságteljesebbnek.

– Szellemszél... – kezdte Dunkin, de Drizzt betapasztotta a száját.

Dunkin a korlátra támaszkodott és csendben maradt.

Deudermont még jobban levonatta a vitorlákat, s küszö lassúságra kárhoztatta a hajót. A köd egyre sűrűsödött körülöttük, s a hajó viselkedése, a víz mozgása elárulta a kapitánynak, hogy nem árt az óvatosság. Felkiáltott Catti-brie-nek, de tőle sem kapott választ, hisz a lányt még jobban elborította a köd.

Deudermont Drizztre pillantott, aki az első árbochoz sietett, hogy figyelje az utat. Hamarosan észre is vett valamit.

Egy pózna állt ki a vízből, alig ötven yardnyira előttük.

Egy darabig furcsálkodva méregette, aztán rájött, mi az: egy hajó árbocának csúcsa.

– Állj! – kiáltotta.

Robillard már varázsolt is, mielőtt Deudermont nyugtázta volna a figyelmeztetést. A varázsló a Tengeri Szellem elé

vetítette energiáit, s állóhullámot hozott létre, amely megfékezte a hajó még meglévő lendületét. A Tengeri Szellem levonta vitorláit, s a horgony csobbanva hullt a vízbe. A hang baljósan visszhangzott a homályban.

– Milyen mély? – kérdezte Deudermont az embereket a horgonynál, a lánc ugyanis szabályos térközlőként jelölve volt, s így meg lehetett állapítani, milyen mélyen van a horgony.

– Száz láb – szólt vissza az egyik.

Drizzt csatlakozott a kapitányhoz a keréknél. – Azt hittem, zátony – magyarázkodott. – Körülbelül két hajónyival előttünk roncs van a vízben. Teljesen ellepi a víz, csak a fő-árboca látszik ki, de egyenesen áll. Gyorsan süllyedhetett el.

– Vagy leszakadt az egész alja – vélte Robillard.

– Szerintem néhány száz yardnyira lehetünk a parttól – meresztette szemét a ködbe Deudermont. Oldalra pillantott. A Tengeri Szellem tatjának mindkét felén egy-egy mentőcsónak lógott.

– Még egyszer körbemegyünk – szólt Robillard, látva, mire gondolt a kapitány. – Talán találunk egy jó helyet.

– Nem teszem kockára a hajómat – felelte Deudermont. – Csónakkal megyünk – határozott. Végignézett az

embereken. – Eresszétek le az egyiket.

Húsz perccel később Deudermont, Drizzt, Catti-brie, a két varázsló, Waillan Micanty és a kelletlen, rémült Dunkin, hamarosan maga mögött hagyta a Tengeri Szellemet. A csónak annyira tele volt, hogy pereme alig egy tenyérnyivel magasodott a víz színe fölé. Deudermont különleges utasításokat hagyott a hajón maradóknak: húzódjanak ki a ködből néhány száz yardnyira, és várják a csónak visszatérését. Ha éjszakaig nem érnek vissza, a Tengeri Szellem távolodjon el a szigettől, és másnap délben térjen vissza.

Ezután, ha nem találják meg a csónakot, induljanak el haza.

A hét fős csapat egyre távolodott a Tengeri Szellemtől. Dunkin és Waillan evezett, Catti-brie pedig előrekémlt. Drizzt Deudermont mellett térdelt, és az előbb látott árbocot kereste.

De nem találta.

– Nincs zátony – mondta elől Catti-brie. – Jó és mély öböl, amennyire látom – Visszanézett Drizztékre, de főleg Deudermontra. – Egészen a partig el lehetett volna jönni.

Deudermont a drow-ra pillantott, aki a homályt fürkészte, és nem tudta elképzelni, hová tűnt az árboc. Már éppen be akarta ismerni tévedését, amikor csónak hirtelen megrándult, a fenék alatt zátony csikordult.

A csónak döccenve megállt. Ott is ragadhattak volna, de Robillard varázslata egy kicsit fölemelte a mágusokat, Drizztet, Deudermontot és Catti-brie-t, így Dunkinék tovább tudták lökni a könnyebbé vált csónakot.

– Semmi? – kérdezte Drizzt a lányt.

– Nem volt itt – felelte Catti-brie. Több mint öt éve volt őrszem, s éles látása közismert lett a Kardparton. Biztosan nem került volna el a figyelmét egy ilyen nyilvánvaló akadály, főleg, ha még keresi is.

Néhány pillanattal később Harkle a csónak végében meglepetten felkiáltott, s a többiek azonnal odafordultak: egy árboc meredt ki a vízből, épp a varázsló mellett.

Most a többieket, de főleg Drizztet fogta el ugyanaz a kétely, mint az előbb Catti-brie-t.

Dunkin a füléhez kapott.

– A köd trükkje – jelentette ki higgadtan Deudermont. –Járjuk körül azt az árbocot. – A többieket készületlenül érte a parancs. Dunkin a fejét csóválta, de Waillan a vállára csapott.

– Gyerünk – mondta. – Hallottad a kapitányt!

Catti-brie mélyen kihajolt a csónak oldalán. Szeretett volna minél többet meglátni a roncsból, de a köd visszatükröződött a víz felszínéről, áthatolhatatlan szürkéséget teremtve. Deudermont végül feladta a nyomozást, s utasította Dunkinékát, hogy induljanak a sziget felé.

Dunkin először buzgón bólogatott: örült, hogy végre kikerülnek a vízből. De amikor eszébe jutott, hogy hová tartanak, többet húzogatta a fülét, mint az evezőt.

A hullámverés nem volt erős itt, az áramlás azonban annál inkább, s ellene feszült a csónak mozgásának. A sziget hamarosan láthatóvá vált, de úgy tűnt, mintha nem akarna közelebb jönni.

– Húzzatok bele! – adta ki a parancsot Deudermont, pedig tudta, hogy Waillanék derekasan eveznek, hisz ők is szeretnének már túl lenni az egészen. A kapitány végül segélykérően Robillardra pillantott, a varázsló pedig lemondó sóhajjal mélyesztette kezét a zsebébe, hogy kellékeket szedjen elő egy segítő varázslathoz.

Catti-brie elől továbbra is nyitva tartotta a szemét, s a fehér partot fürkészte, de nem sok sikerrel, tekintve a sűrű ködöt. Inkább lefelé pillantott, bele a sötét vízbe.

Gyertyákat látott.

Egészen összezavarodott. Felpillantott, megdörzsölte a szemét, aztán megint visszanézett a vízre.

Gyertyák. Semmi kétség. Gyertyák... a víz alatt!

A lány kíváncsian kijebb hajolt, és végül ki tudott venni egy alakot, aki a legközelebbi gyertyát tartotta.

Levegőért kapkodva húzódott vissza a csónakba. – Halottak – mondta, de csak suttogásra tellett a hangjából. Hirtelen mozdulatai felkeltették a többiek figyelmét. Egyszer csak felugrott: egy puffedt, fekete kéz ragadta meg a csónak peremét.

Dunkin, aki csak Catti-brie-t látta, felordított, amikor a lány kardot rántott. Drizzt is felpattant, és próbált átkelni a két evezősen.

Catti-brie világosan látta a szellem fejét kiemelkedni a vízből. Borzalmas csontvázarc bukkant fel a csónak pereménél.

Khazid'hea lecsapott, de csak a csónak szélét találta el, és egészen a víz szintjéig bevágta.

– Mit művelsz? – kiáltotta Dunkin. Drizzt, aki már ott volt Catti-brie mellett, ugyanezen tűnődött. Semmiféle szellemet nem látott, csak azt, hogy Catti-brie megrongálja a csónakot.

– Gyerünk! – kiáltotta Catti-brie. – Gyorsan!

Drizzt a lányra meredt, aztán körülnézett. – Gyertyák? -kérdezte, amikor meglátta a különös vízi fényeket.

Ez az egyszerű szó mélységes félelmet ébresztett Deudermontban, Robillardban és mindenben, aki ismerte a tengeri szellemek legendáját, akik a víz alatt lapulnak, s puffedt testüket lidérces gyertyafény jelzi.

– Milyen szép! – lelkenedett a tudatlan Harkle.

– Gyorsan, a partra! – kiáltotta Deudermont, és nem kellett kétszer mondania. Dunkinék eveztek, mint az eszelősök.

Robillard varázslatba kezdett. Hullámot keltett a csónak mögött, ami a part felé lökte őket. A hirtelen lendület a fenékre lökte Catti-brie-t, Drizztet pedig majdnem kifordította a vízbe.

Harkle azonban, aki teljesen elmerült a gyertyák csodálatában, nem volt ilyen szerencsés: kiesett.

A csónak előreleandult és felfutott a partra.

Tíz yardnyira a parttól a bőrig ázott Harkle feltápázkodott.

Tucatnyi groteszk, puffadt alak is felállt vele együtt.

– Üdv... – kezdte barátságosan a jámbor Harkle, de aztán rémülten kigúvadtak a szemei.

– Jaaj! – rikoltotta, s gázolni kezdett a part felé.

Catti-brie nem habozott: előkapta Taulmarilt, célzott és lőtt.

Harkle ismételen felordított, amikor a nyíl elhúzott mellette. Ezután tompa puffanást hallott, majd csobbanást, ahogy az egyik mozgó hulla a vízbe hanyatlott. Ekkor rájött, hogy a lány nem rá célzott.

Egy újabb vessző egy másik élőhalottat talált el. Harkle, ahogy a sekélyebb részre ért, kitépte magát a ragaszkodó hínárok karjaiból, s gyorsan lehagyta az egyetlen szörnyetegeket. Epp kiért a vízből, s már meg is tett néhány lépést a nedves homokon, amikor lángok robaját hallotta, és visszanezve valóságos tűzfüggőnyt pillantott meg, amely elválasztotta a zombiktól.

Az út további részét már futva tette meg a barátaihoz, és hálás köszönetet mondott Robillard-nak, olyan lendülettel, hogy kikököntette a varázslót koncentrációjából.

A tűzfüggöny elenyészett. Ahol az előbb még tíz zombi volt, ott most vagy húsz sötétlett, s egyre újabbak bújtak elő a vízből és a hínárból.

– Gratulálok – mondta szárazon Robillard. Catti-brie lőtt, s újabb zombi bukott el.

Robillard különös mozdulatot tett egyik keze ujjával, mire zöld energianyaláb csapott ki belőlük, s végigperzselte a parton. Három sugár eltalált egy zombit, aki a vízbe hanyatlott. A következő kettő egy másik szörnyeteget terített le.

– Nem túl eredeti – fanyalgott Harkle.

– Tudsz jobbat? – mordult fel Robillard. Harkle csettintett: állta a kihívást.

Drizzt és a többiek fegyvert rántottak és hátrébb húzódtak, de több eszük volt annál, mintsem hogy nekirontsanak az ellenségnek a varázslók zárótüzében. Még Catti-brie is leeresztette az íját néhány további lövés után, és átadta a terepet a mágusoknak.

– Ezt egy calimshani kígyóbüvölőtől tanultam – dicsekedett Harkle. Egy darab kötelet dobott a levegőbe, és magas hangon kántálni kezdett. Egy hínárynálál egyszerre csak életre kelt a szavára, és kígyóként tekeredett a legközelebbi zombi lábára, lerántva a szörnyet a víz alá.

Harkle szélesen elvigyorodott.

Robillard szortyintott. – Ez is valami? – kérdezte, és ő is új varázslatba kezdett: táncolt és fémszilánkokat szórt a levegőbe. Végül megpördült, és karját a part felé nyújtotta. Csillogó, égő fémdarabok repültek szét, immár önálló lendülettel, s rendet vágtak a zombik között. Az égő cseppek makacsul tapadtak az élőhalottakra, és átégették a vizes rongyokat, a rothadó csontot és húst.

Jó pár újabb zombi esett el.

– Ó, ez csak egyszerű meglevenítés – ingerkedett Harkle, s egy fémrudat kapott elő, mellyel a vízre mutatott.

Nemsokára szikrázó villám jelent meg a bot végénél, s Harkle a vízre célzott vele. A villám becsapott, és energiája körkörös szétterjedve borította le a szörnyetegeket.

Milyen különös látvány volt! A zombik haja az égnek meredt, s a merev mozgású élőhalottak különös, pattogós táncba kezdtek. Körbefordultak, ide-oda hajladoztak, amíg végleg el nem tűntek a hullámok alatt.

A zombisereg a felére csappant, de makacsul újabbak és újabbak bukkantak elő.

Harkle elmosolyodott és csettintett. – Egyszerű megidézés – szögezte le.

– Az – morogta Robillard.

Catti-brie ekkor leeresztette az íját, és őszinte derűvel, mosolyogva figyelte a versengést. Még Dunkin is, aki az imént halálra volt rémülve, majdnem elnevette magát a varázslók láttán. Deudermont is örült, mert eddig attól tartott, hogy a szörnyű ellenfelek látványa teljesen elcsüggeszti a csapatot.

Eppen Robillard volt soron: egyetlen magányos zombira célzott, aki kiért a vízből, és botladozva elindult a parton. Ezúttal nem alkalmazott anyagi segédeszközöket, csak halkan kántált, és meghatározott mozdulatsort hajtott végre a kezével. Tűzvonal csapott ki mutatóujjából a szörnyeteg felé, és lángba borította azt. Robillard ezután elmozdította a vonal irányát, és egy másik élőhalottat perzselte fel.

– Ez volt a perzselő – jegyezte meg, amikor végzett. – Agannazar hagyatéka.

Harkle szortyintott. – Agannazar! Ugyan! Vacak kis szemfényvesztő! – jelentette ki, mire Robillardnak elborult a tekintete.

Harkle a zsebébe nyúlt, és különféle kellékeket vett elő. – Dobónyil – mondta. – Porrá tört rebarbara, és viperagyomor.

– Melf! – kiáltott fel örömmel Robillard.

– Csakugyan Melf – felelte Harkle. – Ő aztán tényleg varázsló!

– Ismerem Melfet – közölte Robillard.

Harkle félbehagyta a varázslást. – Tulajdonképpen mennyi idős is vagy te? – kérdezte.

– Ismerem Melf munkásságát – pontosított Robillard.

– Ő – mondta Harkle, és folytatta munkáját. Robillard a zsebébe nyúlt és egy marék fenyőgyanta-illatú gyöngyöt szedett elő. Harkle beleszimatolt a levegőbe, de nem foglalkozott vele, hisz épp varázslatának utolsó fázisában járt.

A dobónyil kiröppent a kezéből, egyenesen a legközelebbi zombi mellkasába, és savat fecskendezett magából, egyre szélesebb lyukat égetve áldozatába. Az élőhalott hiába kapkodott a sebhez. Mikor összegörnyedt, kényelmesen átlátott saját magán.

Aztán összerogyott.

– Melf! – jelentette ki Harkle diadalmasan, de aztán lecsillapodott, amikor Robillardra pillantott, és látta, hogy a mágus kezéből apró meteorok csapnak ki, melyek a zombik között kicsiny tűzgömbökké robbannak.

– Ez még jobb Melf – ismerte el Harkle.

– Elég legyen a bolondozásból – szólt közbe Deudermont kapitány. – Egyszerűen hagyjuk itt őket. Kétlem, hogy utánunk jönnek – Elhallgatott, mert látta, hogy a varázslók ügyet sem vetnek rá.

– Nem vagyunk a hajón – mondta ingerülten Robillard. Aztán odaszólt Harkle-nak: – Elismered végre a vereségedet?

– Még csak most kezdek belejönni! – méltatlankodott amaz.

Mind a ketten lázas varázslásba kezdtek, hogy minél erősebb bűbájjal próbálják felülmúlni a másikat. Robillard apró vödört és ásót szedett elő, Harkle pedig kígyóbőr kesztyűt és hosszú, festett körömdarabot hozott felszínre köpenye mélyéről.

Robillard kezdett: varázslatára hirtelen árok keletkezett az elülő zombik előtt. Vadul röpködött a homok. A szörnyetegek vakon sétáltak bele a csapdába. A varázsló elfordult,

mondott egy szót, mire újabb árok kezdett kialakulni, nem messze az elsőtől.

– Ásás – vetette oda társának, két varázsigé között.

– Bigby – kontrázott Harkle. – Ismered Bigbyt? Robillard elsápadni látszott. Hát hogyne ismerte volna Bigbyt, aki minden idők és világok legerősebb, legnagyobb hatású mágusa volt!

Harkle varázslata kezdetben hatalmas, testetlen kezet hozott létre. A kéz áttetsző volt és lebegve várakozott a part felett, Robillard első árkanak közelében. A varázsló kemény pillantást vetett a kézre. Három ujj kiegyenesedett és az árok felé mutatott, a középső ujj azonban behúzva maradt, a hüvelykujj alatt.

– Még tökéletesítettem is Bigbyt – dicsekedett Harkle. Egy zombi tévedt a roppant kéz és az árok közé.

– Pöcc! – mondta hangosan Harpell, mire a középső ujj előrelendült, és az árokba pöckölte a zombit.

Harkle önelégült mosolyt villantott Robillardra. – Bigby Csettintése – magyarázta. Ismét koncentrálni kezdett a kézre, amely megindult a part mentén, és egymás után lökdöste fel a szerencsétlen zombikat.

Robillard nem tudta, hogy mérgelődjön vagy kacagjon. El kellett ismernie, hogy Harkle nem csinálja rosszul. Robillard azonban nem akart veszíteni. Elővett egy gyémántot – az ékkő több mint ezer aranyába került annak idején. – Otiluke – szólt dacosan, egy másik legendás és hatalmas mágusra hivatkozva, akinek munkái minden mágus tanulmányainak csúcsát alkották. Most Harkle fehéredett el, mert nem sokat tudott a legendás Otiluke-ről.

Amikor Robillard szemügyre vette a gyémántot, valamint ellenfelek egyre ritkuló sorait, el kellett gondolkodnia azon, hogy megér-e a dolog ekkora áldozatot. Csettintett egyet, visszasüllyesztette a gyémántot a zsebébe, s helyette vékony kristálylapot vett elő.

– Otiluke – mondta ismét. Ugyanannak a varázslatnak egy másik változata mellett döntött. Azonnal végre is hajtotta, mire a part mentén egyszerűen megfagytak a hullámok, vastag jégbe börtönözve a zombik lábát.

– Ügyes – ismerte el Harkle. Robillard fölényesen intett, a zombikra csakúgy, mint Harkle-ra. A varázslatok megtisztították a partot a zombiktól, így a harc gyakorlatilag véget ért.

Harkle azonban nem hagyhatta, hogy Robillaid-é legyen az utolsó szó. A jégben toporgó zombikra meredt, aztán Robillardra. Benyúlt a legmélyebb zsebébe és cserépfíolát vett elő. – Roppant hősiesség – magyarázta. – Hallottál netán Tenserről?

Robillard gondolkodóba esett. – Ja, igen – mondta aztán. – Persze, a habókos Tenser – Robillardnak kiguvadt a szeme, ahogy végiggondolta a dolog vonzatait. Tenser legismertebb varázslata állítólag abban állt, hogy a varázsló

személyt rövid időre harcossá – berserker harcossá változtatta!

– Tensert ne! – kiáltotta Robillard, s lefogta Harkle-t, mielőtt az felnyithatta volna az üvegesét.

– Segítetek! – könyörgött Robillard, s a többiek máris ott termettek. A harc és a vetélkedés véget ért.

Rendezték soraikat, és Deudermont bejelentette, hogy elindulnak a sziget belseje felé.

Drizzt intett Catti-brie-nek és az élre állt. Már alig várta, hogy mozduljanak. A lány nem követte azonnal.

Túlságosan lefoglalta a varázslók folytatódó, immár barátságos szóváltása. Leginkább Robillard-t figyelte, aki szokatlanul elevennek és jókedvűnek tűnt. Úgy látszott, hogy Harkle Harpell valóban jó hatással van rá.

– Az az ásóvarázs nagyon jól összejött az én Bigby-változatommal – hallotta Harkle hangját a lány. – Egyszer mindenképpen meg kell tanítanod nekem. Az unokaöcsém, Bidderdoo ugyanis vérfarkas, és megvan az a rossz szokása, hogy mindenfelét elás az udvarban, csontokat, botokat meg ilyeneket. Ezzel az ásóvarázslattal majd könnyebben...

Catti-brie megcsóválta a fejét és Drizzt után sietett. De hirtelen megtorpant, és visszanézett a csónakra.

Pontosabban Dunkin Tallmastra, aki a csónakban kuporgott, és a fejét forgatta. Catti-brie jelzett a többieknek, mire mindenki visszament.

– Vissza akarok menni a hajóra – jelentette ki Dunkin. – Az egyik varázsló oda tud vinni. – Eközben olyan szorosan markolta a csónak szélét, hogy elfehéredett a keze.

– Gyere velünk – hívta Drizzt. Dunkin nem moccant.

– Előtted áll a lehetőség, hogy olyat láss, amit nagyon kevesen látnak meg valaha is – folytatta a kósza. Miközben beszélt, előszedte a párducsobrocskát, és a homokra ejtette.

– Te többet tudsz Caerwicheiről, mint bárki más a Tengeri Szellemen – tette hozzá Deudermont. – Szükség van a tudásodra.

– Nem tudok én sokat – ellenkezett Dunkin.

– Mégis többet tudsz bárki másnál – erősködött Deudermont.

– Jutalom is vár a segítségért – folytatta Drizzt, s Dunkin szeme egy pillanatra felcsillant – amíg a drow ki nem fejtette, mit ért jutalom alatt.

– Ki tudja, milyen kalandok várnak itt ránk? – magyarázott izgatottan Drizzt. – Ki tudja, milyen titkok tárulnak fel előttünk?

– Kaland? – ismételte hitetlenkedve Dunkin, a parton heverő hullákra és a vízbe fagyott zombikra pillantva. – Még hogy jutalom? – mondta keserűen. – Talán inkább büntetés, habár nem ártottam nektek, egyikőtöknek sem!

– Azért vagyunk itt, hogy fényt derítsünk egy rejtélyre – folytatta Drizzt, mintha ezzel fel lehetett volna kelteni a fickó érdeklődését. – Hogy tanuljunk és fejlődjünk. Hogy éljünk azáltal, hogy felfedezzük a környező világ titkait.

– Ugyan kit érdekel? – mordult fel Dunkin, tönkretéve a drow fennkölt beszédét. Waillan Micanty azonban csak úgy itta a drow szavait, és elege volt már a siránkozásból. A fiatal tengerész odament a csónak oldalához, lefejtette Dunkin kezét a deszkákról, és kirángatta őt a homokra.

– Én ezt sokkal szebben meg tudtam volna csinálni – jegyezte meg Robillard szárazon.

– Tenser is meg tudta volna – riposztozott Harkle.

– A Tensert ne! – kiáltott fel Robillard.

– A Tensert ne?

– A Tensert ne – ismételte nyomatékosan Robillard. Harkle egy kicsit morgott, de nem ellenkezett.

– Inkább tartogassátok a mágiákat – szólt közbe Waillan. – Még szükségünk lehet rá.

Dunkin felnyögött.

– Ha majd vége lesz, minden tengerész eltátja a száját Mintarnban a mesédtől – biztatta Drizzt.

Ez mintha egy kicsit lecsillapította volna Dunkin, de csak addig, amíg Catti-brie hozzátette: – Ha megéred.

Drizzt és Deudermont dühösen meredtek a lányra, de Catti-brie csak elvigyorodott és arrébb lépett.

– Mindent elmondok özsarnokságának – fenyegetőzött Tallmast, de már senki sem figyelt oda rá.

Drizzt előhívta Guenhwyvart, és amikor a párdúc megjelent, a hét kalandozó összegyűlt Deudermont körül. A kapitány felvázolta a sziget körvonalait a homokra. Megjelölte a saját helyüket és a Tengeri Szellemét.

– Ötletek? – tette föl a kérdést, elsősorban Dunkinnak.

– Hallottam valami olyasmiről, hogy a "Huhogó Barlang Boszorkánya" – mondta bátorítanul a kis ember.

– Itt a part mentén lehetnek barlangok – vélte Catti-brie. – Vagy ott fent – mutatott a sziget egyetlen hegyére a rajzon.

– Fel kell derítenünk a szárazföldet, mielőtt visszatérünk a hajóra – szögezte le Deudermont, s nem kellett újra a zombikra nézniük ahhoz, hogy emlékezzenek a part veszedelmeire. Így hát elindultak a sziget belseje felé a meglepően sűrű aljnövényzetben.

Alig hagyták maguk mögött a part nyílt homokját, máris hangok vették körül őket – egzotikus madarak füttye, káromgolyó, s ismeretlen, torokhangú kiáltások. Drizzt és Guenhwyvar haladtak elől illetve oldalt, s végül eltűntek a

bozótosban.

Dunkin felnyögött: nem örült neki, hogy megcsappant a létszám. Catti-brie kinevette. Dunkinnak fogalma sem lehetett arról, mennyivel nagyobb biztonságban vannak így.

Több mint egy óráig mentek, aztán megálltak egy kis tisztáson, félúton az alacsony, kúp alakú hegy felé. Drizzt egyedül küldte felderíteni Guenhwyvar, mert sejtette, hogy a macska ilyen rövid idő alatt is többet bejár, mint ők egy egész nap.

– Lemegyünk a kúp hátsó oldalán, aztán dél felé indulunk és körbemegyünk, vissza a csónakhoz – magyarázta Deudermont. – Aztán vissza fel, át a kúpon, és északra.

– Könnyen elmehettünk a barlang mellett úgy, hogy észre sem vettük – morogta Robillard, és igaza volt. Az aljnövényzet sűrűn burjánzott, s a köd sem oszlott el.

– Talán itt vehettük volna hasznát a varázslóinknak -csipkelődött Deudermont. – Ha nem lettek volna annyira elfoglalta a varázslataik fecsérlésével.

– Ellenfeleket kellett legyőzni – ellenkezett Harkle.

– Én is elintéztem volna őket az íjammal – háborgott Catti-brie.

– Akkor meg te pazaroltad volna el a nyilvesszőidet! – vágott vissza Harkle, és azt hitte, hogy megfogta a lányt. A többiek persze mind tudták, hogy Catti-brie bűvös tegeze kimeríthetetlen. – Én sosem fogok ki a nyilvesszőkből -jelentette ki a lány.

Drizzt hirtelen felpattant és fürkészőn a bozóra meredt. A zsebéhez nyúlt, ahol az ónix figura lapult.

Catti-brie is felugrott, s a többiek követték példáját.

– Guenhwyvar? – kérdezte a lány.

Drizzt bólintott. Valami történt a párduccal, de nem tudta pontosan, mi. Ösztönös sugallattól indítva elővette a szobrot, letette a földre és újra hívta a párducot. Hamarosan feltámadt a szürke füstköd, majd alakot öltött, s Guenhwyvar már ott is toporgott mellettük.

– Kettő van belőlük? – érdeklődött Dunkin.

– Nem, ez ugyanaz – magyarázta a lány. – Valami idő előtt hazaküldte.

Drizzt bólintott, és Deudermontra pillantott. – Valami, amit újra meg tud keresni – mondta.

Elindultak a párduc nyomában. Hamarosan a hegy északi lejtőjéhez értek, s dűsan lecsüngő mohaszakáll alatt sötét nyílásra bukkantak. Drizzt intett Guenhwyvarnak, de a párduc nem volt hajlandó bemenni.

Drizzt értetlenül meredt rá.

– Visszamegyek a csónakhoz – szólt Dunkin. Már indult is, de Robillard, aki megunt az állandó nyafogást, varázspalcát rántott és Dunkin szeme közé mutatott vele. Egy szót sem szólt: nem volt rá szükség.

Dunkin visszafordult a barlang felé.

Drizzt lekuporodott a párduc mellé. Guenhwyvar nem akart bemenni, s a drow-nak fogalma sem volt róla, miért. Tudta, hogy a párduc nem fél. Talán olyan varázslat van benn, ami megakadályozza, hogy bejusson?

Drizzt egyelőre megelégedett ezzel a magyarázattal. Előhúzta Csillámot, a kéken izzó pengét, s intett a többieknek, hogy várjanak. Bebújt a mohafüggöny mögé, és várt egy kicsit, hogy szeme alkalmazkodjon a sötéthez, *aztán* elindult.

Csillám fénye kialudt. Drizzt oldalra húzódott, egy kő mögé. Erezte, hogy nem mozog olyan gyorsan, ahogy újabban megszokta: bűvös boka-karikái most nem segítik.

Itt nem működik a mágia, gondolta, és ezek után tökéletesen világos lett, hogy Guenhwyvar miért nem jön be. A drow megfordult, hogy kimenjen, de látta, hogy türelmetlen társai máris beszivárogtak utána. Harkle és Robillard furcsálkodó arcot vágtak. Catti-brie hunyorogva meresztgette szemét a homályban, és hirtelen hasznavehetetlenné vált macskaszem-homlokdiszét babrálta.

– Minden varázslatomat elfelejtettem – szólalt meg fennhangon Harkle, s szavai visszhangot vertek a barlang falán. Robillard társa számára tapasztotta kezét.

– Psszt! – sziszegte, de aztán belegondolt abba, amit Harkle mondott, és ő is kifakadt: – Én is! – dörögte, aztán a saját szájára csapott.

– Idebenn nincs mágia – magyarázta Drizzt. – Ezért nem jöhet be Guenhwyvar.

– Talán ez küldte őt haza – vélte Catti-brie.

A beszélgetésnek azonban hirtelen vége szakadt, s minden szem Waillan felé fordult, aki egy hirtelenjében eskábált fáklya fényénél érkezett.

– Én ugyan nem fogok itt vaktában tapogatózni – magyarázta az ifjú, magasra emelve az összekötözött ágnyalábot.

Senki sem ellenkezett. Néhány lánnyira a bejáratától már szinte teljesen sötét volt, és az érzékeik elárulták, hogy nem kis helyen vannak. A barlang mélynek és hűvösnek tűnt, mintha a sziget ragacsos nedvessége kívül maradt volna.

Amikor beljebb nyomultak, a fáklyafény megmutatta, hogy érzékeik nem hazudtak. A barlang tágasnak és kissé oválisnak bizonyult, s talán százlábnyi átmérőjű lehetett a leghosszabb pontján. A töredezett padló több szintre tagolódott, a mennyezetről pedig hatalmas cseppkövek csüggtek.

Drizzt már éppen javasolni akarta a hely alapos átvizsgálását, amikor egy hang vágott bele a némaságba.

– Ki akar szíнем elé járulni? – reccsent a hang a barlang hátsó részéből, ahol mintha egy sziklaemelvénny lett volna. Mindenki mereszteni kezdte a szemét. Catti-brie megmarkolta Taulmarilt, s arra gondolt, hogy mennyit ér most, mágia nélkül az íj.

Dunkin a bejárat felé fordult, de megint előkerült Robillard pálcája, habár a varázsló le nem vette szemét az emelvénnyforma képződményről. A kis ember tétovázott, de aztán rájött, hogy Robillardnak idebent nincs hatalma fölötte.

– Ki akar szíнем elé járulni? – reccsent megint a kérdés. Dunkin kirohant a mohafüggönyön keresztül.

A csapat egyszerre nézett vissza a bejárat felé.

– Menjen csak – mondta Deudermont. A kapitány átvette a fáklyát Waillantól, s lassan elindult előre, a többiek pedig követték. A mindig óvatos Drizzt a barlang oldalának homályába húzódott.

A kérdés harmadszor is elhangzott, olyan begyakorolt simasággal, mintha a boszorkány számára nem lenne szokatlan, hogy tengerészek tévednek be hozzá. Végül a banya megmutatta magát: előlépett a sziklák közül. Ősöreg teremtes volt, viharvert fekete gúnyában, rövid, fényes botra támaszkodva. A szája nyitva volt, mintha levegőért kapkodott volna, s jól lehetett látni egyetlen, sárga fogát. A távolból is tompának tűnő szemei nem pislogtak.

– Ki fogja hordozni a tudás terhét? – kérdezte. Egy darabig a jövevények irányába fordította a fejét, aztán recsegeve felcacagott.

Deudermont intett a többieknek, hogy álljanak meg, aztán merészen előrelépett. – Én – jelentette ki. – Én, Deudermont a Tengeri Szellemről, aki azért jött Caerwiche-re...

– Vissza! – rivallt rá a banya olyan erővel, hogy a kapitány önkéntelenül is hátralépett. Catti-brie szorosabbra fogta az íját, de nem emelte fel.

– Nem neked való ez, nem férfinak való! – mondta a boszorkány. Minden szem Catti-brie-re szegeződött.

– Csak ketten tudhatják, csak ketten! – kántálta recsegeve a boszorkány, mintha verset mondana. – Nem férfinak való, vagy más hímnek, kinek bőre a nap alatt barnult.

A nyilvánvaló utalásra Drizstnek megrogyott a válla. Kilépett a homályból és a lányra pillantott, aki szintén meglehetősen elkeseredett attól, hogy megint Drizstről van szó. Deudermontot majdnem megölték Vízmélyén, és a Tengeri Szellem is rengeteget kockáztatott, s most kiderül, hogy az egész miatta volt.

Drizzt eltette szabályait, odalépett Catti-brie-hez, s együtt indultak a vak boszorka felé.

– Üdvözöllek téged, a Daermon N'a'shezbaernon renegátját – mondta a banya, Drizzt ősi családnevét említve, amelyet Menzoberranzanon kívül nem sokan ismerhettek. – És téged is, törpe leánya, aki a leghatalmasabb lándzsát hajtottad!

Ez az utolsó mondat egy kicsit megzavarta a párost, de aztán megértették az utalást. A boszorkány a cseppköllándzsáról beszélt, amit Catti-brie ráomlasztott a Baenre-kápolnára. Róluk volt szó, Drizzt múltjáról, és olyan ellenfelekről, akiket hitük szerint már maguk mögött hagytak.

A vak vénség közelebb húzódott hozzájuk, s ők is így tettek, minden bátorságukat összeszedve. Alig tíz lábnyira voltak az öregasszonytól, amikor végre megálltak. Ugyanakkor jóval alacsonyabb helyen álltak, mint ő, s ez még félelmetesebbé tett a banyát. A boszorka kihúzta magát, amennyire csak tudta, s világtalan szemei egy vonalba kerültek Drizztével.

Aztán halkan, szaporán belekezdett a versbe, amit Errtutól kapott:

Nem véletlen vezeti, de cselszövés.

Hogy meglelje atyja szellemét.

Lloth árulóját halálra keresi

az úr, ki őt a legjobban gyűlöli.

Egy ház bukása, egy lándzsa szúrása

Pókkirálynő büszkeségét bántja,

S most tű hatol Drizzt Do'Urden köntösén

át is, hogy sebet ejtsen szívéen.

Egy kihívás, renegát magjának renegátja.

Aranygyűrű, melynek ellent soha nem állhat.

Nyúlj felé, de csak ha a bestia kiszabadul

Abyss mélyének bugyraiból.

*Llothnak adva, Lloth ki adta,
hogy keresd a legsötétebb utat.
Az elé kerülsz, ki feloldozatlan,
S kinyúl érted, mert elbúsz biztosan!
Hát keresd, Drizzt Do'Urden, ki téged legjobban gyűlöl.
Egy barátot, s egy ellent, kiket első honodban leliél.
Ott találsz egy félelmes szellemet,
Kit köt a szeretet s a harc heve.*

A boszorka hirtelen elhallgatott, s egy darabig teljesen mozdulatlan maradt, mintha a szavalás sok erőt kivett volna belőle. Aztán visszahúzódott a sziklák közé, a láthatatlanságba.

Drizzt csak állt megroskadt vállakkal. Minden erejét kiszívta a hihetetlen valóság. – Llothnak adták – suttogta elkeseredetten, s csak egy szó volt, amit még ki tudott mondani: – Zaknafein.

10. fejezet

Kierstaad szíve

Amikor kijöttek a barlangból, Guenhwyvar nyugodtan üldögélt a leterített Dunkin hátán. Drizzt intett neki, és elindultak.

A renegát szinte alig volt magánál a csónakhoz visszavezető úton. Egyszer sem szólt semmit, csak Guenhwyvart küldte vissza otthonába, s mindenki tudta, hogy ezúttal senki sem fogja háborgatni a parton. A jég elenyészett, csakúgy, mint a zombik. A többiek tiszteletben tartották a drow hangulatát. Megértették a boszorka üzenetét, s ők is hallgattak.

Drizzt újra és újra elismételte magában a banya szavait. Tudta, hogy minden szótag, minden hajlítás, utalás nyom lehet arra nézve, hogy ki tartja fogva apját. De a szavak túl hirtelen, túl váratlanul jöttek.

Az apja! Zaknafein! Drizztnek szinte elállt a lélegzete a hirtelen lehetőség gondolatára. Eszébe jutottak az edzőpárbajok, az együtt töltött évek. Eszébe jutott, amikor Zaknafein meg akarta ölni, de ettől csak még jobban szerette őt, hisz apja csak azért tette ezt, mert azt hitte: Drizzt áttért a drow lélek sötét oldalára.

Drizzt kirázta fejből az emlékeket. Most nem volt ideje nosztalgiázni: a hirtelen felbukkanó feladattal kellett foglalkoznia. Amennyire örült annak, hogy talán újra láthatja Zaknafeint, annyira el is bizonytalanodott. Valami hatalmas nagyasszonynál, vagy talán magánál Lloth-nál van a titok kulcsa, s a boszorka nemcsak Drizztet, de Catti-brie-t is emlegette. A kósza a lányra pillantott, aki szemlátomást hasonló elmélkedésbe merült. A banya célzott arra, hogy ezt az egészet – a vízmélyei támadást, az utazást a távoli szigetre -egy ellenség rendezte így, aki nemcsak Drizztet, de Catti-brie-n is bosszút akar állni.

Drizzt lassított, s hagyta, hogy a többiek megelőzzék és vízre tolják a csónakot. Újra végiggondolta magában a verset. Tudta, hogy azzal tesz a legjobbat Zaknafeinnek meg Catti-brie-nek is, ha minél alaposabban emlékezetébe vési a szavakat. Tudatos szinten tisztában volt ezzel, az a lehetőség azonban, hogy Zaknafein életben lehet, megzavarta, s a versszakok zavaros, távoli álommá váltak, amelyekre oly nehéz visszaemlékezni. Maguk mögött hagyták Caerwich partjait. Drizzt csak az evezők csobbanását nézte a sötét vízen, s annyira elmerült gondolataiban, hogy egy egész csorda zombi sem riasztotta volna fel.

Gond nélkül jutottak vissza a Tengeri Szellemre, s Deudermont, miután Drizztal megbeszélte, hogy mindent elvégeztek-e a szigeten, azonnal indulást parancsolt. Alighogy kiértek Caerwich ködéből, teljes vitorlát bontottak, s hamarosan messzire távolodtak a szigettől. Csak amikor Caerwich már nem látszott, Deudermont akkor hívta be Drizztet, Catti-brie-t és a két varázslót a kabinjába, hogy megbeszéljék a történeteket.

– Te tudod, hogy miről beszélt a vén boszorka? – kérdezte a kapitány Drizztet.

– Zaknafeinről – vágta rá a drow. Észrevette, hogy Catti-brie-nek elkomorodik az arca. A lány feszült volt, amióta elhagyták a barlangot, de most mintha inkább elbizonytalanodott volna.

– És mit tegyünk most? – kérdezte Deudermont.

– Hazamegyünk, csakis haza – jelentette ki Robillard. -Elfogytak a készleteink, és még bőven akad javítanivaló is

a hajón.

– És aztán? – érdeklődött a kapitány, és Drizztre pillantott. Drizztet melegséggel töltötte el az érzés, hogy Deudermont

kíváncsi a véleményére, de nem válaszolt azonnal. A kapitány folytatta:

– “Keresd, aki téged legjobban gyűlöl”, mondotta a boszorkány. Ki lehet ez?

– Entreri – felelte Catti-brie. – Artemis Entreri, a délvidéki bérgyilkos.

– Ugyanaz, akit annak idején egész Calimshanig üldöztünk? – kérdezte Deudermont.

– Úgy tűnik, mintha sosem tudnánk végleg leszámolni vele – szólt Catti-brie. – Jobban gyűlöl Drizztet, mint bárki...

– Nem – szólt közbe Drizzt a fejét rázva, s fehér sörényébe túrt. – Nem Entreri az. – A drow jól ismerte Artemis Entrerit, talán túlságosan is jól. Entreri valóban gyűlöl őt,

de ezt a gyűlöletet a vak kevélység tüze, nem pedig valami kézzelfogható ok. Entreri mindenáron be akarta bizonyítani, hogy ő a jobb, de Menzoberranzani tartózkodása után kigyógyult ebből a bizonyítási vágyból, legalábbis valamennyire. Nem, itt többről van szó, mint a bérgyilkos sértett büszkesége. Ebben a dologban magának Llothnak a keze van, s nem csak Drizztről van szó, de Catti-brie-ről is, s a cseppköves merényletről a Baenre-kápolna ellen. Itt most szintisza és mélységes gyűlöletről van szó.

– Akkor ki lehet? – kérdezte Deudermont hosszas hallgatás után.

Drizzt nem tudott határozott választ adni. – Valószínűleg egy Baenre – felelte. – Sok ellenségem van. Legalább tucatnyian akadnak Menzoberranzanban, akik sokat megtennének azért, hogy megölhessenek.

– De honnan tudod, hogy menzoberranzani illetőről van szó? – szólt közbe Harkle. – Ne vedd rossz néven, amit mondok, de a felszínen is épp elég ellenséget szereztél!

– Entreri – ismételte Catti-brie.

Drizzt a fejét *rázta*. – A boszorka azt mondta, “ellent, kit első honodban leltél” – magyarázta Drizzt. – Tehát menzoberranzani ellenségről van szó.

Catti-brie nem volt biztos benne, hogy Drizzt pontosan idézi a boszorkány szavait, de a bizonyíték támadhatatlannak tűnt.

– Akkor hát hol kezdjük? – kérdezte Deudermont.

– A banya másvilági befolyásról beszélt – vélte Robillard. – És említette Abyssi.

– Lloth otthonát – szólt Drizzt.

Robillard bólintott. – Tehát az Abysson kell a választ keresnünk.

– És hogyan akarsz hajóval elmenni odáig? – gonoszkodott Deudermont.

A varázsló elmosolyodott, és megrázta a fejét. – Egy ottani lényt kell áthozni a mi világunkra – magyarázta. – Belőle kell kiszedni, amit tudni akarunk. Ez nem is olyan nehéz feladat annak, aki ért a boszorkánysághoz.

– Azaz neked? – kérdezte Deudermont. Robillard a fejét *rázta*, és Harkle-re pillantott.

– Mi? – rezzent össze ostoba arccal a varázsló, amikor felfogta, hogy minden szem rá szegeződik. Mélyen elmerült

gondolataiban: szintén a boszorkány versét próbálta minél pontosabban felidézni, habár ő távolabb állt a barlangban, s nem hallott jól mindent.

– Arról van szó, hogy gyakorlott vagy-e a boszorkányságban – magyarázta Robillard.

– Hogy én? Ó, nem. Nem engedték meg nekem a Borostyán Udvarházban. Már így is épp elég szörnyeteg tizedeli a

Harpelleket!

– Akkor ki fogja megszerezni a válaszokat? – kérdezte

Catti-brie.

– Luskanban vannak hozzáértő mágusok – szólt Robillard. – Vízmélyén pedig papok. De nem olcsók.

– Van aranyunk – mondta Deudermont.

– Az a hajó aranya – felelte Drizzt. – Az egész legénységé. Deudermont tagadólag intett és a fejét *rázta*. – Amíg Drizzt

Do'Urden és Catti-brie nem jöttek a fedélzetre, nem volt részünk ilyen jó üzletmenetben és haszonban – magyarázta a drow-nak. – Ti is részei vagytok a Tengeri Szellemnek, tagjai a legénységnek, és mindenki szívesen odaadja a részét nektek, ahogy ti is megtennétek, hogy segítsétek másokon.

Drizzt nem tudott vitába szállni ezzel az ajánlattal, Robillard hangjában azonban volt némi neheztelés, amikor azt mondta: – Így van.

– Akkor Vízmélye vagy Luskan? – kérdezte Deudermont Robillard-t. – Északra vagy délre Moonshae-től?

– Vízmélye – szólt közbe váratlanul Harkle. – Majd én kiválasztom a megfelelő papot – magyarázta. – Egy jóra való papot. Ha szörnyetegekről van szó, jobbak a papok, mert a mágusoknak lehetnek más ügyeik is a lényekkel.

Márpedig nem jó túl sokat foglalkozni az effajta bestiákkal.

Drizzték érdeklődve néztek Harkle-ra.

– Igaza van – szólott Robillard. – A jó pap csak a feladatra fog koncentrálni, s biztosak lehetünk benne, hogy csak a jó, az igazság érdekében hívja elő a bestiát. – Drizztre pillantott, s a drow-nak az az érzése támadt, hogy Robillard megkérdőjelezi az egész kutatás értelmét, a boszorka szavainak igazát. Megkérdőjelezi az utat, s talán az indítékot is.

– Zaknafein megszabadítása Lloth vagy egy nagyszorongó markából, igazságos cselekedet – szólott Drizzt némi éllel.

– Akkor egy jó pap a legjobb döntés – felelte a kapitány, és ezzel lezárta a vitát.

Kierstaad a mozdulatlanul heverő rénszarvas halott, fekete szemébe pillantott. A tundrát a rövid nyár szín pompás virágai borították. A fiú tisztán, egyetlen lándzsadobással terítette le a szarvast.

Örült is neki. Nem sok szánalmat érzett a szép állat holtteste láttán, hisz népe túlélése a vadászat sikerén múlott. A büszke állat egyetlen porcikája sem ment veszendőbe. Kierstaad annak azért mégis örült, hogy zsákmányát – első önálló zsákmányát – tisztán ejtette el. Belenézett a halott állat szemébe, és köszönetet mondott a szarvas szellemének.

Berkthgar odalépett az ifjú vadász mögé, és megveregette a vállát. Kierstaadot túlságosan lefoglalta a látvány, és a tudat, hogy a törzs szemében immár nem gyermek. Szinte észre sem vette, hogy a főnök ellép mellette, kezében késsel.

Berkthgar letérdelt az állat mellé, és félretolta annak lábait. Vágása tiszta és tökéletes volt, hosszú gyakorlat eredménye. Amikor felállt és megfordult, véres kezében az állat szívét nyújtotta Kierstaad felé.

– Edd meg, hogy tiéd legyen a szarvas ereje és gyorsasága! – szólott a vezér.

Kierstaad átvette a szívet, s a szájához emelte. Tudta, hogy ez része a próbának, bár azt nem sejtette előre, hogy ezt várják tőle. Berkthgar szavainak félreérthetetlen súlya volt: nem hátrálhatott meg. Már nem vagyok gyerek, gondolta magában. Valami vadság támadt fel benne a vér szagára és annak a gondolatára, amit meg kell tennie.

– A szívben van a rénszarvas szelleme – mondta egy másik vadász. – Edd meg ezt a szellemet.

Kierstaad nem tétozva tovább. Szájához emelte a vörösesfekete szívet, s beleharapott. Ami ezután következett, annak már alig volt tudatában: ette a szívet, s fürdött a szarvas szellemében. Énekszó zendült körülötte: Berkthgar vadászai üdvözölték őt a férfiak között.

Többé már nem gyerek.

A próba véget ért. Kierstaad félreállt, és az idősebb férfiak megtisztították a szarvast. Tényleg ez az élet való a népüknek: szabadnak lenni a vagyoni kötelezeteitől és másoktól. Kierstaad ebben egyetértett Berkthgarral. A fiú azonban továbbra sem viseltetett rossz szándékkal sem a törpék, sem Settlement népe ellen, s továbbra sem akarta hagyni, hogy

bármiféle hazugság csökkentse tiszteletét Wulfgar iránt, aki annyi jót tett a törzsekért.

Kierstaad figyelte a rénszarvas tökéletes feldolgozását. Semmi pazarlás, semmi tiszteletlenség a büszke állat iránt. Saját véres kezére nézett, s érezte, hogy vércsík fut le arcán, hogy a földre hulljon. Ez az élete, ez a sorsa. De vajon mit jelent ez? Újabb háborúkat Settlement-nal, ahogy a múltban oly sokszor? És mi lesz a törpékkel, akik újra visszatértek bányáikba Kelvin Halmától délre?

Kierstaad sokat hallgatta Berkthgart az elmúlt hetekben. Hallotta vitáit Revjakkal, aki az ő saját apja, s elfogadott vezetője a Jávorszarvas Törzsének, akik a völgyben maradtak. Berkthgar ki fog törni, gondolta Kierstaad, amikor a hatalmas emberre nézett. Magával visz néhány fiatal harcost, és újra megalapítja a Medve Törzsét, vagy valamelyik másik ősi törzset. Ismét fellángol majd a rég elfeledett törzsi ellentét. Harc lesz az ennivalóért és a területért.

Ez csak egy lehetőség, gondolta a fiú, s próbálta elhessegetni a zavaró gondolatokat. Berkthgar teljhatalmú vezér akar lenni, hogy elérje és túlszárnyalja Wulfgar legendáját. Márpedig ezt nem teheti meg, ha szétforgácsolja a maradék barbárokat, akik egyelőre még nincsenek elegendően ahhoz, hogy több, valóban erős törzset hozzanak létre.

Wulfgar egyesítette őket annak idején.

Voltak persze más lehetőségek is, de Kierstaadnak egyik sem tetszett igazán.

Berkthgar széles mosollyal pillantott fel: teljesen elfogadta Kierstaadot. Kierstaad azonban Revjak fia volt, s a fiú úgy látta, hogy apja és Berkthgar közt ellentétek vannak kialakulóban. Talán kihívás is lesz a dologból.

Ez a gondolat csak erősödött benne, amikor a sikeres vadászcsapat visszaindult a törzs szarvasbőrsátras szállása felé, s épp Harcpöröly Bruenorral meg egy másik törpével, egy papnővel futottak össze.

– Nektek semmi keresnivalótok itt! – mordult rá Berkthgar a törpére.

– Én is üdvözöllek téged – vicsorogta Stumpet, aki sosem hagyta magát. – Hát tényleg elfelejtkeztél az Őrző Völgyéről, ahogy hallottuk?

– Nem szoktam nőszemélyekkel tárgyalni fontos dolgokról – jegyezte meg a barbár.

Bruenor visszatartotta a nekilendülő papnót. – Én sem veled akarok beszélni – felelte. – Én és a pap Revjakhoz jöttünk, a Jávorszarvas Törzsének vezéréhez.

Berkthgar orrlyukai veszedelmesen kitágultak. Kierstaad egy pillanatig azt hitte, hogy a barbár menten ráveti magát Bruenorra, s a törpe tartásán is látszott, hogy erre számít.

Berkthgar azonban nem volt ostoba: megfékezte indulatait. – Én is vezér vagyok a Jeges Szelek Völgyében – jelentette ki. – Mondd, amit akarsz, aztán menj!

Bruenor kuncogott, és elment a barbár mellett. Berkthgar felmordult, és a törpe elé ugrott.

– Settlestone-ban vezér voltál – szólt a törpe határozottan. – Talán itt is vezér vagy. De talán nem. Revjak volt a király, amikor elhagytuk a völgyet, s még mindig az, amennyire tudom – Bruenor szürke szeme Berkthgarra szegeződött.

Stumpet felhúzta az orrát, s rá se nézett a barbárra.

Kierstaad számára, aki kedvelte Bruenort és vad klánját, igencsak fájdalmas volt ez a találkozás.

Könnyed szellő fújt, s csak a Tengeri Szellem deszkáinak halk nyikorgása hallatszott, amint a hajó kelet felé futott a nyugodt vizeken. A sápadt telihold fehéren világított a felhőtlen égbolton.

Catti-brie a hajítógép emelvényén üldögélt egy gyertya fölött, s időnként lejegyzett valamit egy pergamenre. Drizzt a korláthoz támaszkodva állt: neki a zsebében volt a pergamen, összetekerve. Deudermont bölcs tanácsára mindnyájan leírták a boszorkány versét úgy, ahogy emlékeztek rá. A barlangi csapatból öten tudtak írni, ami szokatlanul magas aránynak számított. Waillan, aki nem értett úgy a betűkhöz, lediktálta emlékeit Harkle-nak meg Robillard-nak, akik egymástól függetlenül jegyezték le szavait, remélhetőleg elfogulatlanul.

Drizztnek nem tartott soká leírni a verset, legalábbis azoknál a részeknél, amelyekre legjobban emlékezett és a legfontosabbnak tartott. Tudta, hogy minden szó fontos utalás lehet, de egyszerűen túl izgatott volt ahhoz, hogy minden apró részletre odafigyeljen. A vers második sorában a boszorkány Drizzt apjáról beszélt, s később is többször utalt rá, hogy Zaknafein életben van. Drizzt csak erre tudott gondolni, s remélte, hogy mindent jól jegyzett meg.

Catti-brie szorgalmasabbnak bizonyult: az ő feljegyzése teljesebb lett. De annak idején ő is annyira meglepett és feszült volt, hogy nem lehetett biztos emlékei pontosságában.

– Szívesen megosztottam volna egy ilyen éjszakát veled – szólalt meg Drizzt, s hangja olyan hirtelen hasított a sötét némaságba, hogy a lány majdnem átszúrta a tollal a vékony pergament. Felpillantott Drizztre, aki a holdat bámulta.

– Csak egy ilyen éjszakát – folytatta a drow. – Zaknafeinnek nagyon tetszett volna a felszíni éjszaka.

Catti-brie elmosolyodott: nem kételkedett az állítás igazában. Drizzt már sokat mesélt neki az apjáról. A renegát lelke az apa, és nem a gonosz anya örökségét hordozta. Apa és fia egyek voltak harcban és szívben, annyi kivétellel, hogy csak Drizztnek volt bátorsága otthagyni Menzoberranzant. Zaknafein a sötételfeknél maradt, s végül feláldozták a Pókkirálynőnek.

– “Llothnak adták, s Lloth ki adta...” Catti-brie-nek hirtelen eszébe jutottak az igazi szavak.

Hangosan elsuttogta a megtalált sort, és tudta, hogy így helyes. Megkereste a pergamenen, és kijavította az előző változatot.

Minden szónak jelentősége lehet.

– Tartok tőle, hogy a veszély, amivel most szembekerültem, komolyabb, mint amit valaha is átéltem – folytatta Drizzt, mintha csak magában beszélne.

Catti-brie figyelmét nem kerülte el, hogy a drow szigorúan egyes szám első személyben beszélt többes szám helyett. Már éppen fel akarta hívni Drizzt figyelmét arra, hogy mind a ketten érintve vannak, amikor egy újabb sor jutott eszébe Drizzt szavai nyomán.

“Keresd a legsötétebb utat...”

Szaporán írni kezdett, s már alig hallotta Drizzt mondókáját. Egy-két szó azonban így is megütötte a fülét, és abba is hagyta a munkát. Tekintetét a pergamenről a drow-ra emelte. Már megint arról beszél, hogy egyedül megy!

– A vers rólunk kettőnkéről szól – emlékeztette Catti-brie.

– A sötét ösvény az én apámhoz vezet – felelte Drizzt. – Egy drow-hoz, akivel te soha nem találkoztál.

– Azaz? – kérdezte Catti-brie.

– Ezt az utat nekem kell végigjárnom...

– Velem együtt – vágta rá a lány elszántan. – Ne kezd ezt megint! Egyszer már elmentél egyedül, és majdnem romlásba döntöttem magadat meg minket is az ostobaságoddal!

Drizzt Catti-brie-re meredt. Mennyire szereti is ezt a lányt! Tudta, hogy nem vitatkozhat: bármilyen érvet hoz is fel, a lány legyőzi vagy félresöpri őket.

– Veled megyek, végig – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Catti-brie. – És szerintem Deudermont, Harkle

meg néhányan mások is jönni fognak. És meg ne próbálj ellenünk szegülni, Drizzt Do'Urden!

A drow már éppen felelni akart, de *aztán* meggondolta. Ugyan miért fárassza magát? Úgysem tudja a barátait lebeszélni arról, hogy vele tartsanak.

Visszanézett a sötét tengerre, a holdra és a csillagokra, s gondolatai visszatértek Zaknafeinhez és az "arany gyűrűhöz", amit a boszorkány mutatott neki.

– Legalább két hét, amíg visszaérünk a kikötőbe – sajnálkozott.

– Vagy három, ha nem elég erős a szél – tette hozzá Catti-brie, és visszatért a pergamenjéhez.

A tat korlátja alatt, a főfedélzeten Harkle Harpell mohón dörzsölte össze a tenyerét. Ő sem szeretne volna, ha az út ilyen hosszúra nyúlik. Elege volt a hetek óta tartó hánykolódásból.

– A sors köde – sutogta. Ez a varázslat hozta ide, a Tengeri Szellemre. Most tökéletesnek látszott a helyzet arra, hogy ismét alkalmazza.

11. fejezet

Készülő vihar

Revjak mosolya majdnem a füléig húzódott, amikor látta, hogy a szóbeszéd igaz, s Harcpöröly Bruenor valóban visszatért a Jeges Szelek völgyébe. Revjak élete első negyven évét a törpe szomszédságában élte le, de ezalatt nem sokszor találkoztak, hacsak nem ellenséggént. De aztán Wulfgar egyesítette a nomád törzseket, és szövetségesként fogta össze őket Settlestone népével és a Harcpöröly Klán tagjaival a gonosz Akar Kessel és csatlósai ellen.

Amikor ez történt, alig egy évtizede, Revjak megtanulta értékelni Bruenor meg a törpék erejét és tartását. Az elkövetkező hetekben, mielőtt Wulfgar és Bruenor elindult volna Mithril Csarnokba, Revjak sok időt töltött a törpekirállyal, és erős barátság alakult ki köztük. Bruenor már indulóban volt, de a többi törpe még maradt, amíg meg nem találták Mithril Csarnokot, s Revjak vállalta, hogy jó viszonyt hoz létre az apró termetű törpék és a szálás barbárok között. Olyan jó munkát végzett, hogy a népéből sokan, köztük Berkthgar is, úgy döntöttek, hogy elmennek délre a Harcpöröly Klánnal együtt visszafoglalni Mithril Csarnokot, aztán hosszú évekig ott is maradtak.

Revjaknak úgy tűnt, hogy Berkthgar elfeledkezett minderről, mert amikor belépett a sátorba Revjakhoz és Bruenorékhoz, sötét kifejezés ült az arcán.

– Ül le, Berkthgar – fogadta Revjak.

Berkthgar intett, hogy inkább állva marad. Revjak tudta, hogy minél imponálóbbnak akar látszani azzal, hogy a törpék fölé magasodik. Bruenoron nem látszott, hogy ez zavarná. Kényelmesen elterpeszkedett a vastag szőrmehalmon.

– Még mindig úgy nézel ki, mint aki savanyú gyümölcsbe harapott – szólt a törpe Berkthgarhoz.

– Hogy kerül egy király ilyen messzire a királyságától? – vágott vissza Berkthgar.

– Már nem vagyok király – felelte Bruenor. – Visszaadtam a címet déd-ükatyámnak.

Revjak furcsálkodva meredt a törpére. – Gandalugnak? – kérdezte, mert eszébe jutott a hihetetlen történet, amit Berkthgar mesélt neki Bruenor őséről, a Harcpöröly Klán atyjáról, Mithril Csarnok alapítójáról, aki halottaiból, a sötételfek fogságából tért vissza.

– Neki – felelte Stumpet.

– Nyugodtan szólíts csak hercegnek – folytatta Bruenor, mire Berkthgar füstölögve elfordult.

– Szóval visszajöttél a völgybe – szólt közbe Revjak, mielőtt a beszélgetés elmérgesedhetett volna. Úgy látta, hogy Bruenor nem veszi észre azt a mélységes ellenszenvet, ami Berkthgarban kialakult – vagy csak nem törődik vele. – Látogatóba érkeztél?

– Maradok – felelte Bruenor. – Újra nyitjuk a bányákat. A munkák jelen pillanatban is folynak. Kitakarítjuk a lényeket, akik befészkeltek magukat, és megerősítjük a támfalakat. Egy héten belül már ércet keresünk, és aztán indul a fejtés.

Revjak bólintott. – Akkor hát üzleti ügyben jöttél – vélekedett.

– És barátságból – szólt Bruenor. – A kettő együtt.

– Rendben – nyugtázta Revjak. Látta, hogy Berkthgar az ajkát harapdálja. – Bízom benne, hogy a klánod méltányos árat ajánl majd azokra az árukra, amelyekre szükségünk van.

– Nekünk fémünk van, nektek bőrtök és hústok – felelt Bruenor.

– Semmire sincs szükségünk tőletek – vágott közbe hirtelen és erőteljesen Berkthgar. Őnelégült mosoly villant az

arcán, ahogy Revjakra pillantott. – Nekünk semmi sem kell a törpéktől -jelentette ki. – Mindent megkapunk a tundrától.

– Bah! – szortyintotta Bruenor. – Azért a ti lándzsáitok is lepattannak a jóféle páncélról!

– A rénszarvasok nem járnak páncélban – felelte Berkthgar szárazon. – És ha háborúra kerül sor Settlestone-nal és szövetségeseikkel, a mi erőnk átlukaszt bármiféle törpe– csinálmányt.

Bruenor fölegyenesedett, Revjak és Stumpet pedig megfeszült: tartottak tőle, hogy ilyen nyílt fenyegetés hallatán Bruenor nekiment a barbárnak.

Bruenor azonban öregebb és bölcsebb volt ennél. Revjakra pillantott. – Most melyikőtök beszél a törzs nevében? – kérdezte.

– Én -jelentette ki Revjak szilárdan, és Berkthgarra meredt. A barbár rezzenetlenül állta a pillantását. – Hol van Égiszagyár? – kérdezte.

Helyben vagyunk, gondolta Bruenor, itt a lényeg, minden vita kezdeti forrása. Égisz-agyar, a hatalmas harci kalapács, amit maga Bruenor kovácsolt, ajándékként Wulfgarinak, a barbárnak, akit fiául fogadott.

– Mithril Csarnokban hagytad? – faggatózott Berkthgar, s mintha reménykedett volna az igenlő válaszban. – Haszontalan cicomaként lóg valamelyik falon?

Stumpet látta, mire megy ki a játék. Bruenorról már megbeszélték ezt a dolgot, mielőtt elindultak. Berkthgar jobban szerette volna, ha Mithril Csarnokban hagyják Égisz-agyart, több száz mérföldre a Jeges Szelek Völgyétől. Ilyen messzeségből ugyanis a fegyver nem vethet árnyékot rá és saját kardjára, Bankenfuerére, Észak Dühére. Bruenor persze hallani sem akart ilyesmiről. Égisz-agyar élete főműve, fegyverkovács mestersége csúcsa, s ami még fontosabb, az egyetlen emléke elvesztett fiától. Ahová Bruenor ment, oda ment Égisz-agyar is, a pokolba Berkthgarral!

Bruenor egy kicsit hallgatott, mintha a legjobb taktikán gondolkodna. Stumpet azonban nem habozott. – A kalapács a bányákban van – jelentette ki elszántan. – Bruenor hozta ide, aki készítette.

Berkthgar arca még jobban elsötétült, Stumpet pedig azonnal támadott.

– Éppen most mondtad, hogy a tundra megad mindent, amire szükséged van – szólt a papnő. – Mit törödsz akkor a törpe csinálta kalapáccsal?

A barbár nem felelt, de nagyon úgy tűnt, hogy Stumpet kerekedik felül.

– Persze az a kard, ami a hátadra van szíjazva, az sem itt a völgyben készült – folytatta Stumpet. – Cserével szerezted, és valószínűleg ezt is törpék csinálták.

Berkthgar felkacagott, de nem jókedvéből, inkább fenyegetően.

– Kik ezek a törpék, akik a barátainknak nevezik magukat? – tette fel a kérdést Berkthgar. – Hisz nem hajlandóak

átadni a törzsnek a fegyvert, amit a törzs egyik tagja tett híressé.

– Kezd öreg lenni a mondókád – szólt figyelmeztetően Bruenor.

– Te is kezdesz öreg lenni, törpe – vágott vissza Berkthgar. – Nem kellett volna visszajönnöd. – Ezzel Berkthgar kiviharzott a sátorból.

– Jó lesz szemmel tartani – mondta Bruenor Revjaknak.

A vezér bólintott. – Berkthgar belekeveredett a saját szavai hálójába – felelte. – És sokan mások is így jártak, főleg a fiatal harcosok közül.

– Mindig harcolni akar – szólt Bruenor.

Revjak elmosolyodott, de nem tiltakozott. Berkthgart valóban nem ártott szemmel tartani, de Revjak igazából nem sokat tehetett. Ha Berkthgar meg akarja osztani a törzset, épp elegendő lesznek, akik majd támogatják, így Revjak nem állíthatja meg. És ami még rosszabb: ha Berkthgar kiköveteli a Kihívás Jogát a vezérség eldöntésére, épp elegendő fognak mögé állni ahhoz, hogy Revjak ne utasíthassa egykönnyen vissza.

A vezér pedig már túl öreg volt ahhoz, hogy megküzdjön Berkthgarral. Eszébe jutottak azok a változások, amiket Wulfgar hozott a törzsek egyesítésével. Revjak ezért is fogadta el a vezető helyet, amikor Wulfgar elment. Ezt régebben csak származás vagy harc révén tehetné volna, vér vagy tett jogán.

A régi szokások nehezen halnak ki, gondolta Revjak Berkthgar után nézve. A törzsből sokan – főleg azok, akik Mithril Csarnokból tértek vissza, de még a maradék közül is egyre többen – visszakívánták a régi szabadabb, vadabb időket. Revjak sokszor hallotta, ahogy az öregek már-már elfeledett nagy háborúkról mesélnek, az egyesített támadásról Settlestone ellen, ahol Wulfgart foglyul ejtette Bruenor.

Revjak tudta, hogy ez a nosztalgia hamis. A Settlestone elleni támadásban annyi harcos pusztult el, hogy a törzsek alig vészelték át a következő telet. A történetek azonban csak dicsőségről és izgalomról szóltak, tragédiáról sohasem. Berkthgar és Bruenor visszatéréssel sokaknak jutott túl elevenen az eszébe a szövetség előtti időszak.

Revjak tudta, hogy szemmel kell tartania Berkthgart, de tartott tőle, hogy ennél többet nem is tehet.

A sátoron kívül egy másik, tikos hallgató, az ifjú Kierstaad bólintott rá Bruenor figyelmeztetésére. Kierstaad

erősen hányódott Berkhgar és Bruenor iránti tisztelete között, de most nem ez volt a legfőbb gondolata.

Bruenor azt mondta, hogy Égisz-agyar a völgyben van!

– Lehet, hogy ugyanaz a vihar, ami a Sirályszikláknál kapott el minket – szólta Robillard a Tengeri Szellem előtt sötétlő felhőfál láttán.

– Csak éppen erősebb – felelte Deudermont. – A vízből meríti az erejét. – Még süttött rájuk a nap, hat napja hagyták el Caerwich-t, s még vagy nyolc napjuk volt hátra a szigetekig.

A vihar első fuvallata máris végigsöpört a kapitány nap-barnított arcán.

– Jobbra! – kiáltott oda Deudermont a kormányánál álló tengerésznek. – Észak felé kerülünk – mondta csendesen, hogy csak Robillard hallja. – Ez rövidebb út a kikötőnkbe.

A varázsló bólintott. Tudta, hogy Deudermont nem nagyon akar északra fordulni, ahol a szél kiszámíthatatlanabb és a vizek nehezebbek, de belátta, hogy nincs sok választásuk. Ha dél felé próbálnak kitérni a vihar elől, Nelanther, a kalózsziget közelében bukkannak ki, ahol végképp nem volt semmi keresnivalójuk.

Ezért hát észak felé fordultak, megkerülve a vihart és a Moonshae Szigeteket. Ez legalább valami reménnyel kecsegtetett. Robillard a villámokkal tűzdelt fekete falra pillantott, és még így sem volt biztos abban, hogy elég gyorsak lesznek.

– Töltsd meg vitorláinkat mágikus szeleddel – kérte Deudermont, s visszafogott hangja jelezte, hogy osztja a mágus kételyeit.

Robillard a tat korlátjához lépett, leült, és úgy bújta át lábát a korlát alatt, hogy szemben legyen a főárboccal. Bal kezét az árboc felé emelte, és gyűrűje segítségével folyamodott, hogy szelet támasszon. Egy ilyen kis varázslat nem meríthette ki a nagy erejű gyűrűt, ezért Robillard újra és újra megismételte a varázst, gyors futásra készítve a Tengeri

Szellemet.

De még így sem voltak elég gyorsak. A fekete fal egyre közelebb kúszott hozzájuk, hullámok csapkodtak a Tengeri Szellemet, és a sima suhanás egyre inkább hánykolódássá változott. Nehéz választás előtt állt Deudermont. Vagy le-

ereszti a vitorlákat és lekötöz mindent, hogy megússzák a vihart, vagy mennek tovább, hogy megpróbáljanak elosonni annak északi szélénél.

– A szerencse legyen velünk – mondta végül, és a második megoldás mellett döntött, fent tartva a vitorlákat addig, amíg a vihar el nem borította őket.

A Tengeri Szellem a legkiválóbb építésű hajók közé tartozott, s válogatott legénység irányította két mágus és Drizzték segítségével. Kapitánya a Kardpart legtapasztaltabb és leginkább megbecsült tengerésze. A Tengeri Szellem erős volt emberi mértékkel mérve, a természet pusztá erejével szemben azonban apró porszemnek tűnt. Próbált elmenekülni, de a vihar ravasz ragadozóként követte.

Tartókötelek pattantak el, s az árboc is meghajlott az erőlködéstől. Robillard kétségbeesetten próbált tenni valamit, ahogy Harkle is, de még kettejük egyesített erőfeszítése sem menthette meg a főárbocot. Hosszanti repedés támadt a hosszú oszlopon, s csak az volt a szerencse, hogy a vízszintes segédgerendája letört.

Elszabadult a vitorla, s egy ember a háborgó tengerbe zuhant. *Drizzt* azonnal hívta Guenhwyt, és a tengerész keresésére küldte. A párdúc nem habozott – nem először csinálták ezt. Belevetette magát a sötét vízbe, és hamarosan eltűnt.

Sűrű eső hullt rájuk, hatalmas hullámok csaptak át a fedélzeten. Mennydörgés hallatszott, s nem egy villám csapott az árbocokba.

– Hamarabb meg kellett volna állnunk – kiáltotta Deudermont, és hiába ordított teljes erőből, Drizzt, aki mellette állt, alig hallott valamit a főrgetegben.

A drow a fejét *rázta*. A hajón mindent lerögzítettek, a legénység lement, s a hajó vadul hánykolódott tovább. – Azért vagyunk csak a szélén, mert nem álltái meg – szólta a drow. – Ha megállsz, a vihar közepében lennénk, és végünk lenne.

Deudermont csak néhány szót hallott, de azért megértette a lényegét. Hálásan veregette meg Drizzt vállát, de aztán hirtelen elrepült és nekivágódott a korlátnak, amikor egy hatalmas hullám kis híján felfordította a Tengeri Szellemet.

Drizzt egy pillanat alatt utána rohant. Ügyessége és mágikus bokaperecei révén egészen jól talpon tudott maradni a dülöngélő fedélzeten. Felsegítette a kapitányt, és a fedélzeti csapóajtó felé indultak.

Deudermont ment le elsőként. Drizzt még megállt, hogy végignézzon a fedélzeten, nehogy valaki kint maradjon. Robillard maradt, lábát a korlátra kulcsolva, és amikor észrevette, hogy Drizzt nézi, integetett a drow-nak, és gyűrűjére mutatott, jelezve, hogy tud vigyázni magára.

Ahogy leért a zsúfolt fedélközbe, Drizzt elővette a párducfigurát. Reménykednie kellett, hogy Guenhwyvar megtalálta és kihalásztta már a tengerészt. – Menj haza, Guenhwyvar -mondta a szobornak.

Azonnal vissza akarta hívni Guenhwyvart, hogy megtudja, megmenekült-e a tengerész, de egy hullám csapta meg a hajót, és a szobrocscsa elrepült a sötétbe. Drizzt próbálta keresni, de túl nagy volt a sötétség és a zsúfoltság.

Az alatt szorongó légénységnek fogalma sem volt róla, hogy ez a vihar ugyanaz-e, mint amivel idefelé már találkoztak. Ha az volt, akkor jócskán felerősödött, mert könnyű játékszerként dobálta a hajót. Víz ömlött be a fenti résekből, s csak a fegyelmezett és összehangolt vízmeregetés tartotta még egyáltalán fent. Ez így ment több mint két órán, két szörnyű, gyomorszorító órán keresztül, de Drizzt becslése helyesnek bizonyult. Csak a vihar szélén voltak, nem a közepében: az igazi fergeteget a Birodalom egyetlen hajója sem élte volna túl.

Aztán egyszerre minden elcsendesedett, csak a vihar távolodó dördülései hallatszottak. A Tengeri Szellem csúnyán megdőlt balra, de úszott.

Drizzt lépett ki elsőnek a fedélzetre, nyomában Deudermonttal. A kár jelentős volt, főleg a főárboc tekintetében.

– Rendbe tudjuk hozni? – kérdezte Drizzt.

Deudermont nem így gondolta. – Kikötés nélkül nem – felelte, tapintatosan elhallgatva azt a tényt, hogy a legközelebbi kikötő körülbelül ötszáz mérföldnyire van.

Catti-brie is hamarosan megjelent, kezében az ónix szobrocscával. Drizzt most nem vesztegette az időt arra, hogy hívja a párducot, s amikor a macska feltűnt a fedélzeten, egy roppant szálnalmas külsejű tengerész volt vele.

– Ezt majd mesélheted az unokáidnak – mondta a kapitány, és vállon veregette a tengerészt, hogy kicsit felderítse az embereket. A megszeppent fickó bólintott, és a többiek gondjaikba vették.

– Micsoda remek barát – szólta Deudermont, Guenhwyvarra utalva. – A halál torkából hozta vissza ezt a szerencsétlent.

Drizzt bólintott, és megveregette a párduc izmos oldalát. Sosem vette magától értetődőnek Guenhwyvar barátságát.

Catti-brie Drizztet figyelte, és látta, hogy társának az önzetlenségen túl is fontos volt a tengerész megmentése. Ha a fickó megfullad, akkor a halála Drizzt lelkén szárad – sötét múltjának újabb áldozata.

De ez szerencsére nem történt meg, és kezdett úgy tűnni, hogy jobbra fordulnak a dolgok. A derűs gondolatot azonban mintha elfűjták volna, amikor Harkle jelent meg, és feltett egy egyszerű, mégis lényegre törő kérdést: – Hol van Robillard?

Minden szem a tat elülső korlátja felé fordult, s látták, hogy a korlát éppen ott van széthasadva, ahol Drizzt utoljára látta a varázslót.

Drizztnek majdnem elállt a szívverése, Catti-brie pedig odarohant és nézegetni kezdte az üres vizet.

Deudermont azonban nem tűnt izgatottnak. – A varázslónak megvannak a maga eszközei, hogy megmeneküljön - nyugtatta a többieket. – Már máskor is történt ilyen.

Ez valóban így volt. Robillard több ízben elhagyta a Tengeri Szellemet mágia segítségével, hogy részt vegyen a céhe gyűlésén Vízmélyén, pedig a hajó több száz mérföldnyire hajózott a várostól.

– Nem tud megfulladni – folytatta Deudermont. – Legalábbis amíg rajta van a gyűrű.

Ezzel mindenkinek meg kellett elégednie. Robillard gyűrűje a Víz Anyagi Síkjáról származott, s bűvereje számos előnyhöz juttatta a mágust a tengeren, még erős viharban is. Eltalálhatta egy villám, elájulhatott, de valószínűbb, hogy lesodródott a Tengeri Szellemről, és kénytelen volt kijuttatni magát a viharból, még a hajó előtt.

Catti-brie folytatta a keresgélést, s Drizzt csatlakozott hozzá.

Deudermontnak más dolga akadt: ki kellett találnia, hogyan juttassa révbe a hajót. A vihart ugyan átvészelték, de ezzel gondjaik nem oldódtak meg.

Ezt Harkle is tudta, aki figyelte a kapitány minden mozdulatát, és felmérte a károkat. Észrevétlenül Deudermont kabinjához lopózott, és visszafogta mohóságát, amíg biztonságosan be nem zárkózott. Összedörzsölte a tenyerét, szélesen elvigyorodott, és egy bőrkönyvet szedett elő.

Körülpillantott, aztán felnyitotta a mágikus kötetet – legújabb, és talán legerősebb varázslata kellékét. A legtöbb oldal üresen fehérlett – mindegyik üres is volt, amíg Harkle először végre nem hajtotta a sors köde varázst. Az első néhány oldal most már Harkle csodás utazásának történetét tartalmazta a Tengeri Szellemre, valamint az azóta átélt kalandokat. Legnagyobb meglepetésére – hisz eddig nem mert nagyon behatóan belenézni a naplóba – még a vak boszorka verse is ott volt, méghozzá szóról szóra.

A sors köde még mindig működött, ezt Harkle jól tudta, mert sem ő, sem más nem írt egyetlen betűt sem a könyvbe. A varázslat tartóssá váló bűvereje róta a szavakat a papírra!

Ez Harkle legmerészebb álmait is felülmúlta a sors kódéval kapcsolatban. Nem tudta, hogy meddig tart ki még a varázs, de azt tudta, hogy valami különlegesre bukkant. Valamire, aminek kell adni még egy kis lökést. A Tengeri Szellem halott volt a vízen, csakúgy, mint a küldetés. Harkle sosem volt türelmes, de most aztán főleg nem. Kántálni kezdett az első üres oldalak fölött. A zsebébe nyúlt s gyémántport szedett elő, amit óvatosan a fehér papírra szórt.

Semmi sem történt.

Harkle még vagy egy óráig próbálkozott, de amikor kilépett a kabinból, a Tengeri Szellem még mindig céltalanul sodródott.

Harkle megdörgölte a borostát borotvátlan ábrázatán. Ezen a varázslaton még dolgozni kell.

Robillard a hullámozó víz tetején állt, s türelmetlenül topogott. – Hol az a bestia? – morogta. Egy vízelementált várt, akit idehívott segítségül. Kiküldte az elementált a Tengeri Szellem keresésére, de az már jó néhány perce volt.

Végül a víz feldagadt a varázsló előtt, s emberi alakot öltött. Robillard gurgulázó hangon, a lény saját vízi nyelvén megkérdezte, hogy megtalálta-e a hajót.

Az elementál megtalálta, s a varázsló megkérte őt, hogy vigye oda. A lény kinyújtotta egyik hatalmas karját, amely folyékonynak tűnt, de valójában szilárdabb volt, mint bármilyen normális folyadék. Amikor a varázsló kényelmesen elhelyezkedett, az elementál a rohanó hullámok gyorsaságával megindult.

12. fejezet

A sors köde

A legénység egész délután dolgozott, de nem sok eredménnyel, mert a hajó súlyos károkat szenvedett. Fel tudták húzni az orrvitorlát, de nem tudták megfelelően szélre állítani, s nem sikerült a hajót sem a kívánt irányba fordítani.

Ez volt a helyzet, amikor Catti-brie riadót kiáltott az árbockosárból. Deudermont és Drizzt egymással vetélkedve siettek oda: attól tartottak, hogy kalózhajó van a láthatáron, mert a Tengeri Szellem ebben az állapotban képtelen lett volna védekezni.

Nem kalóz került az útjukba, hanem sűrű ködfüggöny. Deudermont felpillantott Catti-brie-re, de a lány csak vállat vont. Ez nem volt mindennapi jelenség. Az ég a ködfolttól eltekintve tiszta maradt, a hőmérséklet pedig nem változott.

– Mi hozhat létre ilyen ködfelhőt? – kérdezte Drizzt Deudermonttól.

– Semmi olyan, amit én ismerek – felelte a kapitány. – Az evezőkhöz! – kiáltotta. – Próbáljatok felhúzni egy vitorlát. Lássuk, meg tudjuk-e kerülni.

Mire azonban újra előrefordult, látta, hogy Drizzt a fejét csóválja: a köd máris közelebb jött. Nem állt.

– Közeledik felénk – lehelte hitetlenkedve a kapitány.

– Még hozzá gyorsan – tette hozzá Drizzt, és egyszerre meghallotta Harkle Harpell kuncogását. Felderengett neki, hogy talán a mágus keze van a dologban. Hátrafordulva még látta, amint Harkle eltűnik a fedélközben, s utána indult, de a csapóajtónál megtorpant, mert Deudermont felhőrdült, sokan pedig felkiáltottak.

Catti-brie lefelé mászott a kötélzeten. – Mi az? – kérdezte elkeseredetten.

Belementek a szürke felhőbe. A hullámok csobogása elhalt, s megszűnt a mozgás érzete is. Az emberek közelebb húzódtak egymáshoz, s fegyvert rántottak, mintha arra számítanának, hogy ellenség bújik elő a homályból.

Guenhwyvar adta Drizztnek az újabb jelet arra, hogy mi történhet. A párduc hátracsapott füllel sompolygott oda hozzá, de viselkedésében inkább kíváncsiság látszott, mint félelem.

– Dimenziókapu – szólt a drow. Deudermont furcsálkodva meredt rá.

– Harkle műve – folytatta Drizzt. – Mágia segítségével akar minket kimenteni a nyílt tengerről.

Deudermont arca egyszeriben felderült – amíg jobban bele nem gondolt abba, hogy ki is az, aki meg akarja menteni őket.

Catti-brie a ködbe pillantott. Talán nem is olyan rossz dolog üres vizeken siklani egy romokban heverő hajóval.

– Ezt meg hogy érted? – dörögte Robillard. Dühösen összecsapta a kezét, s lefordította kérdését a vízelementál gurgulázó nyelvére.

A válasz azonnal megérkezett, s Robillard eleget tudott az ilyesfajta lényekről ahhoz, hogy tisztában legyen vele: az elementál képes felfogni a lényeket. A lény elementál létére egészen segítőkésznek tűnt. Robillard nem hitte, hogy hazudik.

A Tengeri Szellemnek nyoma veszett.

Robillard megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor meghallotta a folytatást: a hajó nem süllyedt el, hanem egyszerűen elment.

– Harkle Harpell – vélekedett fennhangon a mágus. – Bevitte őket egy kikötőbe. Nagyon helyes! – Robillard csak ekkor kezdett el a saját helyzetén gondolkodni: egyedül van, messze mindenféle szárazulattól. Megparancsolta az elementálnak, hogy vigye őt nagyjából keleti irányba, és megmondta neki, hogy másnap hajnalig lesz szüksége rá. Aztán elővette varázskönyvét – mely bőrkötéses, vízálló munka volt –, s arany színű könyvjelzőjét a teleportációs varázslathoz helyezte át.

Hátra dőlt és ellazult. Alvásra volt szüksége, hogy összeszedje erejét és energiáját. Az elementál most vigyáz rá, reggel pedig varázslat segítségével ott terem majd vízmélyei céhszobájában. A varázsló úgy érezte, hogy a nehéz és unalmas tengeri hetek után alaposan ráfér egy kis pihentető szárazföldi kimenő.

Deudermont úgyis megtalálja, ha akarja.

A Tengeri Szellem valószínűtlen csendben sodródott. Percek óta sem szél, sem víz zaja nem hallatszott. Olyan sűrű volt körülöttük a köd, hogy Drizztnek már ahhoz is egészen ki kellett hajolnia a korláton, hogy egyáltalán a vizet lássa. Nem merte kinyújtani a kezét, hogy megérintse a szürke anyagot – nem tudta, hogy Harkle varázslata – ha ugyan az övé – miben áll.

Végre csobbanást hallottak: egy hullám csapódott a hajó oldalának. A köd szinte azonnal oszladozni kezdett, s bár továbbra sem látták környezetüket, a fedélzeten mindenki érezte, hogy valami megváltozott.

– Ez a szag – szólta Catti-brie, s mindenki bólogatott. Elenyészett a sós illat, s helyét ropogós nyárszag foglalta el, fák, virágok illata, s mocsárszag. A hangok is megváltoztak: a szél állandó, egyhangú zúgása és a nyílt tenger hullámcsapkodá-sa kisebb hullámok csobbanásaivá változott, s csicsergéssé...

– Énekesmadarak? – kérdezte Drizzt.

A köd elszállt, s a legénység minden tagja egy emberként sóhajtott fel megkönnyebbülésében, mert csakugyan szárazföld közelében jártak. Bal felé egy kis sziget zöldellt, tele fákkal, a közepén apró kastéllyal és udvarházakkal. A Tengeri Szellem előtt hosszú híd ívelt a szigettől a partig: egy jókora, fallal körülvett város kikötőjéig. A város mögött a táj hegyekké emelkedett. Sok hajó horgonyzott itt, bár egyik sem volt sokkal nagyobb a Tengeri Szellem mentőcsónakjánál. Az idegen tengerészek felállva bámulták a csodálatos hajót.

– Ez nem Vízmélye – szólta Deudermont. – De még csak a közelében sincs egyetlen általam ismert városnak sem. Drizzt szemügyre vette a tájat, a partvonalat. – Nem a nyílt tengeren vagyunk.

– Ez egy tó – vélekedett Catti-brie.

Mindhárman összenéztek, aztán egyszerre ordítottak fel: – Harkle! – A varázsló, aki számított a hívásra, derűsen lépett oda hozzájuk.

– Hol vagyunk? – érdeklődött Deudermont.

– Ahová a sors küldeni akart bennünket – emelte égnek a karját rejtelmesen a varázsló.

– Jobb lenne, ha egy kicsit pontosítanál – szólta szárazon Catti-brie.

Harkle vállat vont. – Biztosra természetesen nem tudom -ismerte el. – Ez a varázslat megkönnyíti a mozgást, nem véletlenszerű valami, de pontosan nem lehet kiszámítani.

– Mi volt a varázslat? – kérdezte Deudermont.

– A sors köde – felelte Drizzt Harkle helyett. – Ugyanaz a varázslat, amivel annak idején hozzánk került.

Harkle büszkén mosolyogva nyugtázta a drow szavait.

– Egy tóra hoztál minket! – fortyant fel Deudermont dühösen.

Harkle már éppen válaszolni akart, amikor egy kiáltás röppent feléjük a vízen: – Hahó, Tengeri Szellem!

Mind a négyen a korláthoz siettek. Drizzt a fejébe húzta csuklyáját. Nem tudta, hol lehetnek és milyen fogadtatásra számíthatnak, de valószínűnek tartotta, hogy rontana a vendéglátás szívélyességén, ha kiderül, hogy a Tengeri Szellemen egy sötételf tartózkodik.

Jókora halászcsonak érkezett melléjük, melynek hattagú legénysége meredten bámulta a hajót. – Jó kis csata lehetett, jegyezte meg egy szürke szakállú férfi, nyilvánvalóan a kapitány.

– Vihar volt – felelte Deudermont. – Soha nem éltem még át ilyen erőset.

A hat halász kételkedő pillantásokat váltott. Az elmúlt hónapban minden áldott nap vízen voltak, de semmiféle vihart nem tapasztaltak.

– Messze volt innen – magyarázkodott Deudermont, megértve a kételkedő arcok okát.

– Milyen messze? – kérdezte az öreg.

– Meg lennél lepve, ha tudnád – felelte Catti-brie, s lapos oldalpillantást vetett az elvörösödő Harkle-re.

– Honnan indultatok? – kérdezte a szürkészakáll. Deudermont széttárta kezeit. – Vízmélyéről. A hajó neve Tengeri Szellem.

A kételkedő pillantásokat vigyorgás váltotta fel. – Vízmélyéről? – visszhangozta a szürkészakáll.

– Talán egy másik világban vagyunk? – súgta oda Drizztnek Catti-brie, s a drow hirtelen nem tudta megcáfolni a

baljós feltevést, főleg mivel Harkle keze volt a dologban.

- Vízmélyéről – ismételte Deudermont a lehető legnagyobb meggyőződéssel.
- Akkor jó messze keveredtetek otthonról, kapitány -szólt egy másik halász. – Vagy ezer mérföldre.
- Ezerötszázra – javította ki a szürkeszakáll.
- Még hozzá szárazföldön – nevetett egy másik. – Kerekei vannak a hajónak? – Erre mind a hatan vihogni

kezdték, s újabb csónakok is közeledőben voltak.

- Meg lovai? Azt már megnézném – szólt valaki egy másik hajóról.

Még Deudermont is elmosolyodott nagy nehezen, mert megnyugodhatott, hogy legalább a Birodalmak területén vannak. – Varázsló csinálta – magyarázta. – A Kardok Tengerén hajóztunk, ötszáz mérföldre délnyugatra a Moonsha Szigetektől, amikor viharba kerültünk és a hajó súlyosan megsérült. A varázslónk – pillantotta Deudermont Harkle-ra -mágiával próbált bennünket révbe juttatni.

- Jól elhibázta – rikkantotta valaki.

– De legalább kihozott minket a nyílt tengerről – érvelt Deudermont, amikor elhalt a nevetés. – Odakint biztosan elpusztultunk volna. Mondjátok meg, jó tengerészek, hol vagyunk most?

- Ez itt az Impresk-tó – felelte a szürkeszakáll, aztán a városra mutatott. – Az ott pedig Carradoon.

Deudermont soha nem hallotta ezeket a neveket.

- Azok a Hópelyhek – mutatott az öreg a hegyekre.

– Délen vagyunk – szólt váratlanul Catti-brie, mire minden szem rászegeződött. – Messze délre Vízmélyétől. És ha még délebbre mennénk a tavon, akkor végül a Vilhon Fokra jutnánk a Beltengeren.

- Úgy van – felelte a szürkeszakáll. – De nem elég a víz ahhoz, hogy ezzel a hajóval a Shalane-tóra jussatok.

– Ha pedig nincs szárnyatok, nem juttok át a Hasíték Hegységen! – szólt az öreg melletti tengerész. A nevetés azonban visszafogottabb lett, ahogy mindenki kezdte felfogni a helyzet komolyságát.

Deudermont mélyet sóhajtott és Harkle-re pillantott, aki a fedélzet deszkáira sütötte szemét. – Azon ráérünk később is aggódni, hogy hová megyünk innen – szólt a kapitány. –Először rendbe kell hoznunk a Tengeri Szellemet – A szürkeszakállhoz fordult. – Attól tartok, hogy a kikötőtök nem elég mély – gondolkodott el. – Nincs egy hosszabb öböl, ahová beállhatnánk?

A hajós a Carradoon Szigetre mutatott, és egy hosszú dokkra, ami épp a Tengeri Szellem felé nézett.

- A sziget északi oldalán mélyebb a víz – szólt a mellette ülő.

– De az a hosszú dokk magántulajdon – jegyezte meg a harmadik halász.

- Majd megszerezük az engedélyt, hogy beállhassanak -jelentette ki a szürkeszakáll.

– A feladat nem könnyű – szólt közbe Deudermont. –Nincs vitorlánk, nincs kormányunk. És persze nem is ismerem az itteni vizeket.

- Majd segítünk, kapitány...

– Deudermont vagyok – szólt a Tengeri Szellem parancsnoka. – Deudermont kapitány.

– Az én nevem Terraduck – felelte a szürkeszakáll. –Örülök a szerencsének. – Jelt adott a környező csónakoknak, s azok már fel is sorakoztak a Tengeri Szellem mellett.

– Beviszünk benneteket a dokkba, s Carradoonban jócskán akad hajóépítő, aki segít a javításban – folytatta Terraduck. – Még az árboznál is, habár jókora fát kell keresnünk, hogy pótolni tudjuk. De ne feledjétek, hogy cserébe minden kalandotokat el kell mesélnetek a Kardok Tengeréről!

- Van történetünk jócskán – nyugtatta meg Deudermont. Lendültek a kötelek, a halászflootta megindult, s vontatni kezdte a szkúnert.

– A tengerészek testvérisége kiterjed ezekre a tavakra is -jegyezte meg Drizzt.

– Úgy tűnik – helyeselt Deudermont. – Ha új emberekre lenne szükség, tudnám, hol keressem őket. – A kapitány Harkle-ra pillantott, aki még mindig elányátlanodva bámulta a deszkákat. – Jó munkát végeztél, Harpell mester – vigasztalta Deudermont, mire a mágus arca felderült. – Örökre elvesztünk volna a nyílt vizeken, így viszont megmaradunk.

– Csak éppen egy tavon – felelte Harkle. Deudermont legyintett. – Robillard hamarosan ránk talál, és ketten majd csak visszavisztek minket valahogy a tengerre, efelől nincs kétségem. De egyelőre biztonságban vagyunk, és más nem is számít. Jó munka volt! Harkle ragyogott.

- De miért éppen itt vagyunk? – kérdezte Catti-brie.

– A sors köde – vágta rá egyszerre Drizzt és Harkle.

- És ez azt jelenti, hogy van itt valami, amire szükségünk van – magyarázta a varázsló.

– Ugyan mihez? – kérdezte a lány.

– Hát a küldetéshez, természetesen! – felelte Harkle. – Hát ez a lényeg, nem? – Úgy nézett körül, mintha ezzel mindent megmagyarázott volna, a rámeredő tekintetek azonban nem épp megvilágosodásról árulkodtak. – A vihar előtt éppen...

– Vízmélyére tartottunk – fejezte be Deudermont. – A varázslat pedig semmivel sem hozott minket közelebb Vízmélyéhez.

Harkle vadul integetett. – Nem, nem így van. Nem Vízmélyére indultunk, hanem papért vagy mágusért.

– És gondolod, hogy itt nagyobb eséllyel találunk alkalmas mestert, mint Vízmélyén? – hitetlenkedett Drizzt. – Itt, egy apró, félreeső városkában?

– Terraducket kapitány úr! – kiáltotta Harkle.

– Itt vagyok – hangzott a válasz, távolabbról, mint az előbb, hisz Terraducket hajója előrement, hogy csatlakozzék a vontatókhoz.

– Papot keresünk – mondta Harkle. – Egy erős papot...

– Cadderly – vágta rá habozás nélkül Terraducket. – Cadderly Bonaduce. Nála jobbat az egész Birodalmakban nem találtok! – dicsekedett Terraducket, mintha ez a Cadderly egész Carradoon köztulajdona volna.

Harkle fensőbbes pillantást vetett barátaira. – A sors köde – jelentette ki.

– És hol találjuk meg ezt a Cadderlyt? – érdeklődött Deudermont. – Carradoonban?

– Nem – felelte Terraducket. – Két napi járóföldre innen, egy Szárnyaló Szellem nevű kolostorban.

Deudermont Harkle-ra pillantott. Nem volt több kétely.

Harkle összeütötte a tenyerét. – A sors köde! – örvendezett. – Minden összeáll! – tette hozzá izgatottan, mintha eszébe jutott volna még valami.

– Jól elvagyunk itt a tavon – szólt gúnyosan Catti-brie, de Harkle ügyet sem vetett rá.

– Hát nem látjátok? – lelkendezett a mágus. – Tengeri Szellem és Szárnyaló Szellem! Micsoda egybeesés!

– Rám férne egy jó hosszú alvás – jajdult fel elkínzottan Catti-brie.

Deudermont a száját harapdálta, hogy ne rontsa el Harkle diadalának pillanatát egy hatalmas, kirobbanó kacajjal.

– Ezenkívül ott vannak a nevek! – folytatta a varázsló. Drizzt Do'Urden! DD! Harkle Harpell! HH! És te... – mutatott a lányra.

– Az nem fog menni – felelte Catti-brie.

– De azért van valami ezekben a betűkben – morfondírozott Harkle. – Ezt fel kell derítenem.

– Kutass csak az agyadban – mondta Catti-brie, aztán félíg súgva, hogy csak Drizzték hallják, hozzátette: – De akkor vigyél magaddal jó nagy lámpát, és egyheti hideg élelmet!

Elfojtott kuncogás hallatszott.

– És ha már úgyis ezzel foglalkozol, találd ki, hogy mi a jelentősége az FO betűkombinációnak! – mondta a lány. A szórakozott varázsló bólintott, és elindult Deudermont kabinja felé, amit újabban szinte kisajátított magának.

– FO? – kérdezte a kapitány.

– Fecsegő Ostoba – vágta rá Catti-brie és Drizzt egyszerre, mire újra nevetés támadt. Mégsem tudott senki megszabadulni a gondolattól, hogy végső soron ez a fecsegő ostoba mentette meg a Tengeri Szellemet, és hogy általa közelebb kerültek a céljukhoz.

3. RÉSZ

A GONOSZSÁG TERMÉSZETE

Ők az abszolútumok, az eszmények alakjai, a jó istenek és gonosz szörnyek, akik örök harcot vívnak a halandók lelkéért. Lloth fogalma tisztán gonosz, Mielikkié tisztán jó. Olyan ellentétesek, mint a fekete és a fehér, szürke átmenet nélkül.

Innen a jó és rossz fogalma. Abszolút, merev elhatárolás. Egy valóban gonosz tettetnek nincs igazolása, nincs szürke árnyalata. Míg egy jó tett sokszor személyes nyereséget hoz, a tett maga abszolút, mivel mércéje a szándékon alapul. Ez a felfogás testesül meg a panteonba vetett hitünkben, de mi a helyzet a halandó fajokkal, a gondolkodó lényekkel – az emberekkel, elfekkel, törpékkel, félszerzetekkel, gnómmokkal, goblinokkal, óriásokkal? Itt kezdenek összeolvadni az abszolútumok.

Sokak számára egyszerű az egyenlet: én drow vagyok, a drow-k gonoszak, tehát én is gonosz vagyok.

Pedig tévednek. Mert hisz mi az értelem, ha nem a választás? Nem lehet sem rossz, sem jó, ha nincs szándék. Igaz, hogy a Birodalmakban vannak olyan fajok és kultúrák, különösen a goblinfajzatok közt, amelyek általános hajlamot mutatnak a gonoszságra, és vannak olyanok, mint például a felszíni elfek, akik a jó felé hajlanak. De még ezeknél a fajoknál is a személyes döntés az, amely végső soron számít. Ismertem már goblint, aki nem volt gonosz. Én magam drow vagyok, aki nem adta meg magát kultúrája szokásainak. Viszont kevés olyan drow s még kevesebb goblin van, akik elmondhatják ugyanezt magukról, így az általánosságok megmaradnak.

Minden faj közül az ember a legkülönösebb és legváltozatosabb. Itt keverednek legjobban az egyenletek és elvárások. Itt a felfogás uralkodik. A szándék gyakran rejtve marad. Az embereknél senki sem ért jobban az igazság maszkjának lengetéséhez. Egyetlenfaj sem ért ennyire a kifogásokhoz, a jó szándék hangoztatásához. És egyikfaj sem hiszi el jobban saját állításait. Hány háborút vívtak

meg úgy, ember ember ellen, hogy mindkét fél hitte, a jó, az isten ömellettük, az ő szívükben van?

A jóság azonban nem felfogás kérdése. Ami az egyik kultúrában jó, az nem lehet gonosz egy másikban. Ez erkölcsökre és apróbb szokásokra igaz lehet, de az erényre nem. Az erény abszolút.

Annak kell lennie. Az erény az élet és a szeretet ünnepe, mások elfogadása és vágy a jó felé haladásra. A büszkeség és irigység hiánya, az öröm megosztásának vágya, és az osztozás mások sikereiben. Nem kell megindokolni, mert mindenkinek ott van a szívében. Ha valaki gonosz tettet követ el, lobogtathatja a maszkját, de az sem fogja elrejteni az igazságot, az abszolútumot az elől, ami a szívünkben csupasz.

Mindenkiben van egy hely, ahol nem bújhat el az igazság elől, ahol az erény ítél. Akkor ismerjük el tetteink jóságát, ha ez elé a bíró elé állunk. A jó és a rossz alapvetően szándék, és a szándékra nincs kifogás.

Cadderly Bonaduce szívesebben és gyakrabban járult eme bíróság elé, mint bárki, akit valaha is ismertem. Látom benne a fejlődést, és látom az eredményt is: a Szárnyaló Szellemet, az emberi érdeknek ezt a legnagyszerűbbikét és legszerényebbjét.

Artemis Entreri is elfog menni erre a helyre. Talán csak a halála pillanatában, de elfog menni, ahogy végül mindenkinek el kell mennie. Micsoda kín lesz számára, amikor gonosz élete csupasz igazsága feltárul előtte. Remélem, hogy minél hamarabb eljut ide, és ezt nem bosszúból remélem, hisz a bosszú üres ima. Menjen Entreri a saját akaratából oda, ahol a szíve meglátja az igazságot, és javítsa ki a hibáit. Örömet fog találni majd vezeklésében, olyan igaz harmóniát, amit eddig nem ismerhetett meg.

Én is elmegyek erre a helyre, olyan gyakran, ahogy csak képes vagyok, hogy elkerüljem a könnyű önigazolás csapdáját. Fájdalmas, meztelen hely ez, de csak itt lehet továbbfejlődni a jóság felé, itt, ahol nincs maszk, csak itt ismerhetjük fel saját igazi szándékainkat, azaz tetteink igazságát. Csakis itt, ahol az erény ül törvényt, itt születnek a hősök.

Drizzt Do'Urden

13. fejezet

A Szárnyaló Szellem

Drizzt, Catti-brie, Deudermont és Harkle baj nélkül elindulhatott Carradoonból a Hópehely Hegységbe. A drow mindig mélyen az arcába húzta csuklyáját, bár a városban akkora volt az izgalom a szkúner csodás érkezése miatt, hogy senki sem figyelt különösebben oda a távozó csapatra.

Miután elhagyták a városkaput, az út könnyűnek és biztonságosnak bizonyult. A drow kósza minden lehetséges veszélyt elkerült, így nem is történt semmi figyelemre méltó.

Persze az elmúlt hetek után ezt egyikük sem bánta túlságosan.

Könnyedén csevegtek. Drizzt magyarázgatta a környező élővilágot a többieknek – melyik csicsergéshez melyik madár tartozik, hogyan készítenek a szarvasok ágyat maguknak a lehullott fenyőtűből. A beszélgetés időnként visszatért a feladatra, a vak boszorka versére. Szegény Harkle ilyenkor feszengeni kezdett. Ő jól tudta, hogy a

többiek nyilvánvaló dolgokat, talán kritikus pontokat hagynak ki a szövegből, hisz naplója segítségével pontosan meg tudta tanulni a verset. A varázsló azonban nem tudta, hogyan avatkozzon közbe. A sors köde passzív varázslatnak készült, amivel Harkle megkönnyíthette és végignézhette bizonyos drámai események bekövetkeztét. Ha aktív részesévé válik ezeknek az eseményeknek azzal, hogy a dráma egy másik szereplőjének bepillantást enged varázsnaplójába, vagy ha felhasználja azt, amit a naplóból megtudott, valószínűleg tönkreteszi a varázslatot.

Harkle természetesen használhatta egyéb mágikus képességeit, ha a sors csatába vezette őket, s használhatta megérzéseit is, mint amikor először megegyeztek, hogy papra vagy varázslóra van szükségük. A közvetlen beavatkozás, a varázslat révén szerzett tudás felhasználása azonban megváltoztathatta a jövőt, és így legyőzhette a sors akaratát. Harkle varázslata pedig nem ezzel a céllal készült: a mágiaának meg-

voltak a maga határai, s a szerencsétlen mágus nem tudta, meddig feszegetheti ezeket. Miután negyven évet élt le magához foghatóan külön varázslók között, nagyon is jól ismerte a mágia erőltetésének sokszor súlyos következményeit.

Így hát hagyta, hogy a többiek zagyváljanak a versről, és rábólintott arra, ami egy adott sor leginkább elfogadható értelmezésének tűnt. Az egyenes kérdéseket azonban elkerülte, és kelletlen vállvonogatását motyogó válaszai feltűnést is keltettek.

Az ösvény egyre magasabbra kúszott a hegyekben, a haladás mégis könnyű maradt, mert az út jól kitaposott és sűrűn járt volt. Amikor kiértek a hegycsúcs takarásából egy sík mezőre az egyik meredek szakadék szélén, megértették, mi ennek az oka.

Drizzt Do'Urden ismerte Mithril Csarnok csodáit, akárcsak Catti-brie. A maga mágijával Harkle Harpell is ellátogatott olyan egzotikus helyekre, mint a Mágia Vendégháza Luskanban. Deudermont végighajózta a Kardpartot Vízmélyétől Calimportig. Mégsem voltak még soha tanúi olyan lélegzetelállító látványnak, mint most.

A Szárnyaló Szellem valóban találó név volt a templomra, vagyis inkább katedrálisra, amely szálló tornyokból és repülő mellvédekből állt, színes üvegablakokkal, csőrendszerekkel, különös díszfigurákkal. A katedrális főkupolájának legalacsonyabb részei vagy százlábnyira voltak a földtől, s a tornyok közül három legalább kétszer ilyen magasan volt.

A Baenre-telep persze ennél nagyobb volt, a Vendégház pedig látványosabban mágikus a lebegésben, ebben a helyben azonban volt valami ünnepélyes, valami tiszteletreméltó és szent. Maguk az építőkövek szürkésbarnák és jelentéktelenek voltak, a földi és azon túli építőművészet csodája azonban áhítatra indított. Úgy nézett ki, mintha a katedrális gyökerei mélyen a hegyekbe nyúlnának, a tornyok pedig az eget érintenék.

Csodálatos, gazdag dallamú muzsika áradt ki a templomból. Csak jó idő után derült ki, hogy ez mindössze egy hang, egy ember hangja, mert a Szárnyaló Lélek templomának megvolt a maga saját dallama.

A föld sem volt kevésbé látványos. Fák vonala szegélyezte a kövezett utat, amely a templom erős bejárati kapujához vezetett. A tökéletesen egyenes fasor mellett gondosan nyírt,

sűrű pázsit zöldellt, szabályos formájú sövények és színpompás virágágyások között. A gyepen nagyobb bokrok is nőttek, s ezeket különféle erdei állatok alakjára nyírták -volt itt szarvas, medve, nyúl, mókuscsoport.

Catti-brie pislogva meredt a kertre, s végül észrevette a kertészt magát: egy törpét, aki roppant különösen festett annak a szemében, aki törpék közt nőtt fel. A lány oldalba bökte Drizztet, s az apró alakra mutatott. A kertész is észrevette őket, s boldog mosollyal elindult feléjük.

Zöld – zöld! – szakállát kettéválasztva és a füle mögé túrva viselte, hosszú, majdnem derékig érő zöld haját pedig egyetlen fonatban hordta. Vékony anyagú, ujjatlan halványzöld ruha volt rajta, amely combja közepéig ért, és szabadon hagyta roppant szőrös és izmos lábát. A törpe ezen felül csak egy nyitott szíjsarut viselt.

Negyven lépésnyire a kis csapat előtt lépett a kövezett útra. Megtorpant, két ujját a szájába vette, hátrapillantott, és éleset fűtlyentett.

– Mi az? – kiáltott vissza valaki. Egy második, immár kevésbé szokatlan külsejű törpe emelkedett ki az ajtóhoz legközelebb eső fa árnyékából. Széles, szögletes válla és sárga szakállája volt. Barna ruhát viselt, a hátán hatalmas fejsze, a sisakján pedig szarvasagancs díszelgett.

– Mondtam, hogy majd segíték – dörögte a sárgaszakállú. – De te viszont azt ígérted, hogy hagysz egy kicsit aludni! -A második törpe csak ekkor vette észre a jövevényeket. Azonnal elhallgatott, és a kis csapat felé indult.

A zöldszakállú törpe ért hozzájuk elsőnek. Nem szólt egy szót sem, csak drámaian meghajolt, aztán megfogta és megcsókolta Catti-brie kezét. Elvörösödött, s Deudermontra pillantott, aztán Drizztre, aztán...

Amikor Drizztre nézett, félrebillentett nyakkal próbált bekukucskálni a csuklya alá.

A drow hátravetette a csuklyát, és megrázta fehér sörényét. Az első találkozások mindig nehezen mentek Drizztnek, főleg itt, távol azoktól a helyektől, ahol már ismerték.

– Iíik! – sipította a kertész.

– Egy bűdös drow! – dörögte a sárgaszakállú, és fejszét rántva rohanni kezdett.

Drizzt nem volt meglepve, s a többiek is inkább csak zavarban voltak.

A zöldszakállú fel-alá ugrabugrált, a sárgaszakállú azonban veszedelmesebben viselkedett. Magasra emelte fejszóját, és dühödt bikaként rontott a kőszára.

Drizzt egészen a legutolsó pillanatig várt, aztán reflexei és a bokagyűrűk segítségével egyszerűen arrébb lépett. A sárgaszakállú futtában megbotlott, de így is egyenesen nekirohant egy fának a drow mögött.

A zöldszakállú a társára, majd Drizztre pillantott, s egy pillanatig úgy tűnt, mintha ő is támadni akarna. Aztán ismét a sárgaszakállút vette szemügyre, és látta, hogy a fejsze mélyen befűrődött a fába. Odament hozzá, és nyakon vágta.

– Egy bűdös drow! – hördült fel a sárgaszakállú, s fél kézzel védekezett a záporozó ütések ellen. Végül sikerült kiszabadítani beragadt fejszóját, de amikor megfordult, azt látta, hogy a négy jövevényből három – köztük a drow – mozdulatlanul állnak, de a negyedik, egy vörösbarna hajú lány, íjat szegezett rá.

– Ha meg akartunk volna ölni, föl se kelthetél volna álmodból – kezdte a lány.

– Én nem akarok senkinek sem ártani – szölt a drow. – Kősa vagyok – folytatta, inkább a zöldszakállúnak címezve, aki kettejük közül higgadtabbnak tűnt. – Az erdő lénye vagyok, akárcsak te.

– A testvérem druida – dicsekedett a sárgaszakállú, és próbált keménynek látszani, de inkább mintha zavarban lett volna.

– Duda! – helyeselt a zöldszakállú.

– Druida törpe? – kérdezte Catti-brie. – Életem nagy részét törpék között éltem le, de még sosem hallottam, hogy druida lett volna köztük.

Mindkét törpe érdeklődve hajtotta oldalra a fejét. A lány akcentusa kétségtelenül törpésnek tűnt.

– Milyen törpék között? – kérdezte a sárgaszakállú. Catti-brie leeresztette Taulmarilt. – Én Catti-brie vagyok – mutatkozott be. – A fogadott lánya Harcpöröly Bruenornak, Mithril Csarnok Nyolcadik Királyának.

A két törpe szeme tágra nyílt, álluk leesett. Először Catti-brie-re, majd egymásra néztek, aztán megint a lányra és újra egymásra. Összeütötték a homlokukat, aztán megint Catti-brie-re meredtek.

– Hé – bökött a sárgaszakállú Drizztre. – Akkor már terólad is hallottam. Te vagy Drizzt Dudden.

– Drizzt Do'Urden – helyesbített a drow.

– Ja – hagyta rá a törpe. – Szóval már hallottam rólad. Az én nevem Iván, Sziklavállú Iván, ez pedig a testvérem, Pikel.

– A testvérem – helyeselt a zöldszakáll, s karját átvette bátyja széles vállán.

Iván hátrapillantott a mély vágásra, amit a szerencsétlen fán ejtett. – Elnézést a fejszéért – mondta. – Még sosem láttam eleven drow elfet.

– A kater... a katred... a templomot jöttetek nézni? – kérdezte Iván.

– Egy Cadderly Bonaduce nevű emberhez jöttünk – felelte Deudermont. – Én Deudermont kapitány vagyok a vízmélyei illetőségű Tengeri Szellemről.

– És átutaztatok a szárazföldön – szölt Iván szárazon. Deudermont sóhajtvá leintette: előre sejtette a választ.

– Beszélünk kell Cadderlyvel – folytatta. – Felettébb sürgős a dolgunk.

Pikel összetapasztotta a két tenyerét, és félrebillentett feje alá helyezte, majd hortyogó hangot hallatott.

– Cadderly éppen alszik – magyarázta Iván. – A kis nép nagyon kimeríti. Menjünk el Lady Danicához, és kaptok valamit enni. – Rákacsintott Catti-brie-re. – Én meg az öcsém szívesen hallanánk Mithril Csarnokról. Úgy tudjuk, hogy az öreg uralkodik, amióta Harcpöröly Bruenor összecsomagolt és elment.

Catti-brie próbálta palástolni meglepetését, s úgy bólintott, mintha nem lenne elképedve azon, amit Iván mond. Drizztre pillantott, de a drow nem reagált. Bruenor elment? Egyszerre mindkettőjüknek kedve támadt leülni és beszélgetni a törpékkel. A találkozás Cadderlyvel várhat.

A Szárnyaló Szellem belseje sem volt kevésbé csodálatos és áhítatkeltő, mint a külseje. Beléptek a templom főterébe, a központi kápolnába, és bár legalább húszan voltak odabent, olyan nagy volt a tér, hogy szinte egyedül érezték magukat. Önkéntelenül is felfelé vándorolt a pillantásuk, fel a szálló oszlopokon, a szobrokkal díszített párkányokon, a foltos üvegablakokon beszűrődő fényen át, fel egészen a faragott boltíves mennyezetig.

Amikor végre sikerült elszakítani őket a nagyteremtől, Iván egy oldalajtón keresztül normális méretű szobákra vezetett őket. Az épület kialakítása és pusztá ereje még így is lenyűgöző volt. Egyetlen ív vagy támasztópillér sem maradt díszítetlenül, és az egyik ajtó, amin átmentek, annyira tele volt rúnákkal és ábrákkal, hogy Drizzt akár óráig tudta volna tanulmányozni.

Iván bekopogott egy ajtón, megvárta a bebocsátó szót és benyitott. – Bemutatom nektek Lady Danica Bonaduce-t -fontoskodott a törpe, és intett a többieknek, hogy kerüljenek beljebb.

Deudermonttal az élen beléptek, de a kapitány megtorpant, s majdnem orra bukott, amikor két kisgyerek, egy kisfiú meg egy kislány rohant át előtte. Az idegeneket meglátva mindkét csöppség megállt. A kisfiú – egy homokszínű hajú, mandulaszemű gyerek – kinyitotta a száját, és a drow-ra mutatott.

– Kérlek, bocsáss meg a gyerekek miatt – szölt egy asszony a szoba túlsó végéből.

– Semmi baj – nyugtatta meg Drizzt. Fél térdre ereszkedett, és magához hívta a gyerekeket. Amazok segélykérően egymásra néztek, aztán óvatosan elindultak a drow felé. A kisfiú összeszedte a bátorságát, és megérintette Drizzt fekete bőrét. Aztán az ujjaira nézett, mintha azt várta volna, hogy bekormozódnak.

– Nem fekete, anya – nézett vissza az asszonyra, és felemelte a kezét. – Nem fekete.

– Hihi – kuncogott Pikel a háttérben.

– Vidd ki a kis pockokat – súgta Iván az öccsének. Pikel előrelépett, hogy a gyerekek meglássák. A kicsik azonnal felderültek, és Pikel forgatni kezdte fülébe dugott ujjait.

– Oo, oi! – sipították a gyerekek egyszerre, és kirohantak Pikel bácsi után a teremből.

– Jobban odafigyelhetnél arra, hogy az öcsém mire tanítja őket – mondta Iván Danicának.

A nő nevetett és felállt a székéből, hogy üdvözlje a látogatókat. – Biztos, hogy az ikreknek csak jót tesz, ha olyan barátjuk van, mint Pikel – mondta. – És olyan, mint Iván – tette hozzá nagylelkűen, mire a vaskemény törpe elvörösödött.

Drizzt már abból látta, hogy a nő harcos, ahogy megmozdult. Könnyedén, zajtalanul, tökéletes egyensúllyal járt. Apró termetű volt, még Catti-brie-nél is alacsonyabb, talán ötven kiló, de minden izma csiszoltan és harmonikusan mozgott.

Az ő szemei még egzotikusabbak voltak, mint a gyerekeié: mandulavágásúak, barnák, elevenek és áthatóak. Szőke haj-zuhataga épp úgy lengett a vállá körül, mint Drizztnak a fehér sörény, mintha a teste nem is bírná magában tartani a rengeteg energiát.

Drizzt a nőről Catti-brie-re pillantott, s ha nem is testi, de lelki hasonlóságot vélt felfedezni a két ember között.

– Bemutatom neked Drizzt Duddent – kezdte Iván, és lekapta fejéről az agancsos sisakot. – Ez Catti-brie, Bruenor leánya Mithril Csarnokból, ez Deudermont kapitány a Tengeri Szellemről, Vízmélyéről, ez pedig... – A törpe az ösztövére varázslóra meredt. – Mit is mondtál, mi a neved? – kérdezte.

– Harpell Harkle... azaz Harkle Harpell – hebegte Harkle, akit szemlátomást teljesen elbűvölt Danica.

– Örvendek – mondta mindannyiszor Danica.

– Drizzt Do'Urden – szolt helyesbítőleg a drow. Danica elmosolyodott.

– Azért jöttek, hogy Cadderlyvel beszéljenek – magyarázta Iván.

Danica bólintott. – Menj és keltsd fel – intett, és megfogta Drizzt kezét. – Biztosan nem akar lemaradni arról, hogy ilyen különleges látogatókkal találkozzék.

Iván elcsörtetett.

– Már hallottál rólunk? – kérdezte Catti-brie.

Danica bólintott. – A hírek elöttek jár – mondta a lánynak. – Hallottunk Harcpöröly Bruenorról és Mithril Csarnok visszahódításáról.

– És a háborúról a drow elfekkel? – kérdezte Drizzt. Danica bólintott. – Részben – válaszolta. – Remélem, hogy mielőtt továbbmentek, szakítottok egy kis időt arra, hogy elmeséljétek az egész történetet.

– Mit tudsz Bruenor távozásáról? – kérdezte egyenesen Catti-brie.

– Cadderly jóval többet tud, mint én – felelte Danica. – Úgy hallottam, hogy Bruenor lemondott a trónról egy őse javára.

– Harcpöröly Gandalug – magyarázta Drizzt.

– Így beszél – folytatta Danica. – De hogy hová ment ő és kétszáz hűséges törpéje, azt nem tudom.

Drizzt és Catti-brie összenéztek. Mindkettejüknek volt némi sejtése arról, hová mehetett Bruenor.

Iván ekkor tért vissza, egy öreg, de eleven férfival, aki fehér tunikát és hozzá illő nadrágot viselt. Vállára égszínké selyem csuklya borult, fején pedig kék színű, piros szalagos kalap ékeskedett. A szalag közepén elől egy porcelán-arany medál volt: egy szem, fölötte gyertyával. Mind a négyen felismerték Deneirnek, az irodalom és művészet istenének jelképét.

A férfi átlagos termetű volt, körülbelül hat láb magas, s előrehaladott kora ellenére nagyon is izmosnak tűnt. A haja, pontosabban ami megmaradt belőle, ezüstösen csillogott, némi barna beütéssel. Volt valami különös a megjelenésében, s Drizzt rájött, hogy a szeme az: a csillogó, fiatal tekintete.

– Cadderly vagyok – szolt a férfi, és szerényen meghajolt.

– Üdvözöllek benneteket a Szárnyaló Szellem templomában, Deneir és Oghma, valamint minden jó isten otthonában. Ugye a feleségemet, Danicát már ismeritek?

Catti-brie az idősecske Cadderlyről az asszonyra pillantott, aki alig lehetett öregebb nála, de még biztosan a húszas éveiben járt.

– És az ikreket is – vigyorodott el Iván, és Catti-brie-t figyelte, ahogyan a lány Danicát tanulmányozza. A jó megfigyelő Drizztnak és Deudermontnak feltűnt, hogy a törpe szemlátomást szokva van a bemutatás körüli zavarokhoz, s ez arra a következtetésre juttatta őket, hogy Cadderly hajlott kora nem természetes jelenség.

– Ja, igen, az ikrek – rázta meg a fejét Cadderly, s már a gyerekek említésére is elmosolyodott.

A bölcs pap végignézett mind a négyükön, és értékelte, hogy nem teszik fel az önként adódó kérdést. – Huszonkilenc – mondta váratlanul. – Huszonkilenc éves vagyok.

– Pontosabban két hét múlva harminc – tette hozzá Iván.

– De egy nappal sem nézel ki idősebbnek száznál!

– A katedrális építése miatt van – magyarázta Danica, és fegyelmezett hangjában épp csak árnyalatnyi volt a düh és keserűség. – Cadderly az épületnek adta az életerejét, istene dicsőségére.

Drizzt a nőre meredt, a harcosra, s megértette, hogy Danica is hatalmas áldozatra kényszerült Cadderly döntése miatt. Érezte az asszonyban a haragot, de ez a harag mélyen el volt temetve, s nagyobb súllyal esett a latba férje iránti szerelme és csodálata.

Catti-brie is figyelt minden rezdülést. Ő, aki elveszítette szerelmét, nagyon is együtt érzett Danicával, s mégis tudta, hogy ez az asszony többre méltó az együttérzésnél. A néhány magyarázó mondatból, a két összetartozó ember jelenlétéből, a csodás termékből Catti-brie megértette, hogy az együttérzés csak csökkentené Danica áldozatának súlyát, s elvenne abból, amit Cadderly az éveikért cserébe elért.

A két nő tekintete összekapcsolódott: az egzotikus barna mandulaszem és a mélykék pillantás. Catti-brie legszívesebben azt mondta volna, hogy "Neked legalább vannak gyerekeid a szerelmedtől", s szerette volna elmondani Danicának saját veszteségét, amikor Wulfgar még azelőtt meghalt, hogy...

Sok minden előtt, gondolta Catti-brie.

Danica ismerte a történetet, és ebben az egyetlen összekapcsolódó pillantásban megértette és értékelte azt, ami a másik nő szívében lakik.

A nyolctagú társaság – mert Pikel hamarosan visszatért, és elmondta, hogy a gyerekek a kertben alszanak, ahol papok vigyáznak rájuk – történetmeséléssel múlatta el a következő két órát. Drizzt és Cadderly rokonlelkeknek látszottak, és valóban, sok hasonló kalandjuk akadt. Mindketten szembekerültek egy vörös sárkánnyal, és túl is élték, valamint mind a ketten túlléptek származásukon. Remekül megvoltak egymással, akárcsak Danica és Catti-brie, és bár a törpefivérek inkább Mithril Csarnokról szerettek volna hallani, nehezen tudtak beékelődni a két nő és a két férfi beszélgetésébe. Lassan fel is adták, és inkább Harkle-lal foglalkoztak. Ő is járt Mithril Csarnokban, részt vett a drow háborúban, és a végén nagy mesélőnek bizonyult, kisebb illúziókkal illusztrálva szavait.

Deudermont nem találta a helyét. Hirtelen rájött, hogy hiányzik neki a hajó és a tenger, és szeretett volna minél hamarabb újra Vízmélye kikötőjében lenni, hogy tovább hajkurássza a kalózokat a nyílt vízen.

Ez így ment volna egész délután, ha egy pap nem kopog be az ajtón, hogy szóljon Danicának: a gyerekek fölbredtek. Az asszony kifelé indult a törpékkel, de Drizzt megállította. Elővette a párducfigurát, és előhívta Guenhwyvart.

Iván hátrahőkölt, Pikel pedig felnyűszített, de inkább örömeiben, hisz mindig is szeretett volna találkozni egy ilyen

csodálatos állattal, annak ellenére, hogy az adott állat könnyen széttéphette volna.

– Az ikrek örülni fognak majd Guenhwyvarnak – magyarázta Drizzt.

A hatalmas macska kioldalgott a teremből, nyomában Pikellel, aki Guenhwyvar farkán húzatta magát.

– De nem annyira, mint az öcsém – jegyezte meg a kissé még döbrent Iván.

Danica már éppen rákérdezett volna, hogy biztonságos-e a dolog, de aztán magában tartotta a kérdést, mert rájött, hogy ha a párducban nem lehetne bízni, Drizzt nem húzta volna elő. Elmosolyodott, kecsesen meghajolt, és távozott Ivánnal. Catti-brie is ment volna, de amikor meglátta Drizzt hirtelen szertartásossá váló ábrázatát, tudta, hogy elérkezett a komoly tárgyalás ideje.

– Gondolom, nem csak azért jöttetek ide, hogy meséljete, bármilyen kellemes is ez – szölt Cadderly, és kihúzta magát. Összefonta a karjait maga előtt, és készen állt rá, hogy meghallgassa a legfontosabb történetet, amit a jövevények hoztak.

Deudermont beszélt, Drizzt és Catti-brie bele-beleszóltak, ahol szükséges volt, Harkle pedig rendszeresen olyan megjegyzésekkel fűszerezte az előadást, amelyeknek – legalábbis a többiek megítélése szerint – a világon semmi köze sem volt semmihez.

Cadderly elmondta, hogy ő is olvasott már Caerwichtól és a vak boszorkányról. – Rébuszokban beszél, és a beszéde sokszor nem az, aminek látszik – figyelmeztette őket.

– Azt hallottuk – helyeselt Deudermont. – De ez olyan rébusz, amivel törődnünk kell.

– Ha a boszorka igazat beszélt, akkor egy elveszett barát, a tulajdon apám, Zaknafein egy gonosz lény kezében van – magyarázta Drizzt. – Talán Lloth egyik csatlósa, vagy esetleg Menzoberranzan egyik nagymamája tartja fogva.

Harkle az ajkába harapott. Tudta, hogy itt hiba van, de nem feledkezhetett el a varázslat korlátairól. Legalább egy tucatszor olvasta a boszorkány versének szövegét, s alaposan az agyába véste. Ez azonban kiváltságos tudás volt, amely túl esett a varázslatán. A sors köde megkönnyítette a lehetséges jövőt, de Harkle nem változtathatta meg azt azzal

a tudással, amit csak ő kapott a varázslattól. Nem tudhatta, hogy katasztrófa vagy előny sül ki ebből.

Cadderly bólintott. Nem vitatkozott Drizzt érvelésével, de nem tudta, hogyan kerül bele ő maga a képbe.

Kíváncsi volt, mit várnak tőle a látogatók.

– Úgy sejtem, hogy egy komorna az – folytatta Drizzt. – Az Abyss egyik síkon kívüli lénye.

– Azt akarod, hogy nézzek utána ennek – összegezte a hallottakat Cadderly. – És talán hívjam is elő a bestiát, hogy alkudozhass vagy harcolj apád lelkéért.

– Tudom, milyen sokat kérek – jelentette ki Drizzt. – Egy yochlol nagyon erős...

– Én már rég megtanultam félni a gonosztól – vetette közbe Catti-brie.

– Van elég aranyunk – mondta Deudermont, sejtve, hogy magas lesz az ár.

Drizzt azonban jobban tudta. Az alatt a rövid idő alatt, amit Cadderlyvel töltött, megismerte a férfi lelkét és indítékait. Cadderly nem fogad el aranyat, semmiféle fizetséget. Nem volt meglepve, amikor Cadderly csak ennyit mondott:

– Egy lelket mindig meg kell menteni.

14. fejezet

A zavart varázsló

– Hol van Deudermont? – kérdezte Catti-brie Harkle-t, amikor a varázsló bebotladozott a kis mellékszobába, ahol a lány Drizzttel beszélgetett.

– Ó, kint járkal – felelte a szórakozott Harpell. Két szék volt a szobában az ablak előtt, mely a csodálatos Hópehely hegységre nézett. Drizzték itt üldögéltek, félig egymással szemben, félig kitekintve a tájra. A sötétlő lába az ablakpárkányon pihent. Harkle egy darabig álldogált, aztán észbe kapott. Intett Drizztnek, hogy vegye le a lábát az ablakból, és helyet foglalt a párkányon.

– Tarts velünk – szólt Catti-brie gonoszkodva.

– Nyilván a versről beszélgettetek – vélte a varázsló. Ez csak részben volt igaz. Drizzték épp annyit beszéltek Bruenor távozásának hírérl is, mint a versről.

– Hát persze – mondta Harkle. – Ezért jöttem.

– Sikerült valamire rájönnöd? – kérdezte Drizzt, nem túl bizakodva. A drow kedvelte Harkle-t, de már megtanulta, hogy ne várjon túl sokat a varázslótól. A Harkle-félek kiszámíthatatlan népség voltak, akik sokszor komoly segítséget tudtak nyújtani, mint Mithril Csarnok csatájában, máskor viszont inkább csak hátramozdítóként működtek.

Harkle érezte a kétkedést a drow hangjában, és azon kapta magát, hogy szeretne bizonyítani, mindent elmondani a mágikus naplóról, szeretné elmondani a verset szóról szóra, pontosan úgy, ahogy a boszorkány. Harkle mégis visszafogta magát, mert félt a varázslat korlátaitól és lehetséges következményeitől.

– Szerintünk a Baenrék – jelentette ki Catti-brie. – Vagy az, aki a Baenre-trónt birtokolja. “Lloth ki adta, Llothnak adva”, mondja a vers, s ugyan ki adhatna ilyen ajándékot a Pókkirálynőnek, ha nem az, aki a Baenre-trónon ült?

Harkle bólintott, és hagyta, hogy Drizzt elinduljon ezen a nyomon, pedig sejtette, hogy mellékvágányra fut.

– Catti-brie úgy gondolja, hogy a Baenrék, de a boszorka Abysst emlegette, és én emiatt arra gondolok, hogy Lloth egy komornáját vetette be – folytatta Drizzt.

Harkle beharapta az ajkát, és minden meggyőződés nélkül bólintott.

– Cadderlynek van egy informátora Abyssen – tette hozzá Catti-brie. – Egy kobold vagy ilyesmi. Megidézi a bestiát, és megpróbál megszerezni nekünk egy nevet.

– De én félek, hogy az utam... – kezdte Drizzt.

– A mi utunk – helyesbített Catti-brie, olyan határozottan, hogy Drizztnek be kellett adnia a derekát.

– Attól félek, hogy az utunk megint Menzoberranzanba fog vezetni – sóhajtott Drizzt. Nem akart visszamenni arra a helyre, ezt mindenki tudta, de az is nyilvánvaló volt, hogy egy barát kedvéért hanyatt-homlok rohanna oda.

– Miért éppen oda? – kérdezte Harkle elkeseredetten. Láta, hová vezette a vers Drizztet, és tudta, hogy a második sor, a Drizzt apjának szellemére vonatkozó, gondoltatta Drizzttel azt, hogy az egész dolog forrása Menzoberranzan. Voltak utalások a drow városra, de volt egy szó, ami miatt Harkle úgy vélte, hogy nem Menzoberranzan a végső céljuk.

– Ezt már egyszer megbeszéltük – vélte Drizzt. – Menzoberranzan a sötét út, amiről a boszorkány beszélt.

– Szerinted egy komorna? – kérdezte Harkle. A drow félíg bólintott, félíg vállat vont.

– És te egyetértesz ezzel? – kérdezte a mágus Catti-brie-t.

– Meglehet, hogy az – felelte a lány. – Vagy egy nagyasszony. Ez az én sejtésem.

– A komornák nem nőneműek? – kérdezte Harkle, látszólag értelmetlenül.

– Lloth minden alattvalója nő – szólt Catti-brie. – Ezért is kell annyira tartani tőle – tette hozzá egy kacsintással, hogy oldja a feszültséget.

– Tőle is, és a nagyasszonyoktól is – kontrázott Harkle. Drizzt a lányra pillantott, s egyikük sem tudta, mire akar kilyukadni a varázsló.

Harkle hirtelen széttárta a karját, mintha mondani akarna valamit, és leugrott az ablakból. – Urat mondott a boszorka!

– kiáltotta bosszankodva. – Urat! Az úr, aki legjobban gyűlöli!

– Harkle elhallgatott és felsóhajtott. Sziszegő hang hallatszott, s a varázsló zsebéből szürke füst kezdett szivárogni.

– Ó, nagy istenek – nyögte a mágus.

Drizzt és Catti-brie felpattantak, de inkább a varázsló találó megállapítása, mintsem a füst miatt.

– Miféle ellenfél az, Drizzt? – faggatózott sürgetően Harkle, mert sejteni kezdte, hogy rövid az ideje.

– Úr – elmélkedett Drizzt. – Jarlaxle?

– “Aki feloldozatlan” – emlékeztette Harkle.

– Akkor hát nem a zsoldos – adta be a derekát Drizzt, aki már egy ideje eljutott arra a következtetésre, hogy Jarlaxle korántsem olyan gonosz, mint sok más fajtársa. – Talán Berg'inyon Baenre. Ő az Akadémia óta gyűlöl.

– Gondolkozz már! Gondolkozz! – ordította Harkle, és erőteljes füstfelhő csapott elő a zsebéből.

– Mit égetsz? – kérdezte Catti-brie, és próbálta maga felé fordítani a varázslót, hogy jobban lássa. Legnagyobb rémületére keze akadálytalanul haladt át a mágus anyagtalanodé testén.

– Ne törődj most ezzel! – rivallt rá Harkle. – Gondolkozz, Drizzt Do'Urden! *Ki az az* ellenfél, aki feloldozatlan, az Abyssban senyved, és mindenekfelett gyűlöl? Milyen bestia van, akit csak te szabadíthatsz meg? – Harkle hangja elhalkult, és teste kezdett elenyészni.

– Túlléptem varázslatom határait – magyarázta a varázsló rémült társainak. – Úgyhogy sajnos ki is esek belőle...

Aztán Harkle hangja váratlanul újra felerősödött. – Milyen bestia ez, Drizzt? Milyen ellenfél? – Aztán a mágus egyszerűen eltűnt. Drizzték magukra maradtak, s döbbenet meredtek a varázsló hült helyére.

Harkle utolsó, elhaló kiáltása eszébe juttatott Drizztnak egy másik alkalmat, amikor egy hasonló, távoli kiáltást hallott.

– Errtu – suttogta elhalóan. Megrázta a fejét, mert bár Harkle érvelése logikusnak tűnt, Drizzt mégsem értette, s nem tudta beilleszteni a vers szövegekörnyezetébe.

– Errtu – visszhangozta Catti-brie. – Az biztos, hogy ő mindenekfelett gyűlöl, Lloth pedig valószínűleg ismeri őt, vagy tud róla.

Drizzt a fejét csóválta. – Az nem lehet, hiszen sosem találkoztam vele Menzoberranzanban, ahogy a boszorka mondta.

Catti-brie elgondolkodott. – A banya egyetlenegyszer sem említette Menzoberranzant.

– Első honodban... – kezdte Drizzt, de hirtelen el is hallgatott, amikor rádöbbsent, hogy kezdeti értelmezése esetleg nem helyes.

Catti-brie agyában is világosság támadt. – Azt a helyet sosem tartottad otthonodnak. És sokszor mondtad, hogy az első otthonod...

– A Jeges Szelek Völgye – vágta rá Drizzt.

– És pont ott találkoztál Errtuval, ott lett az ellenséged -folytatta Catti-brie, és Harkle bölcsessége egyszeriben nyilvánvalóvá vált.

Drizzt megborzongott, amikor eszébe jutott a balor gonoszsága, ereje. Fájdalom hasított belé, amikor arra gondolt, hogy Zaknafein Errtu markában van.

Harkle Harpell felemelte fejét széles íróasztaláról, és hatalmasat ásított.

– Ó, persze – nézett az asztalon heverő pergamenekre. – Éppen a varázslatomon dolgoztam.

Rendezgetni, nézegetni kezdte a papírokat.

– Az új varázslatom! – lelkesedett. – Végre elkészült a sors köde! Ó, micsoda boldog nap! – A varázsló felpattant a helyéről, és pörögni kezdett a szobában. Köpenye vadul röpködött körülötte. Annyi fáradtságos munka után végre elkészült az új varázslat! A lehetőségek végighullámozottak Harkle agyán. A sors köde talán

Calimshanba viszi, valami kalandra egy pasával, vagy Anauroch-ba, a nagy sivatagba, esetleg Vaasa pusztáiba. Igen, Harkle szívesen ment volna Vaasára és a csipkés Galena Hegységhez.

– Minél többet meg kell tanulnom a Galenáról, és fejben kell tartanom, amikor elkezdem a varázslatot – morogta magában. – Igen, ez a trükk. – A varázsló egy csettintéssel az asztalához sietett, gondosan összeszedte a bonyolult varázslat pergamenjeit, és óvatosan egy fiókba helyezte őket. Ezután elsietett a Borostyán Udvarház könyvtárába, hogy adatokat gyűjtsön Vaasáról és a szomszédos Damaráról, a híres Vérkő Vidékről. Alig bírt magával az izgalomtól, hisz azt hitte, hogy most próbálja ki legelőször új varázslatát.

Harkle egyáltalán nem emlékezett az első útjára. Az elmúlt hetek teljesen kitörlődtek az emlékezetéből, s a naplólól szolgáló könyv is újra üres lett. Harkle megint csak annyit tudott, hogy Drizzt és Catti-brie valahol a Kardpart mentén hajóznak egy kalózzadász szkúneren, aminek a nevét sem tudja.

Drizzt ott állt Cadderly mellett a négyszögletes, díszes szobában, amelyben egyetlenegy bútordarab sem volt. A falak csiszolt fekete kőből készültek, közepükön egy-egy csavart vas fáklyatartóval. A fáklyák nem égtek, legalábbis hagyományos értelemben nem. Fekete fémről készültek, nem fából, tetejükön kristálygömbbel. A fény – úgy tűnt, hogy Cadderly bármiféle színes fényt képes előidézni – a gömbökből sugárzott. Az egyik vörösen izzott, a másik sárgán, kettő pedig zölden, különös mélységeket és színeket adva a teremnek. Egyes árnyalatok mintha mélyebben hatoltak volna a fényes felületbe, mint mások.

Ez is lefoglalta egy darabig Drizzt figyelmét, de inkább a padló nyugözte le, pedig élete hét évtizede alatt látott már egyet s más. A padló pereme fekete és üvegszerű volt, akárcsak a fal, a közepe viszont mozaikból lett kirakva, és kettős körvonalú kört ábrázolt. A két kör közötti mintegy lábnyi széles sáv tele volt varázsrúnákkal. Az ábrákat a padlóba vésték, s különféle színű, porrá tört drágakövekkel töltötték ki a véseteket. Volt ott smaragd rúna, rubin csillag, a két kör pedig a gyémánt ragyogásával csillámlott.

Drizzt látott már hasonló termeket Menzoberranzanban, de ilyen csodálatos soha. Tudta, mire való. Valahogy furcsának érezte ezt a helyet ebben a mindenekfelett jó épületben, hisz a kettős kör és a rúnák másvilági teremtmények idézésére szolgáltak. A rúnák az erő és a védelem rúnái voltak, a megidézett lények pedig aligha jók.

– Kevesen léphetnek be erre a helyre – magyarázta Cadderly komolyan. – Csak te, Danica és Chaunticleer testvér, a könyvtárból. Bárki, aki ezt a helyet szeretné használni, a legalaposabb vizsgálaton esik át.

Drizzt tudta, hogy hatalmas megtiszteltetésben van része, de ez nem oszlatta el a fejében kavargó gondolatokat.

– Megvannak az okai az ilyesfajta hívásoknak – folytatta Cadderly, mintha olvasna a drow gondolataiban. – Néha a jó ügyét csak a gonosz ügynökei révén lehet előrébb vinni.

– A tanárri vagy bármiféle más szörnyeteg megidézése már nem rossz önmagában is? – nyögte ki Drizzt.

– Nem – felelte Cadderly. – Itt nem. Ez a terem tökéletesen lett megtervezve, és maga Deneir áldotta meg. Akit ide

idézek, az csapdában van itt, s nem jelent nagyobb fenyegetést, mintha a hazájában maradt volna. Mint ahogy minden jónál és rossznál, itt is a hívás szándéka a döntő. Ebben az esetben felfedeztünk egy lelket, ami nem szolgált rá szenvedéseire. Csak úgy hozhatjuk vissza, ha beszélünk a szörnyeteggel, aki fogva tartja. Mi lenne ennél jobb hely és módszer? Drizztnek el kellett fogadnia ezt, főleg hogy olyan értékes és személyes volt a tét.

– Errtu az – mondta magabiztosan. – Egy balor.

Cadderly bólintott. Amikor Drizzt elmesélte neki újdonsült gyanúját, Cadderly előhívott egy ördögöcskét, egy kisebb szörnyeteket, s elküldte, hogy keressen bizonyítékot a drow gyanújára. Most vissza akarta hívni az ördögöt, hogy meghallgassa a válaszokat.

– Chaunticleer testvér ma beszélt Deneir egyik ügynökével

– szólt Cadderly.

– És mi a válasz? – kérdezte a kósza, habár kissé meg volt lepve a közvetlen módszerrel, amit Chaunticleer választott.

– Deneir ügynökei közül senki sem tud választ adni ebben a kérdésben – felelte Cadderly, és látta, hogy a drow félreértette. – Chaunticleer a mi eltűnt varázslónkról kérdezősködött. Ne félj, mert úgy tűnik, hogy Harkle Harpell otthon van Hosszúnyeregben, a Borostyán Udvarházban. Van mód arra, hogy kapcsolatba lépünk vele, vagy akár vissza is hozzuk, ha akarod.

– Nem! – fakadt ki Drizzt, aztán el is szégyellte magát hirtelensége miatt. – Nem – ismételte kissé nyugodtabban. – Harkle Harpell már így is eleget tett. Nem szeretném veszélyeztetni egy olyan ügy miatt, ami igazából nem rá tartozik.

Cadderly bólintott és elmosolyodott. Értette a drow igazi indítékait. – Hívhatom Druzilt, hogy megkapjuk a válaszokat?

– kérdezte, de igazából nem várt választ. Cadderly egy-egy odavetett szóval minden fáklya fényét bársonyos

bíborszínűre változtatta. Egy újabb varázsszóra felizzottak a padló mintái.

Drizzt visszafojtotta a lélegzetét. Sosem érezte jól magát az ilyesféle szertartásokon. Alig figyelt oda, amikor Cadderly halk, ritmikus kántálásba kezdett, inkább a csillámló rúnákat nézte, és gyanúira meg a jövő lehetőségeire gondolt.

Néhány perc múlva éles sziszegés támadt a kör közepén, aztán feketeség keletkezett, ahogy a síkok szövete áthatott.

Éles recsenés vetett véget mind a sziszegésnek, mind a szakadásnak, s egy igencsak ingerült arcú, denevérszárnyú, kutyaképű ördögöcske jelent meg, köpködve és átkozódva.

– Üdvözöllek, kedves Duzilom – szólt Cadderly derűsen, mire a kelletlen ördög még inkább ideges lett. Apró szarvacskás feje alig ért Drizzt térdéig. Maga köré fonta borszerű szárnyait.

– Ismerkedj meg a barátommal – folytatta szenvtelenül Cadderly. – Még nem döntöttem el, hogy miszlikre apríttatlak-e a szablyaival, vagy sem.

Druzil sötét tekintete összekapcsolódott Drizzt bíbor pillantásával. – Drizzt Do'Urden – fröcsögte az ördögöcske. – A Pókkirálynő árulója.

– Remek – kiáltott fel Cadderly, s hanghordozása elárulta az ördögnek, hogy akaratlanul is elárult valami fontosat azzal, hogy felismerte a drow-t. – Szóval ismered, tehát beszéltél valakivel, aki ismeri az igazságot.

– Te egy meghatározott választ kértél, egyetlen egyet – recsegte Druzil. – És cserébe egy év nyugalmat ígértél!

– Valóban – ismerte el Cadderly. – Megvan a válasz?

– Szánlak, ostoba drow – meredt Druzil Drizztre. – Szánlak és nevetek rajtad. Ostoba drow. A Pókkirálynő most már nem törődik veled, mert a büntetésedet jutalomként kiadta annak, aki segített neki a Zűrzavar Ideje alatt.

Drizzt Cadderlyre pillantott. A pap higgadtan állt és koncentrált.

– Mindenkit szánnék, aki egy balor haragját vonja magára – folytatta Druzil gonosz kis kacajjal.

Cadderly látta, hogy a feszült Drizztet zavarja az ördög stílusa. – Kérem a balor nevét! – parancsolta.

– Errtu! – vakkantotta Druzil. – Jól jegyezd meg ezt, Drizzt Do'Urden!

Tüzek lobbantak Drizzt bíbor szemében, s Druzil nem állhatta a pillantást.

Az ördögöcske inkább Cadderlyre nézett. – Egy év békeiséget ígértél – recsegte.

– Az éveket sokféleképpen lehet mérni – morogta Cadderly.

– Milyen család... – kezdte Drizzt, de Cadderly összecsapta a kezét, kimondott egy szót, mire két fekete vonal jelent meg – két hasadék a síkok szövetében –, az ördög mindkét

oldalán, s Cadderly tapsára összezárultak. Druzil egy dörrenéssel és némi füsttel eltűnt.

Cadderly azonnal világosabbra állította a fényeket, s egy darabig mozdulatlan maradt. Nézte Drizztet, aki lehajtott fejjel emésztette a bizonyosságot.

– El kéne pusztítanod – mondta végül a drow. Cadderly szélesen elmosolyodott. – Nem lenne könnyű –

ismerte el. – Druzil a gonosz egy megtestesülése, több mint egyszerű lény. Szétszaggathatnám testi alakját, de azzal csak visszaküldeném az Abyssra. Csak ott, a hazájában tudnám valóban elpusztítani, de nincs nagy kedvem Abyssra menni – Cadderly vállat vont, mintha az egész nem is számítana. – Druzil meglehetősen ártalmatlan – magyarázta –, mert ismerem, tudok róla, tudom, hol találom meg, és tudom, hogyan tegyem nyomorúságos életét még nyomorúságosabbá, ha a szükség úgy kívánja.

– És most már tudjuk, hogy valóban Errtu az – szólt Drizzt.

– Egy balor – felelte Cadderly. – Erős ellenfél.

– Rádásul Abysson – elmélkedett Drizzt. – Egy olyan helyen, ahová én sem szívesen megyek.

– További válaszokra van szükségünk – emlékeztette Cadderly. – Olyan válaszokra, amelyeket Druzil nem tud megszerezni.

– Akkor ki?

– Tudod jól – felelte halkán Cadderly.

Drizzt tudta, de Errtu megidézésének gondolata nem volt túl kellemes.

– A kör fogva tartja a balort – biztosította Cadderly. – És nem is kell itt lenned, amikor előhívom.

Drizzt erre csak legyintett. Itt kell lennie, hogy szembenézzen *azzal*, aki a legjobban gyűlöli, és aki fogva tart valakit, aki számára a legfontosabb.

Drizzt mélyet sóhajtott. – Hiszem, hogy a fogoly, akiről a boszorka beszélt, Zaknafein, az apám – mondta a papnak, mert most már valóban megbízott Cadderlyben. – De még nem vagyok biztos benne, hogyan érzek ezzel kapcsolatban.

– Nyilván kínoz téged, hogy apádat ilyen kezekben hiszed – felelte Cadderly. – És nyilván fellelkesít az a gondolat, hogy esetleg újra találkozhatsz Zaknafeinnel.

Drizzt bizonytalanul bólintott. – Ennél többről van szó – gondolkodott el.

– Kétségeid vannak? – kérdezte Cadderly, s Drizztet készületlenül érte a nyílt kérdés. – Lezártad életednek azt a

részét, Drizzt Do'Urden? És most azért félsz, mert újra megnyílhat?

Drizzt tétozva ráta meg a fejét, de nem volt túl meggyőző. Mélyet sóhajtott. – Csalódott vagyok – vallotta be. – Magamban, az önzőségemben. Újra látni akarom Zaknafeint, hogy mellette állhassak, tanulhassak tőle, hallhassam a szavait – Drizzt őszinte arccal nézett Cadderlyre. – De emlékszem arra, amikor utoljára láttam – mondta, és elmesélte a papnak az utolsó találkozás történetét.

Zaknafein holttestét feltámasztotta Malice anyja, Drizzt anyja, aztán felruházta a halott drow lelkével. A gonosz Malice szolga-bábjaként, bérnyilkosaként Zaknafein kiment Mélysötétre, hogy megkeresse Drizztet. A kritikus pillanatban azonban Zaknafein egy futó pillanatra áttört a gonosz nagyasszony akaratán, előbukkant igaz énje, és beszélt szeretett fiához. A győzelemnek eme pillanatában Zaknafein lelke elnyerte nyugalma, s Zaknafein maga pusztította el feltámasztott testét, megszabadítva Drizztet és önmagát a gonosz Malice Do'Urden markából.

– Amikor hallottam a boszorka versét, és amikor jobban belegondoltam, szomorú lettem – fejezte be Drizzt. – Azt hittem, hogy végre megszabadult mindentől, megszabadult Lloth-tól, minden gonosztól, és elfoglalta méltó helyét az igazság jutalmaként, ami mindig a szívében lakott.

Cadderly Drizzt vállára tette a kezét.

– És ha arra gondolok, hogy újra rab...

– Talán nem így van – vigasztalta Cadderly. – És ha így is van, nincs elveszve a remény. Apádnak szüksége van a segítségedre.

Drizzt összeharapta ajkát és bólintott. – És Catti-brie segítségére. Ő is itt lesz, ha majd előszólítjuk Errtut.

15. fejezet

A megtestesült sötétség

Füstölgő tömege majdnem teljesen betöltötte a kört. Hatalmas bőrszárnyait nem tudta teljesen kitérni, mert korlátok közé volt szorítva. Errtu kaparni kezdte a követ és mély torokhangon felmordult, aztán hátravetette csúf fejét és eszelősen felkacagott. Ezután a balor lecsillapodott és mindentudó pillantása Drizzt tekintetébe kapcsolódott.

Sok év telt el azóta, hogy a drow látta a nagy Errtut, de teljes biztonsággal felismerte. A balor ocsmány ábrázata kutya- és majompofa keveréke, a szeme pedig fekete pokolüreg, néha nagy és lángolóan vörös a haragtól, máskor szűkre húzott rés a pokol kínjainak ígéretével. Igen, Drizzt nagyon is jól emlékezett Errtura, emlékezett elkeseredett küzdelmükre Kelvin Halmának oldalán sok évvel ezelőtt.

Úgy tűnt, hogy a kősa szabályja – az, amelyiket a fehér sárkány odújából hozott – is emlékszik a szörnyetegre, mert Drizzt érezte, hogy a kard szólítja, sürgeti, hogy rántsa elő és csapjon le a balorra, hogy a penge lakmározhasson Errtu tüzes szívéből. Ezt a kardot a tűz lényei ellen kovácsolták, s különösen vágott egy ilyen pokolfajzat füstös húsára.

Catti-brie még sosem látott ilyen bestiát, aki maga volt a megtestesült sötétség és gonosz, az ocsmányok legocsmányabbika. Legszívesebben nyilat röpített volna a szörny arcába, de attól is tartott, hogy ezzel magukra szabadítaná Errtut, amit semmiképpen sem akart megkockáztatni.

A balor tovább kacagott, aztán hirtelen rémítő gyorsasággal kicsapott Drizzt felé a korbácsával. A szíjak előrelendültek, aztán megálltak a levegőben, mintha falnak csapódtak volna – és így is volt.

– Nem hozhatod át a fegyveredet, sem a testedet a korláton, Errtu – jelentette ki higgadtan Cadderly. Őt egy csöppet sem ráta meg a tanárri megjelenése.

Errtu szemei veszedelmesen összeszűkültek, és pillantása Cadderlyre esett, aki elő merészelte őt hívni. A balor dübörögve ismét felnevetett, és lába alól lángok csaptak elő, oly magasra, hogy szinte eltakarták. A három barát hunyorogva tűrte a hirtelen, izzó hőséget. Végül Catti-brie egy figyelmeztető kiáltással félreugrott, Drizzt pedig megszívlelte az intést és követte a lány példáját. Cadderly viszont a helyén maradt, mozdulatlanul: biztos volt benne, hogy a rúna-körök megállítják a tüzet. A homlokán veríték ütközött ki, és cseppekben hullt le az orráról.

– Elég! – kiáltotta Cadderly a ropogó tűzbe, aztán olyan szavakat mondott, amiket sem Drizzt, sem Catti-brie nem értettek: egy varázsmondatot, amely Errtu nevével végződött.

A balor felhördült fájdalmában, s a tűz elenyészett.

– Emlékezni fogok rád, öreg – fogadkozott a balor. – Ha majd újra azon a síkon járok, ami a te világod.

– Látogass meg bátran – felelte közönyösen Cadderly. – Örömmre fog szolgálni, ha visszaküldhetlek a mocsokba, ahová tartozol.

Errtu nem szólt többet, de morogva méregette a renegát drow-t, a gyűlölt Drizzt Do'Urden.

– Ő nálam van, drow – ingerkedett. – Abyssen.

– Ki? – kérdezte Drizzt, de a balor csak nevetett.

– Ki van nálad, Errtu? – kérdezte határozottan Cadderly.

– Egyetlen kérdésre sem kell válaszolnom – emlékeztette a balor a papot. – Nálam van az, akit ismersz – mondta Drizztnek. – Csak úgy kaphatod őt vissza, ha véget vetsz száműzetésemnek. El kell jönnöd érte!

– Beszélni fogok Zaknafeinnel! – kiáltotta Drizzt, s szabályájához kapott. Errtu gúnyosan nevetett, s fölöttébb élvezte Drizzt tehetetlen dühét. Ez még csak a kezdete volt a drow kínjainak.

– Szabadíts meg! – dörögte a balor, elnémítva minden kérdést. – Most azonnal szabadíts meg! Minden egyes nap egy kínzó örökkévalóság foglyomnak, a te szeretett ap... -Errtu hirtelen elhallgatott, s félig kimondatlanul hagyta az ingerlő szót. Mutatóujjával megfenyegette Cadderlyt. – Vagy be lettem csapva? – kérdezte színlelt kétségbeeséssel. – Már majdnem válaszoltam egy kérdésre, amire nem is kellett volna.

Cadderly Drizztre pillantott: értette a kósza dilemmáját. A pap tudta, hogy a renegát legszívesebben beugrana a körbe, és most azonnal harcba szállna Errtuval elveszített apjáért, a barátért, ugyanakkor a szörnyeteg szabadon eresztése túl veszedelmes lett volna, túl önző tett, amivel másokat is bajba sodorhat.

– Szabadíts meg! – dörögte a balor, s hangja dübörögve visszhangzott a teremben.

Drizzt hirtelen ellazult. – Nem tehetem meg, ocsmány bestia – rázta a fejét, s mintha minden pillanattal egyre magabiztosabbá vált volna döntésében.

– Te ostoba! – mennydörögte Errtu. – Lenyúzom a bőrt a csontjairól! Megeszem az ujjait! De életben tartom, megígérem, hogy életben tartom, és magánál lesz mindvégig. Minden egyes kínzás előtt elmondom neki, hogy te nem voltál hajlandó segíteni rajta, és te vagy az oka végzetének!

Drizzt elfordult. Dühösen zihálva lélegzett. De ismerte Zaknafeint, és tudta, hogy apja nem örülne Errtu szabadságának, bármi is az ár.

Catti-brie és Cadderly megfogták Drizzt kezét.

– Én nem fogom megmondani neked, mit tegyél, jó drow – kezdte a pap. – De ha a szörnyeteg fogva tart egy lelket, amely nem érdemelte ki ezt a sorsot, akkor a mi felelősségünk, hogy megmentjük...

– De milyen áron? – kérdezte elkeseredetten Drizzt. – És mi lesz a világgal?

Errtu vadul felkacagott. Cadderly odafordult, hogy lecsendesítse, de Errtu elébe vágott. – Te aztán jól tudod, pap. Nagyon jól tudod.

– Mire céloz ez az ocsmányság? – kérdezte Catti-brie.

– Mondd csak el nekik – szólt Errtu, s Cadderly most először lett nyugtalan.

A pap Drizztékre pillantott, és megrázta a fejét.

– Akkor majd elmondom én! – ordította Errtu, s dörgő hangja fülsértően zengett a teremben.

– De előbb eltűnsz! – fogadkozott Cadderly, és kántálásba kezdett. Errtu hirtelen megrándult, aztán egyre kisebb lett, mintha magába húzódná.

– Most már szabad vagyok! – jelentette ki a balor.

– Várj – kérte Drizzt Cadderlyt, és a pap engedelmeskedett.

– Oda megyek, ahová akarok, ostoba Drizzt Do'Urden! A te akaratodból jöttem el az Elsődleges Anyagi Síkra, és így száműzetésem véget ért. Visszatérhetek bárki hívására!

Cadderly folytatta a kántálást, s Errtu kezdett elenyészni.

– Gyere el hozzám, Drizzt Do'Urden – hallatszott a balor immár távoli hangja. – Ha még valaha látni akarod. Én nem fogok hozzád menni.

Ezzel a szörnyeteg eltűnt, s a három barát kimerülten magára maradt az üres teremben. A legelcsigázottabb Drizzt volt, aki a falnak roskadt.

– Nem tudhattad – vigasztalta Catti-brie, aki átlátta a barátja vállára nehezedő büntudatot. A papra pillantott, aki már visszanyerte hűvös nyugalmát.

– Valóban így van? – kérdezte Drizzt.

– Nem tudom biztosan – felelte Cadderly. – De azt hiszem, hogy a hívásunk valóban véget vethetett a balor száműzetésének.

– És te ezt egész végig tudtad – jelentette ki vádlón Catti-brie.

– Gyanítottam – ismerte el Cadderly.

– Akkor miért engedted, hogy előhívjam? – kérdezte meglepetten Drizzt. Sosem gondolta volna, hogy Cadderly önszántából véget vethet egy ilyen szörnyeteg fogságának. De ahogy a papra tekintett, látta, hogy azt egy csöppet sem zavarja a dolog.

– Az ilyen szörnyeteger csak egy pap vagy varázsló közreműködésével tudnak átjutni az Elsődleges Anyagi Síkra – magyarázta Cadderly. – Az, aki ilyen bestiát akar, minden ujjára talál egyet, akár balort is. Errtu kiszabadítása,

ha egyáltalán megtörtént, nem olyan nagy dolog.

Ebből a nézőpontból Cadderly érvelése helytállónak tűnt. Azok, akik szörny-szolgát akarnak, bőven találhatnak: Abyss tele van nagyhatalmú lényekkel, akik mind alig várják, hogy előjőjenek és bajt keverjenek a halandók között.

– Én csak attól tartok – vallotta be Cadderly –, hogy ez a balor mindennél jobban gyűlöl téged, Drizzt. Utolsó szavai ellenére nagyon is lehetséges, hogy felkutat, ha egyszer visszajön erre a világra.

– Vagy én kutatom fel őt – vágta rá Drizzt félelem nélkül, s Cadderly elmosolyodott. Éppen ilyen válaszra számított a bátor drow részéről. Ilyen az igazság bajnoka. A pap nagyon bízott benne, hogy ha sor kerül egy ilyen harcra, akkor Drizzt és barátai győzedelmeskednek, s a kósza apjának kínjai véget érnek.

Waillan Micanty és Dunkin Tallmast még ugyanaznap, de később érkeztek a Szárnyaló Szellem templomába, s Deudermont kapitányt az épületen kívül találták. A kapitány egy fa árnyékában pihent, s egy mókust etetett különös dióféléssel.

– Ez Percival – mondta a két érkezőnek, s a mókus felé nyújtotta kezét. Ahogy a mókus elragadta zsákmányát, Deudermont Sziklavallú Pikelre mutatott, aki, mint mindig, keményen dolgozott, gondozta a kertet. – Ez a Pikel azt mondja, hogy Percival Cadderly személyes jó barátja.

Waillan és Dunkin kétkedően néztek össze: fogalmuk sem volt, miről beszél a kapitány.

– De ez nem fontos – állt fel Deudemront, és leporolta nadrágját. – Mi hír a Tengeri Szellemről?

– A javítások jól haladnak – felelte Waillan. – Carradoon számos halásza segít. Még az árbochoz is találtak egy alkalmas fát.

– Barátságos népség ezek a carradooniak – szólt Dunkin. Deudermont szemügyre vette Dunkint, s örült az apró változásoknak, amiket tapasztalt rajta. Ez már nem az a mogorva és alattomos követ volt, aki annak idején fogadta őket. Waillan szerint a fickó remek tengerész és jó bajtárs. Deudermont úgy tervezte, hogy állást kínál neki a Tengeri Szellem legénységében, amint visszajutnak valahogy a Kardok Tengerére.

– Robillard is itt van Carradoonban – szólt váratlanul Waillan, alaposan meglepve a kapitányt, annak ellenére, hogy Deudermont sejtette: a varázsló életben maradt, és hamarosan rájuk talál. – Vagy legalábbis itt volt. Lehet, hogy már visszament Vízmélyére. Azt mondja, hogy vissza tud minket vinni.

– De persze nem ingyen – tette hozzá Dunkin. – Segítségre lesz szüksége a varázslócéhtől, márpedig ők még Robillard bevallása szerint is nagyon pénzéhesek.

Deudemront emiatt nem aggódott túlságosan. Vízmélye urai valószínűleg megtérítenek majd minden költséget.

– Robillard azt mondta, hogy beletelik egy kis időbe, amíg mindent megszervez – fejezte be Waillan. – De amúgy is kell még vagy két hét, amíg befejezzük a Tengeri Szellemet, és ennyi segítséggel jobban boldogulunk itt, mint Vízmélyén.

Deudermont bólintott. Pikel érkezett, magára vonva Waillanék figyelmét. Deudermont nem is bánta. A visszatérés részletei majd maguktól kialakulnak. Robillard hozzáértő és hűséges varázsló. A kapitány azonban elválast látott a közeli jövőben, hisz két barátja – sőt, Guenhwyvarral együtt három – valószínűleg nem tér vissza a hajóra, vagy ha igen, nem maradnak soká.

16. fejezet

A csali

– Jeges Szelek Völgye – suttogta Drizzt, mielőtt elhagyták az idézőtermet.

Cadderly meglepettnak tűnt, Catti-brie azonban értette Drizztet, és egyetértett a gondolatmenetével. – Szóval szerinted a szörnyeteg a kristálszilánk után megy – mormolta, inkább Cadderly kedvéért.

– Ha Errtu valaha is visszajut a világunkra, biztosan a szilánk nyomába ered – felelte Drizzt.

Cadderly mit sem tudott erről a kristálszilánkról, de azt látta, hogy a többiek valami érdekesre jöttek rá. – Biztosak vagytok ebben? – kérdezte Drizztet.

A drow bólintott. – Amikor először találkoztam Errtuval, az egy szélfúttá hegyen történt a Világ Háta fölött, egy Kelvin Halma nevű helyen – magyarázta. – A szörny egy varázsló hívására jött, aki a Crenshinibont, a kristálszilánkot, ezt a nagy erejű gonosz varázstárgyat birtokolta.

– És hol van most ez a tárgy? – kérdezte Cadderly hirtelen támadt aggodalommal. Volt már dolga gonosz eszközökkel, s egyszer a saját és szerettei életét is kockára tette azért, hogy elpusztítson egyet.

– El van temetve – felelte Catti-brie. – Egy hó- és sziklaomlás alá, Kelvin Halmának oldalában. – Beszéd közben

inkább Drizztet, mint a papot nézte, s arca világosan jelezte, hogy egyre inkább kételkedik a drow érvelésében.

– Az a szilánk értelmes – emlékeztette a drow. – Rosszindulatú tárgy, amely nem nyugszik bele ebbe a magányba. Ha Errtu visszajut a világunkba, elmegy a Jeges Szelek Völgyébe a Crenshinibon után, és ha egyszer a közelébe kerül, a szilánk hívogatni fogja.

Cadderly helyeselt. – El kell pusztítanotok a szilánkot -jelentette ki meglepő határozottsággal. – Ez mindennél fontosabb.

Drizzt nem volt biztos benne, hogy egyetért ezzel a fontossági sorrenddel, hisz apját közben fogva tartja a balor. Azzal azonban mindenképpen egyetértett, hogy a világ csakis jobb lehet a Crenshinibon-félék nélkül.

– Hogyan lehet megsemmisíteni egy ilyen erős varázstárgyat? – tette föl a kérdést.

– Nem tudom. Minden eszközt más és más módon lehet elpusztítani – merengett el Cadderly. – Néhány évvel ezelőtt, amikor még fiatal voltam, istenem megkért, hogy pusztítsam el a Ghearufut, ezt az értelmes és gonosz dolgot. Egy nagy vörös sárkánytól kellett segítséget kérnem... kicsikarnom.

– Néhány évvel ezelőtt, amikor még fiatal voltam – ismételte Catti-brie olyan halkán, hogy senki se hallja.

– Ezért most rád bízom azt, hogy megkeresd és megsemmisítsd a Crenshinibont, a varázstárgyat, amit te kristályszilánknak nevezel.

– Én nem ismerek egy sárkányt sem – jegyezte meg Catti-brie szárazon.

Ami azt illeti, Drizzt éppenséggel tudott egy bizonyos másik vörös sárkányról, de nem szólt róla. Semmi kedve sem volt újra találkozni a Hephaestus nevezetű hatalmas jószággal, s remélte, hogy Cadderly mond majd valami más megoldást.

– Amikor már birtokodban van a szilánk, s elintézted Errtut, akkor hozd el nekem – magyarázta Cadderly. – Együtt, Deneir útmutatásával majd rájövünk, hogy ezt a kristályt hogyan lehet elpusztítani.

– Igazán biztatóan hangzik – szólt Catti-brie, félreismerhetetlen szarkazmussal.

– Aligha az – felelte Cadderly. – De én ragaszkodom a hitemhez. Vagy tán jobban örültél volna, ha “amikor” helyett “ha”-t mondom?

– Értem, mire gondolsz – szólt Catti-brie.

A pap szélesen elmosolyodott, s átölelte a lány erős vállát. Catti-brie nem húzódott el, mert megkedvelte a férfit. Cadderlyben nem volt semmi olyan, ami nyugtalanította volna, kivéve talán azt, ahogy olyan erővel bánt, mint Errtu vagy a kristályszilánk. Ez aztán az önbizalom!

– Nem tudjuk kiszedni a kristályt az omlás alól – vélte Catti-brie.

– Valószínű, hogy magától is kijön – szólt Cadderly. – Vagy talán már ki is jött.

– Vagy Errtu találja meg – tette hozzá Drizzt.

– Szóval menjünk a Jeges Szelek Völgyébe, és várjunk? -kérdezte Catti-brie, hirtelen ráébredve az előttük álló feladat súlyára. – Örködjünk, ki tudja hány száz évig?

Drizztet szintén nem nyűgözte le ez a kilátás, de a felelősséget nem háríthatta el most, hogy Errtu kiszabadult. Ha pedig láthatja Zaknafeint, akár évszázados szolgaságra is vállalkozott volna.

– Elfogadjuk, amit a sors diktál nekünk – mondta Drizzt a lánynak. – Hosszú út áll előttünk, s utána talán hosszú várakozás is.

– Deneirnek van egy temploma Luskanban – szólt közbe Cadderly. – Az pedig közel van ehhez a völgyhöz, nem igaz?

– A legközelebbi város a hegyektől délre – felelte Drizzt.

– Majd én odaviszlek benneteket – szólt Cadderly. – A szelek hátán megyünk Luskanba.

Drizzt számba vette a kilátásait. Nyár közepén jártak, és sok kereskedő járt Luskanban Settlestone felé átutazóban, halcsont faragványokért. Ha Cadderly gyorsan eljuttatja őket Luskanba, könnyen találhatnak karavánt a Jeges Szelek Völgyébe.

Csak ekkor jutott eszébe egy másik akadály. – És mi lesz a barátainkkal? – kérdezte.

A lány és a pap összenéztek. A nagy izgalomban mindketten megfélemedeztek Deudermontról és a partra vetett Tengeri Szellemről.

– Ennyi embert nem tudok elvinni – vallotta be Cadderly. – Egy hajót pedig biztosan nem!

Drizzt gondolkodott egy darabig. – De nekünk mindenképpen mennünk kell – mondta végül Catti-brie-nek.

– Deudermont majd csak megszereti a tavi hajózást – vágott vissza gúnyosan Catti-brie. – Nincs sok kalóz a környéken, és ha kifeszíti a vitorlákat, egykettőre az erdőben találja magát.

Drizzt mintha megrogyant volna az őszinte szavak súlya alatt. – Menjünk és keressük meg a kapitányt – felelte. – Talán vissza tudja hozni Harkle Harpell. Ő hozta ide a hajót, akkor vigye is vissza!

Catti-brie morgott valamit, de Drizzt nem tudta kivenni a szavait. De persze tudta, mi a lány véleménye Harkle-ről, és el tudta képzelni, mit mondott.

Deudermontot, Waillant és Dunkint Ivánnal és Pikellel együtt üldögélve találták a kapuhoz vezető út mellett.

Deudermont elmondta nekik a Robillard-ral kapcsolatos híreket, és a visszajutással kapcsolatos tervet, ami nagy megkönnyebbülést jelentett Drizztéknek. Összenéztek, s Deudermont ismerte őket annyira, hogy tudja, mit jelent ez.

- Szóval elhagytok minket – suttopta. – Nem várjátok ki azt a két vagy három hetet, amíg Robillard előkészíti a visszatérésünket.

- Cadderly el tud vinni minket Luskanba – felelte Drizzt. – Két-három hét múlva remélhetőleg már Settlestone-ban leszünk.

A hírek kissé megülték a derűsen induló beszélgetést. Még Pikel is, aki aligha fogta fel, miről van szó, megeresztett egy gyászos óóó-t.

Deudermont próbált valami megoldást találni, de el kellett fogadnia a megváltoztathatatlant. Az ő helye a Tengeri Szellemen van, Drizztnek és Catti-brie-nek viszont követnie kell a boszorka szavát, hisz magas a tét. Emellett Deudermont azt is látta, milyen arcot vágtak ezek ketten, amikor Iván elmondta, hogy Bruenor elhagyta Mithril Csarnokot. Drizzt azt mondta, hogy Settlestone-ba utaznak, vissza a Jeges Szelek Völgyébe, ahová valószínűleg Bruenor is ment.

- Talán ha visszajutunk a Kardpartra, mielőtt télre fordul az idő, elviszem a Tengeri Szellemet a kanyaron túlra, az Úszó Jég Tengerére – jelentette ki Deudermont búcsúzásképpen. – Szívesen meglátogatnám ezt a Jeges Szelek Völgyét.

- Az otthonom – mondta Drizzt ünnepélyesen. Catti-brie biccentett Deudermontnak. Sosem szeretett búcsúzkodni.

Ideje volt hazatérni.

17. fejezet

Az erő érzése

Stumpet Rakingclaw a hóban gázolt félúton Kelvin Halmának csúcsa felé. A törpe tudta, hogy kockázatos az út, mert a völgyben már tombolt az olvadás, s a hegyoldal nem volt olyan magasán, hogy a hőmérséklet az olvadáspont alatt maradjon. Érezte a csizmáján beszivárgó olvadt hóit, s nemegyszer hallotta a roskadó hó jellegzetes ropanásait.

Mégis makacsul nyomult tovább: izgatta a veszély. Az egész lejtő bármikor megindulhatott lefelé. A lavinák nem voltak ritkák Kelvin Halmán, ahol gyorsan jött az olvadás. Stumpet igazi kalandozónak érezte magát ebben a pillanatban, hisz olyan földön járt, amit tudtával évek óta nem tapodott senki. Keveset tudott a környék történetéről, hisz Dagnával érkezett Mithril Csarnokba Adbar Citadellájából, a csarnokban pedig túlságosan el volt foglalva a bányákkal ahhoz, hogy odafigyeljen arra, amit a Harcpöröly Klán tagjai beszéltek a völgyről.

Stumpet nem ismerte a leghíresebb itteni hóomlás történetét sem. Nem tudta, hogy Drizzt és Akar Kessel itt vívták végső csatájukat, mielőtt a föld kicsúszott volna alóluk, hogy eltemesse Kesselt.

Stumpet megállt és a zsebébe nyúlt: egy darab zsírt szedett elő. Elmondott néhány varázsszót, ajkához érintette a zsírt, s ezzel végrehajtotta a hideg elleni varázslatot. Odalent már nyárba fordult az idő, de itt fent még hideg volt, s a törpe bőrig ázott. Amikor végzett, újabb morajlást hallott, és felpillantott a hegy csúcsára, amely még mindig kétszáz lábnyira volt tőle. Csak most kezdett el kételkedni abban, hogy feljut.

Kelvin Halma semmiképp sem volt nagy hegy. Ha Adbarnál, Stumpet szülőhelye közelében lett volna, vagy éppen Mithril Csarnoknál, még csak hegynek sem nevezték volna. Nagyobbacska domb volt csupán, ezer láb magas sziklahalom. A sík tundrán azonban hegynek számított, s

Stumpet olyan törpe volt, aki egy hegyben elsősorban a megmászás kihívását látta. Tudta, hogy nyugodtan várhatott volna a nyár végéig, amikor már alig van hó a hegyoldalon, de sohasem a türelméről volt híres. Különben is, hol lett volna a kihívás a veszedelmes, csúszó hó nélkül?

- Rám ne ess – mondta Stumpet a hegynek. – És nehogy visszavigyél oda le!

Hangosan beszélt, és mintegy válaszképpen, a hegy veszedelmesen felnyögött. Stumpet csúszni kezdett lefelé.

- Ó, a pokolba! – szitkozódott, s csákányával kapaszkodót keresett. Hátraesett, de eléggé megőrizte hidegvérét ahhoz, hogy kikerüljön egy kiálló követ, és beleakassza a csákányt. Izmai megfeszültek, a hó csúszott tovább, de az omlás nem volt sem túl mély, sem túl erős.

Hamarosan minden elnyugodott, csak a távoli visszhang morgott tovább. Stumpet kiásta magát a hatalmas hógolyóból, amivé ő és a szikla lettek.

Ekkor vette észre a különös jégzilánkot az immár csupasz talajon. Kiszabadulva a hőtömegből nem sokat törődött a különös alakú jéggel. Egy tiszta földdarabra állt, és igyekezett minél alaposabban leporolni magáról a havat, hogy ne ázzon át túlságosan.

Tekintete vissza-vissza tévedt a szilánkra, pedig nem volt rajta semmi különös: egyszerű jégdarab. A törpe mégis úgy érezte a zsigerei mélyén, hogy többről van szó.

Egy darabig ellent tudott állni a különös készletnek, s előkészületeket tett arra, hogy folytassa útját.

A kristály azonban egyre hívogatta a tudatalattiját, kérte, hogy szedje fel őt.

Mielőtt tudatára ébredt volna annak, hogy mit tesz, már a kezében is volt. Ez nem jég – döbbsen rá azonnal –, hisz meleg és kellemes fogású. Felemelte a fénybe. Alig egy lábnyi hosszú, szögletes oldalú jégcsap. Stumpet megállt és levette a kesztyűjét.

– Kristály – morogta, mert a meleg tárgy nem volt síkos, mint a jég. A törpe lehunyta a szemét, és pusztán tapintóérzékére hagyatkozva megpróbálta felmérni a szilánk saját hőmérsékletét.

– A varázslatom – suttogta, mert azt hitte, hogy rájött a rejtélyre. Kántálni kezdett, s megszüntette a hideg ellen védő varázst, amit az imént csinált.

A szilánk továbbra is meleg maradt. Stumpet megdörzsölte a kristály oldalát, s egész testében meleg áradt szét.

A törpe dörgölni kezdte állán a borostát, és körülnézett, hogy lehetett-e valami más, ami elindíthatta a kicsiny lavinát. Most már tisztán gondolkodott, s igyekezett eligazodni a váratlan rejtélyen, de csak jellegtelen földet és sziklát látott. Megint felemelte a kristályt, s figyelte benne a napfény színes játékát.

– Varázsos védelem a hideg ellen – morfondírozott fennhangon. – Biztos egy kalmár hozott téged magával az útra a völgybe – vélte. – Talán valami kincset keresett itt fent, vagy csak feljött, hogy körülnézhessen, és azt hitte, hogy te majd megvéded. És a hidegtől meg is védted – folytatta Stumpet magabiztosan –, de a hőcsuszamlástól, ami eltemette, már nem.

A gondolatmenet telibe talált. Stumpet nagyon szerencsésnek érezte magát, hogy ilyen hasznos dolgot talált egy olyan elhagyatott helyen, mint amilyen Kelvin Halma. Dél felé nézett, ahol a Világ Hátának magas csúcsai meredeztek az örök hó és a szürke köd alatt. A papnő hirtelen arra gondolt, hogy mennyi helyre juthatna el a szilánk segítségével. Milyen hegy foghatna ki rajta, ha ilyen védelem óvja? Mindet megmászhatna egymás után, s nevét áhítattal emlegetnék a törpék!

Crenshinibon, a kristályszilánk, az alattomos eszköz máris munkába kezdett, s felszította Stumpet legmélyebb vágyait. Crenshinibon felismerte, hogy kinek a kezében van. Ez nem csak törpe, de törpepapnő. A kristály nem örült. A törpék makacsok, nehézkesek és ellenállóak a mágiával szemben. A gonosz varázstárgy mégis örült, hogy végre kiszabadult a hóból, és boldog volt, hogy valaki idejött, hogy elvigye.

A kristályszilánk visszatért az élők birodalmába, hogy újra megkezdje ártó munkáját.

Óvatosan kúszott az alagutakban, lépteit a törpe kalapácsok ütésének ritmusához igazította. Kierstaad rosszul érezte magát a szűk helyen, hisz a csillagos ég tágasságához volt szokva, itt pedig sokszor térden csúszva kellett haladnia.

Lépteket hallott. Megállt a kanyar előtt, és igyekezett minél jobban a falhoz lapulni. Fegyvertelen volt, de tudta, hogy nem fogadnák szívesen itt a bányákban, Bruenor és

Berkthgar múltkori találkozása után. Kierstaad apja, Revjak jobban kijött a törpékkel, s örült Bruenor látogatásának, de még köztük is érezhető volt némi feszültség. Berkthgar és követői hatalmas nyomást gyakoroltak Revjakra, hisz az ősi életmódhoz való teljes visszatérés azt jelentette, hogy ne bízzanak senkiben, aki nem a törzsből való. Revjak eléggé bölcs volt ahhoz, hogy tudja: ha túl erőteljesen száll szembe Berkthgarral ebben a kérdésben, akkor elvesztheti uralmát az egész törzs fölött.

Kierstaad is tudta ezt, s összekeveredtek benne az érzések. Szerette apját, és hitte, hogy a törpék barátai, de ugyanakkor Berkthgar érvei is meggyőzőek voltak. Az ősi élet – a vadászat a tundrán, az ima az elejtett állatok szelleméhez – frissítő újdonság volt a fiú számára, aki élete utóbbi éveit nyomorult kalmárokkal alkudozva vagy sötételtek ellen harcolva töltötte.

A közelgő törpék elfordultak az elágazásnál, s észre sem vették Kierstaadot. A fiú fellelegzett. Egy pillanatra megállt összeszedni a gondolatait: felidézte, hogy merre jött és merre sejtí a vezér szállását. Sok törpe kívül járt a bányákon ezen a napon: Bryn Shanderbe mentek, hogy elhozzák a Bruenor által vételezett készleteket. Az itt maradók a mélyebb tárnákban dolgoztak, mohón nyitva meg újabb és újabb teléreket.

Kierstaad senkivel sem találkozott útközben, ahogy vissza-visszakanyarodva, néha körben járva haladt tovább. Végül egy kis folyosóhoz érkezett, melynek mindkét oldalán egy-egy ajtó nyílt, s a végén egy harmadik. Az első szoba felettébb törpeszerűtlennek tűnt. Vastag szőnyegek, puha ágy, vánkosok – a barbár azonnal tudta, ki lakik itt.

– Regis – kuncogta Kierstaad. A félszerzet elméletben mindannak a megtestesítője volt, amit a barbárok

megvetnek: lusta, kövér, falánk, és ami a legrosszabb, alattomos. Kierstaad (és még sok más barbár) mégis széles vigyorral fogadta Regist, valahányszor a félszerzet bekacsázott Settlement-ba. Bár Regis volt az egyetlen félszerzet, akivel Kierstaad életében találkozott, úgy vélte, hogy ha Bendőkorgi jellegzetes képviselője fajtájának, akkor a többiekkel is szívesen megismerkedne. Óvatosan becsukta az ajtót, s még egyszer elmosolyodott a matracok halmazán – Regis mindig is

büszkén hangoztatta, hogy bárhol, bármikor kényelembe tudja helyezni magát.

Valóban.

A másik két szoba lakatlannak tűnt, egy-egy ágygal, amelyeket inkább emberre méretezhettek. Kierstaad ezt is értette: nem volt titok, hogy Bruenor mennyire bízik Catti-brie és Drizzt visszatérésében.

A folyosó végén lévő helyiség nappali lehetett. Csak egy ajtó maradt: a törpekirály ajtaja. Kierstaad lassan, óvatosan mozgott, hátha csapda várja.

Résnyire nyitotta az ajtót. Nem nyílt meg akna a lába alatt, nem estek sziklák a fejére. A barbár kissé magabiztosabban nyomult beljebb.

Bruenor szobája, semmi kétség. Szétszórt pergamenek heverték egy fa íróasztalon, az egyik sarokban pedig majdnem olyan magas ruhahalom magasodott, mint maga Kierstaad. Az ágy vetetlenül, párnák és takarók dzsungelként állt.

Kierstaadot azonban mindez nem érdekelte. Alighogy be-csukódott mögötte az ajtó, a tekintete azonnal arra a dologra tapadt, amely a falon függött, Bruenor feje fölött.

Égisz-agyar. Wulfgar harci kalapácsa.

Kierstaad visszafojtott lélegzettel odament a hatalmas fegyverhez. Láta a csillogó mithril fejbe vésett csodálatos rúnákat – az iker-hegyeket, Dumanthoin szimbólumát, a törpe isten és titokörző jelét. Második ránézésre Kierstaad egy másik rúna részleteit is felfedezte a hegyek mögé bújtatva. Olyan tökéletes volt a takarás, hogy könnyen megtéveszthette volna. Kierstaad azonban jól ismerte Égisz-agyar legendáját. A rejtett rúnák Moradinnak, a Lélekkovácsnak, a törpék legnagyobb istenének jelei voltak az egyik oldalon, a másikon pedig Clangeddin, a törpék harci istenének fejszéje ékeskedett.

Kierstaad sokáig állt ott, és bámulta a legendát, ami valaha Wulfgar volt. Eszébe jutott Revjak és Berkthgar. Hol illik ő a képbe? Ha ellenségeskedés robban ki a két vezető közt, mi lesz a szerepe neki, Kierstaadnak?

Azt még nem tudta, hogy mi lesz ez a szerep, de azt igen, hogy jóval jelentősebb, ha nála van Égisz-agyar. Kierstaad szinte önkéntelenül nyúlt a kalapács után, és leemelte a fegyvert tartókampóiról.

Milyen nehéz! Kierstaad magához húzta, aztán jókora erőfeszítéssel a feje fölé emelte.

A mithril nekicsendült az alacsony mennyezetnek, s a fiú majdnem orra bukott a megakasztott lendülettől. Amikor visszanyerte egyensúlyát, nevetni kezdett saját ostobaságán. Hogy is gondolhatta, hogy forgatni tudja a hatalmas Égiszagyart? Hogyan remélhette, hogy a nagy Wulfgar nyomdokába léphet?

Újra a mellkasához szorította a fegyvert, s áhítattal ölelte magához. Áthatotta Égisz-agyar ereje, s szinte érezte annak az embernek a jelenlétét is, aki annak idején oly kiválóan forgatta.

Az ifjú Kierstaad olyan szeretett volna lenni, mint Wulfgar. A saját elképzelése szerint szeretne volna irányítani a törzset. Nem értett jobban egyet Wulfgar döntéseivel, mint most Berkthgarral, de tudta, hogy van középút, amely biztosítja a barbárok számára a régi élet szabadságát és az új szövetségeit. Égisz-agyarral a kezében Kierstaad úgy érezte, hogy képes lesz erre, át tudja venni a vezetést, s a lehető legjobb útra tudja vinni népét.

Az ifjú barbár megrázta a fejét, és újra elnevette magát. Nevetett saját magán és nagyra törő álmain. Alig nőtt még ki a gyermeksorból, s nem az övé Égisz-agyar. Gyorsan hátrapillantott a nyitott ajtóra. Ha Bruenor visszajön és itt találja, kezében a kalapáccsal, menten kettészeli őt.

Nem volt könnyű visszatenni a kalapácsot a helyére és elhagyni a szobát, de nem volt más választása. Üres kézzel, halkan és óvatosan osont vissza az alagutakban, ki a szabad ég alá, aztán futva tette meg az utat a törzs szállásáig a végtelen tundrán.

A törpe olyan magasra nyúlt fel, amennyire csak tudott, s tömpe ujjáival félresöpörte a havat, hogy megkapaszkodhasson a sziklában. Ez volt az utolsó párkány, az utolsó akadály a csúc előtt.

Stumpet nyögve erőlködött. Tudta, hogy talán lehetetlen feladat előtt áll. Tisztában volt vele, hogy túllépte saját korlátait, és az lesz a sorsa, hogy több ezer láb magasságból zuhanjon le a biztos halálba.

Aztán valahogy új erő költözött belé. Ujjai erősen megkapaszkodtak és karjával felhúzta magát. Apró lábait kaparászva kalimpáltak, s egyszer csak fent volt a sima platón, az egész világ legmagasabb hegyének csúcsán.

Megállt a magaslaton, s szemügyre vette az alatta elterülő tájat, a meghódított világot. Aztán megnézte a

sokaságot: ezer és ezer szakállas alattvalója nyüzsgött a völgyekben, a hegyi ösvényeken. Mind őt ünnepelték, előtte hajlongtak.

Stumpet verítékben fürödve ébredt. Eltartott egy darabig, amíg magához tért és felfogta, hogy a saját kis szobájában van a Jeges Szelek Völgyének bányáiban. Kissé elmosolyodott, ahogy visszagondolt színes álmára, az utolsó lélegzetelállító lendületre, ami a csúcsra juttatta. Öröme azonban zavarrá változott, amikor belegondolt a következő jelenetbe, az ünneplő törpék látványába.

– Miért álmodom ilyeneket? – tűnődött Stumpet fennhangon. Sosem törekedett dicsőségre a hegymászásnál, csak arra a személyes elégedettségre, amit egy-egy hegy legyőzése jelent. Stumpet nem törődött azzal, mit gondolnak mások a mászókéességeiről, s nem is nagyon mondta senkinek, hova megy, hol volt, vagy hogy sikerült-e egy mászás vagy sem.

Megtörölte izzadt homlokát és visszadőlt kemény matracára. Az álom képei még elevenen éltek az emlékezetében. Álom volt, vagy lidércnyomás? Talán ömagának is hazudik arról, hogy miért mászik? Valóban érez némi fensőbbiséget, amikor meghódít egy hegyet? És ha ez a helyzet, akkor ez a fensőbbiség nem csak a hegyre, hanem a többi törpére is vonatkozna?

Ezek a kérdések egyre foglalkoztatták az amúgy higgadt, alázatos papnőt. Remélte, hogy félelmei alaptalanok. Többre tartotta magát, igazi énjét annál, mintsem aggódnia kellett volna ilyen apróságok miatt. Hosszú forgolódás után végre újra álomba merült.

Aznap éjjel Stumpet már nem álmodott. Crenshinibon egy dobozban pihent a törpe lábánál. Érezte Stumpet ellenérzéseit, s rájött, hogy óvatosabbnak kell lennie az ilyesféle álmok adagolásával. Ez a törpe nem könnyű zsákmány. A varázstárgynak fogalma sem volt arról, hogy miféle kincsek ígéretével tudná megkísérteni a papnőt.

Csalóka ígéretek nélkül a kristályszilánk nem tudott hatalmat szerezni senki felett. Ha viszont nyíltabban, erőszakosabban próbálkozik, gyanút kelthet Stumpetben. Ezt

Crenshinibon mindenképpen szeretne volna elkerülni, főleg mert olyan papnőről volt szó, aki jó istent szolgált, s talán még az ő elpusztításának titkát is meg tudja szerezni!

A kristályszilánk magába zárta mágiáját, s értelmes gondolatait mélyen eltemette. Tudta, hogy hosszú várakozása még nem ért igazán véget. Nem is fog véget érni, amíg ennek a törpének a kezében van.

4. RÉSZ

A JEGES SZELEK VÖLGYE

Jól emlékszem arra, amikor visszatértem Menzoberranzanba, szülővárosomba, gyermekkorom színhelyére. Egy tutajon siklottam a Donigarten taván, amikor megpillantottam a várost, a látványt, amit egyszerre féltem és vágytam. Soha többé nem akartam visszatérni Menzoberranzanba, s mégis el kellett

túnődnöm azon, hogy milyen érzés lenne odamenni. Vajon tényleg olyan rossz, mint ahogy emlékeimben él?

Jól emlékszem arra a pillanatra, amikor elsodródtunk a barlang ívelt fala mellett, s előbukkantak a faragott cseppkövek.

Csalódott voltam.

Nem éreztem dühöt vagy félelmet, áhítatot. Nem öntött el sem igazi, sem hamis nosztalgia. Nem rohantak meg gyermekkorom emlékei, sem a Zaknafeinnel töltött szép napok gondolatai.

Abban a pillanatban csak az futott át rajtam, hogy fények égnek a városban, ami szokatlan és talán jelentős dolog. Csak a küldetésem járt a fejemben, és az, hogy sietnem kell. Félelmeim – hisz valamennyire megmaradtak – pusztán ésszerű természetűek voltak. Nem megmagyarázhatatlan gyermekkori rettegés volt ez, hanem nagyon is valós aggodalom, hogy egy erős ellenség odújába lépek.

Később, amikor a helyzet lehetővé tette, tudatosan visszagondoltam erre a pillanatra. Nem tudtam, miért volt ilyen csalódást keltő és jelentéktelen. Miért nem volt rám nagyobb hatással annak a városnak a látványa, amely életem első három évtizedében az otthonom volt?

Csak akkor döbbsentem rá a valóságra, amikor megkerültem a Világ Hátának északnyugati csücskét, s megint ott voltam a Jeges Szelek Völgyében. Menzoberranzan csak egy állomás volt utamon, de nem otthon. Sosem volt az. Ahogy a vak boszorka verse is utalt rá, a Jeges Szelek Völgye lett első otthonom. Mindaz, ami előtte történt,

mindaz, ami erre a szélfűtta, kietlen tájra vezetett – Menzoberranzanból Blingdenstone-ba, aztán a felszínre, kósza mesterem bűvös ligetébe – csak út volt, amit be kellett járnom.

Ezek a gondolatok akkor világosodtak meg bennem, amikor évtizedek múlva újra elém tárult a völgy, újra éreztem az örök szelet az arcomon, azt a szelet, ami mindig is itt süvített, s amelyről a völgy a nevét kapta.

Othton. Különös szó. Majdnem mindenki számára mást jelent. Számomra az otthon nem csak egy hely, hanem egy érzés: a meleg, kényelmes biztonság érzése. Az otthon az, ahol nem kell kifogásokat keresnem a tetteimre vagy a bőröm színére, ahol elfogadnak, mert ott a helyem. Ez egyszerre személyes és közös dolog is, mert ez az a hely, amit valaki igazán a magáénak mondhat, de azért van így, mert ott vannak körülötte a barátai.

Menzoberranzantól eltérően most, amikor a Jeges Szelek Völgyére pillantottam, egyszerre feltámadt bennem a múlt. Eszembe jutottak az üldögélések Kelvin Halmának oldalában, a csillagok és a barbárok tüzei, a harc a tundra-jetivel, Bruenor oldalán. Eszembe jutott, milyen savanyú arcot vágott a törpe, amikor megnyalta a fejszéje élét, és kiderült, hogy a tundra-jeti agya milyen rossz ízű! Eszembe jutott, hogyan találkoztam Catti-brie-vel, aki azóta is társam. Akkoriban még csak kislány volt, bízó és csodálatos szellem, vad, de mégis érzékeny.

Annyi mindenjutott eszembe, hogy teljesen elárasztottak a képek, s bár küldetésem most sem volt kevésbé fontos vagy sürgős, mint Menzoberranzanban, most nem gondoltam vele.

Abban a pillanatban mindez egyszerűen nem számított. Csak az érdekelt, hogy hazaérkeztem.

Drizzt Do'Urden

18. fejezet

A szelek hátán

Drizzt és Catti-brie visszakísérték Deudermontékat Carradoonba, hogy elbúcsúzzanak a legénységtől, akikkel több mint öt évig dolgoztak együtt. Drizzt türelmetlen volt, s nem akarta a szükségesnél tovább halasztani a visszatérést a Jeges Szelek Völgyébe, ez a kis kitérő azonban kellett. Szeretetteljes búcsúzás játszódott le, s fogadkoztak, hogy találkoznak még majd.

A két barát – Drizzt később hívta Guenhwyvart – aznap este Deudermonttal és Robillard-ral vacsorázott. A varázsló, aki szokatlanul elevennek és barátságosnak tűnt, megígérte, hogy visszarepíti őket a Szárnyaló Szellem templomába, ahonnan továbbindulhatnak.

– Mi az? – kérdezte a varázsló, amikor a másik három összenevetett. Mindnyájuknak ugyanaz jutott az eszébe.

Robillard sokat változott az elmúlt hetekben, különösen a Caerwich homokos partján lezajlott csata óta. Tény ami tény, Harkle lemosta a színéről.

– Mi az? – kérdezte nyomatékosabban. Deudermont nevetett, és felemelte poharát. – Harkle Harpellre – mondta vidoran –, és mindarra a jóra, amit maga után hagyott!

A varázsló szortyintott, és emlékeztetni akarta a többieket, hogy a Tengeri Szellem egy tavon vesztegel, ezernyi mérföldre a Kardparttól. Amikor azonban társai mosolygó arcára pillantott, rájött, hogy Deudermont tószítja tulajdonképpen őrá irányul.

Első reakciója az lett volna, hogy ellenkezzék, s talán még előző ajánlatát is visszavonja. De végső soron el kellett ismernie, hogy a többieknek igazuk van, s ő is felemelte poharát. Senkinek sem mondta, de magában arra gondolt, hogy talán el kéne mennie a híres Borostyán Udvarházba Hosszúnyeregbe, hogy meglátogassa külön barátját.

Drizztéknek és Deudermontnak nehéz volt a búcsú. Megölelgették egymást, és megígérték, hogy újra találkozni majd, de mindnyájan ismerték a küldetés nagyságát. Nagyon is valós lehetősége volt annak, hogy egyikük sem jön vissza élve a Jeges Szelek Völgyéből.

Mindnyájan tudták ezt, mégsem említette egyikük sem, s úgy tettek, mintha épp csak egy kis időre válnának el egymástól.

Húsz perccel később Drizzt és Catti-brie már a Szárnyaló Szellem templománál voltak. Robillard is búcsút vett tőlük, aztán eltűnt egy másik villanásban.

Iván, Pikel és Danica örömmel üdvözölték őket. – Cadderly már készül – jegyezte meg a sárgaszakállú törpe. – Öreg ember lassan jár!

– Hihi – kottyantott közbe Pikel.

Danica már tiltakozni akart, de – Catti-brie jól látta – örült, hogy a törpék még mindig viccelődnek Cadderly hajlott korán. Mégpedig *azért*, mert hittek benne, hogy a pap egyre erősebb, fiatalabb lesz, s csúfolódásukban remény rejlett, nem rosszindulat.

– Gyere – mondta Danica Catti-brie-nek. – Eddig úgysem lehattunk eleget együtt. – A nő szúrós pillantást vetett a szakállas testvérpárra. – Kettesben – tette hozzá hangsúlyosan.

– Oóóóó – nyöszörögte Pikel.

– Mindig ezt csinálja? – kérdezte Drizzt Ivánt, aki bólintott és felsóhajtott.

– Azt hiszem, eleget meséltél már Mithril Csarnokról – szölt a sárgaszakállú törpe. – Menzoberranzanról már hallottam, de nem nagyon hiszem el, amit mondtak.

– Elmondom neked, amit tudok – felelte Drizzt. – De talán azt sem fogod elhinni, amit én mesélek.

– És mi van Bruenorral? – kérdezte Iván.

– Buner! – kiáltott fel izgatottan Pikel is.

Iván nyakon legyintette öccsét. – Veled mennénk, elf – magyarázta. – De sok dolgunk van itt. Vigyáznunk kell az ikrekre, meg minden, és az öcsémnek gondoznia kell a kertet. – Ahogy az öccsét említette, Iván Pikel felé fordult, mintha újabb ostoba megjegyzésre számítana. Pikel valóban úgy nézett ki, mint aki mondani akar valamit, de inkább csak fütttyentett. Amikor Iván visszafordult Drizztchez, a drow megrázta a fejét, és beharapta az ajkát, mert látta, hogy Pikel közben tövig kinyújtja a nyelvét, és a fülébe dugott ujjakkal csúfolja bátyját.

Iván villámgyorsan hátrafordult, de Pikel már ártatlanul álldogált, s békésen füttyörészett. Körülbelül háromszor játszották el ugyanezt, mire az idősebb törpe végre feladta.

Drizzt csak két napja ismerte a testvéreket, de látta, hogy remekül szórakoznak, s elképzelte, hogy élvezné mindezt Bruenor, ha egyszer találkoznának.

Danica és Catti-brie sokkal komolyabban és összeszedettebben töltötték az időt. Danica és Cadderly magánlakosztályába mentek, amely öt szobából állt az épület hátsó részében. Cadderlyt a hálószobában találták imádkozva és készülődve, ezért inkább magára hagyták, hogy ne zavarják.

Először általánosságban beszélgettek. Catti-brie mesélt a múltjáról, arról, hogy korán árvaságra jutott, aztán Bruenor a szárnya alá vette, és a Harcpöröly Klán nevelte. Danica is mesélt arról, hogyan tanult Penpahg D'Ahn mesternél: szerzetes volt, fegyelmezett harcos, aki nem is állhatott annyira távol Catti-brie-től.

A lány nem volt hozzászokva a magakorabeli, hasonló gondolkodású nők társaságához. Ennek ellenére tetszett neki a dolog, hisz megkedvelte Danicát, és akár barátságot is el tudott képzelni vele, ha a helyzet lehetővé teszi. Valójában a helyzet Danica számára is furcsa volt, hisz az ő élete sem zajlott könnyen, s ő sem találkozott gyakrabban hozzá hasonlókkal.

A múlt után a jelenről, majd a jövőről beszélgettek.

– Szereted? – kérdezte egyszer csak merészen Danica, a sötételfre célozva.

Catti-brie elvörösödött, és nem tudott válaszolni. Hát persze hogy szerette Drizztet, de azt nem tudta, hogy vajon úgy szereti-e, ahogyan Danica gondolja. Drizzttel egyszer már megbeszélték, hogy félreteszik ezeket az érzéseket, de most, hogy Wulfgar már olyan rég elment, s Catti-brie közelített a harminchoz, a kérdés újra felszínre került.

– Jóvágású fickó – jegyezte meg Danica, és úgy nevetett, mint egy pajkos kislány.

Catti-brie, ahogy ott terpeszkedett Danica kanapéján, rádöbbsent, hogy ő is éppen ezt érzi: mintha kislány lenne.

Olyan volt, mintha újra tizenéves lenne, a szerelemről és az életről álmodozna, és az lenne a legnagyobb problémája, hogy eldöntse: tetszik-e neki Drizzt vagy sem.

Persze a valóság hamar felébresztette őket, s lehervasztotta a nevetést. Catti-brie szeretett és elvesztett valakit, Danica pedig ott állt két kisgyerekekkel, és szembe kellett néznie azzal az eshetőséggel, hogy a férje, akit idő előtt megöregített a templom építése, talán hamarosan eltávozik.

A beszélgetés iránya fokozatosan elkanyarodott, végül elhallgattak. Danica Catti-brie-re meredt.

– Mi az? – kérdezte a lány.

– Gyermeket várok – felelte Danica, és Catti-brie azonnal tudta, hogy az asszony ezt neki mondta el először, még Cadderly előtt is titok.

Catti-brie várt egy pillanatig. Megvárta, hogy a mosoly szétáradjon Danica arcán, mert ekkor már biztos lehetett benne, hogy a másik jó dolognak tartja ezt a terhességet. Catti-brie is elvigyorodott, és megölelte Danicát.

– Ne szólj semmit Cadderlynak – kérte Danica. – Már elterveztem, hogy fogom elmondani neki.

Catti-brie hátradőlt. – Mégis nekem mondtad el először – szólt, és a valóság súlya ránehezedett a hangjára.

– Mert te elmész – felelte Danica tárgyilagosan.

– De hisz alig ismersz – emlékeztette Catti-brie. Danica megrázta a fejét. Szőke haja repdesett az arca előtt, s mandulaszemének pillantása összekapcsolódott Catti-brie kék tekintetével. – Ismerlek – felelte lágyan Danica. Ez igaz is volt, s Catti-brie is úgy érezte, hogy ismeri Danicát. Sok a közös bennük, s mindketten rádöbbsentek, hogy hiányozni fognak egymásnak.

Hallották, hogy Cadderly mozgolódni kezd a szomszéd szobában: hamarosan ideje indulni.

– Egy nap majd visszatérek – ígérte Catti-brie.

– Én pedig elmegyek egyszer a Jeges Szelek Völgyébe – felelte Danica.

Cadderly lépett be a szobába, és bejelentette, hogy elérkezett az indulás ideje. Melegen elmosolyodott, és tapintatosan nem kérdezett rá arra, hogy mitől csillog úgy mind a két nő szeme.

Cadderly, Drizzt és Danica a Szárnyaló Szellem legmagasabb tornyának tetején álltak, majdnem háromszáz lábnyira a föld felett. Hátukat vadul fújta a szél.

Cadderly halkan kántált egy ideig, aztán a két barát egyszerre kezdte mind könnyebbnek és könnyebbnek, szinte anyagtalannak érezni magát. A pap megfogta mindkettőjük kezét, kántált tovább, s alakjuk lassan elenyészett. Szellemként léptek le a toronyról a szél hátára.

A világ ködös, álomszerűen elmosódott vízióként suhant tova mellettük. Sem Drizzt, sem Catti-brie nem tudta, mennyi ideig repültek, de a hajnal már piroslott a keleti égen, amikor lelassultak és megálltak, hogy ismét anyagiassuljanak.

Luskan városában találták magukat, a Kardpart legészakibb részén, kissé délre a Világ Háta hegység nyugati végétől, s alig kétszáz mérföldre Settlestonétól.

Cadderly nem ismerte a várost, célzása mégis tökéletesnek bizonyult, s pontosan Deneir temploma elé érkeztek. Cadderlyt örömmel fogadták itteni paptársai. Gyorsan szobát kerített barátainak, és míg amazok aludtak, ő az egyik helybéli pappal kiment, hogy keressen Drizztéknak egy karavánt a völgy felé.

Könnyebben ment a dolog, mint Catti-brie várta, és ez örömmel töltötte el a lányt, mert tartott tőle, hogy Drizzt származása súlyosabban esik majd a latba, mint az ő szavai. Drizztet azonban sok luskani kereskedő ismerte, ahogy Catti-brie-t is, s harci ügyességük szívesen fogadott segítség volt minden karavánnak, amely a veszedelmes völgyi útra indult.

A két barát már ébren volt, amikor Cadderly visszaért a Deneir-templomba. Beszélt a papokkal, s készleteket szerzett be az útra. Drizztnek különösen jólesett az egyik ajándék: két tömlő, tele a templom kútjának megszentelt vizével. Az ajándéknak nem volt sok gyakorlati haszna, de Drizzt tudta, milyen nagy dolog az, hogy ember-papok adnak neki, a drow elfnek, egy jó isten vizéből.

– A társaid jóra való népek – mondta Drizzt a papnak, amikor hármasan maradtak Catti-brie-vel. Cadderly már mindent elmondott az előkészületekkel kapcsolatban, azt is, hogy hol és mikor kell csatlakozniuk a karavánhoz. A kereskedők még aznap indulni akartak, s Drizztéknak alig egy

órájuk volt az indulásig. Tudták, hogy újabb búcsúzkodás következik.

– Deneir büszke lehet rájuk – helyeselt Cadderly.

Drizzt el volt foglalva a csomagolással, így Catti-brie észrevétlenül félrevonhatta Cadderlyt. Danica, a barátnője jutott eszébe.

Cadderly elmosolyodott, mintha sejtette volna, miről lesz szó.

– Sok felelősség van rajtad – kezdte Catti-brie.

– Az istenem sokat követel – tért ki a válasz elől a férfi ravaszul, hisz tudta, hogy Catti-brie nem erre céloz.

– Az ikrekre gondoltam – suttogetta Catti-brie. – És Danicára.

Cadderly bólintott. Itt nem volt helye vitának.

Catti-brie egy darabig hallgatott: latolgatta a megfelelő szavakat. Hogyan fogalmazhatná meg úgy a mondanivalóját, hogy ne sértse meg a papot?

– Iván mondott nekem valamit az... az állapotodról -nyögte ki végül.

– Valóban? – kérdezett vissza Cadderly. Nem akarta megkönnyíteni a dolgokat a lány számára.

– Azt mondta, hogy azt hitted, meg fogsz halni, amikor a Szárnyaló Szellem elkészült – magyarázta Catti-brie. – És úgy is néztél ki.

– Tényleg úgy éreztem – ismerte el Cadderly. – És a katedrálissal kapcsolatos látomásaim is erre utaltak.

– De ez már vagy egy évvel ezelőtt volt – vetette közbe Catti-brie.

Cadderly bólintott.

– A törpe azt mondja, hogy mintha kezdenél fiatalodni -folytatta a lány. – És erősödni.

Cadderly mosolya még szélesebb lett. Tudta, hogy Catti-brie Danica érdekében beszél, és mélyen megérintette lelkét a két nő barátsága. – Semmiben nem lehetek biztos – mondta a lánynak. – De mintha valóban így lenne. Most már erősebb vagyok, sokkal erősebb és elevenebb, mint amikor a katedrális elkészült. – Cadderly kihúzta az egyik hajfürtjét, amelyben a szürke szálak közé homokszínűek is keveredtek. – Barna hajszálak. Amikor a katedrális kész lett, galambösz voltam.

– Akkor tényleg fiatalodsz! – kiáltott fel lelkesen Catti-brie. Cadderly mélyet sóhajtott, aztán bólintott. – Úgy tűnik.

– De persze nem lehetek biztos semmiben – tette hozzá, mintha félne hangosan kimondani reményeit. – Csak arra a magyarázatra tudok gondolni, hogy a víziók, amiket láttam a halálomról, és az a fáradtság, amit a befejezéskor éreztem, végső hűségem próbái voltak Deneir tanaihoz és parancsolataihoz. Valóban azt hittem, hogy hamarosan meghalok, ahogy meglesz az első szertartás az új templomban, s valóban, amikor vége lett, hatalmas kimerültség vett rajtam erőt. A szobámba mentem – azaz inkább Danica meg Iván vittek – és elaludtam. Azt hittem, hogy ezen a világon már sosem ébredek fel. És bele is nyugodtam. – Lehunytt szemmel gondolt vissza arra a sorsfordító napra.

– Mégis itt vagy – szólt Catti-brie.

– Talán Deneir próbára akart tenni engem, a hűségemet -gondolkodott el Cadderly. – És talán átmentem a próbán, így istenem úgy döntött, hogy meghagyja az életem.

– Ha jószágos isten, akkor már döntött – jelentette ki Catti-brie. – Semmi jó nem lenne abban, ha elvenne téged Danicától, az ikrektől meg a... – Gyorsan elhallgatott és szorosan összecsukta a száját, nehogy kiadja Danica titkát.

– Deneir jószágos isten – felelte Cadderly hasonló határozottsággal. – Te azonban a halandók fejével gondolkodsz. Mi nem érthetjük Deneir akarátát vagy tetteit. Ha Deneir elvesz engem Danicától és a gyerekektől, attól még ugyanaz a jó isten marad, aki valójában.

Catti-brie megrázta a fejét. Nem volt meggyőzve.

– Vannak magasabb elvek és érvek is annál, mint amit mi, emberek megérthetünk. Én hiszek abban, hogy amit Deneir tesz, az az ő nagy tervei és szükségletei szerint jó.

– Mégis reménykedsz – vetette közbe némileg vádlón Catti-brie. – Reméled, hogy újra fiatal lehetsz, olyan fiatal, mint a feleséged, és teljes életet élhetsz le mellette és a gyermekeid mellett!

Cadderly elnevette magát. – Való igaz – vallotta be.

Mindezt persze Drizzt is hallotta, hisz csak félig foglalta le a csomagolás.

Catti-brie és Cadderly vállat vontak, aztán az öreg pap, aki most már nem is tűnt olyan öregnek, odament Drizzt-hez, és a kezét nyújtotta. – Hozd el nekem azt a kristályszilánkot – kérte. – Együtt majd rájövünk, hogyan szabadítsuk meg a világot a gonoszságától.

– És hozd el apádat is – folytatta Cadderly. – Az az érzésem, hogy tetszene neki a Szárnyaló Szellem.

Drizzt megszorította Cadderly kezét. Hálás volt a pap bizalmáért. – A kristály majd jó ürügyem... ürügyünk... – pillantott Catti-brie-re – ...lesz arra, hogy visszatérjünk Carradoonba.

– Én máris indulok – szólt Cadderly, és magukra hagyta őket.

Drizzt és Catti-brie nem szóltak többet. Folytatták a készülődést az útra.

Az útra, ami haza vezet.

S övék az egész világ

Revjak tudta, hogy ez be fog következni, már akkor, amikor rájött, hogy Berkthgar nem akar elszakadni a Jávorszarvas Törzsétől, hogy saját törzset hozzon létre.

Revjak tehát ott állt a hatalmas barbárral szemben, egész népe gyűrűjében. A törzsben mindenki tudta, mi következik, de az eseménynek az ősi hagyományoknak megfelelően kell lezajlania.

Berkthgar megvárta, amíg a sokadalom elcsöndesedik. Okkal lehetett türelmes, hisz tudta, hogy a suttogások főként az ő javára hajlanak, s útja a hatalom felé egyre nagyobb lendületet kap. Végül – Revjak úgy érezte, hosszú percek teltek el – a tömeg elcsendesült.

Berkthgar magasra emelte és széttárta karjait. Hátán ott pihent kardja, a hatalmas Blankenfuere. – Magamnak kérem a Kihívás Jogát – jelentette be a hatalmas barbár.

Ujjongás támadt. Nem olyan erős, mint Berkthgar szerette volna, de azért elég ahhoz, hogy lássa: vannak jócskán támogatói.

– Milyen születés jogán kéred a Jogot? – tette fel a kérdést Revjak, a hagyománynak megfelelően.

– Nem vér – szólt ugyancsak az előírtak szerint Berkthgar –, de tett jogán! – Ismét éljenzés hallatszott.

Revjak megrázta a fejét. – Nincs okod erre, ha vér nem kíván kihívást – vetette ellen, s most az ő támogatói helyeseltek. – Én békében és erőben vezettem a népet -jelentette ki végül határozottan, s ez nagyon is igaz volt.

– Akárcsak én! – vágta rá gyorsan Berkthgar. – Settlestone-ban, távol otthonunktól. Háborún és békén vezettem át népünket, majd élén álltam a menetnek egész úton, vissza a Jeges Szelek Völgyébe!

– Ahol Revjak a Jávorszarvas Törzsének Királya – szólt habozás nélkül Revjak.

– Milyen születés jogán? – kérdezte Berkthgar.

Revjaknak itt gondja volt, s ezt jól tudta.

– Milyen születés jogán király Revjak, a Vörös Jorn fia, aki maga nem volt király?

Revjak erre nem tudott mit válaszolni.

– Te kaptad ezt a rangot – folytatta Berkthgar, belekezdve a történetbe, amit mindenki ismert, csak kissé más megvilágításban. – Átadta neked, kihívás és jog nélkül Wulfgar, Beornegar fia.

Kierstaad mindezt oldalról figyelte. Ebben a pillanatban látta át az igazi okát annak a Wulfgar-ellenes hadjáratnak, amit Berkthgar eddig folytatott. Ha Wulfgar legendája erős marad a barbárok közt, akkor apja helye biztos a trónon. De ha Wulfgart valamiképp hiteltelenné teszik...

– Aki jogosan igényelte és szerezte meg a királyságot Heafstaagtól, aki születés jogán volt király – érvelt Revjak. – Hányan emlékeznek itt még arra a harcra, amivel Wulfgar, Beornegar fia királyunk lett?

Sokan bölintottak, főleg az idősebbek közül, akik végig itt éltek a völgyben.

– Én is emlékszem arra a harcra – mordult fel ellenségesen Berkthgar. – És nem kétlem sem Wulfgar jogát, sem azt, amit a népünkért tett. De neked nincs vérségi jogod, nincs több, mint nekem, Revjak. Követelem a Kihívás Jogát!

Az ujjongás hangosabb volt, mint valaha.

Revjak a fírára pillantott, és bölintott. Nem kerülhette meg Berkthgar követelését, s legyőzni sem volt reménye. Visszafordult Berkthgarhoz. – Megkapod – felelte határozottan, s a kiáltozás ezúttal fülsiketítő lett, mindkét oldalról.

– Öt óra múlva, mielőtt a nap leszáll a láthatáron – kezdte Berkthgar.

– Most – szólt váratlanul Revjak.

Berkthgar szemügyre vette ellenfelét, és próbált rájönni, mi lehet a csel. A Kihívást általában a bejelentés napján, valamivel később szokták lebonyolítani, miután mindkét félnek volt ideje felkészülni testileg és lelkileg is a harcra.

Berkthgar összehúzta kék szemét, s a tömeg várakozásteljesen elhallgatott. Mosoly ült ki a hatalmas barbár arcára. Nem félt Revjaktól, sem most, sem azelőtt. Lassan a válla felé indult a keze, és megmarkolta Blankenfuere, aztán előhúzta tokjából a hatalmas pengét. A kardhüvely oldalt fel volt vágva, hogy Berkthgar gyorsan fegyvert rántthasson.

Revjak is elővette fegyverét, de figyelő, aggódó fia úgy látta, hogy nem igazán áll készen a harcra.

Berkthgar óvatosan lépett előre, keresve Blankenfuere legjobb egyensúlyát.

Ekkor Revjak fölemelte a kezét, és Berkthgar várakozóan megtorpant.

– Ki reméli közülünk, hogy Revjak győz? – kérdezte, mire számtalan hang kiáltott fel.

Berkthgar csak trükköt látott a kérdésben. Mélyen felmordult. – És ki akarja Berkthgart, a Merész Berkthgart a Jávorszarvas Törzsének Királyául?

Az ujjongás nyilvánvalóan hangosabb volt, mint az előbb.

Revjak odalépett ellenfeléhez. Egyik kezét felemelte, a másikkal mélyen a földre eresztette fejszéjét. – Válaszoltam a kihívásra – mondta, és fegyverét a földre ejtette.

Minden szem hitetlenkedve kerekedett el. Talán Kierstaad volt a legjobban elképedve. Ez becsületvesztés! Ez gyávaaság a barbárok közt!

– Én nem győzhetlek le téged, Berkthgar! – jelentette ki Revjak hangosan, hogy mindenki hallja. – De te sem győzhetsz le engem.

Berkthgar összehúzta a szemét. – Kettéhasíthatnának! – mordult fel, és úgy megmarkolta a kardját, mintha azonnal cselekedni is akarna.

– Hogy aztán néped megszenvedje a következményeket – tette hozzá halkan Revjak. – Bárki is győz, a kihívás két törzset állít szembe, akik dühvel és bosszúvágygal tekintenek egymásra. – Végignézett a sokadalmon. – Nem vagyunk elég erősek ahhoz, hogy ezt kibírjuk – folytatta. – Akár erősíteni akarjuk a barátságot Settlestone-nal és a törpékkel, akár visszatérünk a régi szokásokhoz, együtt kell csinálnunk, egyként!

Berkthgar arckifejezése nem enyhült. Most már megértette. Revjak nem győzheti őt le harcban – ezt mindketten tudták –, ezért az öreg belső erejét használta ki. Berkthgar valóban szeretne volna kettéhasítani, de hogy is tehetne volna meg most?

– Egyként – ismételte Revjak, és a kezét nyújtotta, hogy ellenfele átfoghassa a csuklóját.

Berkthgart majd szétvetette a düh. Beakasztotta a lábát Revjak eldobott fejszéjébe, s messzire rúgta. – Gyáva vagy! –

dörögte. – Ma tanújelét adtad! – Berkthgar győzedelmesen a magasba emelte karját.

– Nekem nincs vérségi jogom! – kiáltott fel Revjak. – De neked sincs! Az embereknek kell eldönteniük, hogy ki uralkodjon és ki álljon földre!

– A kihívás harcra szól! – vágott vissza Berkthgar.

– Most nem! – felelte Revjak. – Most nem, amikor az egész törzs szenvedné meg ostoba büszkeségedet. – Berkthgar olyan mozdulatot tett, mintha ütni akarna, de Revjak ügyet sem vetett rá. Az emberek felé fordult. – Döntsetek ti! – kiáltotta.

– Revjak! – rikkantotta valaki, de hangja beleveszett számos fiatal harcos ordításába, akik Berkthgart éltették. A barbárok egymást próbálták túllícitálni, verekezés kezdődött, fegyverek kerültek elő.

Ezalatt Berkthgar végig meredten az öreget bámulta, s amikor az visszanézett, Berkthgar csak a fejét csóválta. Hogy szégyeníthette meg ennyire Revjak a népét?

Ő azonban bízott a döntésében. Nem félt a haláltól, soha nem félt, de valóban hitte, hogy a harc közte és Berkthgar közt megosztaná a törzset, s mindkét csoportnak csak bajt okozna. Ez a jobbik megoldás, amíg kézben lehet tartani az eseményeket.

Pedig nem úgy állt a helyzet. Mindkét oldal ordibált, a kiáltásokat azonban kard- és fejszelengetés, fenyegetőzés kísérte.

Revjak szemügyre vette a tömeget: felmérte, mennyien állnak mellette, mennyien Berkthgar mellett. Hamarosan tudta, mi az igazság.

– Állj! – parancsolta teli torokból, s az ordítás lassan alábbhagyott.

– Ki szól Berkthgar mellett, teli torokból? – kérdezte

Revjak.

Hatalmas ordítás következett.

– És ki Revjak mellett?

– Revjak mellett, aki nem hajlandó harcolni! – tette hozzá gyorsan Berkthgar, s az ordítás nem volt sem olyan hangos, sem olyan lelkes, mint az előbb.

– Akkor a kérdés eldöntetett – jelentette ki Revjak inkább Berkthgarnak, mint a tömegnek. – Berkthgar a Jávorszarvas Törzsének királya.

Berkthgar alig hitt a fülének. Most már tényleg lecsapta volna az öreget. Ez lenne diadalának napja, a halálos küzdelem győzelme, ahogy az a törzs kezdete óta volt? De mit tehetne? Hogyan vághatja le egy fegyvertelen embert, aki éppen most nyilvánította őt a népe vezérének?

– Légy bölcs, Berkthgar – súgta halkan Revjak, és közelebb húzódott, mert az elképedt tömeg zúgni kezdett. – Együtt fogjuk megtalálni népünk igaz útját, ami a legjobb lesz a jövőre nézve.

Berkthgar félretolta. – Majd én döntök – jelentette ki. – Nincs szükségem egy gyáva tanácsára!

Azzal kilépett a körből, s leghűségesebb követői felsorakoztak mögötte.

Revjakot bántotta a visszautasítás, de nem volt igazán meglepve. Az vigasztalta, hogy mindent megtett azért, amit a legjobbnak tartott népe számára. Ez persze keveset számított, ha a fiára nézett, aki éppen most lett férfivá.

Kierstaad arcán hitetlenkedés és szégyen tükröződött.

Revjak felszegte fejét, és odament a fiúhoz.

– Értsd meg -győzködte –, ez az egyetlen megoldás.

Kierstaad otthagya. A logika talán megmutathatta volna neki apja *igazát*, de a logika igencsak kis szerepet játszott most a gondolataiban. Szégyellte magát, mélységesen szégyellte, s legszívesebben világgá ment volna, ki a tundrára, akár élni, akár meghalni.

Már ez sem számított neki.

Stumpet Kelvin Halmának legmagasabb fokán ült: könnyű volt a mászás. Gondolatai, mint újabban álmai is, dél felé kalandoztak, a Világ Hátának hatalmas csúcsai felé. Dicsőség és diadal futó képei suhantak el előtte. Elképzelte magát a legmagasabb hegy tetején, ahogy végigtekint az egész világon.

A kép pusztá irracionálisága nem jutott el a tudatáig. A csalóka, csábító álmok, gondolatok állandó áradata lassan lepusztította az amúgy józan törpe érzékenységét. A logika vágyaknak adta át a helyét, amelyek nem is voltak igazán a sajátjai.

– Útban vagyok felétek, hatalmas csúcsok – szólalt meg hirtelen a törpe. – És egyikőtök sem lesz elég magas ahhoz, hogy visszatartson!

Megtörtént: fennhangon kimondta célját. Azonnal elkezdte összeszedni a holmiját, aztán mászni kezdett lefelé.

Iszákjában Crenshinibon épp hogy csak nem dorombolt örömeiben. Eddig nem volt terve arra, hogy a markába kaparintsa Stumpetet. Ismerte a törpe makacsságát, annak ellenére, hogy csalóka képei valamennyire magukkal ragadták a papnőt. Crenshinibon ismerte Stumpet helyét is a társadalmában: Moradin, a Lélekkovács papnője. Eddig a kristálynak sikerült nagyjából eltéríteni Stumpet minden azon próbálkozását, hogy beszéljen istenével, de tudta, hogy előbb-utóbb a törpe megtudja az igazat a magával hordott “melegítő-botról”.

Ezért Crenshinibon arra használta fel Stumpetet, hogy segítségével elkerüljön a törpéktől, a Világ Hátának vadonjába, ahol majd talál egy trolit vagy óriást, esetleg sárkányt, aki tovább hordozza.

Igen, egy sárkányt, gondolta Crenshinibon. Együtt dolgozni egy sárkánnyal!

Stumpet, akinek fogalma sem volt a “melegítő-bot” kívánságairól, sőt, arról sem, hogy egyáltalán léteznek ilyen kívánságok, csak a hegyek meghódítására gondolt. De még abban sem volt biztos, hogy miért akarja.

Uralkodásának első éjszakáján Berkthgar kezdte felfedni azokat az irányelveket, amelyeket a völgy barbárjai követni fognak: azt az életmódot, amelyet tíz évvel azelőtt, Wulfgar uralkodása előtt folytattak.

Minden kapcsolatot azonnal megszakítottak Settlestone-nal, Bruenorral és a törpékkel pedig halálbüntetés terhe mellett tilos volt szóba állni.

– És ha a szakállas népből bárkit is a nyílt tundrán találtok – folytatta Berkthgar, és Kierstaad úgy érezte, mintha a király egyenesen rá nézne –, hagyjátok ott meghalni!

Később Kierstaad egyedül üldögélt a csillagos ég alatt. Most már értette, mivel próbálkozott az apja délután. Revjak nem bírta volna legyőzni Berkthgart, ezt mindenki tudta, ezért az öregnek kompromisszummal kellett próbálkoznia, amely mindenki javát szolgálja. Kierstaad most már átlátta, hogy apja lemondása a Berkthgart támogató többség mellett bölcs, sőt, bátor tett volt, de szívében még mindig szégyen töltötte el amiatt, hogy apja nem volt hajlandó harcolni.

Persze még mindig jobb így, mint ha meghalt volna Berkthgar kezétől, gondolta. Bár ez a szokás, az ősi és megszentelt hagyomány. Mit gondol most vajon Tempus, a harc istene Revjakról? Milyen helye lesz Revjaknak a túlvilágon, miután megtagadta a becsületes és jogszerű harcot?

Kierstaad a tenyerébe támasztotta homlokát. Nem csak apja veszítette el a becsületét, hanem az egész család is.

Talán fel kéne esküdnie Berkthgarra, és meg kéne tagadnia apját. Berkthgar együtt volt Kierstaaddal a settlestone-i évek alatt, s ő volt mellette akkor is, amikor Kierstaad elejtette első zsákmányát a tundrán. Örömmel fogadná az új támogatót. Kétségkívül vezetői pozíciójának megerősítését látná ebben.

Nem. Kierstaad nem hagyhatta el apját, bármennyire neheztelt is rá. Fegyvert fog Berkthgar ellen, ha kell, és megöli vagy meghal, hogy helyreállítsa a család becsületét. Nem hagyja el az apját.

Ez a lehetőség hasonlóképp elfogadhatatlannak tűnt a fiú számára. Egyedül, túlcsonduló, elkínzott lélekkel ült az égbolt kupolája alatt.

A megérdemelt fizetség

Drizzt és Catti-brie is jól belejöttek a lovaglásba Mithril Csarnok és Vízmélye között, de az már hat éve volt, és azóta csak a hullámok hátán lovagoltak. Mire azonban a karaván megkerülte a Világ Hátának nyugati végét, öt napi járásra Luskantól, már visszazökkentek a ritmusba, habár alaposan felhorzsolódott a lábuk és az ülepük.

Elöl jártak, jóval a karaván előtt, amikor elérték a völgyet.

Elérték a völgyet!

Drizzt már éppen szólni akart Catti-brie-nek, hogy lassítson, de a lány magától is rövidre fogta a kötőféket.

Otthon voltak, igazán otthon, alig százmérföldnyire attól a helytől, ahol először találkoztak, s ahol életük és barátságuk kialakult. Minden emlék egyszerre rohanta meg őket, ahogy a szélfúttá tundrát nézték, hallgatták az örök zúgást, a gleccserekről lezúduló szél szüntelen hívását. A jeges szélét, amiről a völgy a nevét kapta.

Catti-brie szeretett volna mondani valamit Drizztnek, valami szépet és jelentőségteljeset, s Drizzt is ugyanerre készült. De egyikük sem talált szavakat. Túlságosan nagy áhítattal töltötte el őket a völgy pusztá látása.

– Gyere – szólalt meg végül Drizzt. Visszanézett a válla fölött a karaván közeledő hat szekereire, aztán előrefordult a csodálatos üresség felé. Kelvin Halma nem látszott – még túl messze volt –, de már nem sokáig.

A drow hirtelen erős vágyat érzett arra, hogy újra lássa a hegyet. Hány órát, hány napot töltött el ott!

Hányszor ült a halom sziklás oldalában a csillagokat és a barbárok távoli tüzeit figyelve!

Szólni akart Catti-brie-nek, hogy induljanak, de a lány megint csak olvashatott a gondolataiban, mert már meg is sarkantyúzta a lovát, mielőtt a drow megszólalhatott volna.

Ekkor valami más is eszébe jutott Drizzt Do'Urdennek a völgyről: kósza-ösztrőneinek figyelmeztetése, hogy a hely nem biztonságos. A Világ Háta mögül kibukkanva ismét vadonba érkeztek, ahol tundra-jetik és vad goblinok járnak. Nem akarta elrontani a lány hangulatát, de remélte, hogy Catti-brie most is osztozik gondolataiban.

A vigyázatlanok nem húzzák sokáig a Jeges Szelek Völgyének vigasztalan vidékén.

Sem aznap, sem másnap nem volt kellemetlenségük, a következő nap pedig még hajnal előtt útnak indultak, s jókora távolságot tettek meg. A tavaszi sár már megszáradt, a talaj szilárdan és egyenletesen simul alájuk: a szekerek könnyen gurultak.

A nap egyszer csak felbukkant, s szűzni kezdte a szemüket, főleg Drizztet, akinek szervezete a sötétség évezredek örökségét hordozta. A felszínen eltöltött két évtized alatt, s hat évnyi hajózás után a Kardtenger csillámló vizén, Drizzt érzékeny szeme még mindig nem szokott hozzá teljesen a felszíni fényhez. Mégsem bánta a szűrő világosságot: örült neki, s mosolyogva üdvözölte a hajnalt, hisz a fény mindig emlékeztette arra, milyen messzire jutott.

Dél előtt, amint a nap egyre magasabbra kúszott a felhőtlen délkeleti égen, valójában először pillantották meg tisztán a tájat, ami valaha az otthonuk volt: egyetlen villanást, ami Drizzt szerint a Kelvin Halmának tetejét borító kristályos hóréteg csillogása lehetett.

Catti-brie nem volt ebben olyan biztos. Kelvin Halma nem olyan magas, s még két napi kemény lovaglás odáig az út. A lány mégsem adott hangot kételyeinek, mert szerette volna hinni, hogy a drow-nak igaza van. Otthon akart lenni. – Drizzt is így volt ezzel, így a tempó gyorsult, olyannyira, hogy messze maguk mögött hagyták a szekereket. Végül a karaván vezetőjének éles kiáltása térítette észre őket: kötelesség is van a világon. Összemosolyogtak.

– Nemsokára – biztatta Drizzt.

A menet sietős maradt, legalábbis egy ideig. Aztán a drow visszafogta a lovát, körbenézegetett és a levegőt szimatolta.

Ennél több figyelmeztetés nem is kellett Catti-brie-nek. Ő is visszafogta a lovát, és a talajt figyelte.

Drizzt mindent jellegtelennek látott. A föld sima volt, szürkésbarna, törések nélkül. Semmi szokatlant nem vett észre, s hallani is csak a patkók kopogását hallotta a szél süvítésében. Az orrával sem érzett semmi mást a völgy nedves,

nyári szagán kívül. Mégsem nyugodott meg. Nem voltak jelek, de a völgy szörnyetegei mindig is így ravaszkodtak.

– Mire gondolsz? – kérdezte végül Catti-brie.

Drizzt tovább nézelődött. Körülbelül száz yard választotta el őket a szekerektől, de a távolság gyorsan csökkent. Nem látott semmi gyanúsat, s fülei és orra sem mondtak semmit. Az a bizonyos hatodik érzék azonban mást sugott: tudta, hogy valami elkerülte a figyelmüket.

Drizzt elővette zsebéből az ónix szobrocskát, és halkan előhívta Guenhwyvart. Ahogy a füstköd felkavarodott és a párdúc kezdett alakot ölteni, a drow intett a lánynak, hogy vegye elő az íjat – amit Catti-brie már meg is tett –, és kanyarodjon vissza a karaván felé, jobbról fedezve azt, míg ő a bal oldalon lesz.

A lány bólintott. Bizsergett a bőr a tarkóján, harcos érzékei készenlétre intették. Nyílvesszőt tett az íjhúrra, s fél kézzel tartotta Taulmarilt, fél kézzel pedig a lovat irányította.

Guenhwyvar hátracsapott fülekkel jelent meg: Drizzt hívó hangjának tónusából és saját hihetetlen érzékeivel is tudta, hogy ellenség van a környéken. Jobbra pillantott, Catti-brie-re, aztán balra, Drizztre, majd elindult középén, készen arra, hogy bármelyikük segítségére siessen.

Látva a harcosok mozgását, majd a párdúc megjelenését, az első szekér kocsisa lassított, majd megálljt kiáltott. Drizzt feltartotta szablyáját, jelezve, hogy egyetért a döntéssel.

Messze jobb oldalt Catti-brie vette észre elsőnek az ellenséget. Mélyen a földben volt, csak kusza barna feje látszott ki egy lyukból. Egy tundra-jeti volt, a völgy legveszedelmesebb vadásza. Nyáron barna, télen hófehér: az álcázás mestere. Catti-brie már-már elismerően bólintott a jeti képességeire: Drizzt is meg ő is simán elmentek volna a szörnyeteg mellett. Ez a Jeges Szelek Völgye, emlékeztette magát keményen a lány. Könyörtelen, nem bocsátja meg a legkisebb hibát sem.

Ezúttal azonban a jeti volt az, aki hibázott, gondolta Catti-brie, s felemelte íját. Elsuhan a kilőtt nyílvessző, s éppen tarkón találta a mit sem sejtő jetit. A bestia előreleandult, visszarándult, majd holtan rogyott alá odújába.

Egy pillanat sem telt el, s a tundra mintha felrobbant volna: féltucatnyi újabb jeti tört elő hasonló lyukakból. Erőtéljes, szőrös lények voltak, mintha az ember és a medve kereszteződése lennének – ahogy a völgy barbár legendái regélték is.

Drizzték mögött a párdúc ráugrott az egyik jetire, s visszalökte odújába, utánarepülve a lendülettől.

A jeti minden erejével szorította a párdúcot, de Guenhwyvar izmos hátsó lábaival eltolta magától.

Ezalatt Drizzt vágta fogott, nekiment egy jetinek, s kettős vágással megsuhintotta szablyáit, miközben a lábaival keményen kapaszkodott a nyeregben.

A sebesült bestia felhőrdült és összerogyott, de Drizzt már nem törődött vele. A második jeti már kapott is feléje, pontosabban a ló felé. A jetik köztudottan képesek voltak megállítani a vágató lovat is, közben eltörve az állat nyakát.

Drizzt ezt nem kockáztathatta meg. Kissé bal felé kanyarodott a jeti mellett, aztán bal lábát átemelte a nyereg fölé, és futva a földre pattant lováról. Bűvös bokakarikái segítségével hamar felvette a tempót.

Vadul vagdalkozva rontott a meglepett jetire, s jó pár sebet ejtett rajta, amíg túl messzire nem került tőle. Mégis futott tovább, mert tudta, hogy a jeti, aki még korántsem halt meg, üldözőbe veszi. Amikor már eléggé le hagyta a bestiát, visszafordult egy újabb menetre.

Ekkor Catti-brie is vágta kezdett, s megcélzott egy szörnyet.

Elhibázta, de már kezében volt az újabb nyílvessző, s ezúttal a jeti csípőjét találta el.

A szörnyeteg megingott a lövéstől, *aztán* újabb nyilat kapott, majd még egyet. Szembefordult a közeledő lovassal. Még mindig talpon volt, makacsul, amikor Catti-brie elérte. A lány mindig kész volt egy kis rögtönzésre: a nyeregre akasztotta Taulmarilt, s egy mozdulattal előrántotta Khazid'heát, a varázslatos kardot.

Catti-brie lecsapott, s Khazid'hea a jeti koponyájába hasított, befejezve a véres feladatot. A bestia lehanyatlott, agyveleje a földre csordult.

Catti-brie elvágatott a halott lény mellett, eltette kardját és újra elővette Taulmarilt. Lövése vállon találta a következő jetit: a bestia karja ernyedten hanyatlott le. Catti-brie messze mögötte meglátta az utolsó ellenfelet, aki a legközelebb volt a szekerekhez. A távból azt is észrevette, hogy a karaván őrsege – egy tucat kemény harcos – is a harc felé igyekszik.

– Ez a mi harcunk. – morogta a lány elszántan, és amikor a sebesült jetihez közeledett, megint felakasztotta Taulmarilt és előrántotta Khazid'heát.

Az odúban verekedő Guenhwyvarnak karmai jókora előnyt adtak. A jeti harapni próbált, de a párdúc gyorsabb volt, a nyaka pedig hajlékonyabb. Guenhwyvar beharapott a jeti álla alá, a szőrös nyakba, és karmaival tovább kapálózott, távol tartva magától a jetit, miközben a hatalmas állkapocs a bestia torkára tapadt.

A párdúc azonnal előjött az odúból, ahogy a jeti feladta az ellenállást. Guenhwyvar balra nézett, aztán jobbra, Drizztre és Catti-brie-re. Felmordult és jobb felé szökött, ahol veszedelmesebbnek tűnt a helyzet.

Drizzt rárontott a megsebesített jetire, de megtorpant előtte, kibillentve egyensúlyából a bestiát, aki számított az ütközésre. A jeti túlságosan előrehajolt. A drow szablyái lecsaptak, s leszelték a szörnyeteg számos ujját.

A jeti elbődült és visszarántotta a kezét. Drizzt hihetetlen gyorsasággal utánvetette magát, belevágott Csillámmal a karjába, másik pengéjével pedig megsebesítette a derekát. Ezután ügyesen kitért oldalra, mielőtt a jeti ellentámadásba lendülhetett volna.

Ellenfele sem volt azonban ostoba jószág, főleg harcban, s megértette, hogy túlszámnyalták. Menekülésre fogta a dolgot, s gyorsan távolodott hosszú lépteivel, amelyekkel könnyedén le hagyott volna bármiféle embert vagy elfet.

Drizzt azonban bűvös bokaperecet viselt, s könnyedén beérte. A jeti mellett termett, és vágásaival vöröstre festette a barna bundát. A kósza jól ismerte a tundra-jetik igazi természetét: tudta, hogy nem egyszerű ragadozók, hanem

gonosz szörnyetegek, akik szórakozásból is gyilkolnak, nem csak élelemért.

Nem hagyta elszökni a bestiát, s kivédte annak erőtlen ellencsapásait. Végül a jeti összeszedte minden erejét, s utolsó, elkeseredett rohamra indult.

Drizzt is rohamozott, előretartott szablyákkal, s egyik pengéje a jeti torkába, a másik a hasába fúródott.

Aztán ügyesen átszökkent a másik oldalra, a rogyadozó jeti kinyúló karja alatt, majd megtorpant és hátba szúrta ellenfelét, s a jeti már roskadt is össze.

Most került sor Catti-brie és az egyetlen sértetlenül maradt ellenfél versenyére: mindketten a karján sebesült jeti felé igyekeztek.

A lány győzött, és keményen lecsapott, amikor a jeti feléje nyúlt ép karjával. Khazid'hea, a borotvaéles kard vállból, tisztán metszette le a kart.

A jeti eszelős táncba kezdett, megpördült, aztán véresen a földre hanyatlott.

Catti-brie otthagya. Tudta, hogy a harcnak nincs vége. Épp időben fordult hátra, hogy szembenézzen az utolsó jeti rohamával. Előreszegezte kardját.

A bestia széttárt karral, egyenesen nekirohant.

Khazid'hea átdöfte a mellkasát, de erős kezeivel megragadta Catti-brie vállát, s lendülete hátravetette a lányt.

Miközben zuhant, Catti-brie rádöbrent, hogy mit jelent az, ha ráesik egy kétszázötven kilós jeti. Azonban a jeti hirtelen eltűnt fölüle: röptét eltérítette a szökkenő Guenhwyvar.

Catti-brie a földre nyekkent, de egy gördüléssel már talpon is volt.

A harc most már valóban véget ért: Guenhwyvar állkapcsa a már halott jeti nyakára csattant.

Catti-brie felpillantott az elképedt karavánőrökre.

Hat jeti, néhány perc leforgása alatt.

Catti-brie nem tudott visszafojtani egy mosolyt, de Drizzt sem, amikor odajött, és az emberek hitetlenkedő fejcsóválással fordították vissza lovaikat.

Cadderly szerint elsősorban Drizzt harcos-híre miatt kerültek be a karavánba, most nevük tovább fog terjedni Luskan kalmárai között, s egyre többen fogadják majd el Drizzt Do'Urdent.

A két barát hamarosan visszatért az élre.

– Nekem hármam van – mondta Catti-brie tárgyilagosan. Drizzt összehúzta a szemeit. Ismerte a játékot: sokat játszották Wulfgarral, de még Bruenorral is.

– Két és feled -javította ki Drizzt, mert eszébe jutott, hogy a párduc is közbenjárt.

Catti-brie gyors fejszámolást végzett, aztán úgy döntött, hogy nincs értelme vitatkozni a drow-val, habár úgy vélte, hogy az utolsó jeti már halott volt, mire Guenhwyvar kezelésbe vette. – Két és fél – felelte – de neked csak kettő!

Drizzt nem tudott elfojtani egy kuncogást.

– És másfél a macskának! – tette hozzá a lány fensőbbes csettintéssel.

Guenhwyvar, aki mellettük ügetett, felmordult, mire Drizzték nevetésben törtek ki, hisz sejtették, hogy a nagyon is okos állat minden szavukat értette.

A karaván folytatta útját a Jeges Szelek völgyébe, s a tervezettnél előbb értek Bryn Shanderbe, a völgy legfőbb piacára, a tíz város legnagyobbikába. Bryn Shander alacsony dombokra épült, fallal körülvéve, körkörös alakzatban. Közel volt a három tó – a Maer Dualdon, a Lac Dinnershere és a Vörösvíz – közti terület pontos mértani középpontjához. Bryn Shander volt a tíz város közül az egyetlen, amely nem rendelkezett halászfloattával, mégis a legvirágzóbbá vált mind közül: mesteremberek, kereskedők otthona, politikai központ lett.

Drizztet nem fogadták éppen barátságosan, még azután sem, hogy hivatalosan bemutatták a kapuőröknek, s az egyik még emlékezett is a drow-ra kisfiú korából. Catti-brie-t viszont szívesen látták, főleg hogy apja visszatért a völgybe, s a város már alig várta, hogy a fémek folyama meginduljon a törpebányákból.

Mivel munkája a karaván mellett véget ért, Drizzt be sem ment volna Bryn Shanderbe. Északnak akart fordulni, a törpe völgy felé. Mielőtt azonban elszámoltak volna a karavánvezetőkkel a kapukon belül, megjött a hír, hogy Cassius, Bryn Shander Szószólója látni kívánja Catti-brie-t.

A lány talpig koszos volt a hosszú út után, s legszívesebben azonnal bedőlt volna egy jó kényelmes ágyba, de nem utasíthatta vissza a meghívást, ahhoz azonban ragaszkodott, hogy Drizzt is vele menjen.

– Jól ment – mondta Catti-brie jóval később, amikor Drizzttel együtt elhagyták a szószóló házát.

Drizzt nem ellenkezett. Valóban jobban ment minden, mint várta, hisz Cassius jól emlékezett a drow-ra, s váratlan módon mosollyal üdvözölte őt. Most pedig nyíltan járhatott Bryn Shander utcáin, kíváncsi tekintetek, de

nem nyílt ellenségesség közepette. Sokan – főleg a gyerekek – mutogattak és összesúgtak, s Drizzt éles füle nemegyszer elcsípte a

“kósza” és a “harcos” szavakat, mindig tiszteletteljesen kiejtve.

Jó volt otthon lenni, olyan jó, hogy Drizzt majdnem elfeledkezett a feladatáról, ami miatt jött. Egy kis ideig mindenestre nem gondolt sem Errtura, sem a kristályszilánkra.

Mielőtt elérték a kaput, Bryn Shander egy újabb lakója rohanta le őket, a nevüket kiáltozva.

– Regis! – kiáltotta Catti-brie, felismerve a félszerzetet. Az lobogó fürtökkel caplatott feléjük.

– Úgy akartatok elmenni, hogy még csak meg sem látogattok? – zihálta a félszerzet. Catti-brie szorosan átölelte. – Nem is üdvözlitek rég nem látott barátotokat? – folytatta Regis, amikor újra a talpán állhatott.

– Azt hittük, Bruenorral vagy – magyarázta Drizzt, s Regis nem is sértődött meg, mert a magyarázat egyszerű és valóban hihető volt. Ha tudták volna, hogy a félszerzet Bryn Shanderben van, biztosan egyenesen hozzá indulnak.

– Megosztom az időmet a bánya és a város között – magyarázta Regis. – Valakinek követként is működnie kell a kereskedők meg a mogorva apád között!

Catti-brie megint megölelte.

– Cassiusszal ebédeltünk – mentegetődzött Drizzt. – Úgy tűnik, nem sok minden változott Settlestone-ban.

– Az emberek nagy részét kivéve. Ismeritek a völgyet. Errefelé vagy nem maradnak soká, vagy nem élnek soká.

– Cassius még mindig uralkodik Bryn Shanderben – vetette ellene Drizzt.

– És Jensin Brent is még szószólója Caer-Dinevalnak -tette hozzá Regis örömmel. Ez jó hír volt, mert Jensin Brent az Akar Kessel és a kristályszilánk elleni csata egyik hőseként vált ismertté. Az egyik legjózanabb politikus volt, akivel valaha is találkozott bármelyikük.

– A jó azonban együtt jár a rosszal – folytatta Regis –, mert Kemp is maradt Targosban.

– Szívós vén orkfajzat – morogta halkan Catti-brie.

– Szívósabb, mint valaha – kontrázott Regis. – És Berkthgar is visszatért.

Drizzt és a lány bólogattak. Mindketten hallottak már a dologról.

– Revjakkal és a Jávorszarvas Törzsével jár – magyarázta a félszerzet. – Alig hallunk felőlük.

Hanghordozása azonban elárulta Drizztéknak, hogy tud valamit.

– Bruenor meglátogatta Revjakot – vallotta be Regis. – Nem sült el túl jól a dolog.

Drizzt ismerte Revjakot, tudta, milyen bölcs. De ismerte Berkthgart is, s hamar rájött, hogy mi a gondok forrása.

– Berkthgar sosem bocsátott meg igazán Bruenornak -folytatta Regis.

– Jaj, ne, már megint a kalapács? – jajdult fel Catti-brie.

Regis nem tudott bővebb magyarázatot adni, de Drizzt akkor és ott eldöntötte, hogy személyesen látogat el a barbárokhoz. Berkthgar nemes és erős harcos, de makacs is tud lenni, s a drow, sejtette, hogy az öreg Revjaknak elkel egy kis támogatás.

Ez azonban már a következő napra várt. Drizzték Regisnél töltötték az éjszakát Bryn Shanderben, aztán másnap kora reggel elindultak északra, a törpebányák felé.

Dél előtt érkeztek, és ahogy leértek a völgybe, az izgatott Catti-brie, aki itt nőtt fel, átvette a vezetést Registől. A lánynak nem kellett kalauz ezen az ismerős tájon. Egyenesen a törpe alagutak főbejáratához ment, és habozás nélkül belépett. Olyan ösztönösen hajolt le az alacsony részeknél, mintha soha nem is jött volna el innen.

Már-már futott a derengő folyosókon, csak rövid időre állva meg, ha egy-egy ismerős törpével találkozott – a szakállas arcok felragyogtak, amikor látták, hogy Drizzték visszatértek. A beszélgetések udvariasak, de rövidek voltak: egy jókívánság a törpe részéről, s egy kérdés Drizztéktől, hogy hol találják Bruenort.

Végül megérkeztek ahhoz a teremhez, ahol a törpekirály állítólag dolgozott. Hallották bent a kalapács döngését: a törpe kovácsolt, ami ritkán esett meg az elmúlt évtizedben, Égisz-agyar készítése óta.

Catti-brie résnyire nyitotta az ajtót. Bruenor háttal állt neki, a lány mégis megismerte a válla tartásáról, a rőt hajról, a törött tülkű sisakról. A kalapács csattogása és a tűz dübörgése mellett a törpe nem hallotta, hogy bemennek.

Odasétáltak a mit sem sejtő Bruenorhoz, s a lány megérintette a törpe vállát. Bruenor szinte hátra sem fordult, úgy morogta:

– Menjetek innen! Nem látjátok, hogy...

Bruenor szavai egy kiadós nyelésbe fulladtak. Egy pillanatig még maga elé meredt, mintha félne felnézni, attól tartva, hogy a szeme megcsalja.

Végül mégis megfordult, és kis híján elalélt a lánya meg a barátja láttán, akiket hat hosszú éve nem látott. A lábára ejtette kalapácsát, de észre sem vette a fájdalmat, hanem odalépett a jövevényekhez, és egyetlen ölelésbe szorította Drizztet és Catti-brie-t.

Lassan aztán elengedte a drow-t, de annál erősebben ölelte Catti-brie-t, és állandóan azt hajtogatta: lányom, lányom...

Drizzt kihasználta az alkalmat, és előhívta Guenhwyvart asztrális otthonából, s amikor a törpe kibontakozott az

ölelésből, a párduc szinte maga alá temette, leverte a lábáról, és diadalmasan rátelepedett.

– Szedd le rólam ezt a nyomorult macskát! – dörögte Bruenor, mire Guenhwyvar Szórakozottan képen nyalta.

– Ó, te ostoba macska – morgolódott a törpe, de nem volt düh a hangjában. Hogy is lehetett volna mérges most, amikor a barátai visszatértek?

És hogy is ragaszkodhatott volna bármiféle haraghoz, miközben Drizzték teli torokból kacagtak? Bruenor legyőzötten meredt a macskára, és úgy látta, mintha Guenhwyvar magában mosolyogna.

Az öt barát a nap hátralévő részét éjszakába nyúló meséléssel töltötte. Bruenornak és Regisnek nem volt túl sok mondanivalója, azon kívül, hogy egyszer csak úgy döntöttek, hogy visszajönnek a völgybe.

Bruenor nem tudta teljesen megmagyarázni ezt a döntést – a saját döntését, hisz Regis csak követte őt –, de Drizzt igen. Amikor Bruenor gyásza Wulfgar elvesztésén, illetve öröme a sötételfek fölötti győzelmen elenyészett, Bruenor nyugtalanná vált, ahogy Drizzték is. A rőt szakállú törpe öreg volt, több mint kétszáz éves, törpe mércével mérve azonban korántsem agg. Még nem állt készen arra, hogy letelepedjen és boldogan éljen, amíg meg nem hal. Miután Gandalug átvette Mithril Csarnokot, Bruenor újra elfeledkezhetett a kötelességről, és követhette saját érzéseit.

Drizztnek és Catti-brie-nek sokkal több meséinivalója akadt. Előadták a kalózvadászatok történetét Deudermont kapitánnyal. Bruenor maga is hajózott annak idején a kapitánnyal, csak Regis nem ismerte.

És mennyi történetük volt még! Egyik csata a másik után – izgalmas hajszák, muzsika és Catti-brie, amint az árbocról kémleli az ellenség zászlaját. Amikor azonban az elmúlt hetek eseményeihez értek, Drizzt hirtelen véget vetett a mesének.

– Hát így volt – fejezte be. – De még ez az élet is sekélyessé válhat egy idő után. Tudtuk, hogy ideje hazajönni és megkeresni titeket.

– Honnan tudad, hogy itt vagyunk? – kérdezte Bruenor. Drizzt egy kicsit gondolkodott. – Hát, csak tudtuk, hogy haza kell jönnünk – hazudta. – Luskanban hallottuk, hogy törpék jártak a városban, visszatérőben a völgy felé. És azt beszélték, hogy Harcporöly Bruenor is köztük van.

Bruenor bólintott, pedig tudta, hogy barátja nem mond igazat, vagy legalábbis nem a teljes igazat. Bruenor csapata szándékosan elkerülte Luskant, és bár az ottaniak bizonyára tudomást szereztek vonulásukról, a törpék egyáltalán nem mentek keresztül a városon, ahogy Drizzt állította. A törpe mégsem szólt semmit, mert remélte, hogy barátja idejében elmondja majd a való igazat.

Sejtette, hogy barátainak valami nagy titka van, és úgy hitte, hogy tudja is, mi az. Milyen fura, tűnődött magában Bruenor, hogy egy törpének drow elf legyen a veje!

Egy időre elnémultak. Drizzték elmondtak mindent, legalábbis mindent, amit ma el akartak mondani. Regis kiment, aztán hamarosan visszatért a hírrel, hogy a nap már magasan jár a keleti égen.

– Ennivaló és meleg ágy! – adta ki a parancsot Bruenor. Felcihelődtek, Drizzt elküldte Guenhwyvart, de megígérte, hogy visszahívja, ahogy a macska kipihente magát.

Rövid alvás után ismét összegyűltek – Regis kivételével, aki tíz óránál kevesebb alvást nem tartott elegendőnek. Jókedvűen folytatták a beszélgetést, de Drizzték semmi újat nem árultak el kalandjaik utolsó heteiről, Bruenor pedig nem firtatta a dolgot, hisz bízott bennük.

Egy rövid pillanatra mintha újra napfényes és gondtalan lett volna a világ.

21. fejezet

Bármikor

Drizzt egy sziklatömb sima, lejtős oldala alatt hevert, keze a feje alatt, a szeme csukva. Élvezte a szokatlanul meleg napot – a völgyben nem sokszor volt ilyen meleg, még nyáron sem.

Habár messze volt a bányák bejáratától, nem tartott attól, hogy meglephetik, hisz Guenhwyvar a közelben feküdt, örökké éberen. A drow már éppen elszunyókált volna, amikor a párduc mélyen felmordult, és hátracsapta füleit.

Drizzt felült, de Guenhwyvar hirtelen lecsillapodott, sőt, még kényelmesen el is nyúlt. Drizzt tudta, hogy bárki jön is, nem jelent fenyegetést. Hamarosan Catti-brie bukkant fel az ösvény fordulójában. Drizzt örült, hogy látja – mindig örült ennek –, de gondterhelt vonásokat látott a lány arcán.

Catti-brie leült a drow melletti sziklára. – Azt hiszem, el kell mondanunk nekik – mondta hirtelen, véget vetve a feszültségnek.

Drizzt pontosan tudta, miről van szó. Amikor elmesélték kalandjaikat Bruenornak, Drizzt volt az, aki befejezte a mesét, Catti-brie pedig feltűnően csendes maradt. Nem tudott volna hazudni az apjának. Drizzt sem örült a dolognak, de nem tudta, mit mondjon Bruenornak, s hogyan magyarázza meg, mi hozta őket a völgybe. Nem akart szükségtelen feszültséget kelteni, hisz úgy vélte, hogy Errtu talán még évekig, évtizedekig nem fog felbukkanni.

– A végén majd el kell mondani – értett egyet Drizzt.

– Meddig akarsz várni vele? – kérdezte a lány.

Drizzt gondolkodóba esett. – Többet kell tudnunk – felelte végül. – Nem tudjuk, hogy Errtu egyáltalán el akar-e jönni a völgybe, és azt sem tudjuk, mikor. Az ottaniak másképp mérik az időt, mint mi: Errtu fajtájának egy év vagy egy évszázad egyáltalán nem hosszú idő. Nem látom értelmét, hogy Bruenort vagy Regist megriasszuk.

Catti-brie gondolkodott. – És hogyan akarsz többet megtudni? – kérdezte.

– Stumpet segítségével – felelte Drizzt.

– Hisz alig ismered.

– Majd megismerem. Épp eleget tudok róla és a tetteiről a sötételkekkel szemben ahhoz, hogy megbízzak a képességeiben és az érzelmeiben.

Catti-brie bólintott. Abból ítélve, amit a papnőről hallott, Stumpet valóban jó választás. A lányt valami más izgatta, valami, amire a drow csak célzott. Mélyet sóhajtott, és ebből barátja sejtette, mire gondol.

– Nem tudhatjuk, mikor jön el az az idő – ismerte be

Drizzt.

– Akkor itt örködünk egy évig? – kérdezte a lány, meglehetősen élesen. – Vagy száz évig? – Látta a drow sebzett pillantását, és máris megbánta szavait, alighogy kimondta őket. Persze a lánynak is nehezebbre esett hónapokig ülni és várni egy ellenfélre, ami nem is biztos, hogy felbukkan. Ám menynyivel rosszabb ez Drizztnek! Hisz a drow nemcsak Errtut várta, hanem az apját is, s minden múltó nap egy újabb kint jelentett Zaknafeinnek.

A lány lehajította a fejét. – Bocsáss meg – mondta. – Gondolnom kellett volna apádra.

Drizzt a lány vállára tette a kezét. – Ne félj – felelte. – Én úgyis mindig gondolok rá.

Catti-brie mélyen a drow bíbor szemébe nézett. – Visszahozzuk – mondta komor elszántsággal. – És megfizetünk Errtunak mindazért a fájdalomért, amit apádnak okozott.

– Tudom – bólintott Drizzt. – De nincs értelme már most riadót verni. Bruenornak és Regisnek épp elég aggódnivaló-ja van most, hogy közeledik a tél.

Catti-brie egyetértett ezzel, és nekidőlt a meleg kőnek. Várnak, amíg kell, és aztán megnézheti magát Errtu!

Így zökkentek vissza a völgy mindennapjaiba. Az elkövetkező hetekben együtt dolgoztak a törpékkel. Drizzt választott magának egy barlangot külső táborként a tundrába induló kalandozásokhoz, s Catti-brie gyakran meglátogatta itt, hogy támaszt nyújtson neki.

Keveset beszéltek Errtúról és a szilánkról, s Drizzt még nem környékezte meg Stumpetet, de a drow sokat gondolt a szörnyetegre, s még inkább annak foglyára.

Várnia kellett.

– Gyorsabban kéne jönnöd, ha hívlak! – morogta a varázsló, s idegesen járkált a szobában. Aligha tűnhetett félelmetesnek a tizenkét láb magas glabrezu számára. A szörnyetegnek négy karja volt, melyek közül kettő hatalmas kézben, kettő pedig ollószerű fogókban végződött.

– A társaim nem szeretik a késlekedést – folytatta a varázsló. A glabrezu, Bizmatec, ravasz mosolyra húzta kutya-pofáját. A varázsló, a sundabari Dosemen mostanában elég szétszór: azon igyekszik, hogy megnyerjen egy ostoba vetélkedést a varázslócéhben. Talán elkövetett valami apró hibát, amikor elkészítette a kört...

– Vagy túl sokat kérek tőled? – folytatta Dosemen. – Dehogy! Csak választ néhány apró kérdésre, s sokat is adtam cserébe.

– Nem panaszkodom – felelte Bizmatec. Miközben beszélt, szemügyre vette az erőkört, ami visszatartotta. Ha Dosemen nem készítette el megfelelően a kört, felfalja.

– De nem is válaszolsz! – morogta Dosemen. – Most még egyszer kérdezek, és három órád, mindössze három órád lesz arra, hogy visszatérj a válaszokkal.

Bizmatec most már nagyobb figyelemmel hallgatta a varázsló szavait, mert rá kellett jönnie, hogy a kör tökéletes. Nincs menekvés.

Dosemen végigsorolt hét kérdést, hét lényegtelen és homályos kérdést, amelyek nem értek semmit, hacsak annyiban nem, hogy a rájuk várt válaszok voltak a varázsvetélkedés téjei. Dosemen hangjából érződött a sürgetés: tudta, hogy legalább három céltársa máris megszerzett néhányat a válaszok közül.

Bizmatec azonban megint nem figyelt oda, mert megpróbált visszaemlékezni valamire, amit az Abysson hallott: egy nálánál sokkal hatalmasabb tanár'ri ajánlatára. A glabrezu újra a tökéletes körre pillantott, s kétkedően ráncolta a homlokát. Errtu azt mondta, hogy sem a megidéző ereje, sem a kör tökéletessége nem számít.

– Várj! – dörögte Bizmatec, s Dosemen meghátrálva elhallgatott.

- Az általad kért válaszok megszerzése sok órába fog telni – mondta Bizmatec.
- Nekem nincs sok órám! – tért magához a mágus előbbi íjedelmeiből.
- Akkor csak egy válaszem van a számodra – vicsorogta gonoszul a glabrezu.
- Épp most mondtad, hogy...
- Nincsenek válaszaim a kérdéseidre – magyarázta Bizmatec gyorsan. – De ismerek valakit, akinek vannak: egy

balort.

Dosemen elsápadt a hatalmas bestia említésére. Nem volt gyenge varázsló. Sokszor végzett megidézést, bízott a körében, de egy balor! Dosemen sosem próbált még ilyen szörnyeteget előhívni. A balorok – akik talán húszan lehetnek összesen – a legmagasabb szintű tanar'rik voltak, az Abyss legszörnyűbb rémei.

– Talán félsz a baloroktól? – ingerkedett Bizmatec. Dosemen kihúzta magát, mert eszébe jutott, hogy minden körülmények közt magabiztosnak kell látszania egy ilyen lény előtt. A viselkedés gyengesége a kötés gyengeségét hozza, így szólt a varázslók mondása. – Én semmitől sem félek!

- jelentette ki a varázsló.
- Akkor kérd a válaszaidat a balortól! – dörögte Bizmatec.
- Errtu a neve.

Dosemen meghátrált a glabrezu robajló szavainak pusztá erejétől, de aztán összeszedte magát és a szörnyre meredt. A glabrezu megadta neki egy balor nevét, nyíltan és ellenszolgáltatás nélkül. A tanar'rik nevei nagyon értékesek voltak, mert a név révén egy olyan varázsló, mint Dosemen, fokozni tudta a hívása kötőerejét.

– Mennyire akarod legyőzni vetélytársaidat? – vicsorogta Bizmatec. – Errtu bizonyosan megmutatja a megoldást.

Dosemen egy pillanatig gondolkodott, aztán Bizmatec felé fordult. Még mindig elszédítette a balor megidézésének gondolata, de a tét, első győzelme a cég éves versenyében, túlságosan vonzotta. – Tűnj el! – parancsolta. – Nem pazarolok több energiát a magadfajtákra.

A glabrezu örömmel hallotta ezt. Tudta, hogy Dosemen csak ebben a pillanatban gondolja így, pedig a glabrezu már eléggé unta az állandó zaklatást. Ha azonban a hatalmas Errtuval kapcsolatos szóbeszéd a füstös Abyssen igaznak bizonyulnak, Dosement hamarosan kínos meglepetés éri.

Lent az Abyssban, amint a síkok közti kapu bezárult mögötte, Bizmatec a hatalmas gombák vidékére sietett, a félelmetes Errtu szállására. A balor először neki akart ugrani,

mert azt hitte, illetéktelen behatoló, de amikor Bizmatec előadta híreit, Errtu széles vigyorral dőlt hátra gombatrónján.

– Megadtad az ostobának a nevemet? – kérdezte Errtu. Bizmatec habozott, de Errtu hangjában nem volt düh, csak mohó várakozás. – Az utasításaid alapján úgy gondoltam... – kezdte bizonytalanul a glabrezu, de Errtu csikorgó nevetése belefojtotta a szót.

- Jól tetted – dörögte a balor, s Bizmatec kissé megnyugodott.
- Dosemen azonban nem kis varázsló – figyelmeztette Bizmatec. – Tökéletes a köre.

Errtu úgy nevetett, mintha ez csöppet sem számítana. Bizmatec tovább akarta folytatni a figyelmeztetést, mert úgy látta, a balor egyszerűen csak azt hiszi, hogy ő talál majd hibát ott, ahol a glabrezu nem tudott. Ám Errtu előbb mozdult, s egy kis fekete táskát vett elő.

– Egyetlen kör sem tökéletes – morogta talányosan, s roppant magabiztosan. – Gyere csak ide. Van számodra egy feladat: őrizned kell legértékesebb foglyomat. – Errtu felállt trónjáról és indult volna, de látta, hogy a glabrezu habozik.

– Megkapod jutalmad, tábornokom – ígérte a balor. – Napokig járálhatsz szabadon az Anyagi Síkon. Rengeteg lelket falhatsz fel.

Ennek egyetlen tanar'ri sem állhatott ellent.

Dosemen hívása hamarosan megérkezett, és bár gyenge volt, hisz a varázsló már sok energiát elhasznált Bizmatec hívására, Errtu felkapta értékes táskáját és sietett megjelenni. Követte a síkok közti utat Dosemen sundabari szobájába, s ahogy Bizmatec előre jelezte, egy tökéletesen kimunkált erőköriben találta magát.

– Gyorsan, zárd be a kaput! – kiáltotta a balor, s reszelős, dörgő hangja vadul visszhangzott a teremben. – A baatezuk is átjöhetnek a nyomomban! Ó, te eszetlen! Elválasztottál alattvalóimtól, s most a végzet bestiái követni fognak a kapun át! Mit fogsz tenni, ostoba halandó, ha a bugyorlányok megjelennek?

Ahogy bármilyen más varázsló is tette volna, Dosemen máris a kapu bezárásán fáradozott. Bugyorlányok! Nem is egy! Semmiféle kör és semmiféle varázsló nem bír el egy balorral és kettő vagy több bugyorlénnyel! Dosemen kántált és

a karjával körözött, miközben különféle anyagi varázkellékeket szórt a levegőbe.

Errtu továbbra is dühöt színlelt, és hol a varázslóra pillantott, hol maga mögé, mintha a kaput figyelné. Arra volt szüksége, hogy a kapu zárva legyen, mert tudta, hogy hamarosan mindenféle mágia megszűnik, s ha a kapu akkor még nyitva áll, a balor valószínűleg visszakerül Abbysra.

Végül elkészült a varázslat, s Dosemen nyugodtan megállt – már amennyire egy varázsló nyugodt lehet, amikor egy balor félig kutya-, félig majompofájába néz.

– Azért hívtalak, hogy... – kezdte.

– Hallgass! – dörögte a hatalmas Errtu. – Azért hívtál, mert én akartam!

Dosemen kíváncsian fürkészte a szörnyeteget, aztán a körére pillantott, az ő kis tökéletes körére. Hinnie kellett magában, hinnie kellett, hogy a balor blöfföl.

– Hallgass te! – kiáltotta vissza a balornak, hisz köre valóban tökéletes volt, és annak rendje s módja szerint igazi nevével hívta a balort. Errtunak engedelmeskednie kell.

A balor elhallgatott és előszedte a fekete táskát, aztán felemelte, hogy Dosemen is lássa.

– Mi ez? – kérdezte a varázsló.

– A végzeted – felelte Errtu, és nem is hazudott. Gonosz vigyorral kinyitotta a táskát, és láthatóvá vált az öklömnyi csillogó fekete zafír, a Zúrzavar Korának maradványa. A zafírban varázslatsemlegesítő erő rejtezett, hisz egy olyan mágiamentes zónából származott, amely az avatárok megjelenésének idejéből maradt. Amikor a védőburokként szolgáló táská kinyílt, Dosemen mentális kötése Errtu felé elenyészett, s a varázsló köre – habár a vonalak tökéletesek maradtak – már nem volt börtöne a megidézett szörnyetegnek, s a védővarázsok is megszűntek a mágus testén.

Errtunak sem volt mágiája, de egy ötszáz kilós tanar'ri-nak erre aligha volt szüksége.

Dosemen varázslótársai késő este érkeztek a mágus szobájába. Aggódtak céhtestvérükért. Egyetlen cipőt találtak csupán, s egy alvadt vérfoltot.

Errtu akkor már messze járt. Északnyugat felé repült – a Jeges Szelek Völgyének irányába, ahol Crenshinibon rejtőzött, a varázstárgy, amelyre a balor már évszázadok óta vágyott.

22. fejezet

Mint a régi szép időkben

A kósza futott, s fülében szüntelen zúgással fütyült a szél. Egyre inkább északról fűjt, a gleccserekről és a Sodródó Jég Tengeréről, ahogy az évszak maga mögött hagyta a nyarat, a rövid őszt, s hosszú, sötét télbe fordult.

Drizzt is jól ismerte a tundra változásait. Csak egy évtizedet élt a völgyben, ezalatt azonban jól kiismerte a tájat és annak viselkedését. Csak a talaj szerkezetéből meg tudta mondani tíz napos pontossággal, hogy az évnek melyik részében járnak. Most a föld megint megszilárdulóban volt, bár maradt egy kis csuszamlás a lába alatt, a felszín alatt rejtőző sár jeleként, a rövid nyár emlékéül.

A kósza maga köré húzta köpenyét, hogy kizárja a fagyos szelet. Habár be volt bugyolálva és nem sokat hallott az állandó szélzúgásban, éber volt, mindig éber. A nyílt pusztára óvatlanul kimerészkedők nem élnek sokáig. Drizzt több helyen is látta jetik nyomát. Látott egymáshoz közel maradó lábnyom-csoportokat is, egymás mellett: tipikus goblinnyomok. Olvasott ezekből a nyomokból, tudta, honnan jönnek, merre tartanak, és nem harcolni jött ki a tundrára. Most csak azért figyelte a jeleket, hogy elkerülje a kószáló lényeket.

Hamarosan azonban megtalálta azokat a nyomokat, amiket keresett: két pár puha, emberláb nagyságú csizmanyomot, amelyek lassú tempóban, a vadász poroszkálásának tempójában futottak. Észrevette, hogy a legmélyebb benyomódás a nyom elején van. Csak a barbárok járnak ilyen lábfej-sarok lépéssel. A Birodalmak többi népe a sarkát helyezi a földre először. Drizztben nem maradt semmi kétség. Előző éjszaka járt a barbár tábor közelében, s be is akart menni, hogy beszéljen Revjakkal és Berkthgarral. A sötétben hallgatózva azonban megtudta, hogy Berkthgar másnap vadászatra indul, kettesben Revjak fiával.

Ez a hír először nyugtalanította Drizztet. Berkthgar hátba akarja döfni Revjakot azzal, hogy megöli a fiát?

Ezt a bolond gondolatot azonban hamar elvetette: ismerte Berkthgart. Minden véleménykülönbségük ellenére a barbár becsületes, nem orgyilkos. Valószínűbb, hogy meg akarja nyerni Revjak fiának bizalmát, ezzel is erősítve hatalmi bázisát a törzsben.

Drizzt egész éjjel a tábor közelében maradt, észrevétlenül. Hajnal előtt távozott, és került egyet észak felé.

Most megtalálta a nyomokat: két férfi, egymás mellett. Egy órával járhattak előtte, de vadászmodra mozogtak, s Drizzt biztos volt benne, hogy percekben belül utoléri őket.

A kósza lelassította lépteit, mert egy idő után a nyomok szétváltak. A kisebbik nyugat felé haladt tovább, a nagyobbik pedig folytatta útját észak felé. Drizzt a nagyobbikat követte, gondolván, hogy Berkthgar az, s hamarosan meg is pillantotta a hatalmas barbárt, aki a földön térdelt, s szemét elárnyékolva észak s nyugat felé kémlelt.

Drizzt lelassított, és óvatosan közelített tovább. Rájött, hogy idegességgel tölti el a hatalmas ember látványa. Drizzt és Berkthgar annak idején sokat vitakoztak, főleg akkor, amikor Drizzt volt Bruenor settlestone-i összekötője. De most más a helyzet. Berkthgar itthon van, semmire sincs szüksége Bruenortól, és ez roppant veszedelmessé teheti.

Drizztnek ki kellett derítenie a dolgok állását. Elsősorban ezért jött ki ide a tundrára. Zajtalanul, lépésről lépésre haladt, amíg néhány yardnyira nem ért a továbbra is térdeplő, szemlátomást gyanútlan barbártól.

– Üdvözöllek, Berkthgar – szólta a kósza. Hirtelen megszólalása mintha nem ijesztette volna meg a barbárt, amiből Drizzt sejtette, hogy Berkthgar, aki ennek a tájnak a szülőtte, érezte a jelenlétét.

A barbár lassan felállt és szembefordult a drow-val. Drizzt nyugat felé pillantott, egy apró kis pont felé a távoli tundrán. – A vadásztársad? – kérdezte.

– Revjak fia, név szerint Kierstaad – felelte Berkthgar. – Remek fiú.

– És mi van Revjakkal? – érdeklődött Drizzt. Berkthgar egy pillanatra összeszorította a száját. – Hallottam már suttogni, hogy visszatértél a völgybe – mondta végül.

– És ez jó dolog Berkthgar szemében?

– Nem – érkezett a velős válasz. – A tundra tágas, drow. Elég tágas ahhoz, hogy nekünk kettőnknek soha többé ne

kelljen találkozunk. – Berkthgar elfordult, mintha befejezte volna mondókáját, de Drizzt nem akarta ennyiben hagyni a dolgot.

– Miért szeretnéd ezt? – kérdezte ártatlanul, hogy színvallásra készítse Berkthgart. Tudni szeretette volna, hogy a barbárok mennyire távolodtak el a törpéktől és Settlestone népétől. Láthatatlan társak lesznek a tundrán, ahogy valamikor régen, vagy esküdt ellenségek?

– Revjak a barátjának nevez engem – folytatta Drizzt. – Amikor elhagytam a völgyet akkor régen, évekkel ezelőtt, tudtam, hogy Revjak azok közé tartozik, akik hiányozni fognak majd nekem.

– Revjak öreg ember – válaszolta Berkthgar közönyösen.

– Revjak a törzs nevében szól.

– Nem! – csattant fel élesen Berkthgar, de aztán gyorsan lecsillapodott, és mosolya elárulta Drizztnek, hogy igazat beszél. – Revjak többé már nem szól a törzs nevében.

– Akkor talán Berkthgar szól? – kérdezte Drizzt.

A hatalmas barbár továbbra is mosolyogva bólintott. – Visszatértem népem élére – mondta. – Hátrahagyom Wulfgar és Revjak hibáit, s visszatérek a régi életünkhöz, amikor szabadok voltunk, s nem feleltünk senkinek saját magunkon és istenünkön kívül.

Drizzt egy darabig gondolkodott ezen. A büszke barbár áltatja magát, hisz az oly nagy áhítattal emlegetett régi idők korántsem voltak olyan gondtalanok és csodálatosak, mint ahogy Berkthgar szemlátomást hiszi. Azokat az éveket háborúk fémjelezték, gyakran a törzsekben belül, az élelemért, amely gyakorta kevésnek bizonyult. Sok barbár halt éhen, fagyott meg, vált a jetik táplálékává, vagy esett áldozatul a nagy fehér medvéknek, amelyek a rénszarvascsoordák nyomában járnak a Sodródó Jég Tengerének partvidékén.

Drizzt látta, hogy itt a nosztalgia veszélye fenyeget. Mindenki hajlamos csak a szépre emlékezni.

– Akkor hát Berkthgar szól a törzsek nevében – egyezett bele Drizzt. – Kétségbeesésbe akarja vezetni őket? Háborúba?

– A háború nem mindig kétségbeesés – felelte hűvösen a barbár. – Hát már elfelejtetted, hogy Wulfgar útja háborúhoz vezetett a saját népünkkel?

Drizzt erre nem szólt semmit. A dolog természetesen nem pontosan így történt. A drow háború sokkal inkább véletlen

baleset volt, mint bármi, amit Wulfgar tett. Az állítás ennek ellenére igaz volt, legalábbis Berkthgar kifacsart nézőpontjából.

– És még ennek előtte Wulfgar útja háborúba vitte a törzseket *azért*, hogy segítsen visszaszerezni a trónt a te hálátlan barátodnak – folytatta Berkthgar.

Drizzt rámeredt. A barbár szavai megint igazak voltak, ha eltorzítottak is, s a drow rádöbrent, hogy nincs semmiféle válasz, amivel elsöpörhetné Berkthgart.

Mind a ketten látták, hogy a kis folt a tundrán egyre nő: Kierstaad közeleg.

– Újra rátaláltunk a tundra tiszta levegőjére -jelentette ki Berkthgar, még mielőtt a fiú odaért volna. – Visszatértünk a régi élethez, a jobb élethez, és ez az élet nem teszi lehetővé a barátkozást drow elfekkel.

– Berkthgar sokat felejtett – jegyezte meg Drizzt.

– Berkthgar sokra emlékezik – vágott vissza a barbár, és otthagyta.

– Jobban tennéd, ha belegondolnál, hogy mennyi jót tett Wulfgar a népeddel – kiáltotta utána Drizzt. – Settlestone talán nem volt a törzsnek való hely, a Jeges Szelek Völgye viszont könyörtelen vidék, ahol a szövetséges a legnagyobb kincs.

Berkthgar nem lassította meg lépteit. Elérte Kierstaadot, és elment mellette. A fiú utánafordult és egy darabig nézte. Gyorsan rájött, hogy mi történhetett. Visszafordult Drizzt felé, és amikor felismerte, odarohant hozzá.

– Örülök, hogy látlak, Kierstaad – köszöntötte Drizzt. – Jót tettek neked az évek.

Kierstaad egy kicsit kihúzta magát erre a megjegyzésre. Jólesett neki, hogy Drizzt Do'Urden mond valami jót róla. Kierstaad mindössze tizenkét éves volt, amikor Drizzt elhagyta Mithril Csarnokot, így hát nem ismerte túl jól a drow-t. Drizzt Do'Urden, a legendás harcost persze jól ismerte, hírből. Egyszer Drizzt és Catti-brie eljöttek a Hengorotba, a settlestone-i sörccsarnokba, és Drizzt felugrott az asztalra, hogy beszédet mondjon a törpék és a barbárok szövetségének szükségességéről. A régi szokások szerint, amelyeket Berkthgar oly gyakran emlegetett, sőtételf be nem tehetne volna a lábát a Hengorotba, tiszteletet pedig biztosan nem kapott volna. A sörccsarnokban tartózkodók mégis tiszteletet tanúsítottak Drizzt Do'Urden iránt azon a napon, a drow harci képességei miatt.

Kierstaad azokat a történeteket sem tudta elfelejteni, amiket az apja mesélt neki a kőszárlól. A Settlestone elleni harc egyik különösen véres csatájában a támadó barbárok csúfos vereséget szenvedtek, nem utolsósorban Drizzt Do'Urden miatt. A csata után a barbárok sorai alaposan megcsappantak. A tél közeledtével úgy tűnt, hogy sok nehézség vár a túlélőkre, főleg a nagyon fiatalokra és a nagyon öregekre, hisz egyszerűen nem maradt elég vadász ahhoz, hogy mindenkit ellássanak élelemmel.

De friss rénszarvas-tetemek hevertek végig az út mentén – tisztán leterítve és otthagyva a törzs szaunára –, ahogy a nomád barbárok nyugat felé vonultak a csordával. Revjak és az öregek egyetértettek abban, hogy ez csakis Drizzt Do'Urden műve lehet, a drow-é, aki megvédte Settlestone-t a barbároktól. Revjak sosem feledte el ennek a jó szándékú gesztusnak a jelentőségét, és az öregek közül is sokan megőrizték emlékezetükben.

– Én is örülök, hogy látlak – felelte Kierstaad. – Jó, hogy visszajöttél.

– Nem mindenki gondolja így – jegyezte meg Drizzt.

Kierstaad szortyintott, és megvonta a vállát. – Biztos vagyok benne, hogy Bruenor örül, hogy újra látja Drizzt Do'Urden – felelte.

– És Catti-brie-t – tette hozzá a drow. – Mert ő is velem jött.

A fiú bólintott, de Drizzt tudta, hogy Kierstaad valami fontosabbat akar pusztá udvariaskodásnál. Ugyanakkor állandóan hátrafelé nézegetett, Berkthgar távozásának irányába. Szemlátomást nem tudta eldönteni, hová húzzon.

Végül Kierstaad felsóhajtott, és szembefordult a drow-val. Döntött. – Sokan emlékeznek Drizzt Do'Urden *igazára* -kezdte.

– És Harcpöröly Bruenoréra?

Kierstaad bólintott. – Berkthgar vezeti a törzset a tett jogán, de azért nem mindenki ért vele mindenben egyet.

– Akkor reménykedjünk benne, hogy Berkthgarnak hamarosan újra eszébe jutnak ezek az igazságok – felelte Drizzt.

Kierstaad még egyszer hátranézett, és látta, hogy Berkthgar megállt, és őt figyeli. A fiatal barbár megértette, hogy mit várnak tőle. Gyorsan biccentett Drizztnek, és egyetlen búcsúszó nélkül elrohant, hogy csatlakozzék Berkthgarhoz.

Drizzt sokáig gondolkodott a látottak jelentésén: a fiú vakon rohant teljesíteni Berkthgar akaratát, annak ellenére, hogy nem osztja mindenben vezére nézeteit. Drizzt ezek után saját terveire gondolt. Eredetileg vissza akart menni a táborba, hogy találkozzék Revjakkal, de ez most már értelmetlen lett volna, sőt, veszedelmes.

Hisz most már Berkthgar beszél a törzs nevében.

Amíg Drizzt Kelvin Halmától északra járt, egy másik utas a hegytől délre szelte át a tundrát. Stumpet hatalmas csomagja alatt görnyedezve haladt, szemét céljára, a Világ Hátának csúcsaira függesztve.

Crenshinibon, aki a törpe övére erősítve utazott, néma volt és elégedett. Minden éjszaka behatolt Stumpet álmaiba. Befolyása a törpére finomabb volt, mint amit általában alkalmazott, mert Crenshinibon tisztelte Stumpetet, hisz törpe és egy jó isten papnője is volt egyszerre. Fokozatosan, hosszú hetek alatt azonban a szilánk legyőzte Stumpet ellenállását, s lassan meggyőzte őt arról, hogy útja nem ostobán veszedelmes vállalkozás, hanem legyőzésre váró kihívás.

Így hát Stumpet elindult dél felé, fegyverrel a kezében, s készen arra, hogy bármilyen szörnyeteggel

szembenézzen, bármilyen hegyet megmásszon.

Most még csak közel sem járt a hegyekhez. Félúton lehetett Vörösvíz, a legdélibb tó felé. Crenshinibon úgy döntött, hogy csendben marad. A szilánk-korok szülötte volt: egy-két nap nem számított neki. Ha majd elérnek a hegyekbe, a vadonba, talál egy alkalmasabb hordozót.

Ekkor azonban hirtelen megérezett valami erős, ismerős jelenlétet.

Egy tanar'rit.

Stumpet hamarosan megállt, s kíváncsian vizsgálta meg a kristályt az övében. A szilánk rezgéseket bocsátott ki, mintha élőlény lenne. Miközben tanulmányozta, rájött, hogy a rezgések hívást jelentenek.

– Mi az? – kérdezte a törpe, és lekasztotta övéről a kristályt. – Mire készülsz?

Stumpet még mindig a szilánkot nézegette, amikor fekete gömb homályosította el a távoli láthatár kékjét. A törpe vállat vont. Nem értette a dolgot. Visszaakasztotta a szilánkot, és felpillantott.

De már késő volt.

Errtu keményen csapott le rá, s ellökte, mielőtt Stumpet kézbe vehette volna kardját. A szörnyeteg pillanatokon belül a markában tartotta Crenshinibont. Mindkettejük által régóta várt találkozás volt ez.

Stumpet, aki kábultan hevert a földön, miután fegyvere messzire repült, most felkőnyökölt és a tanar'rira meredt. Istenéhez akart fohászzkodni, de Errtu ebből nem kért. Jókorát rúgott a papnőbe, hogy Stumpet elszállt. A balor utánaindult, hogy bevégezze munkáját.

Crenshinibon azonban visszafogta. A varázstárgy nem vetette meg az erőszakot, s nem is szimpatizált a törpével, csak emlékeztette Errtu, hogy a Stumpet-féle ellenségeknek még hasznát veheti. Errtu mit sem tudott Harcpöröly Bruenorról és Mithril Csarnok kereséséről, sem arról, hogy a klán eltávozott a völgyből, a visszatérésükről már nem is beszélve. Viszont tudott arról, hogy Drizzt annak idején hűséget fogadott a völgybéli törpéknek. Ha Drizzt Do'Urden a völgyben van, vagy ha valaha is visszatér, valószínűleg felújítja barátságát a törpékkel, akik a Kelvin Halma nevű hegytől délre dolgoznak a bányákban. Ez a teremtség itt nyilvánvalóan az ő klánjukból való.

Errtu Stumpet fölé tornyosult, megakadályozva, hogy a papnő koncentrálni tudjon bármiféle varázslatra, vagy visszaszerezze fegyverét. A szörnyeteg előrenyújtotta egyik kezét, s gyűrűsujján megcsillant egy gyűrű, feketésbíbor ékkövel. Errtu szeme vörösen felizzott, s a balor kántálni kezdett Abyss torokhangú nyelvén.

A kőből bíbor fény csapott ki, s végigsöpört Stumpeten.

A papnő nézőpontja hirtelen megváltozott. Már nem felnézett a balorra, hanem inkább lefelé tekintett, a saját testére! Hallotta Errtu recsegő kacaját, érezte a kristályszilánk helyeslését, aztán tehetetlenül nézte, hogy teste feláll a földről és szedegetni kezdi szétszóródott holmiját.

A merev járású, zombiforma, lélektelen törpetest megfordult és elindult észak felé.

Stumpet lelke viszont ott maradt a biborszín ékkő fogságában, hallotta a kacagást, és érzekelte az értelem hullámain, amelyeket a gonosz szilánk küldött Errtu felé.

Ugyanaznap éjszaka Drizzt és Catti-brie ott ült Bruenor lejtőjén a rőt szakállú törpével és Regisszel együtt, a csillag-

fényben sütkérezve. A törpe is, a félszerzet is érezte barátaik feszültségét. Sejtették, hogy Drizzték valamit titkolnak. A drow és a lány többször is aggódva néztek össze.

– Na – csattant fel végül Bruenor, aki már nem bírta tovább a talányos pillantásokat.

Catti-brie felkacagott: a feszültség feloldódott apja éles szemű megfigyelésétől. Ő meg Drizzt valóban nem azért hozták fel ide Bruenorékat, hogy csak a csillagok szépségeiről beszélgessenek. Hosszú tanácskozás után a drow végül elismerte, hogy nem lenne tisztességes tudatlanságban tartani barátaikat visszatérésük igazi oka felől.

Így hát Drizzt elmondta utolsó néhány hetük történetét a Tengeri Szellem fedélzetén, a Deudermont elleni támadást Vízmélyén, az utat Caerwich-re, majd Carradoonba, aztán a szélfúttá érkezést Cadderlyvel Luskanba. Semmit sem hagyott ki, még a boszorka versét sem, amennyire fel tudta idézni, s elmesélte azt is, hogy gyanúja szerint apja Errtu, a nagy tanar'ri foglya.

Catti-brie sokszor közbeszólt, leginkább azért, hogy biztosítsa apját: elsősorban mégis azért jöttek haza, mert ez az otthonuk, mert itt van Bruenor és itt van Regis.

Miután Drizzt befejezte, csend telepedett rájuk. Minden szem Bruenorra meredt, mintha tőle várnának ítéletet.

– Ostoba elf! – mordult fel végül a törpe. – Mindig bajt hozol! Te aztán értesz hozzá, hogy érdekessé tedd az életet!

Rövid, erőltetett kacagás után mindenki Regishez fordult, hogy kikérjék a véleményét.

– Ki kell szélesítenem a baráti köröm – jegyezte meg a félszerzet, de ahogy Bruenor dühe, úgy az ő kétségbeesése is csak színlelt volt.

Guenhwyvar felordított az éjszakában.

Újra együtt voltak mind az öten, készen a harcra, bármilyen eséllyel.

Nem ismerték Errtu borzalmát a maga teljes valójában, s azt sem tudták, hogy máris gonosz markában tartja

23. fejezet

Cryshal-Tirith

A balor repülő feketeséggént, suhanó szisszenéssel sietett észak felé, el a három tó, el Kelvin Halma mellett, át a nyílt tundrán, el Berkthgar és népe szállása fölött. Errtu a tundra legtávolabbi sarkába tartott, hogy ott állítsa fel erődjét, de amikor eljutott oda, a Sodródó Jég Tengerének szélére, a szörnyeteg egy jobb, félreesőbb tájat fedezett fel. Errtu, a tüzes Abyss lénye nem kedvelte a havat és jeget, de a vízen tornyosuló hatalmas jéghegyek alakzata olyan lehetőséget kínált, aminek nem tudott ellenállni.

A tanar'ri kisuhant a nyílt víz első és legnagyobb felülete fölé, s letelepedett a legközelebbi magas jéghegy oldalán. Kipillantott a sötétségbe, először normális látásával, aztán hő-érzékelésével. Ahogy az előre sejthető volt, hideg feketeség sötétlett vissza rá mind a normál, mind a vörösön túli tartományban: minden hideg és halott.

A szörnyeteg indult volna tovább, de megérezte Crenshinibon akaratát, hogy nézzen körül egy kicsit figyelmebben. Errtu nem hitte, hogy valamit is talál. Nem értette az óvatosság okát, de folytatta a kémlelést. Meg is lepődött, amikor melegebb levegőfoltot látott fölszállni az egyik jéghegy oldalából, talán száz yardnyira.

A balor közelebb kúszott, amíg rá nem jött, hogy a hő melegvérű életformáktól származik, akik szoros körben bújnak össze. A Jeges Szelek Völgyének tapasztaltabb utazói fókáknak vagy más tengeri állatoknak gondolták volna őket, Errtu azonban nem ismerte észak lányait, így óvatosan közelített. A lények emberszabásúak és ember nagyságúak voltak, hosszú karokkal és nagy fejjel. Errtu azt hitte, hogy szőrruhát viselnek, amíg közelebb nem ért, és észre nem vette, hogy egyáltalán nem ruha van rajtuk, hanem saját, vastag szőrméjük borítja testüket, csillogó, olajszerű felső réteggel. "Hadseregged kezdetei", hatolt be a mondat a balor gondolataiba. Crenshinibon folytatta útját a hatalom megszerzése felé.

Errtu megállt és elgondolkodott. Nem tervezte most hadsereg felállítását ezen a távoli pusztán. Csak rövid ideig szándékozott a völgyben maradni, hogy megtudja, Drizzt Do'Urden itt van-e. Ha itt van, gyorsan végez vele. Ezután Errtu úgy gondolta, hogy a kietlen vidékről kellemesebb, sűrűbben lakott területre távozik.

Crenshinibon nyomása azonban nem hagyott alább, s egy idő után a balor már kezdett fantáziát látni abban, hogy rabszolgájává tegye a vidék némelyik lakóját. Talán jó is lenne megerősíteni pozícióját néhány feláldozható katonával.

A balor gonoszul felkacagott, és elmormogott néhány szót, egy varázslatot, ami lehetővé tette, hogy a saját, hörgő hangú nyelvükön beszéljen a lényekkel – már ha szortyogásukat és rőfögésüket annak lehet nevezni. Errtu mágia segítségével eltűnt, hogy aztán újra megjelenjen a szomszéd lejtőn, a prémes lények rögtönzött szállása fölött. Most a balor már jobban szemügyre vehette az állatokat, akik talán negyvenen lehetnek. Bundájuk fehér volt, fejük nagy, de szinte teljesen homlok nélküli. Erős testfelépítéssel rendelkeztek és durván lökdösődtek egymás közt, hogy minél beljebb legyenek a körben – minél melegebb helyen.

"Mind a tiéd!", szolt Crenshinibon.

Errtu helyeselt. Ő is érezte a szilánk hatalmát, ezt az uralkodó erőt. Teljes magasságában kihúzta magát és saját nyelvükön odakiáltott a szőrös lényeknek, az istenüknek mondva magát.

A kör szétbomlott: fejvesztett zűrzavar keletkezett. Errtu leszállt a sokaság közé, s amikor a lények rémülten elhúzódtak tőle, a balor tűzkört hozott létre maga körül.

A földémon magasra tartotta mennykő-kardját, s megparancsolta a lényeknek, hogy térdeljenek le előtte.

A szőrös állatok ehelyett előretuszkolták egyik társukat, a legnagyobb termetűt.

Errtu megértette a kihívást. A nagy, szőrös teremtes fenyegetően felordított, de torkán akadt a hang, amikor a tanar'ri másik fegyvere, a gonosz korbács lecsapott és a lény lába köré fonódott. A balor egy taszítására a lény a hátára hengeredett, és Errtu fektében behúzta a tűzkörbe. Az állat visított fájdalomában.

Errtu azonban nem ölte meg. Rántott egyet a korbácon, mire a lény nyöszörögve kirepült a jégre.

– Errtu! – szolt a tanar'ri, s dörgő hangja visszahökölésre készítette a meghunyászkodó teremtményeket. Meghunyászkodtak, de térdet nem hajtottak. A tanar'ri más taktikához folyamodott. Értette ezeknek a törzsi lényeknek az alapszintű, ösztönös viselkedését. Miközben szemügyre vette őket a tűzkör fölött, arra a következtetésre jutott, hogy valószínűleg civilizálatlanabbak, mint a goblinok, akiknek irányításához szokva volt.

"Szelidítsd meg és jutalmazd meg őket", tanácsolta Crenshinibon, s Errtu éppen ezen volt. A megszelidítés

megtörtént. A balor egy hördüléssel felugrott a hegy tetejére, aztán onnan az éjszaka sötétjébe. Hallotta a távozását kísérő mordulásokat és suttogásokat, s újra elmosolyodott saját ravaszságán, amikor maga elé képzelte az ostobákat, amint megkapják jutalmukat.

Errtunak nem kellett messzire repülnie ahhoz, hogy kitalálja, mi legyen az. Egy állat, egy hatalmas állat hátúszóját vette észre a víz felszínén.

Gyilkos cet, gondolta Errtu. Csak egy nagy hal, csak hús, amit megszerezhet. A balor lecsapott a behemót hátára. Egyik kezében villámkardját tartotta, a másikban a kristályszilánkot. Keményen sújtott le a kard, de még hevesebben támadott Crenshinibon, aki évek óta először engedte szabadjára energiáit, egyetlen izzó tűznyalámban, amely könnyedén hasított át a cet testén.

Néhány perc múlva Errtu visszatért a szőrös emberfajzatok szállására, magával vonszolva a halott cetet. Az elképedt lények közé vetette a tetemet, és újra közölte velük, hogy ő az istenük.

A szőrűmókók rávetették magukat a húsrá, vadul szabadalni kezdték primitív baltáikkal, s mohón habzsolták a véres húst.

Éppen úgy, ahogy Errtu szerette volna.

Néhány óra elteltével a balor és új alattvalói találtak egy erődnek alkalmasabb jégtáblát. Errtu ekkor újra Crenshinibon erőihez folyamodott, s a lények, akik máris hajlottak szavára, most körben ugrálni kezdtek, Errtu nevét kiáltották, aztán arcra borultak.

Mert Crenshinibon legnagyobb hatalma az volt, hogy létre tudta hozni önmaga pontos másolatát, jóval nagyobb méretben: a kristálytoronyot, Cryshal-Tirithet. Errtu hívására a lények a toronyhoz sereglettek, de nem láttak bejáratot. Csak síkon kívüli lények találhatták meg Cryshal-Tirith ajtaját.

Errtu pontosan ezt tette, és belépett. Tétovázás nélkül visszanyúlt Abyssra, és kaput nyitott, hogy Bizmatec áthozhassa a megkínzott, tehetetlen foglyot.

– Üdvözöllek új birodalmamban – üdvözölte Errtu a szerencsétlen lelket. – Tetszeni fog neked ez a hely. – Ezzel Errtu addig ütötte a foglyot korbácsával, míg az eszméletét nem veszítette.

Bizmatec elvigyorodott. Láta, hogy csak most kezdődik igazán a mulatság.

Az elkövetkezendő napokban az új erődön dolgoztak. Errtu áthozott néhány kisebb szörnyeteget és beszélt egy másik igazi, nagy tanár'rivall, egy hatkarú marilittel, hogy csatlakozzon a játékhoz.

Errtu figyelme azonban nem kalandozott messze elsődleges céljától. Nem hagyta, hogy az abszolút hatalom részegítő érzése elvonja a feladattól. A torony második szintjének falán volt egy tükör, egy kémlelőtükör, s Errtu sokszor használta is a völgy pásztázására. Nagy volt az öröme, amikor felfedezte, hogy Drizzt Do'Urden valóban a Jeges Szelek Völgyében tartózkodik.

A fogoly, aki kénytelenségből mindig Errtu mellett volt, szintén látta a drow elfet, az emberlányt, a vörös szakállú törpét és a testes félszerzetet. Hosszú évek óta először költözött fény a tekintetébe.

– Most aztán tényleg értékes leszel nekem – jegyezte meg Errtu, lehervasztva a reményt, emlékeztetve a foglyot arra, hogy csak eszköz, alkualap a szörnyeteg számára. – Ha te a kezemben vagy, a drow ide fog jönni, és a szemed láttára fogom elpusztítani, hogy aztán veled is végezzek. Ez a sorsod és a végzeted. – A szörnyeteg elragadtatottan felvonyított és korbácsütésével a földre terítette áldozatát.

– És te is értékes leszel – mondta a balor a gyűrű bíbor ékkövének, a szerencsétlen Stumpet börtönének. – Legalábbis a tested.

A csapdában vergődő Stumpet hallotta a távoli szavakat, de lelke szürke ürességben lebegett, ahol még istene sem hallhatta meg könyörgését.

Drizzt, Bruenor és a többiek tehetetlen elképedéssel nézték, ahogy Stumpet visszatér a törpebányákba. Teljesen üres és érzelemmentes volt az arca. A felső szint nagy fogadótermébe ment, és megállt egy helyben.

– Kiszállt belőle a lélek – találgatott Catti-brie, és a többiek – miután megvizsgálták a törpét és próbálták magához téríteni, még meg is pofozgatták – kénytelenek voltak egyetérteni vele.

Drizzt sokáig kérdezgette a zombiforma alakot, s próbálta föléleszteni fásultságából. Bruenor mindenki mást elküldött, csak legközelebbi barátai maradhattak – akik közül érdekes módon senki sem volt törpe.

A drow hirtelen ötlettől sugallva elkérte a félszerzettől a rubin függőt, mire Regis leakasztotta nyakából az ékszer, és a drow-nak adta. Drizzt egy darabig csodálta a hatalmas rubint, a kis fények hipnotikus táncát, aztán a zombi-törpe szeme elé tartotta, és halkan, megnyugtatóan beszélni kezdett hozzá.

A törpe azonban, ha látta is a függőt és hallotta Drizzt hangját, semmi jelét nem adta.

Drizzt a barátaira pillantott, mintha mondani akarna valamit, mintha be akarná ismerni kudarcát, de ekkor egy pillanatra felderült az arca. – Stumpet egyedül ment ki? – kérdezte Bruenortól.

– Nem lehet egy helyben tartani – felelte a törpe. – Mindig köszál. Nézd csak a csomagját. Úgy tűnik, megint

elvolt valahol, hegyet mászni.

Elég volt egy pillantás Stumpet pakkjára ahhoz, hogy lássák: a törpének igaza van. A zsák tele volt élelemmel, kötelekkel és egyéb hegymászó szerszámokkal.

– Megmászta már Kelvin Halmát? – kérdezte hirtelen Drizzt. Kezdték összeállni benne a dolgok.

Catti-brie halkán felnyögött: sejtette, mire akar kilyukadni a drow.

– Már akkor kiszemelte magának, amikor megérkeztünk Settlestone-ba – felelte Bruenor. – Szerintem megcsinálta, legalábbis nemrég azt mondta.

Drizzt Catti-brie-re pillantott, a lány pedig bólintott.

– Mire gondoltok? – érdeklődött Regis.

– A kristályszilánkra – felelte a lány.

Gondosan átkutatták Stumpetet, aztán elmentek a szállására, és ott is mindent tüzetesen végignézték. Bruenor papot is hívott, de a mágikus keresés is eredménytelen maradt.

Hamarosan magára hagyták Stumpetet a pappal, aki különféle varázslatokkal próbálta magához téríteni vagy legalábbis megnyugtítani a zombilényt. Bruenor mindenkit befogott a kristályszilánk keresésébe.

Aztán nem tehettek mást, mint hogy várnak és remélnek.

Bruenort késő éjjel verte fel a pap azzal a hírrel, hogy Stumpet egyszerűen otthagya, és kiment a bányákba.

– Megállítottd? – kérdezte Bruenor.

– Őt törpe fogja le – felelte a pap. – De ő csak megy. Próbálja kikerülni őket.

Bruenor felébresztette barátait, és együtt siettek a bányák kijáratához, ahol Stumpet hasztalan próbált újra és újra áttörni a testek barikádján.

– Nem fárad el, és nem lehet megölni – panaszkodott az egyik őrző törpe, amikor meglátta királyát.

– Csak tartsátok vissza! – morogta Bruenor.

Drizzt nem volt benne biztos, hogy ezt kell tenniük. Érzett valamit, és gyanította, hogy ez több pusztá egybeesésnél. A drow-nak valahogy az volt a sejtése, hogy bármi is történt Stumpettel, kapcsolatban van az ő visszatérésével.

Catti-brie-re pillantott, és látta, hogy a lány is osztozik a gondolataiban.

– Csomagoljunk az útra – súgta oda Drizzt Bruenornak. – Talán Stumpet mutatni akar nekünk valamit.

Mielőtt a nap kibukkant volna a keleti hegyek mögül, Stumpet már kint járt a törpevölgyben, észak felé, a tundra irányába tartva, nyomában Drizzttel, Catti-brie-vel, Bruenorral és Regisszel.

Éppen úgy, ahogy Errtu – aki a Cryshal-Tirith tükörterméből figyelte – eltervezte.

A szörnyeteg intett, mire a tükörkép elszürkült és elhalványult, majd teljesen eltűnt. A balor ezután felment a torony legmagasabb szintjére, a kicsiny szobába, ahol a kristályszilánk tartózkodott a levegőben lebegve.

Errtu érezte a szilánk kíváncsiságát, hisz meglehetősen erős érzelmi és gondolati kötelék alakult ki közte és Crenshinibon között. A szörnyeteg tudta, hogy a kristály is érzi az ő örömét, és tudni akarja az okát.

Errtu elvigyorodott és képek zuhatagával árasztotta el a szilánkot.

Egyszer csak erőteljes gondolati behatás érte, Crenshinibon akaratának élesre fókuszált nyalábjá, ami kis híján belefojtotta Stumpet történetét. A hatalmas bajornak mentális energiája minden szikrájára szükség volt, hogy ellent tudjon állni a hívásnak, s még így is azt tapasztalta, hogy nincs ereje elhagyni a szobát. Tudta, hogy nem tarthat ki sokáig.

– Hogy merészeled... – zihálta, de a szilánk támadása folytatódott.

Errtu védőfalat épített elméje köré jelentéktelen kis gondolatocskákból, mert tudta, hogy elveszett, ha Crenshinibon most belelát az igazi gondolataiba. Óvatosan a dereka felé nyúlt, és elővett egy kis zsákocskát, amit szárnya alsó karom-kampóján tartott.

Hirtelen mozdulattal előrenyújtotta és feltépte a zsákot, kikapta belőle a táskát és felnyitotta. A fekete zafír a kezébe hullt.

Crenshinibon támadása erősödött. A balor lábai megroggyantak.

De Errtu már így is eleget elért. – Én vagyok az úr! – jelentette ki, s Crenshinibon felé emelte a mágiasemlegesítő követ.

A bekövetkező robbanás a falnak vetette Errtut, és alapjaiban *rázta* meg a tornyot és a jéghegyet.

Amikor a szállongó törmelék elült, a mágiasemlegesítő ékkő egyszerűen eltűnt, s csak egy halom por jelezte valamikori helyét.

“Soha többet ne művelj ilyen ostobaságot!”, érkezett Crenshinibon gondolati parancsa, az örök kín ígéretével.

Errtu feltápáskodott a padlóról, egyszerre dühösen és boldogan. Crenshinibon szabadjára engedett ereje valóban hatalmas, hisz teljesen elpusztított egy elképesztő varázstiltó zafírt. A parancs, amit most kapott a szilánktól, mégsem

volt túl erős. Errtu tudta, hogy – nyilván csak időlegesen – kárt okozott a kristályban, és ez nem állt szándékában. De nem lehetett elkerülni. Errtu jól tudta, hogy neki kell irányítania!

“Mondd el!”, érkezett a makacs szilánk újabb parancsa, de kissé erőtlenül.

Errtu nyíltan a lebegő szilánkra nevetett. – Én vagyok az úr itt, nem te – jelentette ki, s kevélyen kihúzta magát. Szarvai a mennyezetet súrolták. Errtu a kristály felé hajította az üres táskát, de elhibázta. – Majd elmondom, ha úgy gondolom, és csak annyit mondok el, amennyit jónak látok!

A kristályszilánk, melynek energiáját nagyrészt elszívta a találkozás az ördögi zafírral, nem kényszeríthette a balort.

Errtu nevetve hagyta el a szobát. Tudta, hogy nyeregben van. Persze szemmel kell tartania Crenshinibont, és meg kell szereznie a szilánk végleges tiszteletét az elkövetkező napokban. Crenshinibon hamarosan visszanyeri erejét, és akkor Errtunak már nem lesz fegyvere ellene.

A balor úgy tervezte, hogy ő lesz a vezér, ha együtt dolgoznak. Ennél kevesebbel nem érhetne be.

5. RÉSZ

HALÁLOS ELLENSÉGEK

Berkthgarnak igaza volt.

Igaza volt, hogy visszahozta népét a Jeges Szelek Völgyébe, s még inkább jól tette, hogy visszatért az ősi életmódhoz. Settlestone-ban talán könnyebb volt az élet, nagyobb az anyagi gazdagság. Ott több volt az ennivaló és jobb a szállás, s ott volt a szövetségesek biztonsága. Az istenük azonban itt van a nyílt tundrán, a rénszarvascsorda mellett. Itt kinn a tundrán, a földben, ahol őseik csontjai nyugszanak, itt a szellemük. Settlestone-ban a barbárok sokkal gazdagabbak voltak anyagi értelemben, itt kint viszont halhatatlanok, és ez még többet ér.

Tehát Berkthgarnak igaza volt, amikor visszatért a Jeges Szelek Völgyébe, a régi élethez. Ugyanakkor Wulfgarnak is igaza volt, amikor egyesítette a törzseket és szövetséget kovácsolt Settlestone népével, és főleg a törpékkel. És Wulfgar azzal, hogy elvitte népét a völgyből és megpróbált javítani a barbárok életén, jót cselekedett, habár talán túl messzire távolodott az ősi élettől, a barbár szellemtől.

A barbár vezérek nyílt kihívással kerülnek hatalomra, “születés vagy tett jogán”, és így is vezetnek. A születés jogán, nemzedékek bölcsességével, az ősök legjobb szándékával. Vagy tettel, erővel és pusztá testi ügyességgel. Wulfgar és Berkthgar is tettel szerezte meg a hatalmat -Wulfgar levágta a fehér sárkányt, Berkthgar pedig átvette Settlestone vezetését Wulfgar halála után. Ezzel azonban véget is ér a hasonlóság, hisz Wulfgar a születés, a vér szerint uralkodott, Berkthgar pedig továbbra is a tett alapján. Wulfgar mindig azt kereste, ami a legjobb a népének, és bízott abban, hogy követik bölcs útmutatását, vagy éppen abban, hogy elutasítják, megmutatva neki tévedéseit.

Berkthgar nem rendelkezik ezzel a bizalommal sem maga, sem népe felé. Csakis tettel vezet, erővel és megfélemlítéssel. Igaza volt abban, hogy visszatért a völgybe, és a népe felismerhette és jóváhagyhatta volna ezt az igazságot, csak éppen Berkthgar sosem adott nekik lehetőséget erre.

Ebben téved Berkthgar: nem bíraltatja felül a döntéseit. A visszatérés a régihez nem szükségszerűen teljes. Nem kell mindent elvetni, ami jobb volt az újban. Ahogy oly sokszor, az igazság itt is valahol középen van. Revjak ezt

tudja, és sokan mások is tudják, főleg az öregebbek közül. Ezek a másként gondolkodók azonban semmit sem tehetnek, ha Berkthgar tettel uralkodik, ha erejében nincs önbizalom és bizalom.

A törzsben sokakat -főleg a fiatalokat és erőseket – lenyűgöz a hatalmas Berkthgar határozottsága. Az ő lelkiük még szárnyal.

De félő, hogy a szikláról a mélybe hullanak.

A jobbik út a Wulfgar által kötött szövetségek erősítése. Ez a vér, a bölcsesség útja.

Berkthgar azonban nem vér, hanem tett alapján vezet. Visszaviszi népét az ősi élethez, az ősi ellenségekhez.

Az ő útja a bánat útja.

Drizzt Do'Urden

24. fejezet

Stumpet menetelése

Drizzt, Catti-brie, Bruenor és Regis egyre követték a lélektelenül masírozó Stumpetet a tundrán, északkelet felé. A papnő tökéletesen egyenes vonalban haladt, mintha pontosan tudná, hová megy. Fáradhatatlanul gyalogolt.

– Ha egész nap menni akar, nem fogjuk bírni vele az iramot – jegyezte meg Bruenor, leginkább Regisnek, aki máris zihált és le-lemaradozott.

– Hívhatnád a macskát, hogy kövesse – szólt Catti-brie. – Aztán Guen visszajönne és mutatná az utat.

Drizzt gondolkodott egy kicsit, majd megrázta a fejét. Guenhwyvarra talán fontosabb dolgokban lesz szükség. Nincs értelme pazarolni az erejét. A drow arra gondolt, hogy kötözzék meg és fektessék le Stumpetet. Éppen elő akarta adni ötletét Bruenor-nak, amikor a papnő egyszer csak leült a földre.

A négy barát körülvette. Féltek, hogy megérkeztek arra a helyre, ahová Errtu akarta. Catti-brie elővette Taulmarilt, s fürkészni kezdte az eget.

De minden csendes maradt, az ég kék, csak néhány bodros bárányszerű suhant a szelek szárnyán.

Kierstaad hallotta, ahogy az apja néhány öreggel Bruenor és Drizzt meneteléséről beszél. Azt is kivette a szavaikból, hogy Revjak aggódik. Aztán apja néhány közeli barátjával elhagyta a tábor. Azt mondták, hogy vadászni mennek, de Kierstaad, aki korát meghaladóan értelmes volt, tudta, mi az igazság.

Revjak Bruenor nyomába eredt.

A fiú először mélyen meg volt sértve, hogy apja nem bízik benne, nem vitte magával. De aztán eszébe jutott Berkthgar, és rájött, hogy erre nincs is szükség. Ha Revjak már elvesztegette a Jorn család becsületét, akkor Kierstaadnak kell visszaszereznie. Berkthgar szorítása a törzsön egyre erősödött, s csak egy hősi mértékű tett segíthetett Kierstaadnak felnőni

a kihívás jogához. Úgy érezte, tudja, mit tegyen, hisz emlékezett, hogy a halott hős mit tett. Most Wulfgar egykori társai vannak odakint a vadonban, és talán segítségre szorulnak.

Elérkezett az idő, hogy Kierstaad állást foglaljon.

Dél körül érkezett a törpebányákhoz, s észrevétlenül beosont az alagutakba. A helyiségek megint jobbra üresek voltak. A törpék, mint mindig, a bányákban és a műhelyekben szorgoskodtak. A munka szemlátomást a vezérük biztonsága iránti aggodalmat is felülmúlta. Ez először furcsának tűnt Kierstaad számára, de aztán rájött, hogy a törpék látszólagos nemtörődősége mély tiszteletet takar Bruenor iránt, akinek nincs szüksége arra, hogy vigyázzanak rá, és aki annyi kalandnak volt már részese.

Kierstaad most már otthonosabban mozgott. Könnyen megtalálta Bruenor szobáját. Amikor újra a kezében tartotta Égisz-agyart, érezte megnyugtató súlyát, tisztán látta, mit kell tennie.

Jócskán délután volt, mire sikerült kivergődnie a nyílt tundrára, Égisz-agyarral a kezében. Bruenoréknak minden valószínűség szerint legalább fél nap előnyük volt, s Revjak is már vagy nyolc órája úton volt. De tudta, hogy amazok csak mennek, ő viszont fiatal. Ő majd fut.

A pihenő egész délután tartott, de aztán Stumpet egyszer csak éppoly hirtelen felállt és megindult a pusztára, olyan céltudatosan, mintha üres tekintete valami célt látna.

– Jólelkű szörnyeteg, hagy minket pihenni – jegyezte meg rosszmájúan Bruenor.

Senki sem értékelt a humorát. Ha Errtu gondoskodott a rögtönzött pihenőről, akkor pontosan tudja, hol vannak.

Ez a gondolat kísértette őket minden lépésnél, amíg valami más nem vonta magára Drizzt figyelmét. Ő a csapat mellett haladt futva, hol egyik, hol a másik oldalon. Egy idő után megállt és intett Bruenornak, hogy menjen oda hozzá.

– Követnek minket – jelentette ki a drow.

Bruenor bólintott. Tapasztalt tundrajáró lévén ő is észlelte a félreérthetetlen jeleket: egy villanásnyi mozgást messze oldalt, felrebbenő fogolycsapatot a távolban.

– Barbárok? – kérdezte a törpe aggódalmasan. A közelmúlt problémái ellenére Bruenor most remélte, hogy Berkthgarék azok. Akkor legalább tudná, mi vár rá.

– Bárki is jön, ismeri a tundrát – kevés fogoly riadt fel, s egy szarvas sem menekül. A goblinfajzatok nem ilyen óvatosak, a jetik pedig nem üldöznek, hanem lesből támadnak.

– Akkor hát emberek – szólta a törpe. – És az emberek közül csak a barbárok ismerik elég jól a tundrát.

Drizzt nem ellenkezett.

Ekkor szétváltak. Bruenor visszament a többiekhez, Drizzt pedig szélesen kitért oldalra. Nem sokat tehettek az üldöző ellen. A terep túl nyílt és sík volt ahhoz, hogy kitérjenek előle. Ha barbárok azok, akkor valószínű, hogy inkább kíváncsiságból figyelnek, mintsem fenyegetésből. Az ellenségesség csak elrontaná a dolgot.

Így hát mentek tovább a nap hátralévő részében, aztán éjszaka is, amíg Stumpet újra meg nem állt, és le nem huppant a kemény, jéghideg földre. A többiek most már táborot vertek. A nyár gyorsan múlt, s a tél szelei kezdtek fújni, főleg napnyugta után. Catti-brie vastag takarót csavart Stumpet köré, habár a törpe észre sem vette.

A nyugalom egy hosszú óráig tartott.

– Drizzt! – suttogta egyszer csak Catti-brie, de rögtön rájött, hogy a drow nem is alszik, hanem mozdulatlanul, lehunyva szemmel, de éberül ül, és nagyon is tudatában van annak, hogy egy repülő lény suhant el a tábor felett. Talán bagoly lehetett. A völgyben hatalmas baglyok éltek, habár látni ritkán lehetett őket.

Talán bagoly volt, de egyikük sem ringathatta magát hamis biztonságba.

Az alig hallható suhogás újra felhangzott észak felől, s egy éjsötét alak siklott el némán felettük.

Drizzt felpattant és előkapta szablyáit. A lény azonnal reagált: gyors szárnycsapással igyekezett elkerülni Drizzt gyilkos közelségéből.

De Taulmaril elől nem menekülhetett.

Ezüstcsíkot húzó nyíl süvített át az éjszakán és fűrődött bele a lénybe. Színes szikrák csaptak fel, s Drizzt most pillantotta meg először a jövevényt: egy ördögöcskét, aki inkább döbbsen, mint *igazán* sebesülten bucskázott alá. Alaposan megütötte magát, és azonnal ülő helyzetbe gömbölyödött, majd gyorsan fölpattant és csapkodni kezdett denevérszárnyaival, hogy újra felemelkedjen, mielőtt a gyilkos drow eléri.

Regis lámpást gyújtott, Bruenor és Drizzt pedig közrefogták a lényt. Catti-brie készenlétben tartotta az íját.

– A gazdám mondta, hogy ezt fogjátok csinálni – recsegte az ördögöcske a lánynak. – Errtu védelme alatt állok!

– Mégis leszedtelek – felelte Catti-brie.

– Mit keresel itt, Druzil? – kérdezte Drizzt, mert felismerte az ördögöcskét, ugyanazt, akit Cadderly idézett meg a Szárnyaló Szellem templomában.

– Hát te ismered ezt a valakit? – kérdezte Bruenor.

A drow bólintott, de nem válaszolt. Túlságosan lekötötte

Druzil.

– Errtu nem örült, amikor megtudta, hogy én szoltam Cadderlynek – vicsorogta magyarázatképpen Druzil. – És most kihasznál.

– Szegény Druzil – sajnálkozott gúnyosan Drizzt. – Milyen nehéz a sorsod.

– Kímélj meg álságos szálnalmadtól – recsegte az ördög. – Igazán szívesen dolgozom Errtunak. Ha végzett veletek itt, Cadderlyhez megy. Talán még erődöt is csinál a Szárnyaló Szellem templomából! – Druzil jóleső kuncogással kísért szavait.

Drizzt is majdnem elmosolyodott. Ő is járt már a templomban, ismerte erejét, tisztaságát. Bármilyen erős is Errtu, bármilyen sokan is vannak a csatlósai, nem győzheti le Cadderlyt, legalábbis ott, Deneir jóságának házában nem.

– Szóval elismered, hogy Errtu áll az egész menetelés és a törpe furcsa viselkedése mögött? – kérdezte Catti-brie, Stumpetre mutatva.

Druzil ügyet sem vetett rá. – Ostoba! – vakkantotta Drizztnek. – Azt hiszed, hogy a gazdám törődik ilyen semmiségekkel? Errtu csak azért van itt, hogy veled találkozzon, Drizzt Do'Urden, hogy megfizess a bajokért, amiket okoztál!

Drizzt ösztönösen az ördög felé lépett. Catti-brie felemelte az íját, Bruenor a fejszéjét.

A renegát azonban gyorsan lecsillapodott, hisz további értesüléseket akart. Leintette barátait is.

– Errtu alkut ajánl – tért mondandójára Druzil. – A te lelkedet akarja a kínlódó lélekért és a törpe papnő lelkéért.

Drizzt szíven ütötte az, ahogy az ördög “kínlódó lélek”-ként említette Zaknafeint. Egy pillanatra majdnem magával ragadta a felkínált alku. Lecsüggesztette a fejét, szablyája hegye a földet karcolta. Már hogyne áldozná fel magát Zaknafeinért, és akár Stumpetért is. Hisz ez a legkevesebb.

De aztán eszébe jutott, hogy sem Zaknafein, sem Stumpet nem fogadná el ezt tőle, s egyikük sem tudna élni ezzel a tudattal.

A drow hirtelen mozgásba lendült, túl gyorsan ahhoz, hogy Druzil reagálhasson. Csillám beléhasított az ördög szárnyába, a másik szablya pedig, amit a tűz lényei ellen kovácsoltak, megvágta az ördög mellkasát, s a sekély seben keresztül is megcsapolta Druzil életerejét.

Druzilnak sikerült elpördülnie, és már éppen mondani akart valami dacosat, de mágikus védőburkát teljesen tönkretette Catti-brie első lövése. A második nyilvessző szétrobbantotta az ördögöt.

Drizzt azonnal ott termett, s lendült a szablyája, hogy lecsapjon Druzil fejére, de az ördög megrándult és fekete, csípős füstté oszlott.

– Nem alkudozom az alsóbb síkok lakóival – magyarázta Drizzt Bruenorak, aki csak most ért oda.

Bruenorak még így is sikerült egy utolsó csapást mérnie a halott ördög fejére, mielőtt a test szétoszlott volna. – Helyes – morogta.

Regis hamarosan újra elégedetten hortyogott, Catti-brie is elszenderedett. Drizzt nem aludt, hanem vigyázta barátait, habár most már nem számított újabb cselre Errtu részéről az éjszaka folyamán. Többször is körbejárta a tábor, a láthatárt fürkészte, és nézte a csillagokat. Hagyta, hogy szívét betöltse a völgy szabadsága. Ebben a pillanatban, a pusztaság kupolája alatt Drizzt megértette, hogy valójában miért tért vissza, s miért siettek haza Berkthgarék is.

– A csillagok közt nem fogsz sok szörnyeteget látni, aki ránk les – hallatszott egy mogorva, suttogó hang a háta mögül. Bruenor közeledett. A törpe már teljes harci díszben volt, félrebillent sisakban, vállán megszokott fejszéjével.

– A balorok repülni is tudnak – emlékeztette Drizzt, habár mindketten jól tudták, hogy a kósza nem ellenséget keres az égbolton.

Bruenor bólintott és odalépett a drow mellé. Hosszú csend állt be. Mindketten egyedül voltak a szélben, a csillagok alatt. Drizzt megérezte Bruenor sötét hangulatát, és tudta, hogy a törpe okkal jött ki utána. Nyilván mondani akar valamit.

– Vissza kellett jönnöm – bökte ki végül Bruenor. Drizzt rápillantott és bólintott, de Bruenor még mindig az eget nézte.

– Mithril Csarnok Gandalugé – folytatta a törpe, s Drizzt úgy érezte, mintha Bruenor ürügyet keresne. – Jogosan őt illeti.

– Ahogy a völgy téged – fűzte tovább a gondolatot Drizzt. Bruenor erre már a drow felé fordult, mintha tiltakozni akarna, vagy magyarázkodni. De elég volt egy pillantás társa bíbor szemébe, és a törpe tudta, hogy erre nincs szükség. Drizzt megérti őt és a tetteit. Vissza kellett jönnie. Ez volt az, amit el akart mondani.

Az éjszaka hátralévő részében együtt örködtek a fagyos szélben, és figyelték a csillagokat, amíg a hajnal első sugarai el nem törölték a csodás látványt, hogy egy másik látványossággal váltsák fel. Stumpet hamarosan újra útnak indult. Drizzték felébresztették Catti-brie-t és Regist. Folytatták a menetelést.

25. fejezet

A jéghegyek

Az egyik gerincvonulaton túl jéghegyeket és úszó jégtáblákat láttak a Sodródó Jég Tengerének sötét vizén. Az eszük azt súgta, hogy közelítenek céljukhoz, de mind tartottak attól, hogy Stumpet megy tovább, egyenesen, át az alattomos jégen, fel a hegyekre. Crenshinibon közismert volt toronyépítő képességéről. Az egyik neve Cryshal-Tirith volt, ami elf nyelven kristálytornyot jelentett. Egy újabb gerinc eltakarta előlük a partvonalat, de tudták, hogy ha lenne torony a szárazföldön, már látniuk kéne.

Stumpet ügyet sem vetett az egészre: ment tovább a tenger felé. Ő ért fel elsőnek a gerinc tetejére, s a többiek siettek utolérni, amikor jeges hógolyók zárótüze zúdult rájuk.

Drizzt szablyát rántott és a pengékkel tartotta távol magától a lövedékeket. Regis és Catti-brie hasra vetették

magukat, de a két törpe, főleg szegény Stumpet, aki zavartalanul menetelt tovább, alaposan kapott a nyakába. A papnő meg-megtántorodott, s véres duzzanatok támadtak az arcán a találatok helyén.

Catti-brie, amint magához tért a meglepetésből, felpattant és előrerohant. Ledöntötte Stumpetet, és védőn rávetette magát.

A kartácsnak vége szakadt.

Drizzt kirakta maga elé az ónix figurát, és halkán hívta a párducot. Ekkor pillantotta meg az ellenséget, ahogy a többiek is, csak éppen nem tudta hová tenni az ismeretlen kreatúrákat. Amazok szellemalakokként közeledtek, oly simán csusszanva a jégtáblákon, mintha szilárd talajon járnának. Emberszabásúnak tűntek, két lábon jártak, magasak és erősek voltak, testüket pedig kusza fehér szőrzet borította.

– Ha ilyen csúf volnék, én is aljas lennék – jegyezte meg Bruenor, és közelebb húzódott Drizztthez, hogy megbeszéljék a következő lépésüket.

– Így is az vagy – kottyantotta közbe Regis.

Sem a törpe, sem a drow nem értékelte a humort. Egyre több ellenfél közeledett a jeges tenger felől – bal és jobb oldalról. Először két, majd három csapat, és egyre többen jöttek.

– Talán jobb lenne visszafordulni – vetette fel Bruenor. Drizzt gyűlölte még a gondolatot is, de ez tűnt az egyetlen

megoldásnak. Álltak már szemben hatalmas ellenfelekkel, de most legalább száz különös alak közeledett feléjük. Szemlátomást nem ostoba állatok voltak: szervezett, ravasz módon mozogtak.

Guenhwyvar is megérkezett.

– Talán eljuszthatjuk őket – súgta Drizzt Bruenorinak, és a párduc már szökkent is előre.

Jeges golyók röppentek Guenhwyvar felé, s még a legelől haladó lények sem torpantak meg. Kettőt a párduc maga alá temetett, de a többiek közelebb jöttek, és nehéz husángokkal kezdték csépelni a macskát. Hamarosan Guenhwyvar lett az, aki visszavonulásra kényszerült.

Catti-brie ezalatt lemászott Stumpetről – aki azonnal felállt és folytatta útját, amíg Regis hasonlóképp le nem terítette – és kifeszítette Taulmarilt. Gyorsan felmérte a helyzetet, és kilőtt egy nyilat a legközelebb álló lény széttárt lábai közé. A könyörületes leány csak el akarta ijeszteni a szörnyeket, s nagyon meglepődött a vad reakción. A lény meg sem rezzent, mintha nem törődne *azzal*, él-e vagy hal, viszont a közelben álló társaival egyetemben hógolyókkal kezdte bombázni a lányt.

Catti-brie elvetődött és arrébb hemperedett, de így is többször eltalálták. A halántékára kapott jégdarab majdnem elkábította, de felpattant és odarohant Drizzt mellé.

– Azt hiszem, hogy itt visszafordul az utunk – dörzsölgette a homlokát.

– Az igazi harcos tudja, mikor kell meghátrálni – helyeselt Drizzt, de azért tovább fürkészte a sötét tenger jéghegyeit. Cryshal-Tirith nyomát kereste, valami jelét annak, hogy Errtu itt van.

– Akkor ezt mondjátok meg ennek az átkozott törpének is! – kiáltott Regis, aki elkeseredetten szorította Stumpet zömök lábát. A papnő csak ment, maga után húzva Regist.

A szörös lények rendületlenül nyomultak előre, gyűjtögetve a hógolyókat a következő kartácsra – amit várhatóan roham is követ.

Vissza kellett vonulniuk, de nem volt idejük magukkal vonszolni Stumpetet. Ha nem fordul vissza velük, elpusztul.

– Te küldtet ki őket! – dörrent vádlón Errtu a szilánkra, amely a levegőben lebegett a torony legmagasabb szobájában. A kémlelőtükörben a balor látta alattvalóit, a taereket, ahogy elállják Drizzt útját – márpedig ezt Errtu semmiképpen sem akarta.

– Ismerd be! – ordította a balor.

“Túl sok kockázatot vállalsz a drow kószával kapcsolatban”, érkezett a válasz. “És én ezt nem engedhetem meg.”

– A taerek az én parancsnokságom alá tartoznak! – süvítette Errtu. Tudta, hogy elég, ha csak végiggondolja válaszát, s a kristály így is “hallja”, de a balornak szüksége volt arra, hogy hallja saját dübörgő hangját. Ki kellett adnia magából a dühét.

– De nem számít – határozta el a szörnyeteg. – Drizzt Do'Urden nem gyenge ellenfél. Ő és társai elriasztják majd a taereket. Úgysem tudod megállítani!

“Ők csak öntudatlan eszközök”, érkezett a szilánk magabiztos válasza. “A parancsomnak engedelmeskednek, és halálig harcolni fognak. Megállítottam Drizzt Do'Urden.”

Errtu nem kételkedett a kijelentésben. Crenshinibon ugyan meggyengült a zafírral való találkozásnál, ahhoz azonban így is elég erős maradt, hogy uralkodjék az ostoba taerek felett. Az erőteljes testű lények pedig a maguk száz feletti létszámával túl sokan voltak ahhoz, hogy Drizztéék legyőzzék őket. Elmenekülhetnek – a fűrgelábú drow

mindenképp –, de Stumpet pusztulásra van ítélve, akárcsak Harcpöröly Bruenor és a zömök félszerzet.

Errtu arra gondolt, hogy varázslattal ott terem a drow-nál, hogy itt és most nézzenek szembe.

Crenshinibon azonban olvasott a gondolataiban, és a kémlelőtükör képe elenyészett, akárcsak Errtu terve, hisz a balor azt sem tudta, hogy pontosan melyik partszakasról van szó. Persze mehetett volna szárnyon is, és nagyjából azt is sejtette, hogy merre van Stumpet, de tudta, hogy mire megérkezne, Drizzt Do'Urden valószínűleg már halott volna.

A szörnyeteg dühösen fordult a kristályszilánk felé, a Crenshinibon nyugtató gondolatokkal, a hatalom és dicsőség ígéretével próbálta csillapítani a balor haragját.

Azonban nem tudta, milyen mélységes Errtu gyűlölete, és azt sem, hogy a balor legfőbb célja az Anyagi Síkon épp az, hogy Drizzt Do'Urdenen bosszút álljon.

Errtu tehetetlenül és csalódottan távozott.

– Nem hagyhatjuk itt Stumpetet – szögezte le Catti-brie, és a többiek természetesen egyetértettek.

– Menj rájuk – adta ki az utasítást a drow a lánynak. –Nyilazd őket, de célozz jól.

Stumpetet folyamatosan érték a találatok. Regis kapott egyet a fejére, és elengedte a papnő lábát. Stumpet folytatta lassú menetelését, amíg három golyó nem érte egyszerre, és a földre nem rogyott.

Catti-brie két taert ölt meg néhány pillanat alatt, aztán Drizzték után sietett, akik rohantak, hogy védőgyűrűt alkossanak Stumpet és Regis körül. A taerek addigra kifogytak a hógolyókból, de jöttek tovább, félelem nélkül, husángjaikat lengetve és zúgva, mint az északi szél.

– Csak százan vannak a nyavalyások! – morogta Bruenor, és megmarkolta fejszéjét.

– Mi meg négyen! – kiáltotta vissza Catti-brie.

– Öten – helyesbített Regis, s erőlködve talpra állt. Guenhwyvar felüvöltött. Catti-brie lőtt, újabb szörmókot terítve le. “Vég a kezedbe!”, könyörgött Khazid'hea.

A lány kilőtt még egy utolsó nyilat, aztán a lények már túl közel kerültek. Catti-brie letette íját, és előhúzta a mohó Khazid'heát.

Drizzt bevágott a lány elé, s kettős sebet ejtett az egyik taer torkán, aztán megpördült, térdre vetette magát, s a lény gyomrát hasította fel. A másik pengéje vízszintesen vágott ívet a háta mögött, s felbuktatta a következő támadót.

A lány Khazid'hea egyetlen csapásával kettéhasította az első taer fejét, de azonnal vissza kellett húznia a kardját, Drizztnek pedig talpra kellett ugrania, mert a tolongás összezárult körülöttük, elvágva a menekülés útját.

Tudták, hogy végük... amíg meg nem hallották a több torokból érkező “Tempus!” kiáltást.

Revjak és huszonöt harcosa keményen nekiment a taerek sorainak, és széles rendet vágtak a meglepett lények között.

Regis odakurjantott az erősítésnek, de egy husáng alaposan vállon találta és a földre terítette. Három lény azonnal köréje gyűlt, hogy agyonüssék.

Guenhwyvar érkezett a levegőben, és körbefordulva vadul csapkodott a mancsaival. Egy negyedik taer érkezett a harcoló három mellé, és igyekezett közel kerülni a félszerzethez és a papnőhöz.

A taer a morgó Bruenorba, pontosabban annak fejszéjébe ütközött.

Regis örömmel pillantotta meg a törpe csizmáját a földön.

Drizzt és Catti-brie összeszokottan harcoltak egymás oldalán.

A lány elkapta az egyik taer husángját, aztán Khazid'hea egy lendítésével levágta a lény karját. Legnagyobb ijedelmére és megdöbbenésére azonban a taer tovább nyomult előre, nyomában egy másikkal. Miközben a lány egyik kezével a husángot fogta, a másikkal a kardot, az egyik oldalról szinte védtelenül maradt.

Dacosan felkiáltott, és belevágott az előtte álló lény nyakába. Behunyta a szemét, nem akarta látni a lesújtó botot.

Drizzt szablyája vágott be oldalról, s a drow megremegett, ahogy felfogta a husáng csapásának lendületét. Tökéletes háritás, gondolta Catti-brie, amikor kinyitotta a szemét.

A lány nem habozott. Drizztnek vissza kellett térnie a saját két ellenfeléhez, de közbelépése megadta Catti-brie-nek azt a haladékot, amire szükség volt. A lány szembefordult a második taerrel, kardját teljesen átdöfte a halott és lehanyagló lény nyakán, aztán a kard kirántásának lendületével előredőfött, másik ellenfele mellkasába.

A taer hátraesett, de két másik lépett a helyébe.

Ahogy Bruenor körül kezdett minden tele lenni hullákkal és levágott végtagokkal, a törpe is egyik csapást kapta a másik után.

– Hat! – rikkantotta, ahogy fejszéje újabb taer fejébe hasított, de a torkán akadt a kiáltás, amikor egy másik ellenfél hátba vágta.

Fájt a találat, de Bruenor tudta, hogy nem szabad törődnie vele. Kétkeszes félkörre lendítette fegyverét, s úgy csapta derékon a taert, mintha fatörzs lenne.

A lény megrogyant, és azonnal meghalt.

Bruenor állati mordulást hallott a háta mögül, és örült, hogy Guenhwyvar megint védi.

Aztán újabb kiáltást hallott, fohászt a barbárok istenéhez, amikor Revjak és társai is csatlakoztak a küzdelemhez. Megerősödött a védőgyűrű Stumpeték körül. A védelem elég szilárd lett ahhoz, hogy Guenhwyvar kitörhessen a taerek közé, és elvégezze pusztító munkáját. Drizzt és Catti-brie átvágták magukat az első soron, és nekirontottak a másodiknak.

Alig néhány perc leforgása alatt minden taer halott vagy harcképtelen lett, hiába folytatódott Crenshinibon gyilkos, szüntelen parancsa.

Stumpet ekkor magához tért, feltápáskodott, és makacsul folytatni akarta kirándulását.

Drizzt fél térden zihálva kiáltott oda Revjaknak, és a barbár azonnal megparancsolta két legerősebb emberének, hogy fogják közre a törpét és emeljék fel a földről. Stumpet nem tanúsított ellenállást, csak meredt bambán előre, és a levegőben is rendületlenül mozgatta a lábait.

Drizzt és Revjak rövidke összemosolygását egy ismerős hang szakította félbe.

– Árulás! – dörögte Berkthgar, és harcosai, akik kétszer annyian voltak, mint Revjak emberei, körülvették a társaságot.

– Hát ez egyre jobb lesz – morogta fanyarul Catti-brie.

– A törvény, Revjak! – ordította Berkthgar. – Ismered a törvényt, mégsem engedelmeskedtél neki!

– Hagytam volna Bruenort és a társait meghalni? – kérdezte hitetlenkedve Revjak, a félelem minden jele nélkül, pedig a többiek nagyon is úgy látták, hogy harc készül. – Sosem követnék ilyen parancsot – folytatta Revjak magabiztosan. Harcosai, akik közül sokan meg is sebesültek a csatában, egy emberként helyeseltek.

– Vannak még a népünkben, akik nem felejtették el azt a barátságot, amit Bruenor, Catti-brie, Drizzt Do'Urden és a többiek tanúsítottak irántunk – fejezte be az öreg.

– De vannak olyanok is, akik nem felejtették el a harcot Bruenor népével és Settlestone-nal – vágott vissza Berkthgar, és harcosai helyeseltek.

– Elég volt – jelentette ki sűgva Catti-brie, és mielőtt Drizzt útját állhatta volna, odament a hatalmas barbár elé.

– Lealacsonyodtál – mondta dacosan Berkthgar.

Kiáltások biztatták a vezért, hogy lökje félre az alkalmatlankodó nőszemélyt, a barbárt azonban féken tartotta a józan ész. Catti-brie nem csak veszedelmes ellenfél, ahogy azt annak idején Settlestone-ban is tapasztalta, de mögötte áll Drizzt és Bruenor is, akikkel nem érdemes tengelyt akasztani. Berkthgar tudta, hogy ha csak egy ujjal is hozzányúl a lányhoz, akkor a törpe és a drow egymással versengve ugrik neki.

– Valaha tiszteltelek – folytatta Catti-brie, és Berkthgar meglepődött a hirtelen hangnem-változáson. – Jog szerinti főnök voltál Wulfgar után, tett és bölcsesség jogán. A te vezetésed nélkül a törzs elveszett volna a távoli Settlestone-ban.

– Ahová nem voltunk valók! – vágta rá gyorsan Berkthgar.

– Valóban – hagyta rá Catti-brie, kifogva a szelet Berkthgar dühének vitorláiból. – Jól tetted, hogy visszatértél a völgybe és az istenedhez, de azt nem tetted jól, hogy előszedted a régi ellenségeskedést. Gondolj csak az igazságra apámmal, Bruenorral és Drizztal kapcsolatban!

– Testvéreim gyilkosai.

– De csak akkor, amikor a testvéreid mentek gyilkolni – vágta rá Catti-brie, és nem hátrált. – Gyávák lettek volna, ha nem védelmezik meg a hazájukat és a népüket! Vagy talán azért neheztelsz rájuk, mert jobban harcoltak, mint a tieid?

Berkthgar szaggatottan fújtatott. Drizzt észrevette ezt, és odaállt Catti-brie mellé. Minden egyes szót hallott a halk beszélgetésből, és most már ő is tudta folytatni.

– Tudom, mit tettél – vette át a szót a drow, és Berkthgar megmerevedett, mert azt hitte, vádat hall.

– Ahhoz, hogy magadhoz ragadd az egyesített törzs irányítását, hiteltelenné kellett tenned azt, aki előtted járt. De figyelmeztetlek, az egész völgy érdekében, hogy ne merülj bele a saját féligazságaidba. Berkthgar nevét tisztelettel ejtik ki Mithril Csarnokban, Ezüsthaldban, Nesmében, de még Settlestone-ban és a törpebányákban is. Az Őrző Völgyében végrehajtott tetteidet nem fogják elfelejteni, habár te hajlamos vagy elfelejteni a szövetséget és mindazt a jót, amit Bruenor népe tett. Nézz csak Revjakra, akinek az életünket köszönhetjük, és dönts el, Berkthgar, hogy melyik út a legjobb neked és a népednek.

Berkthgar hallgatott, és Drizzték tudták, hogy ez jó jel. A barbár nem volt ostoba, csak gyakran elragadták az érzelmei. Berkthgar Revjakra és elszánt harcosaira pillantott, akik kissé viharverten, maroknyian, mégis félelem nélkül néztek farkasszemmel vele. A barbár számára azonban az volt a legfontosabb, hogy sem Drizzt, sem Catti-brie nem vonta kétségbe az ő vezető szerepét. Hajlandók együttműködni vele, s Catti-brie a nyilvánosság előtt kedvezően hasonlította össze őt Wulfgarral!

– A kalapács pedig maradjon Bruenornál, ott, ahol a helye van – szólt merészen Catti-brie, mintha olvasna a

barbár gondolataiban. – Most már a te kardod a törzs kardja, s legendája nem lesz kisebb Égisz-agyarénál, ha Berkthgar bölcsen dönt.

Olyan csali volt ez, aminek Berkthgar nem állhatott ellent. Szemmel láthatóan megnyugodott, és ellazultak az emberei is. Drizzt tudta, hogy fontos próbatételen jutottak keresztül.

– Bölcs voltál, hogy követted Bruenor és társait – mondta Berkthgar fennhangon Revjaknak, s ez a büszke barbár szájából bocsánatkérésnek számított.

– Te pedig tévedtél, amikor megtagadtad barátságod Bruenorral – felelte Revjak. Drizzt és Catti-brie megfeszültek: úgy vélték, hogy Revjak talán túl hirtelen és túl messzire ment.

Berkthgar azonban nem sértődött meg. Nem válaszolt a vádra. Nem értett egyet vele, de nem is tiltakozott.

– Gyere vissza velünk – kérte az öreget.

Revjak Drizztékre pillantott, mert tudta, hogy amazoknak talán még szükségük lehet a segítségére. Elvégre az ő két embere tartotta Stumpetet a levegőben.

Berkthgar Revjakra nézett, aztán követte az öreg pillantását Bruenorra és a mögötte elterülő partvonal felé. – A Sodródó Jég Tengerére akartok menni?

Bruenor Stumpetre sandított. – Úgy tűnik.

– Nem kísérhetünk el – közölte tompán Berkthgar. – És ez nem az én döntésem, hanem őseink tilalma. Törzsünk tagjai nem merészkedhetnek ki az úszó vidékre.

Revjak erre kénytelen volt bólintani. Valóban létezett ez az ősi tilalom, amelyet a gyakorlatiasság diktált, hisz kevés haszon és sok vesztenivaló várt a barbárokra a fehér medve és a hatalmas cetek birodalmában.

– Nem is kérjük, hogy oda menjete – vetette közbe gyorsan Drizzt, és társai mintha meglepődtek volna ezen. Egy balor ellen készülnek! Jól jöhet egy csapat barbár! Drizzt

azonban tudta, hogy Berkthgar nem fogja megszegni az ősi szabályt, és nem akarta, hogy Revjak még jobban ellentétbe kerüljön a vezérrel. Nem akarta veszélybe sodorni azt, amit oly nehezen értek el. Ezenkívül a taerek kezétől egyetlen barbár sem pusztult el, amit Errtuval szemben aligha lehet majd elmondani. Drizztnek máris túl sok vér száradt a kezén. Jobb szerette volna, ha egy az egyben nézhet szembe Errtuval, de tudta, hogy a balor úgysem lesz egyedül, s nem tagadhatta meg barátaitól azt a lehetőséget, hogy mellette álljanak, ahogy ő is kiállna mellettük.

– De azt azért elismered, hogy a néped legalább ennyivel tartozna Bruenorak? – kérdezte Catti-brie.

Berkthgar megint csak nem válaszolt nyíltan, de hallgatása épp elegendő felelet volt.

Drizzték bekötözték sebeiket, amennyire lehetett, aztán elbúcsúztak a barbároktól és köszönetet mondtak nekik. Revjak emberei lerakták Stumpetet, a törpe pedig azonnal megindult előre. A többiek pedig utána.

A Jávorszarvas Törzse egyesülve vonult dél felé. Berkthgar és Revjak egymás mellett lépkedtek.

Egy kicsivel később Kierstaad megtalálta a délutáni napfényben sütkérező száznyi taer hullát. Hamar rájött, mi történhetett. Apja és annak harcosai nyilván beszálltak a harcba Bruenorék mellett, de annyi különféle lábnyomot lehetett látni, hogy Kierstaad tudta: egy másik csapat – Berkthgar vezetésével – szintén a helyszínen járt.

Kierstaad dél felé pillantott, és arra gondolt, hogy apja talán fogolyként hagyta el a csatateret. Már majdnem megfordult, hogy visszarohanjon, de a többi nyom – két törpe, egy nő, egy félszerzet, egy drow és egy macska nyoma – észak felé hívta.

Égisz-agyarral a kezében a fiatal barbár elindult a hideg parton, aztán kilépett az úszó jégtáblákra. Tudta, hogy megszegi népe ősi tilalmát, de nem törődött vele. Szívében és gondolkodásában Wulfgar nyomdokait követte.

26. fejezet

Az elmaradt meglepetés

A glabrezu hajthatatlan maradt. Ragaszkodott a történetéhez még az ideges és elkeseredett Errtu fenyegetései alatt is.

– Drizzt Do'Urden és barátai átvágták magukat a taereken – ismételte újra Bizmatec. – A taerek holtan hevernek a pusztában.

– A saját szemeddel láttad? – kérdezte Errtu már vagy ötödször, s ökölbe szorította a kezét.

– Láttam – felelte habozás nélkül Bizmatec, de azért egy kicsit elhátrált a balor elől. – A taerek nem állították

meg őket, csak egy kicsit lelassították. Tényleg hatalmas ellenfeleket választottál.

– És a törpe? – kérdezte Errtu, akinek elkeseredése hamar mohósággá változott. Megtapogatta köves gyűrűjét, a papnő börtönét.

– Még mindig vezeti őket – felelte gonosz mosollyal Bizmatec, s örömmel látta kigyúlni az ördögi kapzsiság lángját Errtu szemében.

A balor nagy dérral-dúrral távozott, s hatalmas szárnyai egyetlen csapásával fent termelt a torony nyitott teraszán, s már alig várta, hogy tudathassa a kristállyal kudarcát.

– Errtu erős ellenfelek ellen küldött minket – jegyezte meg Bizmatec, miután a balor távozott.

A másik tanar'ri – egy hatkarú, alul kígyótestű nőstény -elvigyorodott. Nem ijedt meg túlságosan. Az Elsődleges Anyagi Sík halandói közül senki sem lehetett számára veszedelmes ellenség.

Fölöttük Errtu becsörtetett a legmagasabb emelet toronyszobájába. Először a keskeny ablakhoz lépett, abban a reményben, hogy talán megpillantja a közeledő csapatot. Drámai módon akarta előadni a híreket, de Crenshinibon olvasott izgatottságából is.

“A te utad a veszedelem!”, figyelmeztette Errtu a szilánk.

Errtu elfordult az ablaktól, és szívből jövően, recsegeve felkacagott.

“Nem vallhatsz kudarcot”, folytatta a kristály. “Ha téged és a tiedet legyőzik, engem is legyőznek, és olyanok kezébe kerülök, akik ismerik igazi természetem, és...”

Errtu nevetése elfojtott minden további mentális üzenetet.

– Már találkoztam ilyen Drizzt Do'Urden-félékkel – vicsorogta Errtu. – Majd ő is megismeri az igazi fájdalmat és kint, mielőtt megadom neki a halál megváltását! Látni fogja szerettei halálát, akik elég ostobák voltak ahhoz, hogy vele tartsanak, és látni fogja annak a halálát is, akit fogva tartok. -A szörnyeteg dühösen fordult vissza az ablakhoz. – Rossz ellenséget szerezte magadnak, ostoba drow! Gyere csak ide, és bosszút állok rajtad! Megkapod a büntetést, amit megérdemelsz!

Ezzel Errtu belerúgott a táskába, amely még mindig ott hevert, ahová a zafír pusztulásakor ejtette. A balor már éppen indult volna, de gondolkodóba esett. Hamarosan szembekerül Drizzttel és társaival, meg a papnővel. Ha Stumpet elég közel kerül az ékkőhöz, a lelke visszatárlhat a testébe.

Errtu lehúzta ujjáról a gyűrűt és felmutatta Crenshinibon-nak. – Ebben van a törpe papnő lelke – magyarázta. – Irányítsd, és segíts, ahogyan tudsz!

Errtu a földre dobta a gyűrűt és kivihozott a teremből, le alattvalóihoz, hogy felkészüljön a küszöbön álló találkozásra.

Crenshinibon élénken érzékelte Errtu haragját és szintiszta gonoszságát. Drizzt és társai valahogy átjutottak a taereken, de ugyan mit számítanak Errtu ellen?

A szilánk azt is tudta, hogy Errtunak erős szövetségesei is állnak készenlétben.

Crenshinibon elégedett volt, és biztonságban érezte magát. Az a gondolat pedig, hogy épp Stumpetet használja fel a kis társaság ellen, különösen kellemesnek tűnt.

Stumpet továbbmasírozott az alattomos, töredezett jégfelszínen. Lába néha belemerült a jeges vízbe, de úgysem érezte a hideget.

Drizzt ismerte a víz veszedelmeit. Legszívesebben elgáncsolta és meleg takarókba bugyolálta volna a papnőt, de nem tehette. Ha az elfagyott lábujjak képezték volna a legnagyobb gondjukat, nem kellett volna túlságosan aggódniuk.

Most azonban csak annyit tehetett Stumpetért és mindannyiukért, hogy minél gyorsabban eljussanak Errtuhoz és túl legyenek a szomorú ügyn.

A drow menet közben a zsebében tartotta a kezét, és ujjai az ónix szobrocska véseteit tapogatták. Nem sokkal a taerek elleni harc után hazaküldte Guenhwyvart, hogy a macska egy kicsit pihenhessen a következő csata előtt. Most azonban nem tudta, hogy jól cselekedett-e, hisz nagyon is bizonytalanul mozgott az ismeretlen terepen.

A táj teljesen valószínűtlennek tűnt számára: mindenhol csak csipkés, fehér csúcsok, némelyik negyven láb magas, ezenkívül nagy, fehér táblák, cikcakkos fekete törésvonalakkal.

Már vagy két órája elhagyták a partot, s messze kint jártak a jeges felszínen, amikor az idő változni kezdett. Sötét, baljós fellegek gyülekeztek, és a jeges szél felerősödött. De ők csak meneteltek tovább, felkészve a jéghegyek egyik oldalán, leszánkázva a másikon. Olyan részhez értek, ahol több volt a fekete víz, mint a fehér jég, s itt pillantották meg először úti céljukat, messze északnyugat felé. A kristálytorony ott fehérlett a jéghegyek kúpjai felett, még a szürke homályban is csillogva. Semmi kétség nem férhetett hozzá, hogy ez az, amit keresnek, hisz nem lehetett természetes képződmény, hiába nézett ki úgy, mintha jégből lenne.

Bruenor megrázta a fejét. – Túl sok a víz – mutatott nyugat felé. – Kerülnünk kell.

Úgy tűnt, hogy a törpének igaza van. Nagyjából északi irányba tartottak, de a jégtáblák nyugat felé sűrűbbnek látszottak.

A döntés azonban nem rajtuk állt, mert Stumpet rendületlenül folytatta útját északra.

A látszat azonban csalóka volt ezen a szokatlan tájon. Hosszú jégsáv hidalta át a nyílt víztükröt, egyenesen a torony irányába. Amikor átjutottak a vízen, ismét jéghegyek közé kerültek, s a Cryshal-Tirith alig negyedmérföldnyire magasodott előttük.

Drizzt újra előhívta Guenhwyvar. Bruenor elbuktatta Stumpetet és a hátára ült. Catti-brie felkúszott a legközelebbi csúcsra, hogy szemügyre vegye a környéket.

A torony egy nagyobbacska jéghegyen állt, a harminc láb magas csúcs mögött. Catti-brie úgy vélte, hogy délnyugat felől lehet megközelíteni a hegyet, egy keskeny jégsávon. Egy

másik jéghegy elég közel volt a toronyhoz nyugatra, de ettől eltekintve a tornyot tenger vette körül.

Catti-brie egy másik helyet is megjegyzett: barlangbejárat tátongott a csúcs nyugati oldalán, majdnem pontosan a toronnyal egy vonalban. Legalább embernyi magasságban nyílt a déli oldal sík részétől, ahol át kell menniük, s ami valószínűleg csatamező lesz. A lány lemondó sóhajjal csúszott vissza, s mindenről beszámolt a barátainak.

– Errtu csatlósai akkor fognak elénk állni, amikor átjutottunk az utolsó átjárón – vélte Drizzt, s Catti-brie bólogatott. – Végig kell harcolnunk az utat a barlangbejáratig, de odabent is.

– Akkor vágjunk neki – morogta Bruenor. – Jéggé fagy a lábam.

Catti-brie Drizztre pillantott, mintha valami más megoldást várna tőle. Nem mintha túl sok lehetőségük lett volna. Catti-brie, Drizzt és Guenhwyvar talán meg tudják csinálni az ugrást, de Bruenor a maga nehéz páncéljában nem, és Regis sem. Különben is, Stumpet sem tud ugrani.

– Velem nem sokra mentek a harcban – mondta Regis csendesen.

– Ez eddig még sosem tartott vissza semmitől! – morogta Bruenor, félreértve a helyzetet. – Ha itt akarsz üldögetni...

Drizzt felemelt kézzel elhallgattatta a törpét, mert úgy sejtette, hogy a találékony félszerzet kiötlött valamit.

– Ha Guenhwyvar át tudna vinni azon a szakadékon, észrevétlenül el tudnék jutni a toronyhoz – magyarázta a félszerzet.

A többiek arca felderült.

– Én már jártam a Cryshal-Tirithben annak idején – folytatta Regis. – Tudom, hogy kell bemenni és hogy kell legyőzni a kristályszilánkot, ha sikerül – Drizztre pillantott. Regis ott volt a drow-val a Bryn Shander fölötti pusztán, amikor a kósza legyőzte Akar Kessel tornyát.

– Elkeseredett próbálkozás – vetette közbe Drizzt.

– Az – felelte Bruenor szárazon. – Nem úgy, mint az, hogy belesétálunk egy tanar'ri hordába.

Erre a többiek, ha kissé erőltetetten is, de elnevelték magukat.

– Engedd el Stumpetet – adta ki az utasítást Drizzt Bruenorinak. – Hadd vigyen el minket oda, ahová Errtu tervezi.

Ami pedig téged illet – pillantott a félszerzetre –, legyen veled utadon Förgeteg Gwaeron, Mielikki szolgálója, a kósza védelmezője. Guenhwyvar átvész. Ne felejtsd el, hogy ha kudarcot vallasz és Crenshinibon nem pusztul el, Errtu annál erősebb lesz!

Regis komoran bólintott, megmarkolta Guenhwyvar grabancát, és elvált a többiektől. Tudta, hogy ez az egyetlen esélye, ha gyorsan és észrevétlenül akar a toronyhoz jutni. Hamarosan eltűntek Guenhwyvarral a jéghegyek között. A párduc végezte a mászás nehezebb részét karmaival kapaszkodva, Regis inkább csak húzatta magát, és próbált lépést tartani.

Majdnem rosszul jártak, amikor egy síkos lejtőn mentek lefelé. Guenhwyvar megkapaszkodott, de Regis lebukfencezett. Magával rántotta a párducot is, és együtt csúsztak a fekete víz felé. Regis majdnem felordított, de aztán csak becsukta a szemét, és várta a jeges víz érintését.

Guenhwyvar alig néhány lépéssel a gyilkos víz előtt tudott csak megkapaszkodni.

Összeszedték magukat és továbbindultak. Regis állandóan emlékezett magát, hogy milyen fontos a küldetése.

A többiek roppant védtelennek érezték magukat, amikor áthaladtak az utolsó jégsávon, amely a toronyhoz vezetett. Érezték, hogy figyelik őket, és hogy valami szörnyűség készülődik.

Drizzt próbálta siettetni Stumpetet, Bruenor és Catti-brie pedig előreszaladtak.

Errtu szolgálói már várták őket a barlang nyílása mögött. A balor valóban szemmel tartotta a kis csoportot, akárcsak Crenshinibon.

A szilánk ostobának tartotta Errtut, amiért ennyit kockáztat, ilyen kis nyereségért. A gyűrű ékkövének segítségével kapcsolatba lépett Stumpettel, és a bebörtönzött törpe szemén keresztül látta, hogy pontosan hol járnak a

jövevények.

Cryshal-Tirith csúcsa hirtelen vad vörössel felizzott, rózsaszín derengésbe borítva a közelgő szürke felhőket.

Catti-brie odakiáltott Drizztnek. Bruenor a földre rántotta a lányt.

Drizzt nekiment Stumpetnek, de csak lepattant róla. Elrohant a törpe mellett, aztán kétségbeesetten próbált lassítani, amikor tüzes nyaláb csapott ki a torony tetejéből, s a jégösvénybe hasított a drow előtt.

Sűrű gőz támadt a döbönt kósza körül. Drizzt nem tudott teljesen lefékezni, ezért inkább gyorsított, s egy ordítással előrevetette magát.

Csak a jószerecsme mentette meg. A tűzcsóva hirtelen megszűnt, aztán újra kilövellt, ezúttal az álló papnő mögé. A találat ereje darabokat szakított le a jégből, és még sűrűbbé tette a párát. Az immár önálló, kétszáz négyzetlábnyi jégtábla délkelet felé indult, lassan elfordulva úsztában.

Stumpetnek nem volt hová mennie, így csak állt mozdulatlanul, üres tekintettel.

A nagy jéghegyen a többi három már talpon volt, és futott tovább.

– Balra! – kiáltotta Catti-brie, amikor egy lény tűnt fel a központi csúcs oldalát alkotó gerinc fölött. Borzalmas valami volt: az Abyss legalantasabb lénye, egy holt lélek, valami szerencsétlen szelleme. Testét sápadt, puffadt és hólyagosan nedvedző bőrlebenyek borították, s soklábú paraziták csüggték róla. Alig három láb magas lehetett, akkora, mint Regis, de hosszú, éles karmokkal és ijesztő fogakkal büszkélkedhetett.

Catti-brie egyetlen ezüstös nyílveesszővel elsöpörte, de mögötte újabb holtak bukkantak fel, mit sem törődve társuk csúfos végével.

– Balra! – kiáltotta megint a lány, de Drizzt és Bruenor nem voltak abban a helyzetben, hogy megfogadják tanácsát.

Egyre több holt lélek bukkant elő a barlang közeli bejáratából, s két repülő szörnyeteg, afféle hatalmas ember-légy hibrid tűnt fel a csapat fölött.

Bruenor lendületes fejszecsapásokkal fogadta a társaságot. Egyetlen csapás is megtette hatását, de az elpusztított ellenfél ahelyett, hogy összerogyott volna, maró gőzzé oszlott, ami égette a törpe bőrét és tüdejét.

– Átkozott orknyálgák – morogta a törpe, de nem hátrált meg, hanem vagdalkozott tovább.

Drizzt olyan gyorsan dolgozott szablyaival, hogy a mérges gőzök el sem érték. Már egy sor holtat leterített, de aztán neki is lapulnia kellett, mert az egyik tanár'ri – pontosabban kazma – alacsony siklórepülésben elhúzott fölötte.

Mire feltápáskodott, egy csapat élőhalott vette körül, s mohón kapkodtak feléje ocsmány karmaikkal.

Catti-brie-t hányinger fogta el a repülő légyfajzatok láttán. Már fél tucat holtat csapott le, s most kénytelen volt a rovarszörnyekkel is foglalkozni.

Rálőtt a közelebbire, s megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a találat hátravetette, majd a földre terítette a roppant legyet.

A másik kazma egyszerűen eltűnt.

Hogy észrevétlenül újra megjelenjen Catti-brie mögött.

Regis és Guenhwyvar látták a felfordulást, látták a tűzcsóvákat, s hallották a csatazajt. A lehető leggyorsabban igyekeztek haladni, de a terep egyáltalán nem kedvezett nekik.

A félszerzet éppen csak kapaszkodott, Guenhwyvar pedig húzta. Regis lépten-nyomon odaverődött valamihez, de nem panaszkodott. Tudta, hogy a barátai még ennél is rosszabb helyzetben vannak.

– Mögöttem! – ordította Bruenor, kirentva a holt lelkek közül. Az egyik borzadály belekapaszkodott a nyakába, de a törpe nem törődött vele.

Csak Catti-brie számított, aki igencsak bajban volt. A törpe nem fért hozzá a lány mögött álló szörnyeteghez, és az is magához tért, akit Catti-brie az előbb lelőtt, csak éppen most gyalog támadott. Pont a törpe és a lány között állt. Rossz helyen.

Catti-brie megpördült, amikor a *kazma* lecsapott. A vállával fogta fel a csapást és hagyta ellökni magát. Két szaltót csinált a jégen, mielőtt újra maga alá szedte a lábát.

Bruenor fejszéje eközben teljes erővel a másik kazma hátába mélyedt, és másodszor is földre vitte a légyembert. A makacs teremtmény újra megpróbált felállni, a törpe azonban rávetette magát, és fejszéjével addig csépelte a fejét, amíg zöldes-sárgás agyvelő nem borította a földet.

A holt lélek azonban továbbra is kapaszkodott a törpe nyakába, és karmolt, harapott. Már-már kezdett valóban kárt tenni Bruenorban, amikor a drow egy szablyavágása hirtelen véget vetett működésének.

Az életben maradt *kazma* a levegőbe emelkedett, erre Catti-brie előkapta az íját. Bevitt egy szép találatot, s a rém úgy döntött, hogy eleget látott. Elszállt a lány fölött, túl a gerincen, a gleccser másik oldala felé.

Miközben Catti-brie utánafordult, inkább lejjebb eresztette az íját, mert új célpontot pillantott meg: egy csapat holtat, akik ekkorra már átjutottak a gerincen.

A kazma Bruenor alatt kezdett összelappadni – szó szerint olyan volt, mint egy tartalmát kifolyató tömlő.

Drizzt felrántotta a törpét, és keményen megfordította. Catti-brie-t immár nem fenyegette közvetlen veszély, de teret vesztek, és az élőhalottak légiója rendezte sorait.

Ez azonban nem számított a két harcedzett társnak. Egy pillantással látták, hogy Catti-brie ellenőrzése alatt tartja az oldalsó csoportot, így aztán váll váll mellett rohamra indultak a legalacsonyabb rangú tanar'rik sorai felé.

Drizzt haladt a legjobban fűrge lábával és villámgyors szablyaival. Válogatás nélkül vágta a fejeket, nyújtózó karokat. Hat ellenfelet terített le másodpercek alatt. A drownak egy darabig fel sem tűnt, hogy új ellenfele akadt, amíg szablyacsapását hirtelen nem is egy, de három csattanós hárítás nem fogta fel.

A horda felhígult itt, s a kisebb szörnyek tiszteletteljes távolságot tartottak a hatkarú borzadálytól, amely most szembekerült Drizzt Do'Urdennel.

Catti-brie látta, mi történik, és tudta, hogy a drown bajban van. Elindult jobb felé, és próbált megfelelő szöveget találni egy lövéshez, mit sem törődve Stumpettel, aki tehetetlenül sodródott az elszabadult jégtáblán, már vagy negyven lábnyra tőlük. Vállsebéből folyt a vér – a kazma csapása erős volt –, de nem állhatott meg, hogy bekötözze.

Fél térdre ereszkedett. A szög elég rossznak tűnt, főleg úgy, hogy a fűrge drown ott volt közte és a hatkarú tanar'ri közt. De a lány tudta, hogy Drizzt számít a lövésre, tehát mindenképpen meg kell próbálnia. Taulmaril felemelkedett, s Catti-brie ujjai a húrra feszültek.

– A drown nem tudja megvívni saját harcát? – hallatszott egy kérdés a lány háta mögül mély torokhangon. – Ezt meg kell beszélünk. – Bizmatec volt az, a glabrezu.

Catti-brie előrelendült, és próbálta védeni az íját és a vesszőt. Ugrás közben lőtt, aztán grimaszolt: a vállsebe megint vérezni kezdett. Az új ellenfél először elképedt, majd fájdalmas arcot vágott, ahogy a nyíl súrolta hatalmas combja belső részét.

A vessző folytatta útját, és alig néhány lábnyra repült el a közönyös Stumpet mellett. A lány hamar rájött, hogy nem a

nyilat kellett volna figyelnie, mert a tizenkét láb magas glabrezu felhőrdült és egyetlen hatalmas lépéssel Catti-brie előtt termett.

A glabrezu egyik hatalmas ollója Catti-brie karcsú dereka felé kapott.

A lány egy gyors mozdulattal átnyúlt az íj fája és a húr között, s előrántotta Khazid'heát. Felkiáltott, próbált kiszabadulni, s a karddal visszakézből rávágott a szörnyeteg ollójára.

A hihetetlenül éles Khazid'hea eltalálta az olló belső oldalát, s végighasította.

“Már attól félttem, hogy elfelejtettél!”, sugározta a kard a lány felé.

– Soha! – felelte komoran Catti-brie.

Bizmatec felordított és meglendítette hatalmas karját, a földre lökve Catti-brie-t, aztán indult, hogy hatalmas lábával agyontapossa a lányt.

Khazid'hea azonban biztosan és villámgyorsan lendült, s a glabrezu elgondolkodhatott lépése helyességén, amikor egyik lábujját elveszítette.

Bizmatec elbődült dühében. Hátraugrott. Catti-brie feltápászkodott, és készült a következő fordulóra.

A támadás azonban nem úgy jött, ahogy várta. Bizmatec imádott játszodozni a halandókkal, főleg az emberekkel, hogy minél jobban megkínozza, aztán apránként darabokra tépje őket. Ez a halandó azonban túl jó volt ehhez a taktikához, így Bizmatec mágiához folyamodott.

Catti-brie érezte, hogy a lába kiszalad alóla, és amikor felállni próbált, rájött, hogy már nem a jégen áll, hanem a levegőben lebeg.

– Ez csalás, te kutyaképű füstnyelő! – ellenkezett Catti-brie, nem sok sikerrel.

Bizmatec intett, mire Catti-brie immár tíz lábnyi magasságban sodródni kezdett a nyílt víz fölé. Mikor rádöbbsent, hogy mi a glabrezu terve, lándzsaformán megmarkolta Khazid'heát, és Stumpet jégtáblája felé hajította. A kard a törpe mellett csapódott be, és markolatig a jégbe fűrődött.

Catti-brie azonban már nem figyelt oda, mert megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát, hogy nyilazhasson. Ez sikerült is neki, de Bizmatec csak nevetett, majd megszüntette a mágiát.

A lány a jeges vízbe csobbant. Elállt a lélegzete, és érezte, hogy a lába máris zsibbad.

– Stumpet! – kiáltotta oda a törpének, és Khazid'hea is könyörögni kezdett telepaticusan a papnőhöz. Stumpet továbbra is mozdulatlanul állt, ügyet sem vetve a helyzetre.

Bruenor látta, mi történik a lánnyal. Látta, hogy Catti-brie a levegőbe emelkedik, hallotta a csobbanást, aztán a Stumpethez intézett kiáltásokat. Bruenorak minden apai ösztöne azt súgta, hogy ugorjon a vízbe a lánya után, az eszével azonban tudta, hogy ez ostobaság lenne. Nemcsak hogy belehalna (bár magával nem nagyon törődött), de a lányát is a halálba sodorná. Csak annyit tehetett, hogy gyorsan végez ellenfeleivel. Vadul rontott a holt lelkeknek, és

ordítva kaszabolta őket. Elképesztő ütemben haladt, s minden tele volt körülötte a csípős gázzal.

Szerencsésjét azonban megfordította egy hirtelen tűzvillanás. A törpe hátratántorodott és felordított. Egy pillanatra elkábult, s arca vörös lett a villanástól. Megrázta a fejét és észre tért, amikor Bizmatec belépett a harcba, és jobb ollója maradékával ütni kezdte Bruenort, a bal ollójával pedig a törpe nyaka felé kapott.

Drizzt hallotta Catti-brie-t és Bruenort is, de nem hagyta, hogy a büntudat hatalmába kerítse. Már régen megtanulta, hogy nem ő a felelős a világ minden bajaért, és hogy barátai szabad akaratukból tartanak vele. Drizzt csak szintisza, egyszerű dühöt érzett, és felbuzgott a vére.

De hogyan háríthat valaki egyszerre hat támadást?

Csillám balra, balra, aztán megint balra csapott, aztán jobbra, s mindegyik lendítés hárított egy-egy suhintó pengét. Drizzt másik szabályja éhségtől lüktetve csapott le fentről, a marilit két másik támadását hárítva egyszerre. Csillám felfelé emelkedett, aztán szintén lecsapott. A drow ösztönösen olyan magasra szökött, ahogy csak tudott, amikor a marilit félfordulatot tett, és zöld, pikkelyes farka előre csapott, hogy elkaszálja a drow lábait.

Drizzt magához ragadta az előnyt: a földre érkezve vad ellentámadásba kezdett. Hiába került azonban a marilit hat kardjának támadószögén belülre, támadása kudarcot vallott, mert a szörnyeteg egyszerűen eltűnt – pukk! – és a háta mögött bukkant fel újra.

A drow eleget tudott az effajta szörnyetegekről ahhoz, hogy megfelelően reagáljon. Amint célpontja eltűnt, előrevetődött és felállva megpördült. Mohó szabályja oldalra vágott, miközben felállt, s levágott egy szörnyeteket, amely túl közel merészkedett, de Drizzt már fordult is vissza a marilithoz.

Ismét egymásba csendült hárítás és ellentámadás, szinte egyetlen hosszú jajdulássá összefolyva, ahogy a nyolc penge vadul járta vakító haláltáncát.

Már-már csoda volt, hogy Drizzt mégis bevitt egy találatot. Csillám eltalálta a marilit egyik vállát, használhatatlanná téve a hozzá tartozó kart.

Már csak öt kard támadt a drow-ra.

Regis és Guenhwyvar közben megérkeztek a két jéghegy közti legszűkebb részhez, s az ugrás roppant veszedelmesnek tűnt a rémült félszerzet számára. De ami még ennél is rosszabb, új gondjuk is támadt, mert a velük szemben lévő terület, a titkos út a torony felé, immár nem volt elhagyatott, hanem kezdett megtelni élőhalottakkal.

Regis legszívesebben visszafordult volna ebben a pillanatban, hogy megkeresse barátait, vagy, ha ők már elmentek, elszaladjon, végig a tundrán, egészen a törpebányákig. Elképzelte, ahogy visszatér a törpe seregek élén (vagyis inkább jó messze a hátuk mögött), de hamar akadt más gondolkodnivalója.

Regis erősen kapaszkodott Guenhwyvarba, a párdúc pedig nem szándékozott megállni. A félszerzet még erősebben fogódzkodott. Amikor a macska elrugaszkodott, Regis feljajdult félelmében, de aztán már át is röppentek a fekete víz fölött, s belecsúsztak a legközelebbi halott hordába. Guenhwyvar könnyen elintézhette volna a nyomorultakat, de tudta a dolgát, és nem törődött semmi mással. A rémülten kapaszkodó és visító félszerzettel a nyakában Guenhwyvar rohant előre, kerülgetve és lehalasztva az élőhalottakat. Hamarosan egy kisebb gerincre érkeztek, majd egy üres völgyecskebe, már egészen a torony aljánál. A holtak, akik szemlátomást túl ostobák voltak ahhoz, hogy látótávolságon kívül is kövessék áldozatukat, nem siettek üldözésükre.

– Hát én teljesen megbolondultam – suttopta Regis, amikor újra szemügyre vette a kristálytoronyt, ami a börtöne volt, amikor Akar Kessel lerohanta a Jeges Szelek Völgyét. Akar Kessel, habár varázsló volt, mégiscsak embernek számított. Ezúttal azonban egy pokolfajzat, egy hatalmas és erős balor uralja a kristályszilánkot!

Regis nem látott bejáratot a négyoldalú tornyon, bár ezt előre tudta. A torony egyik védekezése volt, hogy ajtaját nem láthatták azok a lények, amelyek a torony pillanatnyi tartózkodási síkján éltek, kivéve a kristály birtokosát. Regis sem látta az ajtót, Guenhwyvar azonban az Asztrális Sík lényé lévén megtalálhatta.

A félszerzet habozott, s sikerült Guenhwyvart is visszatartania egy pillanatra. – Örök vannak – magyarázta Regis. Emlékezett a nagydarab trollokra, akik a múltkori Cryshal-Tirithben voltak, és elképzelte, hogy Errtu milyen szörnyetegeket találhatott a helyükre.

Miközben beszélt, zümmögő hang hallatszott, s a félszerzet felpillantott. Majdnem elájult, amikor a kazma visszafordult a gerinc fölött, és lecsapott rájuk.

Bruenort csöppet sem zavarta, hogy kupán vágták. Magasba emelte fejszóját, hogy felfogja az olló csapását. Előrerohant, vagy legalábbis megpróbálta. Amikor a támadás nem vált be, bölcsen a taktikai visszavonuláshoz folyamodott. – Nagyobb állat, nagyobb célpont – vicsorogta, s megigazította egytülkü sisakját. Oldalra lendítette fejszóját, leütve néhány holtat, aztán nekiment Bizmatecnek, mindenféle félelem nélkül.

A négykarú glabrezu lecsapott fél-ollójával, s ütött két öklével. Bruenor bevitt egy találatot, de cserébe kettőt

kapott. Félig elkábulva nézte, ahogy a szörnyeteg ép ollója feléje lendül. Ezüst csík suhant el a törpe mellett, ami mellkason találta Bizmatecet és egy lépéssel hátrébb tántorította.

Catti-brie még mindig a vízben taposott, de kiemelkedett belőle annyira, hogy lőhessen egyet. Már az is csodálatos, hogy egyáltalán képes volt nyilazni, de hogy még célba is talált...

Bruenor nem értette, hogyan tud a lány ennyire kiemelkedni újra, hihetetlenül magasra, de aztán észrevette, hogy egy alámerült jégablán áll. A lány újra lőtt. Bizmatec felordított és még egy lépést hátrált. Catti-brie is felkiáltott örömeiben, de nem igazán őszintén. Persze örült, hogy némiképp bosszút állhatott a szörnyetegen és segíthetett az apjának, de a lábai elzsibbadtak, a válla is vérzett, és tudta, hogy már nem sokáig harcolhat tovább. A fekete víz türelmetlenül várakozott körülötte, hogy végül elnyelje.

A harmadik lövés nem talált, de elég közeli volt ahhoz, hogy Bizmatecnek le kelljen hajolnia. A szörnyeteg nagyot nézett, amikor rájött, hogy ezzel a feje épp egy magasságba került Bruenor fejszéjével.

A csapás térdre kényszerítette Bizmatecet. Bruenor nagy erővel rántotta ki a fejszét a koponyájából. *Aztán* újabb csapás következett, meg egy ezüst villanás, ami szétrebbentette a glabrezu segítségére siető holtakat. Hol van most Errtu? Jött a harmadik csapás, forogni kezdett, majd elsötétült előtte a világ, és Bizmatec lelke már azon a folyosón járt, amely visszaviszi az Abyssra, százéves száműzetésbe.

Bruenor újjáéledt lelkesedéssel rontott ki a fekete füstből, ami a glabrezuból megmaradt, és Drizzt felé igyekezett. Igazából nem látta a drow-t, de hallotta az acélsattogást, a pengék ütközését.

Sikerült egy pillantást vetnie Catti-brie-re is, és szíve megtelt reménnyel, mert a lánynak valahogy sikerült odaúsznia Stumpet jégablájához.

– Gyerünk, törpe – morogta elszántan Bruenor. – Keresd meg az istened és mentsd meg a lányod!

Stumpet nem mozdult, amikor Catti-brie tovább csapkodott. A lány is, az apja is túl elfoglaltak voltak ahhoz, hogy észrevegyék, ahogy egy újabb hatalmas alak közeledik a csatatér felé gyors, kecses mozdulatokkal.

A barlang belsejéből Errtu élvezettel figyelte a jelenetet. Nem sajnálta Bizmatec vereségét, nem törődött a kazmákkal, és végképp nem érdekelték a halottak. Még a marilit is csak azért izgatta, mert nem akarta, hogy a tanar'ri megölje a drow-t. A katonái amúgy mind feláldozhatók és pótolhatók voltak. Nem volt hiány pokolfajzatokból, akik már alig várták, hogy idejöhessenek.

Győzzenek csak idekint a halandók, gondolta Errtu. A lány máris kiesett a harcból, a törpe pedig igencsak viharvert. Drizzt Do'Urden pedig, bár nagyszerűen harcol, mégis biztosan fárad. Mire bejut a barlangba, valószínűleg egyedül marad, s semmiféle magányos halandó – még egy sötételf sem – állhat meg egy hatalmas balor előtt.

A pokolfajzat gonoszul elvigyorodott, és tovább figyelte a küzdelmet. Ha a marilit túl nagy előnyre tesz szert, közbe kell lépni.

Crenshinibon szintén nagy érdeklődéssel szemlélte a harcot. A kristályszilánk csak a küzdőkre koncentrált, s így nem vette észre azokat az ellenségeket, akik titokban érkezte a toronyhoz. Errtutól eltérően a szilánk azt akarta, hogy minél hamarabb véget érjen a csata, Drizzték pedig pusztuljanak el, mielőtt a barlang közelébe juthatnának.

Crenshinibon szívesen kilőtt volna még egy tűznyalábot – a drow most már álló célpont volt, hisz lekötötte a párbaj –, de az első két támadás alaposan legyengítette a szilánkot. A mágiasemlegesítő zafírral történt találkozás megtette a magáét. Crenshinibon csak remélhette, hogy egyszer talán majd meggyógyul.

De most még...

A gonosz szilánk talált egy megoldást. Telepatikusan kinyúlt a gyűrűért, amit Errtu a padlón hagyott, benne a törpe fogoly lelkével.

A jégablán Stumpet hirtelen megmozdult, s Catti-brie, félreértve a helyzetet, boldog mosollyal várta a papnőt.

Abyss örök háborújában a marilitek mindig tábornokok voltak, kiváló taktikusok. Drizzt azonban hamar észrevette, hogy a hét támadóvégtaggal rendelkező lény saját mozdulatait nem képes ilyen jól összehangolni. A marilit támadásai mind hasonlóak voltak, egyszerűen azért, mert a hat külön penge mozgatója már önmagában is nagy feladatot jelentett.

Így a drow volt előnyben, habár karja már kezdett fáradni a hatszorozott hárítások pusztá mennyiségétől.

Balra, balra, majd jobbra lendült Csillám, kiegészítve a másik szablya föl-le csapását, s Drizzt gyorsan felszökkent, amikor a marilit farka előre kiszámíthatóan előrevágott.

A szörnyeteg megint eltűnt, s Drizzt úgy döntött, hogy megfordul. Aztán látta, hogy a marilit éppen erre

számított, ezért visszafordult és előreszökött, komoly sérülést okozva a lénynek, aki eredeti helyén bukkant fel ismét.

– Ó, fiam – szólt váratlanul a marilit, és hátrébb lépett.

Drizzt erre megállt, bár továbbra is vívóállásban maradt, s vagdosta a közeibe merészkedő holtakat.

– Ó, fiam – ismételte a pokolfajzat nagyon is ismerős hangon. – Hát nem látsz át az álcán?

Drizzt nagy levegőt vett, és a mély vágásra meredt, amit a marilit mellkasán ejtett.

– Zaknafein vagyok – folytatta a lény. – Errtu trükkje, hogy ellened kényszerített... ahogy Malice anya a Zin-carlával!

Ezekre a szavakra Drizztnek szinte földbe gyökerezett a lába. Kis híján megrogyantak a térdai, amikor a lény alakja változni kezdett, és hatkarú ocsmányságból jóvágású drow hímmé változott.

Zaknafein!

– Errtu azt akarja, hogy pusztítsalak el – szólt a lény jól leplezett mosollyal. Kifürkészte Drizzt gondolatait ehhez a cselhez, s egyszerűen csak követte őket, lépésről lépésre. Amikor azt mondta, hogy ez a balor trükkje, Drizzt azonnal valami Malice anyára gondolt, meg valami Zin-carlára. A marilit kész volt végigjátszani a színjátékot.

És a csel bevált! Drizzt szablyái leereszkedtek. – Szállj szembe vele, apám! – kiáltotta Drizzt. – Szabadulj meg tőle, ahogy Malice anyától is!

– Ó erős – felelte a marilit. – Ő... – A lény elmosolyodott, s leeresztette fegyvereit. – Fiam! – hangzott fel ismét a megnyugtató, ismerős hang.

Drizzt kis híján elájult. – Segítenünk kell a törpének -mondta, mert hinni akarta, hogy ez tényleg Zaknafein, s hogy apja módot talál majd arra, hogy megszabaduljon Errtu markából.

Drizzt még tett is egy lépést Bruenor felé, amikor ráébredt a kardjában továbbra is lüktető, mohó éhségre. Tett még egy lépést, csak hogy jól megvesse a lábát, aztán kétszeres dühvel apja illúziójára vetette magát.

Őt pengével találta szembe magát, a marilit visszaváltozott eredeti formájába, s a csata folytatódott.

Drizzt mágiához folyamodott s biborszín tündefénybe burkolta a szörnyeteget, de a marilit csak nevetett, s egy gondolattal kioltotta a varázslángokat.

Drizzt ismerős suhogást hallott a háta mögül, s azonnal áthatolhatatlan sötét gömböt idézett magára és a lényre.

A marilit gúnyosan felkacagott. – Azt hiszed, nem látok? – dörögte. – Én többet éltem sötétben, mint te, Drizzt Do'Urden!

Rendületlen támadásai megerősíteni látszottak szavait. Kard csendült szablyán, kard szablyán, kard szablyán, kard... fejszén.

A lény egy pillanatra elbizonytalanodott, s ez a tétovázás végzetesnek bizonyult. Hirtelen rádöbbsent, hogy már nem Drizzt van előtte, hanem a törpe! És ha Bruenor előtte van, akkor...

A marilit ismét mágiához folyamodott, azzal a céllal, hogy biztonságos helyre teleportáljon.

Drizzt azonban máris lecsapott rá, s mohó szablyája a marilit gerincébe mart.

A sötét gömb eltűnt, s Bruenor eszelősen felordított, amikor Drizzt szablyájának hegye előbukkant elől a marilit mellkasából.

Drizzt nem húzta ki a szablyát, még forgatott is rajta egyet-kettőt. A szablya evett: energia áradt végig a pengén, a markolaton.

A marilit átkozódni kezdett. Próbált rátámadni Bruenorra, de nem volt képes felemelni a karját, mert az az átkozott penge elszívta az erejét. A marilit alakja egyre bizonytalanabb lett, s végül teste anyagtalan füstködé oszlott.

Ezernyi kínos halált ígért Drizzt Do'Urdennek, ha egy nap majd visszatér, hogy bosszút álljon. Drizzt nemegyszer hallotta már ezt.

– Odabent még több és rosszabb vár – mondta Bruenornak, amikor végeztek.

Bruenor hátrapillantott a válla fölött, és látta, hogy Stumpet közeledik küszködő leányához – azt hitte, hogy ez jó. Bruenor pillanatnyilag nem tehetett többet Catti-brie-ért. – Menjünk! – kiáltotta válaszul Drizztnek.

Csak néhány élőhalott maradt a helyszínen, bár továbbiak érkeztek a gerincen túlról. A két barát elindult. Félresöpörték a gyenge ellenállást, és bevetették magukat a barlangba, ahol az utolsó csapat holt várakozott s pusztult el.

Világosságot csak Drizzt szablyáinak fénye adott. Csillám kéken izzott, a másik penge pedig ugyancsak a kék egy eltérő árnyalatában. Ez a szablya csak nagyon hidegben derengett, de most az evés is új fényt adott neki.

A barlang belülről sokkal nagyobbnak tűnt. A padló enyhén lejtett befelé, s minden tele volt jeges cseppkövekkel.

Amikor a harc véget ért, Drizzt a barlang másik végébe mutatott, egy meredek emelkedőre, egy ösvényre a szemköz-

ti falnál. Az ösvény egy párkányra vezetett, ami szemlátomást kikerült egy nagy jégakadályt.

Elindultak előre, de megtorpanak, amikor meghallották a földöntúli kacajt. Errtu jelent meg, s a hidegből

forróság támadt, amikor a hatalmas balor kieresztette pusztító tüzét.

A kazma egyszerűen alábecsülte ellenfelét. Ismerte az anyagi világot, járt már itt korábban is, s tudta, mire számíthat az itt élő lényektől.

Guenhwyvar azonban nem az anyagi világhoz tartozott, és jóval többre volt képes egy közönséges párd McNál.

A kazma rárontott Regisékre, hisz biztonságban hitte magát. Jókora volt a meglepetése, amikor a hatalmas macska egy pillanat alatt átszökött harminc lábnyi távolságot, s karmait belemélyesztette a rovar testbe.

A földre kerültek. Guenhwyvar vadul kapálódzott hátsó karmaival, elülső mancsaival szorította, hatalmas állkapcsával pedig tépte a kazmát.

Regis a verekedőkre pillantott, s hamar rájött, hogy neki itt nem sok szerepe lesz. Körülnézett, és látta, hogy a holt lelkek visszatérőben vannak, s átjönnek a gerincen is.

– Siess, Guenhwyvar! – kiáltotta a félszerzet, s a párd McN pontosan ezt tette: kétszerezett erővel folytatta a harcot.

Végül csak a párd McN maradt a földön, kiszökkenve a gyorsan oszló fekete füstködéből. Odaugrott Regishez, aztán elindult az ajtó felé, de a félszerzetnek hirtelen eszébe jutott valami, és visszafogta a macskát.

– Van egy ablak a legfelső szinten – magyarázta, mert semmi kedve nem volt átvágni magát a torony őrein, esetleg magán Errtun is. Tudta, hogy sovány lehetőség ez, hisz a Cryshal-Tirith felső emelete gyakorta kapu volt egy másik térbeli helyhez.

Guenhwyvar gyorsan szemügyre vette az emeletet, aztán irányt váltott. Regis felpattant a párd McN hátára, mert félt, hogy lelassítja Guenhwyvart, ha nem tud lépést tartani.

Guenhwyvar felment a hegy oldalán. Karmai bevájva, hatalmas izmait megfeszítve végül egy laposabb részre jutott. Kicsit nekifutott és felugrott a toronyra, a kis ablak felé.

Keményen nekiverődtek a torony külső falának, de Regisnek valahogy sikerült a párd McN hátáról bekúsznia az apró

ablakon. Odabent a földre esett, aztán arrébb hemperedett, és hátát a falnak vetette. Hívni akarta Guenhwyvart is.

A macska azonban felmordult, és Regis hallotta, ahogy Guenhwyvar ellöki magát a torony oldalától, hogy gazdájára segítségére siessen.

Regis egyedül maradt a teremben a kristályszilánkkal.

– Nagyszerű – suttozta szárazon.

27. fejezet

Az előadás

Drizzt és Bruenor gyorsan felmérték, hogy tökéletesen előnytelen körülmények között sikerült találkozniuk Errtuval. A pokolfajzat tomboló haragja hamar tocsogó pocsolyává változtatta a barlangot. Hatalmas jégtömbök hulltak le a mennyezetről, s Drizztéknek sokszor kellett félreugraniuk, miközben a víz húzta vissza a lábukat.

De még ennél is rosszabb volt, amikor a balor eltávolodott tőlük, mert a víz azonnal kezdett visszafagyni körülöttük.

Mindeközben végig hallották Errtu ingerlő, gúnyos kacaját.

– Micsoda kínok várnak rád, Drizzt Do'Urden! – dörögte a pokolfajzat.

Drizzt csobbanást hallott maga mögött, melegséget érzett, s tudta, hogy a balor mágia segítségével mögójük került. Drizzt már fordult, de a pokolfajzat egyszerűen a vízbe dugta villámkardját a drow mögött, s a penge energiája összerántotta Drizzt minden izmát.

A renegát összeszorított fogakkal megpördült, s vele együtt pördült Csillám is, hárítva Errtu második támadását.

A szörnyeteg még hangosabban kacagott fel, amikor ördögi pengéje újabb energiahullámot bocsátott ki, amely végigfutott Drizzt szabályán és testén. A drow-nak megrogyantak a térdei, s kis híján elveszítette az eszméletét.

Hallotta Bruenor ordítását és a fröcskölést, ahogy a törpe feléje igyekezett, de a drow tudta, hogy barátja nem éri el időben. Errtu hirtelen támadása legyőzte őt.

A szörnyeteg azonban egyszer csak eltűnt. Drizzt ekkor fogta fel, hogy Errtu csak játszik velük. Évek óta várt, hogy bosszút állhasson Drizsten, s most kiélvezte diadalát.

Bruenor odaért, és Drizzt is összeszedte magát. Újra hallották Errtu kacaját, a barlang szemközti végéből.

– Vigyázz, mert ott tud megjelenni, ahol csak akar – figyelmeztette barátját Drizzt, s máris korbács-suhogás hallatszott. A törpe felordított. Drizzt hátrafordult. Bruenor a földön hevert.

– Miért nem szóltál előbb? – tápáskodott fel dühösen a törpe, csak hogy Errtu újabb csapása ellökje Drizzttól. Bruenor ekkor fogta fel igazán, milyen bajba kerültek, mert hátratekintve tűzfalat pillantott meg. A fal mögött Errtu állt ördögi vigyorral.

Drizzt úgy érezte, hogy minden erő kiszáll belőle: már tudta, hogyan akarja kínozni őt Errtu. Bruenor halálra van ítélve.

Regis ugyan nem tudta, de az ő megjelenése mentette meg Catti-brie életét. Stumpet már egészen közel volt a lányhoz, a jégtábla szélén. Catti-brie legnagyobb rémületére azonban a papnő nem segített neki, hanem lökdödni és rugdosni kezdte, hogy a vízbe taszítsa.

A lány próbált ellenállni, de elgémberedett lábával, támasz nélkül nem volt sok esélye.

Ekkor bukott be a toronyba Regis, s a kristályszilánk kénytelen volt kiengedni irányítása alól Stumpetet, hogy az új veszedelemre koncentrálhasson.

A papnő abbahagyta a harcot, s újra mozdulatlanságba merevedett. Amikor Catti-brie látta, hogy elmúlt a veszély, megragadta a törpe izmos lábszárát, és kihúzta magát a vízből.

Nagy nehezen, reszketve, sikerült lábra állnia. Drizzt és Bruenor már elmentek, be a barlangba, de maradtak még holt lelkek, akik a vízbe ugrálva közeledtek a jégtábla s az egyetlen látható ellenfél felé.

Taulmaril újra előkerült.

Bruenor minden erejével küzdött. Megkapaszkodott a letört cseppkő tönkjében, de a síkos felületet nem tudta megmarkolni. Amúgy sem ment volna vele semmire, miközben a hatalmas Errtu húzta vissza. A törpe felordított fájdalomában, amikor lábai a pokoli tűzbe értek.

Drizzt úgy sietett, hogy a lábai kicsúsztak alóla. De ment tovább, mit sem törődve a fájdalommal. Csak az számított, hogy Bruenornak szüksége van rá. Igyekezett, ahogy csak tudott, s amikor végre valami szilárdat érzett a lába alatt, elrugaszkodott, s előretartva jég-kovácsolta pengéjét, bevágott vele barátja mellé.

Azon a részen Errtu tüzei azonnal kialudtak. Kioltotta őket a szablya mágija.

Mindketten megpróbáltak feltápáskodni, de visszahanyatlottak a nedves földre, amikor a balor a vizes jégbe mártotta villámkardját.

– Itt a büntetés! – dörögte a szörny. – Jól csináltad, Drizzt Do'Urden, ostoba drow! Még nagyobb örömet okoztál nekem, és ezért...

A pokolfajzat mondata mordulásba fulladt, ahogy Guenhwyvar nekiugrott Errtunak, s ellökte a síkos padlón.

Drizzt már talpon is volt, és rohmozott. Bruenor igyekezett kibogozni magát a balor korbácsának ágai közül. Guenhwyvar eszeveszetten karmolt és harapott.

Errtu ismerte a macskát. Épp akkor találkoztak, amikor Drizzt száműzetésre kárhoztatta. A balor tudta, hogy ostoba volt, amikor nem számolt a párduc megjelenésével.

De nem számít, gondolta, és hatalmas izmainak egy rántásával lerázta magáról a macskát.

De jött Drizzt, s mohó szablyája a pokolfajzat hasa felé döfött.

Errtu villámkardja hárításra lendült, de ez egyben támadás is volt, mert az energia végigfutott Drizzt kardján, s hátravetette a drow-t.

Bruenor is ott termett, s fejszéje keményen belehasított Errtu lábába. A balor felordított és hátralökte a törpét. Kiterjesztette bőrszárnyait és felemelkedett, hogy Drizztékné ne érhessek el. Guenhwyvar felszökött, de Errtu elkapta a levegőben egy messziről mozgó varázsszal, ahogy a glabrezu tette Catti-brie-vel.

Guenhwyvar azonban így is nagy szolgálatot tett, mert lekötve tartotta a balor jelentős mágikus energiáit.

– Engedd szabadon apámat! – kiáltotta Drizzt.

Errtu csak nevetett, s a játék véget ért. A balor varázslata elhajította a párducot, s Errtu most már teljes dühét szabadjára eresztette.

Kicsiny szoba volt, talán tizenként lábnyi átmérőjű, kupolás mennyezettel. A szoba közepén, a puszta levegőben lebegett Crenshinibon, a kristályszilánk, a torony szíve. Rózsaszínes vörösben lüktetett, mintha élőlény volna.

Regis körbepillantott. Észrevette a földön heverő táskát. Valahonnan ismerősnek találta, habár nem tudta azonnal hová tenni. Látta az ékköves gyűrűt is, de nem sejtette a jelentőségét.

S nem is volt ideje gondolkodni. Regis sokat beszélgetett Drizzttel Kessel bukása után, s jól ismerte a módszert, amivel a drow akkor legyőzte a tornyot: be kell szórni a szilánkot lisztel. A félszerzet egy kis zsákot szedett elő, s magabiztosan előrelépett.

– Ideje aludni menni – mondta a szilánknak. Majdnem igaza is lett, csak éppen nem így gondolta a dolgot, mert kis híján elveszítette az eszméletét. A félszerzet is, Drizzt is tévedett. Akkor, sok évvel ezelőtt a Bryn Shander melletti pusztán Drizzt nem Crenshinibont öntötte le, hanem a szilánk számtalan képmásának egyikét. Most azonban az igazi kristályról volt szó, magáról az értelmes és erős varázstárgyról, a torony szívéből. A gyenge kis próbálkozást egyetlen energialökés is visszaverte. Szétszórta a leszálló lisztet, kiégette a zsákot a félszerzet kezéből, és a falnak lökte Regist.

A kába félszerzet még hangosabban kezdett nyöszörögni, amikor a szoba ajtaja feltárult. Trollbúz áradt szét, majd hatalmas, zöld, karmos kéz bukkant elő.

Catti-brie alig érezte végtagjait, s önkéntelenül összecsatlantak a fogai. Tudta, hogy az íjhúr belevág az ujjába, de érezni nem érezte, csinálnia kellett tovább, az apjáért és Drizztéért.

A merev Stumpetet használva támasztékként megvetette lábát és kilőtt egy nyilat. Leterítette a barlang bejáratához legközelebbi holtat. Újra és újra lőtt, hisz bűvös tegeze kifogyhatatlan volt. Megtizedelte a jeges parton maradt holtakat, s elsöpörte a gerince feltévedőket. Majdnem Guenhwyvar is lelőtte, de aztán felismerte a szökellő macskát. Szívébe némi remény költözött, amikor a párdúc berontott a barlangba.

Hamarosan már csak a vízben maradtak holtak, akik fűgén úsztak a lány felé. Catti-brie nagyon igyekezett, s legtöbb lövése talált is, de egy élőhalott elérte a jégablát, s Catti-brie-re rontott.

A lány a markolatig jégbe fűródott kardjára pillantott, és tudta, hogy nem lesz képes időben magához venni. Inkább az íjat használta bunkóként, s a halott arcára sújtott vele.

A nyomorult teremts azonban továbbtámolygott, s a lány homlokával belefejejt a hulla orrába. Közben íja hegyével beszúrt a holt álla alá, s átszakította a nedvedző bőrt. A lény maró gázfelhővé oszlott, de elvégezte feladatát, mert lendülete s a hirtelen gázfelhő hátralökte a lányt, bele a vízbe.

Catti-brie levegőért kapkodva bukkant a felszínre, s elfagyott karjával csapkodott elkeseredetten. A lábait már nem is tudta használni. Valahogy sikerült megkapaszkodnia a jégábla szélében, beleakasztva ujjait egy apró repedésbe, de tudta, hogy ereje fogytán. Stumpetéért kiáltott, de még a száját mozgató izmok sem engedelmeskedtek akaratainak.

Catti-brie megmenekült a pokolfajzatoktól, de úgy tűnt, hogy végül otthona, a völgy természeti jelenségei végeznek vele. Ez még átvillant az agyán, aztán az egész világ hidegbe borult.

Regis háta súrolta a falat, amikor a kilenc lábnyi magas troli, az érkezők közül a nagyobbik, a levegőbe emelte. – Most jössz a hasamba! – jelentette ki a borzadály, s hatalmasra nyitotta ocsmány pofáját.

Az a pusztá tény azonban, hogy a troli egyáltalán beszélni tud, új ötletet adott Regisnek.

– Várj! – rimánkodott, s a ruhája alá nyúlt. – Kincset adok neked. – Előkerült a függő, a hipnotikus erejű rubin, hogy lengedezni kezdjen a hirtelen érdeklődő troli ostoba ábrázata előtt.

– És ez csak a kezdet – hebegte Regis elszántan, mert tudta, hogy mi vár rá, ha hibázik. – Egy egész halom van ebből... nézd csak, milyen szépen forog, vonzza a szemedet...

– Na most megeszed má', vagy se'? – morgolódott a másik troli, s hátba vágta társát. Az első trolit azonban már rabul ejtette a bűbáj, s máris arra gondolt, hogy a csodálatos zsákmányt nem fogja megosztani cimborájával.

Így nagyon is fogékony volt Regis javaslatára, amikor a félszerzet a másik trolira pillantott, s azt mondta az elsőnek: – Öld meg!

Regis a padlóra hullt, s kis híján szétlapult, amikor a két troli heves birkózásba kezdett. A félszerzetnek gyorsan kellett cselekednie, de mit tehetett? Estében a köves gyűrű közelébe került, amit azonnal zsebre is vágott, és újra meglátta az üres táskát, amit most már fel is ismert.

Az a táska, ami a glabrezunál volt, amikor Regis és a többiek összetalálkoztak Baenre Anyával a Mithril Csarnok alatti alagutakban. Az a táska, amiben az ékkő volt – a fekete zafír, ami hatástalanítja a mágiát.

Regis felkapta a táskát, elfutott a verekedő trollok mellett, s a szilánkra rontott. Ekkor képek rohanták meg, majdnem megrogyantva a lábait. Az értelmes kristály érezte a veszélyt, és behatolt a félszerzet elméjébe, uralma alá hajtva a szerencsétlent. Regis menni akart tovább, de lábai nem engedelmeskedtek.

Aztán egyszeriben már nem is volt olyan biztos benne, hogy szeretne előrébb jutni. Hirtelen el kellett gondolkodnia rajta, hogy miért is akarja elpusztítani a kristálytornyot, ezt a gyönyörű és csodálatos építményt. És miért akarná elpusztítani Crenshinibont, az alkotót, amikor saját javára is felhasználhatja?

Mit tud egyáltalán Drizzt?

Habár ebben a pillanatban Regis majdnem elvesztette a lelkét, még volt annyi józanság benne, hogy a saját szeme elé tartsa a rubinfüggőt.

Egyszeriben megtalálta önmagát a csillámló mélységben egyre lejjebb követve a vörös villanásokat. A legtöbben beleveszték ebbe a bűbájba, de valahol mélyen ott volt a lényeg, s Regis megtalálta önmagát.

Leeresztette a láncot és előreszökkent, s Crenshinibonra csukta a védőpajzsként működő táskát, épp akkor, amikor a szilánk kibocsátotta gyilkos energiáját.

A táská magába zárta a kristályt és annak energiáját, s Regis magához vette.

A torony, a szilánk hatalmas mása azonnal inogni kezdett: megkezdődött haláltusa.

– Ja, ne, már megint – nyöszörögte a félszerzet, mert ezt már egyszer végigélte, s csak Guenhwyvar segítségével tudott megmenekülni, míg Drizzt...

Regis az ablakhoz ugrott, és felszökkent a párkányra. Visszanézett a trollokra, akik birkózás helyett most már kapaszkodtak egymásba, ahogy a tornyuk rázkódni kezdett. Együtt meredtek a vigyorgó félszerzetre.

– Talán majd máskor – mondta Regis, és gondolkodás nélkül kiugrott. Húsz lábbal lejjebb ráesett a jéghegy oldalára, aztán némi rázós csúszás után megállt a jeges hóban. A torony megremegett mögötte, s hatalmas jégtömbök hulltak a viharvert, félép kába félszerzet körül.

A jéghegy rengései pillanatnyi szünetet okoztak a barlangban vívott harcban, némi megkönnyebbülést hozva Drizztéknak. Szegény Bruenor azonban a falnál állt, és beleesett egy széles hasadékba, ami egyszer csak megnyílt a lába alatt. Bár a törés alig ért a derekáig, a rengés végeztével Bruenor ott állt a résben, beékelődve.

Crenshinibon elvesztése semmivel sem csökkentette Errtu erejét, a torony nyilvánvaló pusztulása pedig csak fokozta a balor dühét.

Guenhwyvar nekiugrott, de a balor felnyársalta kardjával az levegőben úszó macskát, és a magasba emelte.

Drizzt a hókásában térdelve csak nézhetette, ahogy a párdúc fájdalmasan tekergőzik, vergődik a pengén.

Drizzt tudta, hogy vége. Egyszerre hirtelen minden befejeződött. Nem győzhetnek. Remélte, hogy Guenhwyvar lekerül arról a kardról – mert ha igen, akkor először Bruenorhoz küldi, aztán haza. Remélhetőleg magával tudja vinni a törpét asztrális hazájának viszonylagos biztonságába.

Erre azonban nem kerülhetett sor. Guenhwyvar még egyet rándult, aztán szürke füstté oszlott. Testi alakja vereséget szenvedett és eltávozott az Elsődleges Anyagi Síkról.

Drizzt elővette a szobrocskát. Tudta, hogy legalább néhány napig nem hívhatja újra a macskát. Hallotta a balor tüzenek közeledő sziszegését, de a lángok kialudtak mágikus kardjának közelében. Drizzt Errtura pillantott, aki vigyorogva tornyosult föléje, alig öt lábnyira tőle.

– Készen állsz a halálra, Drizzt Do'Urden? – kérdezte a pokolfajzat. – Tudod, hogy apád most lát minket, és nagyon fog fájni neki, ahogy majd lassan meghalsz!

Drizzt nem kételkedett a balor szavaiban, s újult erővel támadt fel haragja. De már ez sem segített rajta. Átfagyott, kimerült, elkeseredett. Tudta, hogy legyőzték.

Errtu állítása azonban csak félig volt igaz. A fogoly egy félig átlátszó jégfal mögött volt a barlang egyik felső párkányán, s látta a jelenetet Drizzt szabályainak fényénél s Errtu sárga lángjainál.

Hiábavalóan kaparászta a falat. Úgy ordított fel, ahogy már sok éve nem.

– És milyen remek háziállatom lesz majd a macskád – ingerkedett Errtu.

– Soha – mordult fel a drow, s hirtelen ösztöntől vezérelve elhajította a szobrocskát, ki a barlang nyílásán. Nem hallotta a csobbanást, de bízott benne, hogy a figura a tengerbe esett.

– Jól tetted, barátom – szólt Bruenor.

Errtu vigyora dühös vicsorgássá torzult. A gyilkos villámkard Drizzt feje fölé emelkedett. A drow háritásra emelte Csillámot.

Ekkor egy kalapács érkezett a levegőben pörögve, s Errtu-ba vágódott. "Tempus", hallatszott egy kiáltás.

Kierstaad rontott be vakmerően a barlangba, s a lángokon át egészen Errtu elé csúszott, miközben Égisz-agyart hívogatta. A legendából tudta, hogy a kalapács vissza fog térni hozzá.

Mégsem ez történt. A fegyver eltűnt a balor mellől a földről, de valamilyen érthetetlen okból nem jelent meg Kierstaad kezében.

- Vissza kellett volna jönnie! – kiáltotta elkeseredetten, leginkább Bruenor-nak, aztán már repült is, ahogy a balor félrecsapta. Keményen nekiesett egy jégdombnak, aztán a szuttyogós padlóra roskadt.
- Vissza kellett volna jönnie – nyögte, aztán elvesztette az eszméletét.

Égisz-agyar nem is mehetett vissza Kierstaadhoz, mert jogos tulajdonosához ment, Wulfgarhoz, Beornegar fiához, aki a jégfal mögül nézte a jelenetet. Wulfgar volt Errtu foglya immár hat hosszú éve.

A fegyver fogásának érzete átváltoztatta Wulfgart. A jól ismert fegyver a kezében eszébe juttatta a törpét, aki a fegyvert készítette, és valamennyire visszaadta Wulfgar önbecsülését. Sok minden eszébe jutott ebben a pillanatban, sok minden, amit szükségből szándékosan elnyomott magában a reménytelenség hosszú évei alatt.

Elárasztották az érzelmek és az emlékek, de nem annyira, hogy megfeledkezett volna a közvetlen szükségéről. Tempushoz, istenéhez fohászkodott – milyen jó is volt újra hallani a saját hangját, amint kimondja ezt a nevet – és hatalmas kalapácsával bontani kezdte a falat.

Regis hívást érzett az elméjében. Először azt hitte, hogy a kristályszilánk az, de amikor meggyőződött róla, hogy a szilánk biztonságosan el van zárva, úgy sejtette, hogy a rubinról van szó.

Amikor ez a feltevés sem bizonyult helyesnek, Regis végül rájött az igazságra: az ékköves gyűrű az. Regis elővette és belenézett. Tartott tőle, hogy a kő Crenshinibon egy újabb megtestesülése, és már emelte a kezét, hogy a tengerbe hajítsa az ékszer.

De ekkor felismerte a fejében csilingelő vékonyka hangot.

- Stumpet? – kérdezte, s a kőbe bámult. Letérdelt a torony lehullt tömbjei mellé, s elővette apró buzogányát.

A barbár csapásainak moraja megrázta az egész barlangot. Errtu ideges lett, s akarata ellenére hátrapillantott. Drizzt csak erre várt: keményen lesújtott.

Csillám belehasított a balor lábikrájába, a másik szablya pedig Errtu ágyékát célozta. A penge hegye célba talált, s Errtu felordított. Drizzt karján újra áthullámozott a jótékony energia, ahogy a szablya magába szívta Errtu életerejét.

A harc kedvező fordulata azonban tünékenynek bizonyult. Errtu gyorsan félrelökte Drizztet, aztán eltűnt, és távolabb, a jeges cseppkövek közt bukkant elő újra.

- Fel, Bruenor – kiáltotta Drizzt. – Haladékokat kaptunk, mert Zaknafein hamarosan köztünk lesz!

A drow a törpére pillantott, és látta, hogy Bruenor már majdnem kifeszegette magát a résből.

Drizzt is feltápaszkodott, de aztán olyan kifejezést látott Bruenor arcán, hogy majdnem összeesett. Követte a törpe pillantását a terem másik végébe, a jégfal felé, ahonnan Zaknafein felbukkanását várta.

Ehelyett Wulfgart pillantotta meg, gondozatlan, lenőtt sörénnyel és szakállal, de kétségkívül Wulfgar volt az, Égiszagyarral a kezében, ordítva.

- Fiam... – A törpe csak ennyit tudott kinyögni, aztán visszaroskadt a nyílásba.

Errtu nekiment Wulfgarnak csattogó korbácsával és izzó kardjával.

Az elhajított Égisz-agyar majdnem lecsapta a levegőből, de a balor repült tovább, elkapta Wulfgar bokáját a korbács szíjaival, s lerántotta a párkányról.

– Wulfgar! – kiáltott fel Drizzt, s megborzongott, ahogy a barbár lezuhant. Azonban egy ilyen esés sem állíthatta meg most, hogy a barátai közt volt, s nála lehetett hatalmas kalapácsa. Üvöltve pattant fel, mint valami vadállat, s a csodálatos Égisz-agyar már ott is volt a kezében.

Errtu dühödten, elszántan határozta el, hogy leveri ezt a kis lázadást, elpusztítja Drizzt összes barátját, s aztán magát a drow-t is. Sötétség-gömbök jelentek meg a levegőben, hogy Wulfgar ne lásson jól, ha megint támadni akar. A pokol-fajzat csattintott korbácsával és röpködni kezdett a barlangban, időnként el-eltűnve, hogy egészen máshol bukkanjon fel megint.

Teljes lett a káosz, s valahányszor Drizzt megpróbált odajutni Bruenorhoz, Wulfgarhoz vagy a fekvő Kierstaadhoz, mindig ott termett Errtu és ellökte. A drow mindannyiszor háritotta a villámkard csapását, de minden háritás fájdalmas energialökettel járt. S valahányszor Drizzt ellentámadásba kezdetett volna, Errtu eltűnt, hogy aztán a barlang egy másik sarkában keverjen bajt.

Catti-brie már nem fázott: túl volt minden érzésen. Sötétben járt, menekülve a halandók birodalmából.

Egyszer csak erős kéz ragadta meg a vállát, visszarántva érzéseit földi testébe. Érezte, hogy kiemelik a vízből.

Aztán... a lány melegséget érzett, mágikus melegséget, ami szétáradt egész testében, s visszahozta tagjaiba az életet.

Catti-brie felnyitotta a szemét, és Stumpetet pillantotta meg, aki szorgosan fohászkodott a törpe istenekhez, hogy életet leheljen a Harcpöröly Klán leányába.

Villám cikázott, valahányszor Errtu használta csodás kardját. A mennykő morajlása és a balor győzedelmes ordítása keveredett a hatalmas bórszárnyak suhogásával, Wulfgar csatakiáltásaival, valamint a csapdába szorult Bruenor

“Fiam!” kiáltásaival. Drizzt is ordított, hogy próbálja valahogy összeszervezni barátait, és összehangolt stratégiával sarokba szoríthassák, majd legyőzzék Errtut.

A pokolfajzat azonban nem hagyta magát. Röpködött, eltűnedezett, hirtelen lecsapott, aztán elenyészett újra. Néha csak megállt lebegve a cseppkövek között, és tüzeivel lazította meg, omlasztotta le a természetes lándzsákat az alatt bókászókra. Máskor lecsapott, hogy egymástól távol tartsa őket, de Drizzt a balor minden erőfeszítése ellenére is kezdett közeledni Bruenorhoz.

Amikor azonban Errtu megjelent valahol, nem maradhatott sokáig láthatóan egy helyben. A vizes jégkása ugyan lassította a drow-t, a törpe pedig csapdába esett, a megkínzott fogoly és hatalmas kalapácsa nem tétlenkedett. Errtu több ízben is csak egy hajszállal előbb tűnt el, mint ahogy Égiszagyar pörögve megérkezett.

Errtu tehát magánál tartotta a kezdeményezést, de a zűrzavarban ő sem tudott döntő csapásokat osztogatni.

Ideje volt teljessé tenni a győzelmet.

Bruenor már majdnem kint volt a hasadékból. Csak az egyik lába ragadt még bent, amikor a balor megjelent mögötte.

Drizzt figyelmeztetően felkiáltott, mire a törpe a balor felé vetette magát, megragadva Errtu lábát, miközben alaposan megrántotta a saját térdét. A balor kardja lecsapott, de túl közel volt hozzá. Az energialöket így is majdnem kiugrasztotta a térdízületét, főleg a megrándult lábában.

Bruenor csak annál erősebben kapaszkodott. Tudta, hogy nem árthat ellenfelének, de minél tovább egy helyben akarta tartani, hogy barátai lecsaphassanak. A haja megperzselődött és szűrni kezdett a szeme, ahogy a balor tüzei felcsaptak, de a lángok azonnal kialudtak, s a törpe tudta, hogy Drizzt már közel jár.

Errtu korbácsa csattant. A drow teljes fordulattal próbált kitérni, majd fél térdre vetődött.

A korbács újra csattant, de Égisz-agyar ellen keveset tehetett. A kalapács oldalba találta a balort, s a jégfalnak csapta. Errtu kezdte egyre inkább tisztelni foglyát. Egyszer már érezte Égisz-agyar csapását, amikor Kierstaad megérkezett: ismerte a fegyver erejét. Azt az első dobást azonban nem is lehetett hasonlítani Wulfgaréhoz. Kierstaad épp csak megszúrta, de Wulfgar hajítása fájt.

Drizzt újra támadott, de a balor a lábával félresöpörte. Kitépte Bruenort a hasadékból, és messzire hajította, aztán eltűnt onnan, s Drizzt csak a hült helyére érkezett.

– Ostobák! – dörögte a balor a barlang bejáratából. – Magamhoz veszem a kristályszilánkot és még megtalállak titeket, mielőtt itt hagyjátok a tengert. Végetek!

Drizzt evickélt, Wulfgar búcsúdobással akart próbálkozni, de még Bruenor is igyekezett, mégsem érhették el Errtut.

A pokolfajzat elfordult tőlük és felszállni készült, amikor legnagyobb meglepetésére egy ezüstös röptű nyíl találta képen.

Errtu felhőrdült, Wulfgar pedig elhajította kalapácsát, s a balor csontja roppant.

Catti-brie újra lőtt, ezúttal a balor mellkasába. Errtu megint felordított és visszatántorodott a barlangba.

Bruenor feléje sántikált, kezében a fejszével, amit Drizzt dobott oda neki. Ő is elhajította fegyverét, s a fejsze beleállt a balor oldalába.

Errtu üvöltött, és Catti-brie újra eltalálta.

Drizzt termett ott, kezében az izzó Csillámmal. A másik szablyával a balor oldalába döfött, Errtu jobb karja alá, miközben a szörnyeteg háritásra emelte kardját. Wulfgar is odaért, Catti-brie pedig állandó nyílzáporral tartotta tűz alatt a kijáratot.

Drizzt kitartóan mélyesztette mohón nyeldekklő kardját Errtu húsába, míg Csillám vadul táncolt, s egyik sebet osztotta a másik után.

Errtu egy utolsó lendülettel megfordult, lerázva magáról Bruenort és Wulfgart, de Drizztet nem. A hatalmas balor belenezett a drow biborszín szemébe. Errtut legyőzték – a balor máris érezte, hogy testi alakja kezd elenyészni –, de ezúttal Drizztet is magával akarta vinni Abyssre.

Lendült a balor kardja, miközben szabad kezével félrelökte Drizzt háritó pengéjét.

A renegát védtelenül maradt. Elengedte mélyre fúródott szablyáját, hogy leessen. De már késő volt.

A villám végigfutott a penge szélén, ami a drow feje felé rohant.

Egy erős kéz nyúlt ki a drow előtt, s elkapta a balor csuklóját, valahogy megállítva a csapást, valahogy megfékezve a hatalmas Errtut, alig néhány ujjnyival a célpont előtt. Errtu Wulfgarra pillantott, a hatalmas Wulfgarra, aki összeszorított foggal állt, s izmai kidudorodva feszültek. Az elmúlt évek összes dühe és fájdalma benne volt ebben a szorításban, minden szenvedés, amit a fiatal barbárnak ki kellett állnia, minden gyűlölet, ami Wulfgarban felgyűlt.

Lehetetlenség volt, hogy a barbár, vagy bárki más ember visszatartsa Errtut, de Wulfgar megcáfolta ezt az igazságot egy erősebb igazsággal, ami nem engedte, hogy Errtu újabb fájdalmat okozzon neki, nem engedte, hogy megfossza őt

Drizzttől.

Errtu hitetlenkedve rázta kutya-majom fejét. Ez nem lehet!

Mégis megtörtént. Wulfgar lefogta, s a balor hamarosan eltűnt egy füstfellegben, tiltakozó jajdulással.

A három barát könnyes ölelésben fonódott össze. Szinte önkívületben sokáig se szólni, se felállni nem bírtak.

28. fejezet

Beornegar fia

Catti-brie látta, hogy Regis bukdácsol feléje a hegy bal oldali gerincén át. Látta Drizztet és Bruenort is, amint egymást támogatva támolyognak ki a barlangból. Aztán meglátta Kierstaadot, akit a vállán vitt...

Stumpet gyógyítóvarázslataival egészen jól talpra állította a lányt, így igencsak meglepődött, amikor Catti-brie fojtottan felhőrdült és térdre hullott. A papnő aggódva meredt rá, aztán követte a lány pillantását.

– Hé – vakargatta meg borostás arcát Stumpet. – Hiszen ez...

– Wulfgar – lehelte Catti-brie.

Regis a jéghegy szélénél csatlakozott a többiekhez, és hasonlóképp elhült, amikor látta, hogy kit mentettek meg Errtu karmai közül. A félszerzet csak hápogni tudott, aztán a barbár karjaiba vetette magát, mire Wulfgar majdnem elesett a síkos jégen, a vállán Kierstaaddal.

Ez azonban már nem számított. Errtu s gonosz csatlósai eltűntek, itt az ünneplés ideje!

Legalábbis majdnem.

Drizzt elkeseredetten keresgéltni kezdett a barlang előtti területen, és átkozta magát, amiért csak egy pillanatra is elvesztette hitét önmagában és barátaiban. Kikérdezte Regist, aztán átkiáltott Catti-brie-nek és Stumpetnek, de senki sem látta.

A szobrocska, amellyel a drow előhívhatta Guenhwyvart, ott hevert valahol a fekete víz mélyén.

Mivel Drizzt jóformán beszámíthatatlan volt a kétségbeeséstől, Bruenor vette kezébe a dolgokat. Parancsokat osztogatott és mindenkinek feladatot adott. Először is odahozatta magukhoz Stumpetüket – méghozzá gyorsan, mert vizesek voltak, kezdtek megfagyni, Kierstaadnak pedig gyors papi segítségre volt szüksége.

A jégtáblán Stumpet kötelet és csáklyát szedett elő, aztán a tapasztalt hegymászó gyakorlott mozdulatával átdobta a kampót Bruenorékhoz. A rőt szakállú törpe gondosan be-

akasztotta a csáklyát, aztán Wulfgar mellé állt, aki már el is kezdte húzni a kötelet, főleg akkor, amikor meglátta Catti-brie-t, a szerelmét és egykori jövőendő asszonyát.

Drizzttel nem sokat lehetett kezdeni. Csak térdelt a jég szélén, és szabályja derengő fényénél fürkészte a vizet. – Valami védelemre lenne szükségem, hogy le tudjak menni! – kiáltotta oda Stumpetnek, aki a maga kötélvégét húzta, s próbált vigasztaló szavakat mondani az elkeseredett kőszának. Regis, aki Drizzt mellett állt, sokatmondóan csóválta a fejét. Ő is előszedett egy kötelet, a végén súllyal. Már ötven lábnyira beleeresztette a vízbe, mégsem érezte az alját. Még ha Stumpet meg is védi Drizztet a hidegtől és a fulladástól, akkor sem lehet lemenni ilyen mélyre, és reménytelenül keresgéltni a fekete vízben.

Catti-brie és Bruenor összeölelkeztek a parton. Stumpet azonnal kezelésbe vette Kierstaadot. Aztán a lány és Wulfgar ott álltak egymással szemben, kényelmetlenül feszengve.

A barbár eléggé ijesztően nézett ki: szőke haja kócos csimbókokban lengett, hosszú szakálla a mellét verdeste, beesett szemében üres tekintet honolt. Hatalmas termetű és izmos maradt, de tagjai megereszkedtek, azonban Catti-brie tudta, hogy ezt a lélek kinja teszi. De mégis Wulfgar volt az, személyesen, és a lányt nem érdekelte semmilyen forradás, amivel Errtu elcsúfította őt.

Wulfgarnak hevesen vert a szíve. Catti-brie nem változott sokat. Egy kicsit talán megvastagodott, de szemében megmaradt az a szikra, az élet és a kaland szeretete, a szikra, amit nem lehet megszelídíteni.

– Én azt hittem, hogy... – kezdte a lány, de aztán elhallgatott, és nagy levegőt vett. – Soha, egyetlen pillanatig sem felejtettem el.

Wulfgar magához ölelte, és erősen a mellkasához szorította. Próbált beszélni hozzá, próbálta elmondani, hogy csakis rá gondolt, és csak ez tartotta életben a megpróbáltatások éveit alatt. De nem talált szavakat, csak ölelte a lányt, és mindkettőjüknek kicsordult a könnye.

Szívmelengető látvány volt ez mindenkinek, még Drizztnek is, pedig ő most nem tudott teljes szívvel örülni. Elvesztette Guenhwyvar, és ez éppen úgy érintette, mint apja vagy Wulfgar pusztulása. Guenhwyvar hosszú éveken át volt vele, sokszor egyetlen társként, igaz barátként.

És még csak el sem búcsúzható tőle.

A magához térő Kierstaad volt az, aki végül megtörte a varázst. Tudta, hogy még mindig bajban vannak, hisz párás az idő, s a nap hamar véget ér. Idekint hidegebb volt, mint a tundrán, sokkal hidegebb, s nem akadt túl sok tűzrevaló.

Kierstaad azonban tudott egy módszert. A könyökére támaszkodott, és átvette a parancsnokságot Bruenorától. Khazid'hea segítségével Catti-brie téglákat vágott a jégből, a többiek pedig az utasításoknak megfelelően egymásra rakták ezeket – jégkunyhót építettek.

Épp az utolsó pillanatban készültek el, hisz a törpe papnő kifogyott varázslataiból, s mindenki fájni kezdett. Hamarosan megnyílt az ég, és heves hóvihár támadt.

A kunyhó védelmében azonban meleg volt és biztonság.

Csak Drizzt nem tudott megnyugodni. Úgy érezte, hogy Guenhwyvar nélkül örökké fájni fog.

A következő nap komor szürkében köszöntött rájuk, s még hidegebb volt, mint előzőleg. Ezenkívül rá kellett jönniük, hogy csapdába kerültek, mert az éjszakai szelek megmozgatták a jégtáblákat, és elsodorták jéghegyüket a többiektől.

Kierstaad, aki most már sokkal jobban volt, felmászott a csúcsra, és belefűjt kürtjébe.

Drizzt egész délelőtt imádkozott Mielikkihez és Fergeteg Gwaeronhoz, útmutatást kérve tőlük, hogy visszacapja párducát, barátját. Azt szerette volna, ha Guenhwyvar egyszer csak kiemelkedik a tengerből, és ezért is imádkozott, de tudta, hogy nem megy.

Aztán támadt egy ötlete. Nem tudta, hogy isteni sugallat-e, vagy saját gondolat, de nem is érdekelte. Regishez fordult, aki már annyi csodálatos tárgyat faragott ki a csontfejú pisztrángból. Regishez, aki a Drizzt nyakában lógó egyszarvú-figurát készítette.

A félszerzet kiharcolt a jégből egy megfelelő méretű tömböt, és munkához látott, Drizzt pedig átment a jéghegy másik oldalára, a lehető legmesszebbre a többiektől, és hívogatni kezdett.

Két óra múlva a drow egy fiatal főkével a nyomában tért vissza: egy új baráttal. Kósza lévén Drizzt ismerte az állatokat, alapszíntén tudott velük beszélni, s tudta, milyen mozdulatokkal ijesztheti vagy nyugtathatja meg őket. Visszatérve örömmel látta, hogy Catti-brie és Bruenor egy új és egy rögtönzött háló segítségével halat fogtak. Egyet el is vett, és a főkének adta.

– Hé! – mordult fel Bruenor rosszállóan, de aztán földerült az arca. – Ja! – vakargatta a fejét, és azt hitte, hogy megértette a drow szándékát. – Fel akarod hizlalni, mi?

A drow azonban sötétén ráncolta a homlokát erre a kérdésre.

A kósza ezután Regishez ment, és le volt nyűgözve a félszerzet alkotásától. A jellegtelen jégtömbből az ónix figura közel hű mása lett.

– Ha több időm lett volna... – kezdte Regis, de Drizzt leintette. Ez is megfelel.

Elkezdtek tanítani a főkét. Drizzt a vízbe lökte a jégszobrot, azt kiáltotta, hogy “Guen!”, mire Regis odarohant a vízhez, és Bruenor hálójával kihalásztta a szobrot. Amikor Regis odaadta a teli hálót Drizztnek, a drow egy hallal jutalmazta. Ezt a jelenetet újra és újra elismételték, aztán Drizzt a főka szájába dugta a hálót, és elkiáltotta magát: – Guen!

Az okos jószág szortyintott egyet, a vízbe csusszant, és gyorsan visszahozta a félszerzet szobrát. Drizzt mosolyogva pillantott körbe, és halat adott a mohó állatnak.

Húsz percig folytatták a kiképzést, s a drow minden egyes alkalommal messzebbre dobta a szobrot a vízbe. A főka mindig szépen visszahozta, és jutalmul halat és dicséretet kapott. Egy idő után szünetet tartottak, mert a főka elfáradt és jól is lakott.

A következő néhány óra elviselhetetlenül hosszúnak tűnt a szerencsétlen Drizzt számára. Ült a kunyhóban és együtt melegedett barátaival, miközben a többiek beszéltek, főleg Wulfgarhoz, hogy visszahozzák a barbárt az élők

világába.

Fájdalmasan nyilvánvaló volt mindannyiuk, de leginkább Wulfgar számára, hogy hosszú, nagyon hosszú út áll előtte. Közben Kierstaad időnként kiment a hegyre és megfújta kürtjét. Kezdt aggódni, mert inkább csak elfelé sodródtak a parttól, és nem tudták magukat irányítani. Foghattak halat és a kunyhó meg a papnő fáradozása melegen tartotta őket, de így nem lehetett kihúzni a telet. Kierstaad tudta, hogy előbb-utóbb elkapja őket egy hóvihár és betemeti őket álmukban, vagy éhes fehérmedve támad rájuk.

Drizzt délután folytatta a munkát a főkével, és a végén megkérte Regist, hogy vonja el az állat figyelmét, miközben ő úgy tett, mintha a vízbe dobta volna a szobrot.

A főka izgatottan csobbant a vízbe, de néhány perc múlva csalódottan kaffogva mászott partra. Drizzt nem adott neki jutalmat.

A drow éjszakára bevitte a kunyhóba a főkát. Azt akarta, hogy az állat éhes legyen, nagyon éhes, mert sietniük kellett. Csak remélhette, hogy a jéghegy nem sodródott túl messzire a szobrocška helyétől.

Néhány igazi dobás után a drow ismét cselezett, és megint kiküldte a főkát. Percek teltek el, a főka kezdett ideges lenni, így Drizzt észrevétlenül a vízbe eresztette a jég-szobrot. A főka észrevette és boldogan halászta ki. – Nem süllyed el – tapintott rá a lényegre Regis. – Rá kell szoktatnunk a főkát, hogy lemerüljön utána. – Stumpet csáklájával megsúlyozták a szobrot. Drizzt a következő néhány dobásnál vigyázott arra, hogy a főka tudja követni a szobor merülését. Az okos állat tökéletesen hajtotta végre feladatát: minden alkalommal lemerült a fekete vízbe, és teli hálóval tért vissza.

Újra elvonták a főka figyelmét, és Drizzt megpaskolta a vizet, mintha belehajította volna a figurát. Mindketten visszafojtott lélegzettel figyelték, ahogy az állat alámerül.

A főka a jéghegytől jó messze bukkant föl újra, és kaffogott Drizzt felé, aztán újra eltűnt. Ez jó párszor megismétlődött.

Aztán egyszer csak Drizzt előtt bukkant fel a vízből, teljesítve feladatát.

Guenhwyvar szobra ott volt a hálóban. A két barát felujjongott, Kierstaad pedig vadul fújta kürtjét. Ezúttal nem csak a visszhang felelt neki. Kierstaad reménykedve pillantott a többiekre, és újra belefújt a tülökbe. A ködös vízen egyetlen csónak közeledett. Berkthgar állt az orrban, mögötte pedig barbárok és törpék eveztek közös erővel.

Kierstaad újra megszólaltatta a kürtöt, aztán Wulfgar kezébe nyomta, aki aztán a legerősebb és legtisztább hangot fújta meg, amit bárki is hallott a Jeges Szelek Völgyében.

A fekete vízről Berkthgar és Revjak is őt nézte. Először a zavar, aztán az öröm pillanata volt ez, még a büszke Berkthgar számára is.

Aznap este, amikor visszaértek a törpebányákba, Drizzt vegyes érzésekkel tért nyugovóra. Nagyon boldog volt, hogy újra Wulfgar mellett lehet, és hogy barátaival együtt viszonylag épségben megúsza a harcot ilyen hatalmas ellenfelekkel.

Mégis minduntalan eszébe jutott az apja. Hónapokig járta az utat, amiről azt hitte, hogy Zaknafeinhez vezet. Már beleélte magát, hogy újra találkozhat apjával és mentorával, és bár csöppet sem neheztelt azért, hogy végül Wulfgarra leltek, nem pedig Zaknafeinre, nem tudott egykönnyen megszabadulni álmaitól.

Zavarodottan aludt el, s különös álmot látott.

Arra ébredt, hogy szellemalak jár a szobájában. A szabályai után kapott, de aztán visszahanyatlott az ágyára. Zaknafein szellemét látta.

– Fiam – szólt a szellem, s Zaknafein, a büszke apa, az elégedett lélek, melegen elmosolyodott. – Jól megy a sorom, jobban, mint hinnéd.

Drizzt képtelen volt válaszolni, de az arcáról úgyszólván le lehetett olvasni minden kérdését.

– Egy öreg pap hívott elő – magyarázta Zaknafein. – Azt mondta, hogy tudnod kell ezt. Élj boldogul, fiam. Maradj a barátaid mellett, őrizd az emlékeidet, és tudd, hogy egyszer majd újra találkozunk.

Ezzel a szellem eltűnt.

Drizzt másnap reggel mindenre élénken emlékezett, és kissé megnyugodott. Az eszével tudta, hogy csak álom volt – amíg rá nem jött, hogy a jelenés drow nyelven beszélt hozzá, és amíg eszébe nem jutott, hogy az öreg pap, akiről a szellem beszélt, csakis Cadderly lehet.

Drizzt már eldöntötte, hogy a tél végeztével visszamegy a Szárnyaló Szellem templomába, és magával viszi a kristályszilánkot, ahogy ígérte, a mágikus táska biztos védelmében.

Ahogy múlt a nap, és a szellemlátomás emléke csak nem halványult el, a drow-t eltöltötte a békesség, mert most már tudta, hogy nem álmot látott.

– Felajánlották nekem a törzset – mesélte Wulfgar Drizztnek. Csípős téli reggel volt, s kint álltak a bányák előtt. Több mint két hónap telt el a visszatérésük óta.

Drizzt elgondolkodott a csöppet sem váratlan híren és barátja egészséges külsején. Aztán megrázta a fejét – Wulfgar

még nem gyógyult meg teljesen, s nem veheti magára ekkora felelősség terhét.

– Nem fogadtam el – vallotta meg Wulfgar.

– De csak egyelőre – mondta vigasztalóan Drizzt.

Wulfgar feltekintett a kéklő égre, melynek színe hasonlított a szemére. A tekintete most újra fénylett, hat évi sötétség után. – Örökre – felelte. – Ez nem az én helyem.

Drizzt nem volt biztos abban, hogy egyetért ezzel. Azon tűnődött, hogy Wulfgar nemleges válaszában mekkora szerepe van az alkalmazkodás hatalmas feladatának. Szegény Wulfgarnak egyelőre még az élet legegyszerűbb dolgai is idegenek lettek. Mindenkiel félszegen viselkedett, főleg Catti-brie-vel, habár Bruenor és Drizzt biztos volt abban, hogy a szikra éledezik a két fiatal között.

– De azért segítetek Berktgharnak – folytatta Wulfgar. – És nem tűnök semmiféle ellenségeskedést az ő népe, az én népem és a völgy lakói között. Épp elég igazi ellenségünk van!

Drizzt ezzel nem szállhatott vitába.

– Szeretted Catti-brie-t? – kérdezte váratlanul Wulfgar, s a kérdés teljesen készületlenül érte a drow-t.

– Hát hogyan szeretném – felelte őszintén Drizzt. – Ahogy szeretlek téged is, meg Bruenort és Regist.

– Én nem akarok közetek állni... – kezdte Wulfgar, de Drizzt kacagása belefojtotta a szót.

– A döntés nem a tiéd, és nem is az enyém – magyarázta a drow. – Catti-brie-é. Jusson eszedbe, hogy mit szereztél meg, barátom, és mi az, amit ostobán majdnem elveszítettél.

Wulfgar hosszú, kemény pillantást vetett barátjára, és el volt szánva rá, hogy megfogadja a tanácsot. Catti-brie élete csakis Catti-brie-re tartozik, s bárhogya is dönt majd, Wulfgar mindig a barátok közt marad.

A tél hosszú lesz, havas és könyörtelenül eseménytelen. A dolgok már sosem lesznek ugyanazok a jó barátok között azok után, amit átéltek, de újra együtt vannak, testben és lélekben egyaránt. Senki ember vagy pokolfajzat nem választhatja el őket újra egymástól!

A völgy egyik csodálatos tavaszi éjszakája volt: nem túl hideg, de bizsergetően szellős. A csillagok fényesen, sűrűn ragyogtak. Drizzt nem tudta eldönteni, hogy hol végződik az ég és hol kezdődik a tundra, de ez nem is volt különösebben fontos se neki, se Regisnek, sem Bruenorak. Guenhwyvar

hasonlóképp elégedettnek tűnt, ahogy a kövek közt bókászott.

– Újra barátok – mondta Bruenor, Catti-brie-re és Wulfgarra célozva. – A fiúnak szüksége van rá, és Catti-brie majd segít neki visszatérni.

– Nem lehet egykönnyen elfelejteni hat év kínszenvedést Errtu kezei közt – vélekedett Regis.

Drizzt elmosolyodott: barátai újra megtalálták a helyüket egymás mellett. Ez a gondolat természetesen tűnődésre készítette a drow-t a saját helyét illetően.

– Azt hiszem, még utolérem Deudermontot Luskanban -szólt váratlanul. – Vagy ha ott nem, akkor Vízmélyén.

– Nyavalyás elf, most meg mi elől futsz? – faggatta a törpe. Drizzt szembefordult vele és elnevette magát. – Nem futok

én semmi elől, jó törpe – felelte. – De ígéretem szerint, s mindenki javára el kell vinnem a kristályszilánkot Cadderlynak a Szárnyaló Szellem templomába, a távoli Carradoonba.

– A lányom azt mondja, hogy az a hely délre van Sundabartól – ellenkezett a törpe, mintha hazugságon kapta volna a drow-t. – Oda nem tudsz hajóval menni!

– Messze délre esik Sundabartól – helyeselt a drow. – De közelebb van Baldur Kapujához, mint Vízmélye. A tengeri Szellem gyorsan jár. Deudermont sokkal közelebb tud vinni Cadderlyhez.

Bruenor kénytelen volt beadni a derekát. – Nyavalyás elf

– morogta. – Én aztán nem szívesen szálllok fel egy olyan átkozott hajóra! De ha kell...

Drizzt a törpére meredt. – Hát te is jössz?

– Azt hiszed, itt maradunk? – felelte Regis, és amikor Drizzt meglepetten a félszerzetre pillantott, Regis azonnal eszébe juttatta, hogy ő szerezte meg Crenshinibont.

– Már hogyan mennének – hallatszott egy ismerős hang letről. – Ahogy mi is megyünk!

Hamarosan Catti-brie és Wulfgar bukkantak fel az emelkedőn, és csatlakoztak barátaikhoz.

Drizzt egyenként végignézett rajtuk, aztán felpillantott a csillagokra.

– Egész életemben otthont kerestem – mondta csendesen.

– Egész életemben többet akartam annál, mint amit kaptam. Többet, mint Menzoberranzan, többet, mint olyan barátokat, akik csak személyes érdekből állnak mellém. Az otthont mindig egy helynek képzeltem, és az is, de nem anyagi értelemben. Az a hely itt van – bókott a szívére, és visszanézett barátaira. – Egy érzés, amit az igazi

barátoktól kapunk.

- Most már tudom ezt, és tudom, hogy otthon vagyok.
- Mégis elmész Carradoonba – szólt halkán Catti-brie.
- És mi is! – rikkantotta Bruenor.

Drizzt elmosolyodott, aztán nevetni kezdett. – Ha a körülmények nem engedik, hogy otthon maradjak, akkor kénytelen vagyok az otthont magammal vinni!

Valahonnan Guenhwyvar mordulása hallatszott. Másnap reggel, még hajnal előtt úton lesznek újra.